

THE
CHOWKHAMBÂ SANSKRIT SERIES;
A
COLLECTION OF RARE & SANSKRIT WORKS.
NOS. 38. 62. 87 & 117.

श्रीमदानन्दबोधभट्टारकाचार्यसङ्ग्रहीतः ।
आचार्यचित्सुखमुनिविरचितव्याख्योपेतः ।
प्रमाणमाला—न्यायदीपावली च ।
श्रीमदानन्दबोधभट्टारकाचार्यनिर्मिते ।

NYĀYAMAKARANDA,
A Treatise on Vedānta Philosophy,
BY ŚREE ĀNANDA BODHA BHATTĀRAKĀCHĀRYĀ
WITH A COMMENTARY BY CHITSUKH MŪNI,
PRAMĀNAMĀLĀ and NYĀYADĪPĀVALĪ
EDITED BY N. S. N. SWĀMI BĀLARĀMA UDASEEN MĀNDĀLĪKA.

PUBLISHED AND SOLD BY THE SECRETARY,

CHOWKHAMBÂ SANSKRIT BOOK-DEPÔT:

BENARES:

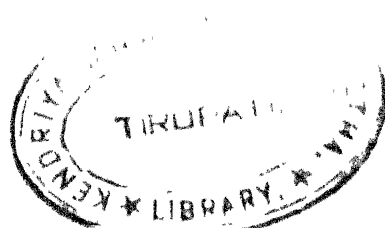
AGENTS:—OTTO HARRASSOWITZ, LEIPZIG:
PANDITA MUKUNDJI BOMBAY.

Printed by Hari Dâs Gupta, Proprietor,
AT THE VIDYĀ-VILĀSA PRESS,
BENARES.

1907

Registered According to Act XXV. of 1867.

66 5

हरिः ॐ नमः श्रीकृष्णाय ।

अथ आचार्यचित्सुखमुनिविरचितव्याख्योपेतः श्रीमदानन्दबोध-
भट्टारकाचार्यसंगृहीतो न्यायमकरन्दोऽनेनैव निर्मिते प्रमाणमाला-
न्यायदीपावली चेति निबन्धरत्नानि संमुद्य प्रकाशितानि वरीवृतति ।

तत्र सव्याख्यो न्यायमकरन्दः श्रीमदुदासीनप्रवरश्रीसत्प्रकाश-
स्वामिशिष्यश्रीबालरामस्वामिभिः संशोधितः । अनन्तरं तेषु स-
माधिस्थेषु तैरेव लेखयित्वा संशोधितं प्रमाणमाला न्यायदीपावलि-
ञ्चेति ग्रन्थद्वयं समवलम्ब्य तदनुसारेणैव संशोधितवानस्मि ।

अत्र संशोधने जातानां मदीयस्खलितानां क्षमायै सन्तो मया-
ऽऽयर्थ्यन्त एव ।

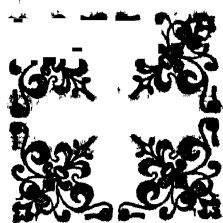
सत्पक्षपातिनो हंसा नूनं नालीकवल्लभाः ।

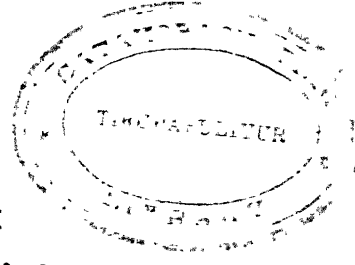
गुणं गृह्णीत मा दोषं नीरक्षीरविवेकिनः ॥ १ ॥

रत्नगोपालभट्टः ।

ॐ

नमोऽन्तर्यामिणे

श्रीमदानन्दबोधभट्टारकाचार्यसङ्गृहीतः

न्यायमकरन्दः

यद्भासा निखिलं वि भाति विषयो यो न स्वयं ज्योतिषां ।
यस्याऽऽहुर्भुवनोद्भवस्थितिलयान् लीलामयान् सूरयः ॥

“आचार्यचित्सुखमुनिविरचिता व्याख्या”

ओन्नमः शिवाय ।

टी०—प्रारिप्सितग्रन्थस्याऽविघ्नेन परिसमाप्तिप्रचयगमनकामः
शिष्टाचारपरिप्राप्ततया कृतमिष्टदेवतानमस्कारमाचारशिक्षार्थं प्रति-
पादयन् प्रकरणस्याभिधेयसंबन्धप्रयोजनानि नि दर्शयति— “यद्-
भासा ” इत्यादिना श्लोकेन, तत्र जीवब्रह्मणोरेकत्वलक्षणं विषयं
दर्शयितुं ब्रह्मणस्तदस्थलक्षणमाह— “यस्याहुर्भुवनोद्भवस्थि-
तिलयान् ” इति । जगत्सर्जनार्थं स्वार्थं परार्थं वा प्रवृत्तिरनु-
पपन्ना, स्वाप्तसकलकामत्वव्याघातात् , सृज्यमानानां दुःखबहुलत्वा
ऽनुपपत्तेश्चेतीमामाशङ्कामपाकरोति— “ लीलामयान् ” इति,

यं चाऽगोचरमामनन्ति मनसां वाचां च विश्वात्मने ।
तस्मै शुद्धसुखाद्वितीयवपुषे शश्वन्नमो विष्णवे ॥ १ ॥

अनेन “लोकवत्तु लीलाकैवल्यम्” * इत्यधिकरणसिद्धौ
न्यायो दर्शितः, असर्वज्ञस्य जगत्कारणत्वमनुपपन्नमिति मत्वा स-
र्वज्ञत्वं प्रतिपादयति— “यद्भासा निखिलं विभाति” इति,
“सत्त्यं ज्ञानम्” इति श्रुतिप्रतिपादितं ज्ञानस्वभाववत्त्वं
स्वरूपलक्षणं वाऽऽह “यद्भासा” इत्यादि, तस्य सजातीय
विजातीयागोचरतया स्वप्रकाशतां दिदर्शयिषुर्विजातीयाप्रकाश्यत्वं
तावदाह— “विषयो यो न स्वयं ज्योतिषाम्” इति, ज्यो-
तिषाम्= “न तत्र सूर्यो भाति” इति प्रतिपादितानाम् ।
सजातीयाऽप्रकाश्यत्वमाह— “यं चागोचरम्” इति,

* व्या. सू. अ. २ पा १ सू. ३३ । प्रेक्षावत्प्रवृत्तेः प्रयोजनोद्देशपूर्वकत्वेन व्या-
प्तत्वाद्, वामसकलकामस्य परमात्मनश्च प्रयोजनोद्देशविरहात् सृष्टौ प्रवृत्तिरित्याक्षेप-
निरासार्थस्तु-शब्दः, कैवल्यम् इत्यत्र स्वार्थे व्यम्, - लीला-शब्दः प्रवृत्तिवचनः, सा
च विलासरूपा-क्रियारूपा चेति द्विविधा, विलासरूपापि पुनर्द्विविधा, उद्यानविहा-
रादिरूपाऽऽमोदजननप्रयोजनवत्येका, ऽऽमोदोत्तरं जायमानाऽऽमोदोद्रेके हासगानादि-
रूपा निष्प्रयोजना चापरा, तत्राद्यायां प्रवृत्तावामोदादिरूपः कश्चित् प्रयोजनोद्देशः
सम्भाव्येतापि सुखितस्य हासगानादिरूपायां तु प्रवृत्तौ न कोपि प्रयोजनोद्देशः
संभाव्यते दुःखोद्रेके रोदनाश्रुमोचनादिवद्, एवं च सप्रयोजनविलासरूपप्रवृत्तिव्यावृ-
त्त्यर्थमत्र कैवल्यपदम्, एवं क्रियारूपापि प्रवृत्तिर्द्विविधा प्रयोजनोद्देशयुक्ता तद्गहिता
च, तत्र गमनादिरूपा प्रयोजनोद्देशयुक्तनिकविधा प्रसिद्धा, प्रयोजनोद्देशरहिता च
स्वाभाविकी यादृच्छिकी चेति द्विविधा, तत्र श्वासप्रश्वाससंप्रचाररूपा स्वाभाविकी
सुषुप्तेऽपि दर्शनाद्, भाषणकालेऽङ्गुल्यादिचालनरूपा च यादृच्छिकी, अत्राप्यर्थे प्र-
योजनोद्देशयुक्तक्रियारूपप्रवृत्तिव्यावृत्त्यर्थमत्र कैवल्यपदं, तथा च यथा लोके हास-
विलास-स्वाभाविकयादृच्छिकरूपास्तु प्रवृत्तिषु प्रेक्षावत्प्रवृत्तित्वे सत्यपि न प्रयोज-
नोद्देशपूर्वकत्वेन भवमीश्वरप्रवृत्तावपि न प्रयोजनोद्देशपूर्वकत्वमिति तत्त्वम्, ॥

मू०—निबन्धपुष्पजालानि समालोच्य प्रयत्नतः

सन्न्यायमकरन्दानां सङ्ग्रहः क्रियते मया ॥ २ ॥

टी०—वाङ्मनसयोरगोचरत्वाभिधानेन तज्जन्यज्ञानाविषयतया सजातीयाप्रकाश्यत्वमुक्तमिति *मन्तव्यम्, यद्यपि वाङ्मनसागोचरत-
यैव स्वप्रकाशत्वं सिद्ध्यति तथापि लोके विजातीयप्रकाशप्रकाश्यत्व-
स्य संभावितत्वात् तत्परिहाराय श्रुत्यभिहितत्वेन † “विषयो यो न
स्वयंज्योतिषाम् ” इत्युक्तम् । तदेवं स्वप्रकाशत्वेन परोक्षत्वादि
रहिततया तत्पदार्थः परिशोधितः, त्वंपदार्थमाह— “सुखवपुष”
इति, परप्रेमास्पदतया जीवस्य सुखरूपत्वात् । तं परिशोधयति
“शुद्धे” ति, साधनपारतन्त्र्यसातिशयत्वादिधर्मरहिततया शुद्धं
सुखम्, एकत्वसिद्ध्यर्थं सद्द्वितीयत्वमपाकरोति— “ अद्वितीयव-
पुष ” इति । परिशोधितपदार्थयोरैक्यमाह— “ विश्वात्मन ”
इति । अर्थाच्च निरतिशयानन्दप्राप्तिरशेषबन्धनिवृत्तिश्च प्रयोजनं
दर्शितम्, ।

अथ वा “ यद्भासा ” इत्यादिना द्रष्टृतया जीवस्त्वंपदार्थ
उपक्षिप्तः, जगत्कारणत्वेनाऽऽनन्दरूपतया च तत्पदार्थः, स्वप्रकाश-
त्वेनाद्वितीयतया च तयोः परिशोधनं ‘ विश्वात्मन ’ इत्यनेन च त-
योरेकत्वमुक्तमिति मन्तव्यम् ।

यद्वा “आनन्दादयः प्रधानस्य” § इत्यनेनाधिकरणेन नि-
र्दिष्टानि नित्यत्व-ज्ञानत्वाऽऽनन्दत्वात्मत्वपरिपूर्णत्वलक्षणानि पञ्च ब्र-

* साजात्यं चात्राध्यात्मिकत्वेन ज्ञेयम्

† “न तत्र सूर्यो भाति” इत्यादिश्रुत्या विजातीयप्रकाशागोचरत्वस्य पृथगुक्त-
त्वेनात्रापि तदनुसृत्य पृथक्त्वमभिहितमिति भावः,

‡ एवंविधेषु विश्लेषस्यौचित्येपि विश्रम्योच्चारणं ना भूदिति न स आहतः,

§ व्या. सू. अ. ३ पा ३ सू. ११ । सविशेषविषयास्तु प्राणानुपास्तिषु गुणोप-
संश्लेषस्तु नाम निर्विशेषब्रह्मविद्यायान्तु नास्योपयोगो, निर्विशेषं ह्यखण्डं ब्रह्म स

मू०—इह खलु केचित्प्रतिक्षेत्रं क्षेत्रज्ञभेदमाचक्षाणा-
स्तत्र व्यवस्थान्यथानुपपत्तिं प्रमाणमाचक्षते, तथाहि-अभेदे
सत्येकस्मिन् सुखिनि सर्वे सुखिनः स्युर्दुःखिनि वा दुः-
खिनः स्युर्नचैवमस्ति, तथाचाहपरमर्षिः-“ नानात्मानो-
व्यवस्थात ” * इति, यत्त्वेतदभिधीयते—यथैकारिमन्नेव

ह्यरूपनिर्वाहकाणि मुख्यतो निर्दिष्टानि, अर्थाच्च विषयसंबन्धप्रयोज-
नानीत्यवगन्तव्यम् ॥ १ ॥

टी०—विश्वात्मन इत्यनुपपन्नं चेतनानां भेदाद्, अद्वितीयत्वं वा-
ऽनुपपन्नमुक्तेतोरित्याक्षिपति “इहखलु” इति, एकत्वेऽनुपपत्ति
माह-“तथाहि” इति, व्यवस्थानुपपत्तेरभिधायस्यमानखण्डनतयाति-
तुच्छत्वादेतन्निराकरणे मायावादिनोतिमन्दमतितामाशङ्कतेति का-
णादसूत्रं दर्शयति- “ तथाच ” इति, अर्थापत्तेरन्यथाप्युपपत्ति-
माशङ्क्य परिहरति पूर्ववादी-“ यत्त्वेतद् ” इति । यत्रौपाधिको
भेदः पारमार्थिकैकत्वं तत्र वेदानुसन्धानं दृष्टमिह च तन्निवर्तमानं

त्यादिवाक्यप्रतिपाद्यं, तादृशब्रह्मावगतेष्वेकैव पदेन संभवदित्येकस्यामपि शाखायां
पदान्तरं नपेक्षितं कुतः शाखान्तराभ्यामतुल्योपसंहार इति शङ्कायां यद्यपि निर्वि-
शेषं ब्रह्म परमार्थतस्तथापि तत्रासत्त्वानानन्दत्वादिभ्रान्तयस्तेषु तेषु पुरुषेषु संभवन्ति
ततश्च तादृग्भ्रान्तिनिरासाय प्रधानस्य परमात्मनः संबन्धिनो ये धर्मा आनन्दादयस्त-
त्रतत्राभ्यासास्ते सर्वे सर्वत्रोपसंहर्तव्या इति सिद्धान्तितमत्र, यद्यपि लक्ष्ये निर्विशेषे
विशेषणानि न सन्ति तथापि लक्षके वाच्ये वाक्यार्थे ऽनानन्दत्वादिविरुद्धानन्दत्वा-
दिवर्मानुसन्धानात् सा शङ्का निवृत्ता भवतीति वाच्यार्थकोटावारोपितानां धर्मा-
णामुपसंहारो ध्यानैकप्रयोजनोऽपेक्षितः, तथाच-यथा- “सत्यं ज्ञानं” ‘विज्ञानमा-
नन्दं” “एष महानज आत्मा” इत्यादितत्तच्छाखागतविशेषणैरनित्यत्व, जडत्वा, ना-
नन्दत्वा, नात्मत्व, परिच्छिन्नत्वव्यावृत्तिप्रणाड्या नित्यत्वादीनि पञ्च ब्रह्मरूपनिर्वाह-
काणि निर्दिष्टानि तथात्रापि “यस्याहुः” “यद्भासा” “सुखवपुषे” “विश्वात्मने” “वि-
ष्णवे” इत्यादिविशेषणैस्तानि निर्दिष्टानीति संक्षेपः ।

* वै० सू० अ० ३ आन्दि० २ सू० २० व्याख्यातृधृतपाठस्तु- “व्यवस्थानो नाना”
इत्येवमाकारः ।

शरीरे पादाद्युपाधिनिबन्धनावेदनाव्यवस्था तथाऽनेके-
ष्वपि देहेष्वेकस्यैव देहिनो वेदनादिव्यवस्थोपाधिनिबन्ध-
नोपपद्यत इति, तदसुन्दरम्, तथा सति यथा तत्र पादे
मे वेदना शिरसि मे वेदनेत्यनेकवेदनास्वेकस्यैवानुस-
न्धानं, तथानेकशरीरोपाधिव्यवस्थितानेकवेदनास्वेकस्यै-
वानुसन्धानप्रसङ्गात्, नचैतदस्ति,

अन्यथा चरणतललग्नकण्टकोद्धरणाय पाणितल-
व्यापारवच्चैत्रशरीरलग्नकण्टकोद्धरणार्थं मैत्रशरीरव्यापा-
रप्रसङ्गादिति ।

अपरे पुनरेवमाहुः-आत्मा द्रव्यत्वव्यतिरिक्तापरजा-
त्याधारभेदेन नाना, अश्रावणविशेषगुणाधिकरणत्वाद्
स्वव्याप्यमौपाधिकं भेदं निवर्तयतीत्यर्थः, यदि चैत्रशरीराधिष्ठाता मै-
त्रशरीराधिष्ठातुरभिन्नः स्यात् तदा मैत्रशरीरवेदनानुसन्धाता
स्यात् मैत्रशरीराधिष्ठातृवद् इति प्रसङ्गार्थः, अन्यथौपाधिकभेदस्य
तात्त्विकैकत्वस्योभयस्य वा सर्वशरीरानुसन्धानेन व्याप्त्यभावादा-
भास एव प्रसङ्गः स्याद् । विपर्यये पर्यवसानमाह “ नचै-
तद् ” इति ।

अनुसन्धाने दोषमाह- “ अन्यथा ” इति, यद्ययं मैत्रशरीर-
वेदनाऽनुसन्धाता स्यात्तदातद्धेतुपरिहाराय चैत्रशरीरं व्याप्रियेत
तदधिष्ठातृवदेवेति प्रसङ्गार्थः ।

अर्थापत्तिमनुमानान्तर्भूतां ये न मन्यन्ते तन्मतेनात्मभेदं साधय-
ति- “ अपरे पुनरू ” इति, द्रव्यत्वव्यतिरिक्तापरजात्याधारनि-
ष्ठभेदेन भेदवानिति यावद् । सत्ताधारनिष्ठभेदवत्त्वस्यसिद्धसाधन-

मू०—यदुक्तसाधनं तदुक्तसाध्यं यथा घटादि, किञ्चात्मोक्त-
विधया नाना शरीरात्मसम्बन्धसम्बन्धित्वाच्छरीरवद् ।
यद्वा विवादपदानि शरीराणि स्वसङ्ख्यासङ्ख्येयात्म-
भिरात्मवन्ति शरीरत्वात् सम्प्रतिपन्नशरीरवद्,

टी०—ता माभूद् इत्यपरजात्याधारपदं, द्रव्यत्वाधारनिष्ठभेदवत्त्वेन सि-
द्धसाधनतापरिहारार्थं द्रव्यत्वव्यतिरिक्तेतिविशेषणं, तथाचान्यनिष्ठ-
भेदेनान्यस्यभेदवत्त्वानुपपत्तेरात्मनोद्रव्यत्वव्यतिरिक्तापरजात्याधा-
रतया भेदवत्तासिध्यतीत्यधिकरणसिद्धान्त*न्यायेनात्मभेदः सिद्धः ।

उक्तविधं जात्याधारप्रतियोगिकभेदवत्त्वे पुनः सिद्धसाधनतैव,
गुणादेरुक्तविधजात्याधारतया तत्प्रतियोगिकभेदवत्त्वस्यात्मनि वि-
द्यमानत्वादितिद्रष्टव्यम्, † आकाशदिगादौव्यभिचारवारणार्थमश्रा-
वणविशेषगुणेति क्रमेण विशेषणद्वयं । न च द्रव्यत्वव्यतिरिक्ताप-
रजात्याधारतैवास्तु कृतं तन्निष्ठभेदवत्त्वेनेति वाच्यं साक्षाद्भेदव-
त्त्वप्रश्ने तथाविधप्रयोगस्यैव वक्तव्यत्वाद्, अन्यथाऽऽत्माऽऽत्मप्रतियो-
गिकभेदवानित्येवास्तु कृतं द्रव्यत्वव्यतिरिक्तापरजात्याधारेणेति प-
र्यनुयेगे कः प्रतीकारः स्यात् ।

* यत्सिद्धावन्यप्रकरणसिद्धिः सोऽधिकरणसिद्धान्तः । न्या० सू० अ० १ आ० १
सू० ३० । यस्यार्थस्य सिद्धौ जायमानायमिवान्यस्य प्रकरणस्य = प्रस्तुतस्य सिद्धिर्भ-
वति सोधिकरणसिद्धान्तः, यथा तद्ब्रह्मणुकादिकं पक्षीकृत्योपादानगोचरापरोक्षज्ञान-
चिकीर्षाकृतिमज्जन्यत्वे साध्यमाने सर्वज्ञत्वमीश्वरस्य, एवं हेतुबलादपि यथा दर्शनस्पर्श-
नादिभिरैकार्थग्रहणाद्भिन्द्रियव्यतिरिक्त आत्मानि साधित इन्द्रियतानात्वं, तथा च यद-
र्थसिद्धिं विना योऽर्थः प्रमाणान्तरान्नसिद्ध्यति सोऽधिकरणसिद्धान्तः । ‘यस्मिन्नर्थे
ज्ञायमाने तदनुषङ्गिणोऽर्थस्तदन्तर्भाविणगम्यन्ते सोऽर्थः साक्षादधिक्रियमाणस्तदनुष-
ङ्गिणां चाधारस्तदाश्रयस्वात्सिद्धः, स पक्षो वा भवतु हेतुर्वाऽनेन रूपेणाधिकरणसिद्धान्त-
न्त’ इतितात्पर्यटीका ॥

† प्रतियोगिकपदं विहाय निष्ठपदसन्निवेशस्य फलमाह “उक्तविधं” इत्यादिना

‡ द्रव्यत्वव्याप्यजात्या नाना इत्यपिसुवचं, स्ववृत्तिर्या द्रव्यत्वव्याप्यजातिः तद्विशि-
ष्टान्यासम्वनवहुत्वसंख्यावान् इति च तदर्थः ॥

मू०—नचैतत्सकलमप्यागमविरुद्धमिति साम्प्रतम्, आगमस्याऽन्यार्थत्वाद्, ऐकात्म्यपरोह्यागमः परमात्मन ऐक्यमाह ‘एकएवायं परमात्मा नानेके परमात्मानः सन्ति’ इति, अथैकमपि तत्त्वमभिन्नकालदेशमेवमात्मानोऽपि नित्यविभूतयाऽभिन्नकालदेशा इत्येक्यमुपचर्यते । तदेवमागमस्यार्थान्तरलब्धावकाशस्य नान्यथासिद्धानुमानाद्यपवाधने सामर्थ्यसंभवः,

टी०—सकलमहाविद्यानुमान* साधारणतया चास्य वचनीयत्वात् “शरीरात्मसंबन्धसंबन्धित्वाद्” इति, शरीरसंबन्धित्वादितिवा, आत्मसंबन्धित्वादितिवा, उभयसंबन्धित्वादितिवाऽभिधाने सत्ताद्रव्यत्वादिभिरनैकान्तिको हेतुस्तत्परिहाराय सकलविशेषणानि । नन्वागमस्य कथमन्यार्थत्वम् “एको देव” इत्येकत्वप्रतिपादनपरत्वादित्यत आह “ऐकात्म्यपरोहि” इति । तदस्यपक्षोऽपरमात्मनि सर्वभूतान्तरात्मत्वासंभवादपरितोषात्पक्षान्तरमाह “अथवा” इति, भिन्नानामेकत्वोपचारे निमित्तमाह “एकम्” इति, ननु श्रुतिविरोधे ऽनुमानमेववाध्येत न पुनरनुमानेन श्रुतिरित्याशङ्क्य श्रुतेरनुमानेन स्वविषयप्रच्यावनन्यायमुपसंहृतिव्याजेनाह— “तदेवम्” इति । ‘सावकाशनिरवकाशयोर्निरवकाशं बलवद् इति न्यायादनवकाशमनुमानमेव श्रुतिमन्यथयेदिति भावः ।

नचैवमन्यत्राऽदृष्टचरमित्याह—

* पक्षे प्रकारान्तरेण साध्यापसंहारशालित्वे सति दृष्टान्ते प्रकारान्तरेण साध्यापसंहारशालित्वं महाविद्यानुमानत्वम्, स्पष्टाचेयं रीतिस्तत्त्वप्रदीपिकायाम् । वाहीन्द्रत्येहं कौशलमधिकरणसिद्धान्तन्यायमूलमिति ध्येयम् ।

† “एको देव” इति मन्त्रे प्रत्यगात्मभिन्नस्य परमात्मनः प्रतिपाद्यत्वे ऽनुपगम्यमाने (सर्वभूतान्तरात्मा) इति मन्त्रशेषः कुप्येतातो न तस्य परमात्मपरत्वमिति भावः ।

मू०—आदित्यवर्णाद्यागमस्येवारूपाद्यनुमानापवाधने,
तत्सिद्धं प्रतिक्षेत्रं क्षेत्रज्ञभेद इति ।

टी०—“आदित्यवर्ण” इति, अत्रादित्यस्य वर्ण इव वर्णो यस्येति
चेतनस्य रूपवत्त्वप्रतीतावपि ‘विभुत्वादरूप आत्माऽऽकाशवद्’ इत्य-
नुमानविरोधे श्रुति रन्यथा* नीयते यथा तद्वत् । वर्णश्रुतेर्नानुमान-
विरोधादुपचरितत्वं किन्नाम “अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययम्”
इति श्रुत्यन्तरविरोधाद् इति चेद्, अत्रापि तर्हि “द्वासुपर्णासयु-
जा।सखाया” “अजामेकाम” ‡ इत्यादिचेतनभेदप्रतिपादकश्रुति-
विरोधादेकत्वश्रुतेरुपचरितार्थतेति समानम् । न च तत्परैकत्वश्रुति
विरोधे भेदश्रुतीनामेवोपचरितत्वम्, अनुमानानुगृहीतभेदश्रुतिवि-
रोधादुदाहृतश्रुतीनामेकत्वे तात्पर्यस्य वक्तुमशक्यत्वादिति भावः ।

* “आदित्यवर्णं तमसः परस्ताद्” इति श्रुतिरविद्याविलक्षणस्वप्रकाशस्वरूपप्रति-
पादनपरेनि भावः ।

† ‘समानं वृक्षं परिष्वजाते, तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनभ्रन्नन्योभिचाकशीति’
इतिमन्त्रशेषः, द्वा-इत्यादौ सर्वत्र छान्दसो द्विर्वचनस्याऽऽकारादेशः, द्वौ सुपर्णौ, श-
रीररूपवृक्षवाससामान्यात्, सयुजौ = नियन्तृनियन्तव्यभावेन युक्तौ, सखायौ = उपासन-
तत्कलप्रदानाभ्यां परस्परं प्रीणयन्तौ, समानम्, = एकं, = वृक्षं, = शरीरं, परिष्वजाते,
परिषङ्गः = संबन्धः, अन्यः, = एको जीवः पिप्पलं, = कर्मफलं, स्वादु, = शुभाशुभं, अत्ति =
भुङ्क्ते, अन्यः = ईश्वरः, सन्, = साक्षितया = अभिचाकशी-
ति = प्रकाशते, “जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशम्” व्याख्यानम् =
पैङ्गिरहस्यब्राह्मणे तु यद्यपि
क्षेत्रज्ञभेदप्रस्तावे नास्यमन्त्रस्योपन्यासो युक्तोऽर्थद्वयपि प्रकृतानुपयोगात् तथापि कथं-
चिच्चेतनभेदपरत्वांशमाद्यात्रोपन्यासो बोध्यः ।

‡ अजामेकामितिमन्त्रोत्तरार्द्धे = “अजो ह्येको जुषमाणोऽनुशेते जहात्येनां भुक्त-
भोगामजोऽन्यः” इत्यनेन एकोऽजः, = बुद्धिसत्त्वाशत्मनो विवेकमबुध्यमानः पुरुषः, प्रकृतिं
जुषमाणः, = तत्तादात्म्यापन्नत्वेन बुद्धिस्थान् सुखादीनात्मन्यभिमन्यमानः, अनुशेते, =
सुखी दुःखी मूढोहमित्यनुशयेन संसरति, अन्योऽजः = सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिमान् एनां
भुक्तभोगां, = निष्ठावितभोगापवर्गत्वेनसमाप्ताधिकारां प्रकृतिं, जहाति, = अनात्मतया
न्यजति, इत्येवं व्यक्तमेव बद्धभुक्तक्षेत्रज्ञपृथक्त्वमाभ्यातम् ।

मू०—तदिदं न समञ्जसं, तथा हि—यत्तावद् व्यव-
स्थान्यथानुपपत्तिः प्रमाणमिति, तत्रेदं भवान् प्रष्टव्यः केयं
व्यवस्थेति, चैत्रः सुखी मैत्रः दुःखीत्यैषैव चेत्,

कथन्तर्हि चैत्रमैत्रभेदासिद्धावेषा सिध्येत्, तद्भे-
दन्तवनैव साध्यतो दुष्परिहरः परस्पराश्रयदोषः, सिद्धे
भेदे व्यवस्थासिद्धिः सिद्धा च व्यवस्था तत्साधिकेति,
अथावधीरिताधारभेदः सुखादिभेदो व्यवस्थेति, सापि
कथं क्षेत्रज्ञभेदमाक्षिपेत्, न खल्वेकस्मिन्ननेकधर्मास-
म्भवो येनाधारभेदः प्रमीयेत, मा भूद् दहनपचनाद्य-
नेकधर्मासम्भवो बन्हेः ।

टी०—आदिशब्देन 'आत्मा निराधारो निरवयवद्रव्यत्वात् का-
लवद्' इत्याद्यनुमानविरोधात् "स्वे महिम्नि" इत्यादिश्रुतीनाम-
प्यन्यपरतानयनं* द्रष्टव्यम् ।

भिन्नाधिकरणानेकधर्मता व्यवस्था, अथ वा, — वा,
विरुद्धानेकधर्मता वा, इति विकल्पार्थं दूषयति "कथन्तर्हि"
इति, ननु व्यवस्थैव चैत्रमैत्रभेदोपि सिद्ध्यतीति, नेत्याह "तद्भे-
दन्तु" इति । द्वितीयमुत्थाप्य दूषयति "अथावधीरिते" ति,
एकस्मिन्ननेकधर्मासम्भवे दोषमाह "माभूद्" इति,
अनेकधर्मासम्भवस्तर्हि ब्रह्मावपि दहनपचनादयो धर्मा न भवेयुः
सम्भवन्ति च, तस्माद् बन्हेर्दहनपचनाद्यनेकधर्मासम्भवो माभूद्-

* स्वातिरिक्ताधाराभावपरतया नयनम् ।

मू०—अथ विरुद्धानेकधर्मता व्यवस्था-परस्परविरुद्धा-
त्मानः सुखादय इति, कोयं विरोधः सुखादीनां, न तावत्स-
हानवस्थानं, खरतरदिनकरकरव्रातपातनिर्दग्धकायस्य*
शिशिरसलिलावगाढापरभागस्यापर्यायमेव सुखदुःखो-
पलम्भसम्भवात्, तथाहि - एकमेव त्वगिन्द्रियमनेकदे-
शाभ्यां शीतोष्णाभ्यामपर्यायं सन्निकृष्यते, तौ च सान्नि-

टी०—त्येवमर्थमेकस्मिन्ननेकधर्मासम्भवो न वक्तुमुचित इत्यर्थः । तृ-
तीयमुत्थापयति “अथविरुद्धे” ति, किं सहानवस्थानलक्षणो वि-
रोधः, किं वध्यघातकभावो वा, भावाऽभावो वा, इति विकल्पबाधं
दूषयति “न तावद्” इति । युगपत्सुखदुःखयोरुपलम्भं दिदर्शयिषुः
प्रथमं तयोर्युगपदुत्पादसामग्रीं सम्पादयति—“तथाहि” इति, न-
नूद्धाधःकायभागयोरपि त्वगिन्द्रियस्य भिन्नत्वादणुपरिमाणस्य च म-
नसः क्रमेणैव तत्सन्निकर्षात् क्रमेणैव शीतोष्णविज्ञानोत्पाद इति तत्राह
“एकम्” इति, स्पर्शोपलब्धेरन्यथानुपपत्त्या वा, तस्याः† कार्य्यतया
करणाकार्य्यत्वानुमानेन वा त्वगिन्द्रियमवगम्यमानमेकमेवाऽवगम्यते,
प्रत्यवयवमनेकत्वे त्वगिन्द्रियकल्पनायां कल्पनागौरवप्रसङ्गाद्, युगपत्-
सर्वाङ्गीणशीतोष्णयोरनुपलब्धिप्रसङ्गाच्चैकमेव तदित्यर्थः । भवतु
सन्निकर्षयोर्यौगपद्यं तथापि मनसाधिष्ठानं तयोः क्रमेणैवेत्यत आह-

* प्रचण्डमार्तण्डमरीचिकदम्बाभिघातप्रतप्तकलेवरस्य ।

† तस्याः = स्पर्शोपलब्धे ,

मू०—कर्षो सकृदेवेन्द्रियद्वारा मनसैवाधिष्ठीयेते नयनद्वारेण तत्सन्निकर्षाः कुम्भादीनां, तदधिष्ठितौ च शीतोष्णविषयात्मिकामेकामेव धियमादधाते, साचात्मनि भोगायतनदेहवर्तिनि मनःसंयोगविशेषजुषि जनयत्यपर्यायमेव सुखदुःखे ।

नैवास्त्यात्मविशेषगुणानामपर्यायिणोत्पत्तिरिति चेत्,

टी०—“तौ च ” इति, नच कुम्भादिसन्निकर्षाणामपि क्रमेणैवाधिष्ठानादसम्प्रतिपन्नो दृष्टान्त इति वाच्यम्, तथा सति दश घटा इति समूहालम्बनविज्ञानानुदयप्रसङ्गाद्, नच तत्रापि क्रमोत्पन्नतत्तद्विज्ञानसमुपजनितसंस्कारकारणकः समूहविषयः प्रत्ययोज्य एवेति वाच्यं सन्निकर्षवत्संस्काराणामप्यनेकेषामेकसमूहालम्बनविज्ञानकारणतानुपपत्तेः, तेषां च सकृदेव मनसाधिष्ठितानां तथात्वे प्रकृतेषु समस्तमाधानमन्यत्राभिनिवेशादिति भावः ।

ततः किमित्यत आह — “तदधिष्ठितौ च ” इति । एवं सुखदुःखयोर्निमित्तकारणयौगपद्यमभिधाय समवाय्यसमवायिनोरपि तदाह— “सा च ” इति । आत्मनि-भोगायतनदेहवर्तिनि-मनःसंयोगविशेषजुषि-इति विशेषणत्रयेण निमित्त-समवाय्यसमवायिनां क्रमेण निर्देशः । आत्मनः सर्वगतत्वेन सर्वत्रसुखदुःखयोरुत्पत्तिं व्यावर्तयति— “देहेति, शवशरीरसंयोगं व्यावर्तयति-भोगेति, नच तार्किकरीत्या वा शरीरात्मसंयोगोऽसमवायिकारणान्तरं निर्दिशति— “भोगायतने, ति, विशेष = पदेन सौषुप्तिकमनःसंयोगं व्यावर्तयति । गूढाभिसन्निधः शङ्कते— “नैव” इति, -

मू०—न, नियामकाभावाद्, अथापि स्यादात्मविशेषगुणा बुद्ध्यादयो न युगपदुत्पद्यमाना उपलभ्यन्ते गन्धरसादिधियां पर्यायेणोदयदर्शनाद्, इति, तदिदमसुन्दरं, तत्कारणेन्द्रियमनःसंयोगक्रमस्य कार्यक्रमहेतोस्तत्रसम्भवाद्, इह तु शीतोष्णविज्ञानवदात्ममनःसंयोगस्यापर्यायेण सुखदुःखोत्पादनसमर्थस्य सम्भवाद्, उपपन्नः सुखदुःखयोरात्मसमवेतयोरन्तःकरणेन संयुक्तसमवायनिबन्धनैकोपलम्भगोचरभाव इति ।

अलं वा विवादेन, अस्तु वा पर्यायेण सुखदुःखयोरुत्पादः, विनश्यदविनश्यतोस्तु युगपद्भावादपर्यायेणोपलम्भगोचरभावोपपत्तिरिति ।

टी०—गूढाभिसन्धिरुत्तरमाह—“न नियामकाभावाद्” इति । पूर्ववादी स्वाभिप्रायमुद्घाटयति —“अथापि स्याद्” इति, सुखदुःखे पर्यायेणैव जायेते आत्मविशेषगुणत्वाद् रूपरसादिज्ञानवद् इत्यनुमानं नियामकमिति भावः । तदनुमानं क्रमवत्सामग्रीमत्वोपाधिना दूषयति—“तदिदम्” इति, उपाधेः साधनव्यापकत्वमाशङ्क्य परिहरति—“इहतु” इति, युगपत्सामग्रीसम्भवस्य न्यायेनोपपादनाच्च तद्विरोधे साधनव्यापकतेति भावः । युगपदुत्पादमभिधायपर्यायेण सुखदुःखयोरुपलम्भमाह —“उपपन्न” इति ।

क्रमेणोत्पादमङ्गीकृत्वापि सहोपलम्भमाह “अस्तु वा” इति, विनश्यदविनश्यतोः सहावस्थानादुपलंभाच्च सुखदुःखयोः सहानवस्थानं न विरोध इति भावः ।

मू०—अथोर्द्धाधःकायभागोपाधिकपुरुषप्रदेशसमवायि-
नोर्न युगपदेकत्र भावः सुखदुःखयोरिति, तर्हीहापि देहभे-
दोपाधिकैकपुरुषप्रदेशविशेषाश्रयतयोपपन्नव्यवस्थानान्न
वास्तवाधारभेदाक्षेपकत्वासम्भवः सुखादीनाम् ॥

योऽपि मन्यते शरीरपरिमाणः खल्वात्मा तेनास्य श-
रीरवद् भागसम्भवात् तद्भागभेदवर्त्तिनोरेव सुखदुःख-
योरेकशरीरेप्यसङ्करः, तथा च शरीरभेदोपि पारमार्थिकः
सुखाद्याधारभेदाक्षेप इति, न, तस्यापि तत्राप्यात्मभागा
एव सुखदुःखभेदभाजो भवेयुश्चेतनाभिसम्बन्धनियमात्सु-
खादीनां, तथाचात्मभागा अपि चेत्तद्भाजस्तेऽपि चेतये-

टी०—सुखदुःखयोः प्रदेशभेदेन सहानवस्थानमाशङ्कते -“अथ”
इति, औपाधिकात्मप्रदेशादेव प्रकृतेपि व्यवस्थासम्भवाद् इत्यर्था-
पत्तेरन्यथाप्युपपत्तिरिति परिहरति “ तर्हि ” इति, देहोपा-
धिको य एकः पुरुषः तस्य प्रदेशविशेषः, स एव वा प्रदेशविशेषः,
तदाश्रयतयोपपन्ना व्यवस्था येषां ते तथा तेषामुपपन्नव्यवस्थानां,
तस्माद्वा * हेतौ पञ्चमी ।

जैनमतेन सहानवस्थानविरोधमाशङ्कते “योपि” इति, प्रकृते
किमायातमित्यत आह “ तथाच ” इति, किमवयवानां सुखदुःख-
सम्बन्धः किंवाऽवयविन इति विकल्प्याद्यं दूषयति “न तस्यापि”
इति, भवतु चेतनाभिसम्बन्धनियमः सुखादीनां तथापि कथमवयवेषु
तदभाव इति तत्राह “ तथाच ” इति ।

* तस्माद्वा = व्यवस्थान'द्वया इति पञ्चम्यन्तपाठो वा,

म०—रन्, इत्येकस्मिन्नेव काये चेतनावाननेक इति स्याद्, एवं च भिन्नाभिप्रायानेकचेतनाधिष्ठितमेकदैव विरुद्धादिक्रियं शरीरमुन्मथ्येत,* अक्रियं वा प्रसज्येता, तोऽचेतनावयस्यात्मन एव चैतन्यमास्थेयं, तथा च तत्रैव सुखादयोऽपीति कथमेषामव्यतिकरः, अतः काल्पनिक्येव कायैक्ये सुखदुःखव्यवस्थेति सिद्धम्, एवं च न कायभेदेपि पारमार्थिकपुरुषभेदाक्षेपकतासम्भव इत्यभिहितमधस्ताद् ।

यत्त्विदं चोद्यते देहैक्यवदात्मैक्ये देहभेदेऽप्यनुसन्धानप्रसङ्ग इति ।

अत्र ब्रूमः—न तावत् तत्रापि प्रदेशः प्रदेशान्तरभो-

टी०—भवतु चैतन्यं को दोष इत्यत आह “एकस्मिन्नेव” इति, तथापि किमनिष्टमिति, तत्राह “एवं च” इति । विरुद्धा दिशि क्रिया यस्य तत्तथा । तस्मादवयविनश्चैतन्यमिति परिशिष्यते तत्र च सहावस्थानमेवेत्याह—“तथाच” इति, अव्यतिकरः= असाङ्कर्यम् । साधितं दृष्टान्तमुपसंहरति—“अतः” इति, फलितमाह—“एवंच” इति, किमेकदेहेन्द्रियैर्विशिष्टस्य देहान्तरे भोगानुसन्धानमापाद्यते किंवा तदुपलक्षितस्य, नाद्यः निदर्शनेपि तत्तदवयवविशिष्टात्मप्रदेशस्यावयवान्तरे दिव्याह—“न तावद्” इति, ननु तत्रापि प्रदेशः प्रदेशान्तरे भोगमनुसन्धत्तेऽपरथा यश्चक्षुषा रूपमद्राक्षं यश्च पादे स एवाहमिदानीं गन्धं जिघ्राणीति शिरसि च प्रतिसन्धानाभावप्रसङ्गाद् इति चेद्, न, विकल्पासहत्वात् किं

* उन्मथ्येत = विदीर्येत ।

मू०—गमनुसंधत्ते तथेहापि न जीवो जीवान्तरभोगमनु-
संधातीति समानं, स्वरूपानुसन्धाने तु नास्माकं
का चन क्षतिः ।

अथैवमपि चरणतललग्नकण्टकोद्धरणाय पाणित-
लव्यापारवच्चैत्रशरीरोपाधिकवेदनाहेतुपरिहाराय मैत्रगात्र-

टी०—नयनविशेषितघ्राणविशेषितयोद्दिशरश्चरणोपाधिकयोश्चाभेदः
किम्भेदो वा नाद्यः विशिष्टयोरभेदे विशेषणीभूतनयनादीनामप्यभेद-
प्रसङ्गाद्, नयननाये च घ्राणावयविनोऽपि नाशप्रसङ्ग इति गन्धमपि
न गृह्णीयाद्, एवं नयनविकलोऽपि रूपं पश्येद् घ्राणावच्छिन्नस्य
विद्यमानत्वात् तदभेदेनेतरस्यापि विद्यमानत्वात्, शिरश्चरणावच्छि-
न्नयोरभेदेन पादवेदनां शिरःसुखं च पादेऽप्यनुसंधीत, नापि द्वितीयः,
अतिप्रसङ्गपरिहाराय किञ्चिदवयवविशेषितस्यावयवान्तरे भोगान्न-
नुसन्धानस्यानिच्छताप्यभ्युपगमनीयत्वाद्, औपाधिकभेदेन कुम्भा-
पवरकनभसोरल्पत्वमहत्त्वव्यवस्थाया लोके दृष्टत्वाद्, इन्द्रियस्या-
तीन्द्रियत्वेन चक्षुषा रूपमद्राक्षं, घ्राणेन गन्धमनुभवामि, इतिप्रत्य-
भिज्ञानुपपत्तेः, कालद्वयोपलक्षितस्य सोयमितिप्रत्यभिज्ञाविषय-
त्ववत् तदुपलक्षितस्यैव रूपमन्वभूवं गन्धमनुभवामीतिप्रत्यभि-
ज्ञासंभवात् प्रदेशान्तरविशिष्टस्य न प्रदेशान्तरे भोगसम्भवः, तथा
शरीरान्तरविशिष्टस्य न शरीरान्तरभोगसम्भव इति भावः ।

उपलक्षितस्यानुसन्धानप्रसङ्ग इति द्वितीयं पक्षं दूषयति-
“स्वरूपानुसन्धान” इति,

भोगाभावेपि वेदनाहेतुपरिहारः किमिति न भवेदित्यत आह-

मू०—व्यापारप्रसङ्गो दुर्वार इति, न, इहानुसन्धातुरभो-
 कृत्वाद्, भोगप्रयोजकत्वाच्च वेदनापरिहारस्य, इह हि
 ब्रह्मैवैषां स्वरूपमनुसन्धातृ श्रुतिशिरःशतसमाधिगतं,
 नच तस्य भोगसम्भवः “अनश्नन्नन्योऽभिचाकशीति”
 इतिश्रुतेः, * नचेहाऽन्यत्वं वास्तवमभिप्रेतमपि त्व-
 नाद्यविद्यावच्छेदमात्रापेक्षं “तत्त्वमसि” इत्यसकृदैका-
 त्म्यश्रुतेः, नचास्याप्यनुसन्धातृत्वादेव भोगो जीववदिति
 साम्प्रतम्, आगमापत्राधितानुमानस्यानुत्थानाद्, नरशिरः-

टी०—“भोगे,ति, भोगः प्रयोजको यस्यासौ भोगप्रयोजकस्तस्यभा-
 वस्तत्त्वं, तस्मात्, तथाच प्रयोजकभोगाभावे तत्प्रयोज्यवेदनाहेतुपरि-
 हारोपि व्यावर्त्तत इति भावः । अनुसन्धातुर्भोगाभावं दर्शयितुं तस्य
 ब्रह्मस्वरूपतामाह—“इहहिब्रह्मैव”इति, एषां जीवानां पारमार्थिकं रूपं
 ब्रह्मैवानुसन्धातृ श्रुतिशिरःशतसमाधिगतमित्यन्वयः । तथापि कथं
 भोगाभाव इति तत्राह—“नच” इति । ननु सोऽयं शान्ते कर्मणि वे-
 तालोदयो, ऽभेदं साधयितुं प्रवृत्तेन भेदश्रुतेरुदाहृतत्वादित्यत आह—
 “ नचेहान्यत्वम् ” इति । भेदश्रुतिविरोधादभेदश्रुतेरेव
 कस्मान्नबाध इत्यत आह—“असकृद्” इति । ‘असकृद्’
 इत्यभ्यासप्रदर्शनमुपक्रमादितात्पर्यलिङ्गान्तरोपलक्षणपरं, तेन षड्-
 विधतात्पर्यलिङ्गैरभेदश्रुतेस्तत्परत्वादेव तद्विरोधे भेदश्रुतिरेव बा-
 द्यत इति भावः ।

* एतेन (भोक्तृजीवाभिन्नत्वेन ब्रह्मणोऽपि भोक्तृत्वोपपत्तिः) इत्यापि निरस्तं वेदि-
 तव्यम्—केचित्तु- विम्बप्रतिबिम्बवद् व्यवस्थोपत्तेर्न ब्रह्मणो भोक्तृत्वमित्याहुः— ।

कपालशुद्धतानुमानवद्, आगमस्य तु सिद्धेऽपि तत्त्वे
प्रमाणभावमुपपादयिष्यामः ।

कथं च सुखादीनां सहानवस्थानविरोधोऽधिगतः,
अधिकरणभेदनियमोपलम्भाद्, इति चेत्, तत्किमिदानीं
सिद्धोऽधिकरणभेदः प्राग् व्यवस्थायाः, तथाच कृतमेनेन
व्यवस्थानुपपत्त्युपन्यासदुर्व्यसनेन, कुतश्चायं प्रमाणात्प्रा-
कृतिः, न तावत्प्रत्यक्षात्, परपुरुषस्य प्रत्यक्षगोचर-
भावानभ्युपगमाद्, नाप्युन्नीतानुमानकलापात्, तस्याग्रे
निराकरिष्यमाणत्वाद्, नचास्ति सम्भवः प्रमाणान्तरस्य ।

अनुमानवद् = नरकपालं शुद्धं प्राण्यङ्गत्वात् शङ्खवद, इत्य-
नुमानं 'नारं * स्पृष्ट्वाऽस्थि सस्नेहं सचैलो जलमाविशेद्'
इति स्मृत्यनुमितागमेन वाधितविषयं यथा नोदेति तद्वदित्यर्थः । ननु
“तत्त्वमसि” इत्याद्यागमानां कार्य एवायं सिद्धे ब्रह्म-
णि प्रामाण्यम्, इति तत्राह—“आगमस्यतु” इति, (सिद्धार्थप्रा-
माण्यवादे) इति शेषः ।

ग्राहकप्रमाणाभावादपि सहानवस्थानं न
“कथं च” इति, सिद्धत्वे दोषमाह—“तथाच” इति, माना-
न्तरतस्तत्सिद्धिरपि नास्तीत्याह—“कुतश्च” इति, न्यूनतापरि-
हारार्थमाह—“नचास्ति” इति ।

* नारं = नरकलेवरसंबन्धि ।

म्०—अथ वध्यघातकभावो विरोधः, तत्रापि नाजात एकोऽन्यं हन्ति नाप्यन्याधारं, तत्रैकाधारयोर्वध्यघातक भावे कथमसावाधारभेदं गमयेत्, अथ भावाभावात्मता विरोधः, तथा च सुखादय इति, नैषोऽप्यधिकरणभेदापादनायैलम्, एकत्रैव गगने विहगतदभावयोरुपलम्भाद्, अथ काल्पनिकप्रदेशभेदाददोषः, स न प्रकृते दण्डवारितः ।

एतेनेदमपिपरास्तं यथाहुरेके— “ जननमरणकरणानां प्रतिनियमादयुगपत्प्रवृत्तेश्च, पुरुषबहुत्वं सिद्धं त्रैगुण्यविपर्ययाच्च ” इति ।

किंच जननादयः क्षेत्रसमवायिनः क्षेत्रज्ञस्य भेदः

टी०—द्वितीयं पक्षमुत्थाप्य निराकरोति “ अथ ” इति ।

उक्तन्यायं साङ्ख्यपक्षेऽप्यतिदिशति “ एतेन ” इति, कचिज्जन्म, कचिन्मरणं, कचिच्चक्षुरादीनां सत्त्वमन्यत्र चासत्त्वमिति नियमः, । अयुगपत्प्रवृत्तिः=जननादीनां भिन्नकालत्वं । त्रयो गुणाः=सत्त्वरजस्तमांसि, त्रिगुणा एव त्रैगुण्यं, तस्य विपर्ययः=कश्चित्सात्त्विकः कश्चिद्वायसः कश्चित्तामस इति ।

‘ विप्रतिपन्ना जीवा बहवो विरुद्धधर्माक्रान्तत्वाद् ’ इत्यनुमानं चेत् तत्राह— “ किञ्च ” इति । तत्रापि जननादीनां भिन्नाधिकरणत्वप्रतिनियमः, किं वा भेदमात्रम्, उत विरोध इति विकल्पानां तद्दूषणानां तुल्यत्वाद् इदमप्यपास्तमित्यर्थः ।

मू०—प्रसाध्यत इति किं केन सङ्गतम्,* अपक्षधर्मत्वाद् हेतोः, तत्सिद्धं न व्यवस्थानुपपत्तिर्भेदसाधिकेति ॥

यद्यप्यभाणि (आत्मा द्रव्यत्वव्यतिरिक्तापरजा-
त्याधारभेदेन नानाऽश्रावणविशेषगुणाधिकरणत्वाद् य
दुक्तसाधनं तदुक्तसाध्यं यथा घटादि) इति, तदप्य-
चारु, हेतोरसिद्धत्वाद्, न खल्वात्मैकत्ववादिनो विशे-
षगुणाधिकरणतामात्मनोऽङ्गीकुर्वते येनायं हेतुः सिध्येत्,
नच वेद्यानां वेदनादीनां वेदितृगुणभावो युक्तः रू-

टी०—न केवलं प्रतिवादिनामनञ्जुपगमादसिद्धिः, विपरीतप्रमा-
णसद्भावाच्चेत्याह— “ नचवेद्यानाम् ” इति । यद्वा ‘आकाशं
विशेषगुणाधिकरणविश्वव्यद् मेयत्वाद् घटवद् ’ इत्यात्मनो विशेष-
गुणवत्त्वप्रसाधकमनुमानं सत्प्रतिपक्षतया दूषयति— “ नच वे-
द्यानाम् ” इति, “ अस्थूलमनणु ” इति निर्धर्मकत्वप्रतिपा-
दकश्रुतिविरोधेनानुमानस्य कालात्ययापदिष्टत्वाद् ।

आकाशं श्रोत्रेन्द्रियग्राह्यविशेषगुणाधिकरणविश्वव्यन्मेयत्वाद्
घटवद् इत्याभाससमानयोगक्षेमत्वाच्चातुत्थानमेव यद्यपि तथापि
प्रौढ्या सत्प्रतिपक्षत्वमुक्तवान् ।

ज्ञानादयो न वेदितृधर्मा वेद्यत्वाद् रूपवद्, इति प्रयोगः, नच
वेदितृधर्माणामप्रसिद्ध्या तत्प्रतियोगिकनिषेधासिद्धावप्रसिद्धविशेष-
णता मायावादिनः, परप्रसिद्धिमात्रेणापि तदुपपत्तेः, अवेदितृधर्मा इति
साध्यनिर्देशेन वाऽप्रसिद्धविशेषणता परिहरणीया, नच विवादा-

* जन्म चात्रापूर्वदेहेन्द्रियाद्यभिसंबन्धः, मरणं चोपात्तदेहादित्वात्, इत्याश्रये
तु सङ्गतमेव ।

पादिषु तथाभावानुपलम्भाद्, नचानित्यगुणं नित्यं पश्यामो
येनानित्या एव वेदनादयो नित्यस्य वेदितुर्गुणा भवेयुः,

ध्यासिता अनन्तःकरणधर्मा वेद्यत्वाद् रूपादिवद्, इति साम्प्रतं,
“ १८९- ” इत्येतत्सर्वं मन एवेति श्रुतिविरोधेन कालात्यया-
पादिष्टत्वाद्, नच मनोनिमित्तकत्वान्मन एवेति निर्देशः, लोके निमित्त-
कारणकार्ययोः कुलालघटयोः सामानाधिकरण्यस्यादर्शनाद्-अत्र
च तद्दर्शनेनोपादानपरत्वस्य निश्चितत्वाद्, मनो विशेषगुणवद्
मूर्तत्वाद्, इति प्रयोगसम्भवाच्चेति भावः ।

गुणराहित्ये प्रमाणान्तरमाह - “ नचानित्यगुणं नित्यम् ”
इति । आत्मा, अनित्यगुणरहितः, नित्यत्वाद्, नचाद्रव्यत्वमु-
पाधिः, यद्द्रव्यं तदनित्यगुणवद्, इति व्यतिरेकेऽनित्यत्वस्यैवो-
पाधित्वाद्, नच परमाण्वादिषु साध्याव्याप्तिः, तेषामपि नित्यत्वा-
ऽसंप्रतिपत्तेः, नच* समव्याप्यभावो दोषः, विषमव्याप्तिकस्या-
प्युपाधित्वादिति भावः ।

* असन्नित्यगुणवत् तदनित्यं यथाघटादिकमित्येवमनित्यत्वोपाधेः साध्यव्यापक-
त्वसम्भवेऽपि अन्नित्यं तदनित्यगुणवदिति व्याप्तिर्गुणादौ व्यभिचारेणासम्भवात्साध्यस्यो-
पाधिव्यापकत्वाभावेन नानित्यत्वस्योपाधित्वं सम्भवति, साध्योपाध्योः परस्परव्याप्य-
व्यापकभावस्थल एवोपाधित्वस्य स्वीकारादित्याशङ्क्याह- “ नच समव्याप्यभावो
दोषः ” इति, तत्र हेतुमाह- “ विषमव्याप्तिकस्य ” इति ।

“ एकसाध्याविनाभावे मिथः संबन्धशून्ययोः, साध्याभावाविनाभावी स उपाधिर्य-
द्वत्य ” इत्युदयनाचार्योक्तोपाधिलक्षणस्य समासमव्याप्तिकयोस्तुल्यत्वादिति भावः,

अत्रेह बोध्यं-स्वव्यावृत्त्या साध्यस्य पक्षाद्व्यावृत्त्या व्यापकप्रमित्युत्पत्तिप्रतिबन्धो वा,
हेतोरपहृतसाध्यतया विपक्षभूते पक्षे वर्तमानस्यानैकान्तिकतापादनं बोधाधेः कृत्यं, तच्च
समव्याप्तिवद्विषमव्याप्तिरपि शक्नोति सम्पादयितुमग्निमत्वमिव निवर्तमानं धूमवत्त्वं
व्यावर्तयितुम्, अतो विषमव्याप्तिरपि सम्भवत्येवोपाधिः, यथाहुः-“पक्षादुपाधिव्यावृत्त्या
साध्यस्य विनिवर्तनम्, उपाधिफलमस्मिंश्च समवद्विषमः क्षमः” इति, -नचैतद्दृष्ट्वा, “सम-
वाचः समवेतः संबन्धत्वात् संयोगवद्” इति प्रयोगे संबन्धत्वे सति समवेतत्वे कार्य-
त्वमुपाधिरित्येवं विषमव्यापकोपाधिरुद्योतकराचार्यैरङ्गीकारात्, यत्र कार्यत्वं तत्र संब-
न्धत्वमिति समवेतत्वमिति व्याप्तिर्गुणादौ व्यभिचारेणासम्भवाच्च विषमव्याप्तिकता ज्ञेया ।

मृ०—नचानित्यगुणस्यापि नभसो नित्यतेति साम्प्रतं,
तस्याऽप्यनुमानागमाभ्यामनित्यत्वाध्यवसायात्, तथाहि-
विवादास्पदमनित्यं जडत्वाद् यदित्थं तत्तथा यथा कु-
म्भादि, तथाचामुमेवार्थमप्रत्यहमाह श्रुतिः “
आकाशः सम्भूतः” इति, विस्तरतश्चैतद्विपञ्चितं वि-
यदधिकरण* इत्युपरम्यत इति,

एतेन परमाण्वादयोपि व्याख्याताः ।

टी०—आकाशेऽनैकान्तिकत्वमाशङ्क्य परिहरति - “नचानि-
त्यगुणस्य” इति, श्रुतिः = श्रुतार्थापत्तिः, न पुनःश्रुतिरेव, तस्मिन्
वाक्येऽनित्यत्वाप्रतिपादनाद्, उत्पत्तेरेव प्रतिपादितत्वात्, तथाचा-
नित्यत्वमनुपपत्त्या † स्वसीयत इत्यवगन्तव्यम् -

नन्वाकाशोत्पत्तिश्रुतिर्गौणीति ‡ तत्राह - “विस्तरतः” इति ।
नित्यत्वहेतोः परमाण्वादिष्वनैकान्तिकत्वमाशङ्क्य परिहरति-
“एतेन” इति ।

* शरीरक्रीयद्वितीयाध्यायतृतीयपादादिमाधिकरण इत्यर्थः ॥

† अनुपपत्त्या = आकाशोत्पत्तिश्चुत्थन्यथानुपपत्त्याऽनित्यत्वमवसीयेत ।

‡ आकाशं नोत्पद्यते कारणसामान्यसम्भवादित्यादियुक्तिविरोधेनाकाशोत्पत्तिश्रु-
तिः ‘आकाशं कुरु’ इतिलौकिकप्रयोगवद्गौणीत्यर्थः ।

§ आकाशस्याकार्यत्वं एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञानमुपरुध्येत, यो यो विभा-
गः स सर्वो विकारव्याप्य इति लौकिकन्यायश्चविरुध्येतेत्येवं विस्तरतस्तत्र निरूपित-
मिति भावः ।

न च सामान्यसम्भवो, ध्वंसस्यकारणत्रयाभावेपि जन्यत्वाभ्युपगमाद् - न च भाव-
विषयोऽयं नियम इति वाच्यं शुक्तिरजतादेर्भावस्यापि द्रव्यद्वयसंयोगरूपासमवाधिका-
रणं विनैवोत्पत्तिर्दर्शनाद् इति सङ्क्षेपः ।

मू०—यदपीदमवादि—‘आत्मोक्तविधया नाना शरीरा-
त्मसम्बन्धसम्बन्धित्वाच्छरीरवद्’ इति, तदपि न पेशलं,
सत्तादिनानैकान्त्याद्, अथोक्तविधसम्बन्धाधारत्वं हेतुः,
तथाप्यन्यथासिद्धः, कायादेरपि कार्य्यताधीनत्वादुक्तवि-
धया नानात्वस्य, *

अवश्याऽऽश्रयणीयं चैतद् अन्यथाऽऽकाशादेरपि त-
त्सम्बन्धाधारत्वादनैकताया दुष्परिहरत्वाद् ।

टी०—शरीरात्मनोर्यःसम्बन्धस्तत्संसर्गित्वादिति वा हेत्वर्थः किं वा
तदाधारत्वादिति विकल्पाद्यं दूषयति - “तदपि न पेशलम्”
इति, शरीरात्मनोः सम्बन्धः संयोगस्तत्संसर्गिणी च सत्तागुणत्वे न
च तयोर्द्रव्यत्वव्यतिरिक्तापरजात्याधारत्वं सामान्यस्य निःसामा-
न्यत्वाद्, अतस्तत्र व्यभिचार इत्यर्थः । द्वितीयं पक्षमुत्थाप्य सोपा-
धिकत्वेन दूषयति—“अथ” इति । नच परमाण्वाद्विपक्षजात्या-
धारत्वसम्भवेऽपि कार्य्यत्वाभावेन साध्याऽव्याप्तिः, तेषामनित्यत्वोप-
पादनाद्, नापि प्रध्वंसे साध्याव्याप्तिः, भावरूपत्वे सतीतिविशेषण-
स्य विवक्षितत्वात्, प्रागभावोपलक्षितसत्तायोगित्वस्य वा † परीक्ष-
काभिमतकार्य्यत्वस्याभ्युपगमादिति भावः ।

कार्य्यत्वस्य विपक्षवाधकतर्केणानुपाधित्वमपाकरोति—
“अवश्याऽऽश्रयणीयं च” इति, आकाशादिमुक्तविधया नाना
शरीराकाशसम्बन्धित्वाद्, इतिप्रयोगे भवतापि कार्य्यत्वस्यैवोपा-
धिता वर्णनीया सा च प्रकृतेऽपि समनैवेत्यर्थः ॥

* दृष्टान्तीभूतकायादेरपि नानात्वस्य कार्य्यत्वाधीनत्वाद्, इत्युक्त्याऽत्रानुमाने का-
र्य्यत्वमुपाधिरिति सूचितम् ॥

† एवं च ध्वंसस्य सत्तायोगित्वाभावान्न कार्य्यत्वमिति तत्त्वम् ।

मू०—यदप्यगादि—‘विवादपदानि शरीराणि स्वसंख्यासङ्ख्येयात्मभिरात्मवन्ति शरीरत्वात् सम्प्रतिपन्नशरीरवद्’ इति ।

तदपि न विचक्षणपरीक्षाक्षममीक्षामहे, सिद्धसाधनत्वात्, तथाहि यान्येवशरीराण्येकत्वाधिकरणानि तान्येव परस्परापेक्षाणि परसङ्ख्याधिकरणभावं भजन्ते, तथाचामीषामेकत्वसङ्ख्यापि स्वकीया, तत्संख्येयाऽऽत्मवत्त्वं च परेषां सिद्धमिति कथं न सिद्धसाधनता, * अथ स्वसमवेतसकलसङ्ख्यासङ्ख्येयात्मवत्ता साध्या तथापि क्रमभावेकपुरुषाधिष्ठेयाऽनेकशरीरैरनैकान्तः । अथ वर्तमानशरीरत्वादिति हेतुः, तथापि वर्तमानमृतशरीरैरनेकान्तः ।

अथाधिष्ठानाधिष्ठेयभावस्याऽसाध्यत्वाद् अशेषानैकान्तिकतापरिहाराय वा ‘जीवच्छरीरत्वाद्’ इतिविशेषणाददोष इति ।

स्वसमवेतयत्किञ्चित्संख्यासङ्ख्येयात्मत्वमात्रं साध्यम् उत स्वसमवेतसकलसङ्ख्यासङ्ख्येयात्मत्वमिति विकल्प्य क्रमेणैव दूषयति—“ तदपि ” इति ।

श्वशरीरैरनैकान्तिकतापरिहारमाशङ्कते—“अथाधिष्ठाने” इति । श्वशरीरेपि स्वसमवेतसङ्ख्यासङ्ख्येयात्मत्वमस्त्येव श्वशरीराणां मूर्तत्वेनात्मसंयोगित्वाद्, भवतु चात्माधिष्ठितत्वं साध्यं तथापि नानैकान्तिकता जीवच्छरीरत्वादिति हेतुस्वीकारादिति परिहारान्तरमाह—“ अशेष ” इति ।

* कल्पितसमसङ्ख्यात्वमाशयापि सिद्धसाधनता बोध्या ।

मू०—एवमपि भागासिद्धताप्रसङ्गः शुकशकुनिश-
शादादिशरीराणां विवादविषयाणामेवाजीववत्त्वाद्, अथ
जीवच्छरीराणामेव पक्षीकरणम्, एवमपि स्वसमवेतसकल-
सङ्ख्यासङ्ख्येयात्मवत्तासिद्धेः साध्यविकलतादृष्टान्तस्य ।

अपिचामपवाधिताविषयः सकलोयं हेतुकलापः,
श्रूयते खलु- “एको देवः सर्वभूतेषु” इत्यादि, भवन्ति
चात्र स्मृतयः- “एक एव हि भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः,
एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवद्” इत्यादिकाः, न-
चैतासां ————— न पुनर्जीवभेदापवाध-
सम्भव इति शङ्कितुमपि शक्यं, जलचन्द्रदृष्टान्तावष्ट

टी०—दूषयति - “एवमपि” इति । शवशरीराणामपि पूर्वं
प्राणादिमत्त्वदशायामेकानैकाधिष्ठितत्वविवादाद् विवादपदेन च ते-
षामपि पक्षीकाराद् जीवच्छरीरत्वहेतोश्च तत्राभावाद् भागासिद्धते-
त्यर्थः ।

शुकशकुनिशशादादिपदैर्योगिनो गृह्यन्ते, तेषां च परकायप्रवे-
शेन तदीर्यानि शरीराणि विषयाः* तेषु च तदा न जीवच्छरीरत्व-
मस्तीति भागासिद्धतेति केचिद् ।

प्रत्येकमनुमानानां दूषणमभिधाय साधारणं दूषणमाह “अ-
पिच ” इति, । “जलचन्द्रदृष्टान्तावष्टम्भेन” इति, भूते भूत
एकधा बहुधा व्यवस्थितो यो दृश्यते स एक एवेति प्रतिभासमान-
पुरुषभेदनिराकरणपरत्वप्रतीतेः, परमात्मनश्च प्रतिभूतं भेदेन प्रति-
भासाभावान्न तद्भेदनिराकरणपरतेत्यर्थः,

(*) विवादविषयीभुतत्वेन तान्यपि पश्चान्तर्भवतानीत्यर्थः ।

मू०—स्मेन प्रतिभूतं प्रतिभासमानपुरुषभेदापाकरणपरतोपलम्भाद्, ‘एक एव देवः सर्वभूतान्तरात्मा’ इति च प्रतिभूतं पुरुषभेदापाकरणपरत्वस्य स्पष्टत्वात्, परमात्मनानात्वापाकरणपरतायां चाप्रसक्तप्रतिषेधप्रसङ्गात्, सत्यां च गतौ तस्याऽयोगाद्, नच परमात्मा

वी०—‘एक एव इति—“*तद्वृत्तमेवकारश्च स्यादुपादेयलक्षणम्” इति न्यायाद् ‘एकएव’ इति च परमात्मन्येवकाराद् ‘यः सर्वज्ञः सर्वभूतान्तरात्मा’ इति जीवभेदानुवादेन ‘स एक एव’ इति परमात्मतावन्मात्रत्वविधानाज्जीवभेदापाकरणं स्पष्टमित्यर्थः । परमात्मभेदनिराकरणपरत्वे दूषणमाह— “परमात्मे” इति, लोकतः श्रुतितः परीक्षकसंमत्या वा परमात्मभेदाप्रसक्तेस्तन्निराकरणेऽप्रसक्तप्रतिषेध एव स्यादित्यर्थः । ‘नान्तरिक्षे न दिवि’ इत्यादावप्रसक्तप्रतिषेधोपि दृश्यत इति तत्राह “सत्यां च गतौ” इति, अनधिगतार्थबोधकत्वे संभवति नित्यानुवादकत्वमयुक्तमित्यर्थः । परमात्मनो भेदनिराकरणपरत्वेपि जीवभेदनिराकरणपरत्वं सिद्ध्यति जीवपरमात्मनोरभेदादित्याह “नच” इति, यद्वा प्रतिशरीरं जीवभेदनिराकरणे तेषामेवैकत्वं नतु परमात्मन इति शङ्कां परिहरति— “नच” इति, अधस्ताद्= अन्यत्वं नच वास्तवम्’ इत्यत्रावेदितमित्यर्थः ॥

* तद्वृत्तं = तच्छब्दनिष्पन्नरूपं, उपास्य = तात्पर्यविषयभूतत्वेन विधेयतया माह्वम् ।

† अग्निश्चेतव्य—इतिशेषः ।

मू०—जीवात्मनस्तत्त्वतो व्यतिरिच्यत इत्यापादितम-
धस्ताद् । एवं चादित्यवर्णाद्यागमदृष्टान्तः प्रत्यूढः ।

अपि चाणुपरिमाणपक्षे निखिलशरीरव्यापिवेदनानु-
सन्धानानुपपत्तेः, शरीरपरिमाणत्वे तु सावयवतयाऽनि-
त्यतापत्तेश्च परममहत्त्वे पुरुषस्यावश्याश्रयणीये तत्तत्कर्ण-
शष्कुलीमण्डलावच्छिन्नस्य नभसस्तत्र तत्र श्रोत्रभाववत्*

टी०—“एवं च” इति, उक्तरीत्योपन्यस्तप्रमाणानामाभासीकृतत्वाच्च
तद्विरोधेन श्रुतेरन्यपरत्वं प्रकृतेऽपि कल्पनीयम् ‘आदित्यवर्णं तमसः
परस्ताद्’ इत्यस्य तु परविद्याप्रकरणस्थत्वेन रूपवत्त्वप्रतिपादना-
सामर्थ्याद् आदित्यवर्णं = प्रकाशरूपम्, इत्यापि योजयितुं शक्य-
त्वाद् अरूपानुमानमेव तत्र प्रवलिमिति वैषम्यमित्यर्थः ॥

कल्पनागौरवप्रसङ्गादप्यात्मभेदो निराकरणीय इति दर्शयितुं
पक्षान्तरनिराकरणेनात्मनः सर्वगतत्वं साधयति “अपि च”
इति, भेदे कल्पनागौरवमाह—“तत्तद्” इति ॥

प्रतीतिसिद्धत्वाद् भेदस्य तत्कल्पनैव नास्ति कुतस्तरां गौरव-
मिति प्रभाकरमतमुत्थापयति “यत्पुनर्” इत्यादिना “तद-

* यथा स्वर्कणपुटपरिच्छिन्नगगने नाशेपलम्भे भागान्तरवर्त्तिविधिति नाशानुपलम्भ
एवमत्राप्यवच्छेदकभेदास्तुखदुःखाद्युपलम्भानुपलम्भौ, नचात्मभेदे कर्णपुटानां तत्त-
दीयत्वनियामकवदेकात्मवादे सर्वदेहानां स्वीयत्वेन तत्तदीयत्वनियामाभावेन व्यवस्था-
नुपपत्तिरिति वाच्यं, तवात्मभेदेनेवावच्छेदकाज्ञानादिभेदेन मम व्यवस्थोपपत्तिः, -अ-
त्रदे बोध्यं- शरीररूपोपाधिभेदस्यानुसन्धानप्रयोजकत्वेऽभ्युपगम्यमाने बाल्यानुभू-
तस्य यौवने, जातिस्मरेण पूर्वजन्मानुभूतस्य, योगिना नानाशरीरानुभूतस्य च स्मरणं
न स्यादतोऽन्तः करणरूपोपाधिभेदमज्ञानभेदे वा ऽननुसन्धानप्रयोजकमास्थेयं नेतरद्,
नच चक्षुरादिकरणभेदेऽप्यनुसन्धानदर्शनात्रान्तःकरणभेदोऽननुसन्धानप्रयोजक इति
वाच्यम् -अन्यकरणभेदेन तथादर्शनेऽप्यन्तःकरणभेदस्य तदेकयाध्यासापन्न आत्मन्यन-
नुसन्धानप्रयोजकत्वस्य कल्पनासिद्धिर्हि—

मू०—तत्तद्भोगायतनाद्यवच्छेदलब्धजीवभावभेदस्य तत्र तत्र भोगोपपत्तौ किमनेकात्मकल्पनादुर्व्यसनेन ।

यत्पुनरिदं कैश्चिदुच्यते—‘यस्तावत्प्रतिपत्ता परायतनस्वामिनं स्वप्रयत्नपूर्विकात्मीयशरीरसमवेतचेष्टासमानचेष्टादर्शनादनुमानतः परिच्छिन्नति नासौ† तं ग्राहकैकरसं स्वात्मभूततया किन्तु ग्राह्यकोटिनिविष्टमनात्मभूतमेव, तेन प्रतीतिसिद्धत्वाद्भेदस्य ‘अलमात्मभेदाभ्युपगमेन’

टी०—‘प्यसमीक्षिताभिधानम्’ इत्यन्तेन ग्रन्थेन । ‘परायतनस्वामिनं=परशरीरस्वामिनम्’, अनुमानतः परिच्छिन्नत्वात्त्यन्वयः, अनुमीयत इत्यनुमानं=लिङ्गम्, अनुमितिपरत्वे पुनस्तद्व्यतिरिक्तव्यापकपरिच्छेदस्याभावादौपचारिक एव प्रयोगः स्यादिति । लिङ्गमेव दर्शयति “स्वप्रयत्ने”ति । स्वप्रयत्नपूर्विका याऽऽत्मीयशरीरसमवेतचेष्टा तत्समानचेष्टायाः परशरीरे दर्शनादिति यावद्, ‘इयं शरीरचेष्टा प्रयत्नपूर्विका स्वतन्त्रचेष्टात्वान् मदीयचेष्टावद्’ इत्यनुमानेनात्मानुमीयत इत्यर्थः । भवत्वात्मानुमानं तथापि कथं प्रतीतिसिद्धो भेद इत्यत आह “नासौ” इति, ग्राहकैकरसं=ग्राहकस्वभावं, तदेकस्वभावत्वेन ग्राह्यतां निवर्तयति । (कल्पनागौरवप्रसङ्गादलमात्मभेदाभ्युपगमेन) इति यन्मायावादिनो मतं तर्दकिंचित्करं भेदस्य प्रतीतिसिद्धत्वादित्यर्थः ।

नन्वात्मत्वादनुमीयमानस्यापि ग्राहकत्वेनैवावगमः किन्नस्यादि-

† असौ = अनुमाता, तं स्वात्मभूततया न परिच्छिन्नति किन्तु स्वात्मभिन्नतयेति भावः ।

मू०—इति वचनमकिंचित्करं, नहि परायतनस्वामि-
न्येवमनुमानमुदेतुमलं यथा मम शरीरे मदीयप्रयत्न-
चेष्टा तथा परशरीरेपि मत्प्रयत्ननिबन्धनैवेति,
प्रत्यक्षविरोधात्—प्रत्यक्षेण हि स्वात्मनि समवयन्* प्रयत्न
उपलभ्यते, न हि परशरीरे चेष्टानुगुणः प्रयत्नः स्वा-
त्मनि पुरुषाणां प्रत्यक्षो भवतीति पर एव प्रयतिता
परशरीरेऽनुमीयत इति ।

तदप्यसमीक्षिताभिधानं—काल्पनिकपुरुषप्रदेशभेदादेव
ग्राह्यग्राहकभावव्यवस्थितिवत् प्रयत्नोपलम्भानुपलम्भ-
योरुपपत्तौ वास्तवपुरुषभेदपरिकल्पनस्याप्रामाणिकत्वाद् ।
यथा खलु स्वकर्णपुटपरिच्छिन्ननभोभागसमवायिशब्दो-

— आह “नहि परायतनस्वामिनि” इति । प्रयत्नत्वा-
देवेतरप्रयत्नोपि प्रत्यक्षः किन्न स्यादित्यत आह “नहि परशरीरे”ति,
दूषयति “तदपि” इति । काल्पनिकपुरुषप्रदेशवशादेव
यथा ग्राह्यग्राहकभावव्यवस्थितिस्तथाप्रयत्नोपलम्भानुपलम्भयोर-
प्युपपत्तिः, ग्राहकनिष्ठप्रयत्नस्य प्रत्यक्षेणोपलम्भो ग्राह्यनिष्ठप्रयत्न-
स्यानुमानतः, एवं तयोरुपपत्तौ वास्तवपुरुषभेदो न कल्पनीय
इत्यर्थः ।

प्रदेशभेदवशादुपलम्भानुपलम्भयोरुपपत्ताबुदाहरणमाह “यथा
खलु” इति ॥

* समवयन् = समवायसम्बन्धेन वर्तमानः ।

मू०—^५पलम्भेपि भागान्तरपरिवर्तिनादानुपलम्भस्तथा
प्रयत्नोपलम्भाऽनुपलम्भव्यवस्थितिरपि परिकल्पितपुरुष-
प्रदेशविशेषवशादेव किन्नाश्रीयते ।

तत्सिद्धमेतन्न प्रतिक्षेत्रं क्षेत्रज्ञभेदः प्रमाणपदवीम-
ध्यास्त इति ।

विपर्यये तु श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणवाक्यान्यनेकानि
प्रमाणभावं भजन्ते तान्यपि दर्शितान्येव लेशतः ।
तथाचानुमानमपि—विवादपदानि शरीराणि उभयवाद्य-
विवादास्पदेनैवात्मनाधिष्ठितानि जीवच्छरीरत्वाद् यदु-
क्तसाधनं तदुक्तसाध्यं यथोभयवाद्यविवादास्पदं शरीरं
तथा चेमानि तस्मादुक्तसाध्यानि इति ।

यः पुनः परमेश्वरस्याप्यखिलकार्यकारणाधिष्ठातृ-

टी०—विपर्ययेतु=आत्मैकत्वे तु ।

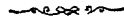
यद्यप्यात्मैकत्वमागमैकगम्यमेवेति रहस्यं तथापि कस्यचित्
तर्ककर्कशधियो नानुमानं विना मनः प्रीणातीतिं तत्प्रीणनायाऽनुमान-
मारचयति “तथा चानुमानम्” इति । प्रतिवादिशरीरातिरि-
क्तानि सर्वाण्येव जीवच्छरीराणि विवादपदान्युच्यन्ते ।

दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकभावकृतभेदप्रतीतिवाधपरिहाराय ‘एवकारः ।

ईश्वराङ्गीकारपक्षे प्रतिवादिशरीरस्य जीवेश्वराभ्यामधिष्ठि-
तत्वेन साध्यविकलो दृष्टान्त इत्याशङ्क्य प्रयोगान्तरमाह
“यः पुनर्” इति ।

मू०—तामङ्गीकुर्वाणः साध्यविकलतां दृष्टान्तस्याचष्टे तं प्रति अविवादास्पदस्यैव भोगायतनानीति साधनीयम् ।

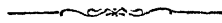
यद्वा आत्मा द्रव्यत्वव्यतिरिक्तापरजात्याधारभेदेन नाना न भवति नित्यत्वाद्विभुत्वान्निरवयवद्रव्यत्वाद्वा गगनवद् इति परप्रसिद्धदृष्टान्तेन परेषामनिष्ठापत्तिः, नच परमाणूनामपि निरवयवादिसंप्रतिपत्तिर्येनानैकान्त, इत्यलमतितर्करसावसेकेन ॥

टी०—“गगनवद्” इति । ननु नित्यत्वस्य गगने मायावादिभिरनङ्गीकारात् साधनविकलो दृष्टान्तः, विभुत्वस्य सर्वमूर्तसंयोगलक्षणस्यात्मनि निर्धर्मेऽसंभवात्स्वरूपाऽसिद्धिरिति गङ्गापुरीया इति चेन्न परसंमतहेतुद्वयाङ्गीकारेण परं प्रत्यनिष्ठापादनाद्, नचैतददृष्टचरं (चैत्तानां* च न चिद्धर्मत्वं नाणूनां चाजन्वम्) इत्यादीष्टसिद्धिकारप्रयोगेषु चिद्धर्माणामणूनां च धर्मिणां परसंमतानामेव स्वीकारोपलम्भाद् ।

परमाण्वादिष्वनैकान्तिकतामाशङ्क्य परिहरति “न च परमाणूनाम्” इति ॥

“इति क्षेत्रज्ञभेदोच्छेदवादः”

* चैत्तपदं सुगतसङ्केतेन सुखादिपरम् ।

सू०—प्रत्यक्षेपि प्रतिक्षेत्रं भेदः पुंसां प्रमाणतः,
प्रत्येतव्यगते भेदे* न प्रमेत्यधुनोच्यते ॥१॥

इह खलु नीलपीतभेदाध्यवसायस्य प्रत्यक्षादिप्रमा-
णाधीनतामङ्गीकुर्वाणाः केचिद् भेदनिराकरणपराणामा-
गमवचसां गौणार्थतामङ्गीकुर्वते, तत्रेदं पर्यनुयुज्यते-

टी०—वृत्तकथनपूर्वकमनन्तरवादस्य पातनिकामाह -“प्रत्य-
क्षेपि” इति, ॥

यद्वा प्राचीनवादेनैवात्माद्वैतस्यसिद्धेः किमपरमवशिष्यते यदर्थं
वादान्तरारम्भ इति शङ्का पराकरोति “प्रत्यक्षेपि” इति
अथ वा ‘सुखाद्वितीयवपुष’ इत्यत्र सजातीयविजातीयस्वगतनाना-
त्वरहित्यमुक्तं, तत्र प्रथमवादेन सजातीयनानात्वाभावं प्रसाध्य
विजातीयनानात्वमपाकरोति - “प्रत्यक्षेपि” इति, चिण्वदिटि लुङि
प्रयोगः - प्रत्यक्षेपि = प्रतिक्षितः - निराकृत इति यावद् ।
प्रत्येतव्यभेदं निराकर्तुं भूमिकामारचयति “इहखलु” इति, । ननु
“एकमेवाद्वितीयं, ‘नेह नानास्ति किञ्चन” इति समस्तभेद-
स्य श्रुत्या स्पष्टमेव निराकृतत्वात्किमर्थं वादारम्भ इति शङ्कां वारयति
“इहखलु” इति, । ग्रावप्लवनश्रुतिवत्प्रत्यक्षचिराधेनोपचरितार्थ-

* प्रतीतिकर्तृप्रमातृगतं भेदं प्रत्याख्याय प्रतीतिकर्मानात्मगतं भेदं प्रत्याख्यातुषु-
पक्रमत-“प्रत्येतव्यगते भेदे” इति, प्रत्येतव्यम् = ज्ञेयं, यथा ज्ञातृगते भेदे न कोपि यथा-
र्थानुभव इत्यभिहितमेवं ज्ञेयगते भेदोपि न कोपि यथार्थानुभव इति साम्प्रतमभिधीयत
इत्यर्थः, “प्रत्येतव्यगतो भेदो न प्रमा (प्रमाणसिद्धः) इति पाठस्तु सम्यञ्चं प्रतिपद्ये,-
† प्रत्यक्षचिराधेनोपचरितार्थत्वाशङ्कायां = यथा खल्वस्मिन्पक्षेनेऽयमेक एवा-
द्वितीय पुरुष इत्यत्र शौर्यैर्नार्थान्तिशयादिमानस्यः सजातीयः पुरुषः प्रतिषिध्यते न

मू०—कथन्तावत्प्रत्यक्षेण भेदाध्यवसायः, तर्त्तिक भेदमेव गो-
चरयेत्* किं वा वस्त्वपि, यदि वस्त्वपि तदा भेदपूर्वकं वा
तद् ~ ~ ~ ~ ~ वा भेदम्, अपर्यायेण बोभयं, न
: कल्पः† अनाकलितव्यवच्छेद्य व्यवच्छेदावधे
व्यतिरेकविज्ञानानुपलम्भाद् ‡ नाप्यतएव वस्तुग्रहेपि

टी०—त्वाशङ्कायां तत्परिहारायामुपक्रम्यत इत्यर्थः ।

व्यवच्छेद्यः=धर्मी, व्यवच्छेदावधिः=प्रतियोगी, तावनाकलितौ
येन ~ ~ ~ ~ ~ व्यतिरेकज्ञानं=भेदज्ञानं, 'किं वा वस्त्वपि' इति
द्वितीयविकल्पे भेदपूर्वको वस्तुग्रह इति प्रथमं पक्षं दूषयति—“नापि”
इति, 'अतएव' इति प्रथमपक्षनिराकरणहेतोः परामर्शः । द्वितीयं
दूषयति “नापितत्पूर्वक” इति, ।

तद्विस्तरस्तमस्तं वस्तुजातं, तत्कस्यहेतोस्तस्य तस्य वस्तुनस्तत्प्रमाणोपनीततयाऽश-
क्यनिषेधत्वात् तद्विहापि समस्तमध्यक्षादिमानोपनीतं वस्तु निषेद्धुमशक्नुवानाऽद्वैत-
श्रुतिस्तत्सजातीयं ब्रह्मान्तरं निषेधतीत्येवमुपचरितार्थत्वसम्भावनायामित्यर्थः । एवं
'नेह नानास्ति' इति वाक्यमपि इह पक्षवशे प्रस्तुते ब्रह्मणि नानात्वं निषेधति
ब्रह्म न नाना किन्त्वैकमिति न तदन्यत्किञ्चिदिति बोध्यम् ।

* किं वस्त्वेव गोचरयेद् इति विकल्पस्तु प्रतिवादनार्थवीजमिति परित्यक्तः ।

† प्रथमविकल्पे प्रथमः = किं भेदमेव गोचरयेदित्येवमाकारः, इत्यर्थः ।

‡ कारणीभूतधर्मप्रतियोगिवस्तुप्रतिपत्तिमन्तरेण कार्यभूतभेदप्रतिपत्तेरसम्भवा-
दिति भावः ।

मू०—भेदपूर्वकस्तद्ग्रहः, नापि तत्पूर्वको वा भेदग्रह इति युक्तं, क्षणभङ्गिन्या वित्तेर्व्यापारक्रमानुपत्तेः *

येष्याहुर्न वयमिह पूर्वापरभागविकलकालकलावस्थितिलक्षणां क्षणिकतामाचक्ष्महे बौद्धा इव बुद्धेर, पित्वा-शुतरविनाशितालक्षणाऽस्यां द्वित्रिक्षणावस्थायिन्यामा-स्थीयतां इति, न तन्मतेपि जननातिरिक्तव्यापारसम्भवो वित्तेः ।

ननु जननातिरिक्तव्यापारदर्शनान्नयनादिकारकाणां भवितव्यममुष्या अपि व्यतिरिक्तेनैव व्यापारेण, न च

टी०—वित्तेस्त्रिक्षणावस्थायित्वाद् व्यापारक्रमः संभवतीति शङ्कते “येष्याहुः” इति, कालस्य कला कालकला, पूर्वापरभागविकला चासौ कालकला पूर्वापरभागविकलकालकला, तस्याम-वस्थितिलक्षणा, वस्तुप्रागभावेन सहानवस्थितित्वे सति तन्निवृत्त्यनन्तरमवस्थिता कालकला, तत्रावस्थाने स्वोत्पत्त्यनन्तर-क्षणध्वंसप्रतियोगिता लक्षणा क्षणिकता फलति, सा चास्माभिर्न स्वीक्रियत इत्यर्थः ॥

कारकत्वेन जननातिरिक्तव्यापारवत्त्वं चक्षुरादाविवेति शङ्कते-“ननु” इति, जन्मनो व्यापारत्वासम्भवादपि तदतिरिक्त-व्यापारेण भवितव्यमित्याह-“नच” इति, ‘व्यापारवत्सम-

* शब्दबुद्धिकर्मणां विरम्य व्यापाराभावस्य तत्र तत्र तान्त्रिकैरभ्युपेतत्वादिति भावः, शब्द खल्वेकं बोधमुत्पाद्योपरतव्यापारः सन्न शाब्दबोधान्तरं जनयति, तथा बुद्धिरप्येकस्मिन्नर्थे ज्ञाततां संस्कारं वा जनयित्वा न ज्ञाततान्तरं संस्कारान्तरं बोत्पा-दयति, तथा कर्माप्येकत्र विभागमुत्पाद्य न विभागान्तरजनकं भवतीति तत्त्वम् ।

† द्वित्रिक्षणावस्थायिन्यानस्यां बुद्ध्यावाशुतरविनाशिता लक्षणा क्षणिकतास्माभिरा-स्थीयते न बौद्धैरिव स्वोत्पत्त्यनन्तरक्षणध्वंसप्रतियोगिता लक्षणा क्षणिकतोपेयत इत्यर्थः ।

मू०—जननं व्यापारः सम्भवति, तद्धि जातस्य भवेद-
अजातस्य वा, नतावज्जातस्य, तस्य जन्मासम्भवाद्, नो-
खलु जातं जन्मना युज्यते, नाप्यजातस्य जन्म व्यापा-
रः, व्यापारवत्समवेतो हि सः, नच्चासन्नाश्रयः, समसम-
ययोरेवाश्रयाश्रयिभावनियमोपलम्भाद्, इति । मैवं, न
खल्वस्यास्तत्त्वतः कारकतामर्थावग्रहे सङ्गिरन्ते येनाय-
मुपालम्भः, कुर्वाणं हि कार्यं कारकं, न चेयमर्थाश्रयं
कुरुते कंचनातिशयं, प्रध्वस्तानागतयोस्तदयोगाद्,
नह्यस्ति सम्भवः प्रध्वस्तोऽप्रत्युत्पन्नो* वा धर्मी धर्म-
श्चास्य प्रत्युत्पन्न इति, तस्माद् रूपमेवास्या अर्थाव-

टी०—‘वेत’ इति व्यापारयोग्यताविशिष्टो धर्मी लक्ष्यते, अन्यथा व्यापारव-
त्यङ्गीकारे पुनरात्माश्रयादिदोषप्रसङ्गाद्, । कारकत्वं हेतुमसिद्धत्वेन
दूषयति—“नखलु” इति, कारकत्वाभावं दर्शयितुं कारकलक्ष-
णमाह—“कुर्वाणं हि” इति, कुर्वाणमित्यत्र व्यापारवत्त्वे सति इ-
तिविशेषणमवगन्तव्यम्, अन्यथा व्यापारेतिव्याप्तेः, तेन व्यापारव-
त्कारणं कारकमिति लक्षणं फलतीति भावः । बुद्धेरपिकार्य्यकरत्वम-
स्तीति तत्राह—“नचेयम्” इति, तर्हि विज्ञानमर्थं गृह्णाति, ज्ञा-
नेनार्थः प्रकाश्यत इति कथं भेदव्यवहारइति तत्राह—

* अप्रत्युत्पन्नः = अनागतः, -प्रत्युत्पन्नः = वर्तमानः ।

मू०—ग्रहः, अभेदेपि च कथंचिद् भेदविवक्षया लोकसंव्यवहारोपपत्तिः, पुरुषस्य*चैतन्यं, राहोः शिर इति वद्, रूपं चास्या जन्माधीनमिति जन्मैव व्यापारः तदाहुः क्षणभङ्गवादिनः—

“भूतिर्येषां क्रिया सैव कारकं सैव चोच्यते” इति,† एतदेवाभिप्रेत्याभिहितम्—“अपि च जन्मैव बुद्धेर्व्यापारोऽर्थावग्रहरूपायाः” इति,

नाप्यपर्यायेणोभयग्रहोपपत्तिः, व्यतिरेकविज्ञानस्य व्यवच्छेद्यव्यवच्छेदावधिधीजन्यतया समसमयसंभवानुपपत्तेः, नचोचितं वक्तुं व्यवच्छेद्यादिविच्यपेक्षैव

टी०—“अभेदेपि च” इति, कथं तर्हि “तेन जन्मैव विषये बुद्धेर्व्यापार इष्यते” इति जन्मनो व्यापारत्वमुक्तं वार्तिककारैरिति तत्राह—“रूपं चास्या” इति, जन्मनो व्यापारत्वे सुगतानामपि सम्मतिमाह—“तदाहुः” इति, भूतिः=उत्पत्तिः, क्रिया=व्यापारः । ‘आभिहितम्’—ब्रह्मसिद्धिकारैरिति शेषः । तज्जन्यत्वाभावेपि तदपेक्षत्वसंभवात्समसमयत्वसम्भवः सम्भवतीत्यत आह—“नचोचितम्” इति, अपेक्षार्थानिरूपणाद्=अपेक्षारब्दस्यार्थानि-

* यदा चित्तिरेव पुरुषस्तदा किं केन विशेष्यतः, ऽभेदे विशेष्यविशेषणभावाभावाद् विशेष्यते च यथा चैत्रस्य गौरिति भेदे, एवं च यथाऽत्र वस्तुगून्यत्वेपि शब्दज्ञानानुपातित्वाद्विकल्पवृत्त्या व्यवहारस्तथात्रापीति भावः ॥

† कार्थ्यानुकूलव्यापाराविष्टानामेव कारणानां कार्यजनकत्वेन कार्थ्योत्पत्तेः प्राग् व्यापाराश्रयतया व्यापारोत्पत्त्यनन्तरमपि कारणावस्थानस्यापेक्षितत्वात्कथं क्षणिकत्वम् इत्याशङ्क्यामिदं सौगतं वार्तिकमिति ज्ञेयम्—उत्पत्तिव्यतिरेकेण न कारणानां व्यापारान्तरापेक्षेति भावः ॥

मृ०—व्यतिरेकधीनं पुनस्तज्जन्येति, तथा सत्यपेक्षार्थानि-
रूपणाद्, यस्य हि यत्र किञ्चिदायतते तत् तदपेक्षत इत्य-
भिधीयते, तथा च न चेदमुष्या उत्पादस्तदधीनः कुतो-
ऽस्यास्तदपेक्षेति ।

नच तस्याः प्रमित्यर्थक्रिययोस्तदपेक्षेत्यस्येवायु-
ष्मतामपि सम्प्रतिपत्तिः ।

अपि चासन्निहितव्यवच्छेदे सन्निहितैकालम्बनाया अध्य-

टी०—रूपणाद् । अनिरूपणं वक्तुं सापेक्षस्य लक्षणमाह—“यस्य
हि” इति, यस्य कार्यस्य यत्र कारणे किञ्चिद् जन्म आयतते=
आयत्तं भवति (त्वय्यायत्तं कृषिफलमिति वद्) तत्कार्यं तत्कारण-
मपेक्षत इत्युच्यते । ततः किमित्यत आह—“तथाच” इति,
ननु तत् उत्पत्त्यभावेऽपि लोके घटः प्रदीपमपेक्षते देवदत्तश्च कुठारं,
तद्वत् किञ्च स्यादित्यत आह—“नच” इति, न हि भेदज्ञानं स्व-
विषयप्रकाशने स्वार्थक्रियायां धर्मिप्रतियोगिज्ञानमपेक्षत इति परी-
क्षकैरङ्गीक्रियते तज्जन्यत्वेनैव तदपेक्षा वचनीया, तस्माज्जनकज-
न्यबुद्ध्यान् समकालीनतेत्यर्थः ।

यत्र धर्मिप्रतियोगिनोरन्यतरस्याप्रत्यक्षत्वं तत्र भेदज्ञानस्य ध-
र्मिप्रतियोगिज्ञानजन्यत्वेन व्याप्तत्वादुभयप्रत्यक्षतायामपि भेदज्ञानस्य
तत्पूर्वकत्वमनुमातुं शक्यमित्याह “अपिच” इति, असन्निहि-
तस्य सन्निहितात्, सन्निहितस्यासन्निहिताद्वा व्यवच्छेदोऽसन्निहित-
व्यवच्छेदः, तस्मिन्, तत्र सन्निहितैकालम्बना भेदबुद्धिर्धर्मिणं प्रति-

मू०—क्षावच्छेदधियोऽसन्निहितव्यवच्छेद्यादिविषयभावाभावेना, वश्याश्रयणीये विभिन्नतद्गोचरस्मरणापेक्षत्वे, तद्दृष्टान्तावष्टम्भत एव सन्निहितव्यवच्छेदेऽपि विभिन्नव्यवच्छेद्यादिविषयपेक्षा व्यतिरेकधियो दुर्वारा, तथाचान्यत्वे सत्यपेक्षमाणस्यावश्यंभावात्प्रागभावस्य,* अयोगाच्च यौगपद्येनोत्पादस्य प्रत्ययानां, नापर्यायेणोभयग्रहोपपत्तिः ।

टी०—योगिनं वाऽवलम्बत इत्यर्थः । तस्या† असन्निहितव्यवच्छेद्यादिविषयभावाभावेन=असन्निहितधर्मिप्रतियोगिविषयभावाभावेन, इति यावत् । विभिन्नतद्गोचरस्मरणापेक्षत्वं = भेदग्राहकप्रत्यक्षाद्यतिरिक्तधर्मिप्रतियोगिविषयस्मरणापेक्षत्वे । एवं सिद्धे दृष्टान्ते दार्ष्टान्तिकेऽपि तदनुमातुं शक्यतइत्याह—“तद्दृष्टान्तावष्टम्भतएव” इति ।

सन्निहितव्यवच्छेदे=सन्निहितात्सन्निहितस्य व्यवच्छेदे, उभयप्रत्यक्षस्थल इति यावद्, विमतं भेदज्ञानं धर्मिप्रतियोगिज्ञानजन्यं भेदज्ञानत्वाद् मेरोर्घटो भिन्न इति भेदज्ञानवदित्यर्थः । अस्तु तदपेक्षत्वं तथापि बुद्ध्योस्तुल्यकालीनता किमिति न भवेदित्याह—“तथाच” इति, अङ्कुरजननेऽवनिमलिलतेजसामेककालीनानामन्योऽन्याऽपेक्षावद्वापि किमिति न भवेदित्यत्राह “अयोगाच्च” इति, अस्तु तर्हि प्रथमतो धर्मिप्रतियोगिज्ञानं तत्पूर्वकमेव भेदविषयं

* अपेक्षमाणस्य धर्मिप्रतियोगिवस्तुप्राप्तिपक्षे प्रागभावस्य=भेदप्रतिपक्षे प्राक्सत्त्वस्य, अवश्यंभावाद्, यौगपद्येन च प्रत्ययानामुत्पादस्यायोगाद्, न युगपदुभयग्रहोपपत्तिरित्यर्थः ॥

† तस्याः = भेदप्रत्यक्षाधियः ॥

मू०—नच वित्यन्तरसिद्धमेव व्यवच्छेद्यमध्यक्षधिया व्यवच्छिद्यत इति वाच्यं न खल्वस्पृशदेव व्यवच्छेद्यं व्यवच्छेदुमलं विज्ञानं, व्यवच्छेदमात्रं हि तदा स्यान्न पुनर्व्यवच्छेद्यविशेषस्य*न चेत्थमस्ति सम्भवः । न च वित्यन्तरसिद्धव्यवच्छेद्यविशेषस्यैव व्यवच्छेदान्न व्यवच्छेदो वाच्यम्, परस्परवार्तानभिज्ञत्वात्पूर्वोत्तरयोर्वित्योः ।

टी०—ज्ञानान्तरमिति तत्राह “नचवित्यन्तरसिद्धम्” इति, द्वितीयं ज्ञानं भेदमात्रं गोचरयति किञ्च वस्त्वपीति विकल्प्याद्यं दूषयति- “नखलु” इति । भेदमात्रगोचरत्वे वस्तुविशेषितं भेदज्ञानं न भवेदित्यर्थः, कोष्ठगत्या पूर्वज्ञानगोचरविषये तदुत्तरज्ञानेन भेदस्य परिच्छेदात्तद्विशेषितं भेदज्ञानं स्यादित्यत आह “नच” इति, पूर्वोत्तरज्ञानयोः परस्परविषयागोचरत्वात् कोष्ठगतेरावेदकसङ्कलनात्मकप्रत्ययस्यानङ्गीकाराद्, नच धर्मिभेदप्रत्यययोः प्रत्येतुरेकत्वेन सङ्कलनम्, प्रत्येतुरपि प्रत्ययमन्तरेण घटकत्वायोगात्, प्रत्यययोश्च परस्परवार्तानभिज्ञत्वादित्यर्थः । पूर्वज्ञानजन्यसंस्कारसहितमिन्द्रियं धर्मिप्रतियोगिविशेषितभेदज्ञानं जनयति सुरभिचन्दनमिति ज्ञानवदिति द्वितीयपक्षस्य कः प्रतीकार इति चेद्, मैवं विकल्पासहत्वात् किं प्रथमज्ञानं धर्मप्रतियोगिनावेकत्वेन गृह्णाति भेदेन वा स्वरूपेण वा, नाद्यः एकप्रत्ययविरोधेन तदुत्तरप्रत्ययस्यैवानुत्थानाद्, नापि द्वितीयः युगपद्ग्रहणस्य निरस्तत्वात्, तत्रापि ज्ञानान्तरस्वीकारे चानवस्थापाताद्, नो तृतीयः स्वरूपेण गृहीतयो-

* व्यवच्छेद्यविशेषस्य = धर्मिविशेषस्य, भेदज्ञानम् इति शेषः ।

† धर्मिभेदप्रत्ययोः प्रत्येतुरेकत्वेनावेदकप्रत्ययसंकलनं कोष्ठगतिः ॥

मू०—योप्याह—प्रत्यक्षमेवाविकल्पकमेकाकारप्रतिनि-
यतं विधि*व्यवच्छेदरूपविकल्पद्वयप्रसवहेतुः, तथाहि
नीलाकारमालोचनं † नीलं परिछिन्दन्नीलाभावं व्यव-
च्छिन्नति तदव्यवच्छेदे तत्परिच्छेदानुपपत्तेः, स्वाभाव-
व्यवच्छेदरूपत्वात्सर्वभावानां, तदभावाविनाभाविनश्च
पीतादय इति नीलाकारैकप्रतिनियतं तानपि व्यवच्छि-
न्नति, तदिदं नीलाकारतया नीलमिदमिति च, तन्नियत-
तया नान्यदिति च विकल्पौ प्रसूते, तदनध्यवसाये तु

टी०—भेदज्ञाने धर्मिणोपि प्रतियोगिनोपि धर्मिप्रतियोगिभेदप्रसङ्गाद्,
यत्र दैवगत्या भेदोपि तत्रैव तत्प्रत्ययनियमान्नातिप्रसङ्ग इति चेद् न,
क्षीरनीरयोस्तथाभूतयोरपि भेदप्रत्ययानुपलम्भादिति द्रष्टव्यम् ॥

सुगतमतमुत्थापयति “योप्याह” इति, एकाकारप्रतिनि-
यतं=तदग्राहित्वे सत्यन्याग्राहीति यावद् । निर्विकल्पे विधिव्यच्छेद-
योरभावे कथं तत्पृष्ठभाविनः सविकल्पस्य तत्संभवेदित्याशङ्क्य नि-
र्विकल्पके तदुपपत्तिमाह “तथाहि” इति, कुत इत्यत आह—
“स्वाभावे” ति, भवत्वेवं विधिस्तदन्यव्यवच्छेदः कुत इति त-
त्राह—“तदभावे” ति, निर्विकल्पे विधिव्यवच्छेदावापाद्य स-
विकल्पेपि दर्शयति “तदिदम्” इति । नन्वेवंभूतनिर्विकल्पके-
नैवालं कृतं सविकल्पकाभ्यामिति तत्राह—“तदनध्यवसाये तु”
इति, तयोः=विधिव्यवच्छेदयोः, विकल्पाभ्यामनध्यवसाय इति या-

* विधिः = नीलज्ञानं, व्यवच्छेदः = नीलाभावव्यावृत्तिः पीतव्यावृत्तिश्च ।

† “अस्तिह्यालोचनं ज्ञानं प्रथमं निर्विकल्पकम्” इत्युक्तेरिदं निर्विकल्पकं
ज्ञेयम् ॥

मू०—तदर्थिनां तत्र प्रवृत्त्यनुपपत्तेः, तदुक्तं “ तत्परि-
च्छिन्नत्ति, ततोऽन्यद् व्यवच्छिन्नत्ति, तृतीयप्रकाराभावं
सूचयति ” इति ।

न तस्यापि वचो विपश्चितां चेतसि चमत्काराविष्का-
रकारणम्—एवं हि नीलमात्रविधिस्तदात्मतया पीतादीन्
व्यवच्छिन्द्याद् यदि नीलाभावाव्यवच्छेद इव तदव्यव-
च्छेदेऽपि स्वभावमयं जह्याद्, न त्वयमदृश्यान्तरसंस-

दी०—वद् । व्यवहारस्य सविकल्पकत्वपूर्वनियमाद्विकल्पाववश्याङ्गी-
करणीयाविति भावः । “तदुक्तम्” इति । तद्—इति नीलं,
ततोऽन्यद्—इति नीलाभावः, तृतीयप्रकार—इति पीतादयः ।

अभावाव्यवच्छेदे नीलवित्तेः स्वभावहानिवत् पीताव्यवच्छेदे
तद्भावाच्चासावङ्गीकरणीय इति निराकरोति “एवंहि” इति, तदा
त्मतया=नीलमिदं पीतं न भवतीत्याकारेणेति यावद्, यथा रूप-
विधिरदृश्यगन्धादिसंसर्गं न व्यवच्छिन्नत्येवं नीलविधिस्तदितरता-
दात्म्यं न व्यवच्छिन्नत्ति, अदृश्यतादात्म्यस्यानिषेधाद् नचादृश्य
तादात्म्यनिषेधोऽपि भवत्वत्र, उपलब्धे वटे पिशाचो भवति न भवति
अन्य एव वेतिसंशयविपर्यययोरदर्शनादिति वाच्यं नीलपरिच्छेदस-
मये तत्तादात्म्यप्रतियोगिसर्वस्याजिज्ञासिततया तयोरसर्वज्ञेन ज्ञा-
तुमशक्यत्वात्तन्निषेधानुपपत्तेः, एकविधेरन्यव्यवच्छेद एकत्वेन च
वस्तुन्यवगते स्थाणुरयं पुरुषो वेति न कापि संशयः पुरुष एवेति वा
विपर्ययश्च स्याद्, वस्तु मया किञ्चिदुपलब्धं घटः पटो वेत्यव-

मू०—र्गाव्यवच्छेद इवापहास्यति स्वभावं* ।

स्यान्मतं—जहात्येवायमन्याव्यवच्छेदे स्वभावं, तथाहि—नीलाभावाविनाभाविनः पीतादयस्ते चेन्न व्यवच्छिद्येरन् तथा सति नीलाभावोपि न व्यवच्छिद्येत, तदव्यवच्छेदे च न तत्स्वरूपं परिच्छिद्येत, तदनेन नीलाकारत्वं विदधतैव तदभावस्ततोऽन्ये च व्यवच्छिन्ना इति ॥

तदप्यसाम्प्रतं, तथाहि—नीलाभावव्यवच्छेदो न नीलरूपपरिच्छेदाद् भिद्यते स्वाभावव्यवच्छेदस्य भावरूपपरिच्छेदादन्यत्वेनाऽनिरूपणाद्, न ह्यस्तिसम्भवस्तत्परिच्छेदस्तदभावाव्यवच्छेदश्चेति, अस्ति तु सम्भवस्तन्मात्रपरिच्छेदस्ततोऽन्याव्यवच्छेद इति, रूपमात्रपरिच्छेदोपे तत्संसर्गिणां गन्धरसादीनामव्यवच्छेदात् ।

टी०—गतिश्च न स्याद्, अतो नैकविधेरन्यव्यवच्छेदकतेति भावः ।

अन्याव्यवच्छेदे स्वभावहानिं शङ्कते—“स्यान्मतम्” इति । अभावव्यवच्छेदस्य भावादनन्यत्वाद् भावपरिच्छेदेनाभावो व्यवच्छेद्यते नतु तदभावाविनाभूतसंसर्गप्रतिषेधस्तथाऽदर्शनादिति परिहरति “तदपि” इति, न भावमात्रादन्यव्यवच्छेदं ब्रूमः कि-

* यथा रूपज्ञानमह्म्यार्थान्तरगन्धसंसर्गस्याव्यवच्छेदे सति स्वभावं न जहाति तथा नीलज्ञानमप्यह्म्यार्थान्तरपीतसंसर्गस्याव्यवच्छेदे सति स्वभावं न जहाति, तथा च न नीलविधेः पीतव्यवच्छेदकतेति भावः ।

तन्मात्रपरिच्छेदस्तदभावव्यवच्छेदी, तदभावाविना-
भावेन ————— तु भावान्तराणां व्यवच्छेदक एवेति
चेद्, न तर्हि तन्मात्रपरिच्छेदादपि तु तदभावाविनाभा-
वाद, न खलु धूमविज्ञानं प्रत्यक्षमपि धूमे धूमकेतना-
विज्ञानं ————— तं धूमकेतनं* विदधत्प्रत्यक्षताम-
श्नुते किन्तु मानान्तरमेवैतदभ्युपगमनीयमनुमानाद्भ्रंशं,
तथाचायमनुभूयमानाभावाविनाभावेनान्येषामैतदात्म्यव्य-
वच्छेदमभ्यर्थयमानो नानुभवमात्रं प्रमाणयितुमुत्सहते ।
नच मा भूदनुभवात्तदन्यव्यवच्छेदावगतिस्तदभावाविना-
भावोदेव तु सागम्येतेति साम्प्रतं, तदभावाविनाभावस्यैव
तदन्यस्यासिद्धेः ॥

न्तु विधीयमानवस्त्वभावाविनाभूतत्वादिति शङ्कते—“ तन्मात्र-
परिच्छेद ” इति, एवन्तर्हि न प्रत्यक्षादन्यव्यवच्छेदः किन्त्ववि-
नाभावादिति परिहरति—“ न तर्हि ” इति, ननु प्रत्यक्षमेवा-
विनाभावसहितं तद् बोधयिष्यतीति तत्राह “ न खलु ” इति, प्र-
कृते फलितमाह “ तथाच ” इति, अनुमानादेव तर्हि तदन्यव्य-
वच्छेद इत्याशङ्क्य परिहरति—“ नच ” इति,

मू०—नीलतादात्म्येन पीतादीनां कदाचिदप्यनु-
पलम्भात् तत्सिद्धिरिति चेद्, अथ यस्यैकस्वभावं विश्वं
तस्य कथं न तादात्म्येनोपलम्भः । नच यदि नील-
तादात्म्येन पीतादयोऽनुभूयन्ते कुतस्तर्हि प्रवृत्तिनियम-
स्तदर्थिनामिति साम्प्रतं, तदसिद्धेः, कः खल्वयं प्रवृत्ति-
नियमो, नीलार्थिनः पीतपरिहारेण नीले प्रवृत्तिरिति
चेद्, अहो वतास्य स्वदृष्टिपक्षपातो यदसिद्धमसिद्धेन
साधयितुमुद्यतः, तस्माद् व्यवच्छेदपुरःसरस्तदभावावि-
नाभावो भावान्तराणामेषितव्यः, तथाच व्यवच्छेदपुर-
स्सरस्तदभावाविनाभावबोधस्ततश्च व्यवच्छेद इति

टी०—तदन्यस्य=नीलादन्यस्य पीतादेः, नीलाभावाविनाभाव-
स्यासिद्धेः । अविनाभावं पूर्ववादी शङ्कते “नीले”ति, नील-
तादात्म्येनानुपलम्भात् तदभावाविनाभावसिद्धिरित्यर्थः । हेत्व-
सिद्ध्या* परिहरति “अथ” इति, प्रवृत्तिनियमेन तत्सिद्धिमा-
शङ्क्य सोऽप्यसिद्ध इति परिहरति “तदसिद्धेः” इति, पृष्ठं म-
न्वोत्तरमाह पूर्ववादी “नीलार्थिनः” इति, परिहरति “अहो-
वत” इति, नीलपीतयोर्भेदासिद्धौ प्रवृत्तिनियमोप्यसिद्ध इति भावः ।
फलितं दूषणमुपसंहारव्याजेन दर्शयति “तस्माद्” इति, एका-

* पीतादयः नीलाभावाविनाभाविनः, नीलतादात्म्येनानुपलम्भाद्, इत्यनुमानं हेत्व-
सिद्ध्या परिहरतीत्यर्थः ।

मू०—दुर्वारमयं परस्पराश्रयमापन्नः । किञ्चैकाकारनियमादन्यव्यवच्छेदे चित्रादिषु नीलादीनामेकदर्शनभाजां भेदो न सिध्येद्, एकज्ञानसंसर्गादेकत्र ज्ञानस्यानियमात्, तत्सिद्धमेतन्नैकाकारप्रतिनियमादन्यव्यवच्छेदइति ॥

योऽप्याह—भेदस्वभावाः सर्वे भावाः, ताँस्तथाविधान् विदधदेव प्रत्यक्षं परस्परव्यावृत्तिविषयं, व्यावृत्तिस्वभावा * यथायथं दर्शनेषु निर्भासन्ते, न खलु पीतसत्ताया अन्तरेणानुभवमस्ति व्यवस्थापकं, नचायं नी-

टी०—कारप्रतिनियमाभावेऽप्यन्यव्यवच्छेदस्य दर्शनात् तस्य प्रयोजकत्वमिति दूषणान्तरमाह “किञ्च” इति ।

“चित्रादिषु” इत्यादिशब्देन समूहालम्बनविषया घटादयो गृह्यन्ते, नीलपीतादीनामेकज्ञानसंसर्गेण ज्ञानमेकत्र नियतं न भवतीत्यर्थः ॥

स्वरूपभेदवादमुत्थापयति—“योऽप्याह” इति, तद्विधान्=भेदस्वभावान् । कुतः पुनरेषां व्यावृत्तिस्वभावतेत्यत आह—“व्यावृत्तिस्वभावा” इति, भासमानतामात्रेण कथं तत्स्वभावतेत्याशङ्क्य तत्स्वरूपसिद्धिर्वदित्याह “नखलु” इति, तदनुभवस्तत्स्वरूपमेव व्यवस्थापयति न पुनर्व्यावृत्तिस्वभावमित्यत आह—“नचायम्” इति, अपीतादिव्यावृत्तां=पीताद्यव्यावृत्तां, यदि नीलं पी-

* यतो व्यावृत्तिस्वभावा एव भावा दर्शनेषु निर्भासन्तेऽतस्तान् विषयीकुर्वन्प्रत्यक्षमपि परस्परव्यावृत्तिविषयमेव जायत इत्यर्थः ॥

मृ०—लसत्तां व्यवस्थापयन्नपीतादिव्यावृत्तिरूपामेव ता व्यवस्थापयतीत्यनुभवमार्गागतं, नच भेदिस्वभावातिरेकी भेदो निरूपणपद्धतिमध्यास्ते, तथासति तद्भेदस्य भेदान्तरभेद्यत्वेनानवस्थापाताद्, अथ न भेदो भेदान्तरभेद्यस्तस्य स्वभावतो भेदाद्, हन्तास्तु वस्त्वेव तथा लाघवाद्, अप्रमाण्याच्चाध्वजरतीयस्येति*, तेनाप्यापातरमणीयमेवाभाणि, न खलु भेदस्य भावस्वभावता संभविनी, तस्य विदारणात्मनो वस्तुरूपत्वे न

टी०—तात्मनानुभवो व्यवस्थापयति तदा व्यावृत्तरूपता न सिध्येद् अयं तु नीलं व्यवस्थापयन् पीतादिव्यावृत्तमेवावस्थापयतीत्यनुभवादेव भेदस्य स्वभावतापि सिद्धयतीत्यर्थः । ननु भेदस्य धर्मत्वाद् वस्तुस्वभावताऽनुपपन्नेत्यत आह—“नच” इति, सत्तावत्स्वपरनिर्वाहकत्वादन्यापेक्षा नास्तीति शङ्कते—“अथ” इति, परिहरति—“हन्त” इति, ननु सत्तायामपि तुल्यमेव तदित्यत आह—“अप्रमाणत्वाद्” इति, स्वरूपसत्त्वमात्राङ्गीकारे द्रव्यादित्रये सत्सदित्यनुगतप्रत्ययस्यानुपपत्तेस्तत्सिद्धयर्थमेतदतिरेकेण सत्ताऽङ्गीक्रियते सत्तान्तरं तु न स्वीक्रियतेऽनवस्थापाताद्, भेदः पुनर्व्यावृत्तप्रत्ययसिद्धयर्थमेव स्वीकृतः स च परं व्यावृत्तप्रत्ययो भेदस्वरूपवस्तुस्वरूपादेव सिद्धयतीति भेदिव्यतिरिक्तभेदकल्पनार्यां प्रमाणं नास्तीति भावः ॥

* घटादयो भावा भेदेन भिन्ना भेदस्तु स्वभावत एव भिन्न इत्यध्वजरतीय न युक्तमित्यर्थः ॥

मू०—किञ्चनैकं वस्तु स्याद्, अभेदैकार्थसमवाय्ये-
कताया* भेदविरोधाद्, नचैवं परमाणुरप्येक इति † न
तत्समाहाररूपोऽनेकोपि स्याद्, नचास्ति प्रकारान्तरं,
नह्येकतानेकते प्रतिस्पर्द्धिप्रकारान्तरवत्सौ, तयोरन्य-
तरनिषेधेन्यतरव्यवस्थापन्नान्नित्यत्वानित्यत्ववद्, एवं
च शून्यतैव‡ तात्त्विकी विश्वस्यापद्येतेति ।

टी०—दूषयति—“तेनापि” इति, अयमभिसन्धिः—अयमनयोर्भेद इति
धर्मिप्रतियोगिरूपांशद्वयघटितो भेदोऽनुभूयते तस्याभिन्नवस्तुस्वभाव-
त्वे चैकस्यैव वस्तुनो धर्मिप्रतियोगिरूपद्वयांशापत्त्या वस्तुन एवा-
भावः स्यादिति । अंशाभावात्परमाणुरवशिष्यत इति तत्राह—
“नचैवम्” इति, परमाणोरपि यदि स्वरूपं भेदस्तदा तत्रापि तथा-
भावस्य द्वैवरपि परिहर्तुमशक्यत्वात्सोपि न भवेदित्यर्थः । तत्समा-
हाररूपोनेकोस्तीति न वस्त्वभाव इत्यत आह— “न तत्स-
माहार” इति, एकस्याभावे न तत्समाहाररूपोऽनेकोऽपि स्यादि-
त्यर्थः । अस्तु तर्हि तृतीयो रूपरसाभ्यामतिरिक्तगन्धवदिति तत्राह
“नच” इति, रूपरसयोः परस्परविरोधाभावाद् भवति प्र-
कारान्तरमत्र तु न तथा विरोधादित्यर्थः । किन्तत इत्यत आह—
“एवंच” इति ॥

* अभेदेन सहैकस्मिन्नर्थे वर्तमानाया एकतायाः ॥

† एवं परमाणुरपि नचैक, इति संबन्धः, एकं वस्तु किञ्चिद्रूपेण स्थिरीकृत्य तद्-
घटितमनेक वाच्यं सर्वै रूपैस्सर्वत्र भेदसत्त्वे त्विदमेवेति निश्चेतुमशक्यत्वाच्च नानावस्तु-
निर्मुक्तिसम्भव इति भावः ॥

‡ ननु स्वस्माद्विदारकत्वेऽवयवानां विभागेन सूक्ष्मत्वमेव स्यान्नतु शून्यत्वमिति चेद्
अत्राहुः—न विभाजकत्वमत्र विदारकत्व किन्तर्ह्येकत्वविरोधित्वं, तथा चैकस्याभावेऽने-
कस्य सुतरामभावाच्छून्यतायामेव पर्थ्यवसानं, यत्तु विदारकस्य लवित्रादेः स्वसम्बन्धि-
न्य-

मू०—स्यादेतत्—पीताद्यपेक्षमेवभेदं नीलरूपं ब्रूमो न पुन नीलापेक्षमेव येनायं दोषः प्रसज्येत नीलात्मनात्वय-
मेकएव, भावान्तरापेक्षया भिन्न* इति न का चन दोषकलेति ।

तदपि स्वराद्धान्तरागान्धीभूताभिधानं, न खलु स्वहे-
तुसमासादितस्वभावभावात्मनो भेदस्यान्योपेक्षा नि-
रूप्येत, तदपेक्षायां निरपेक्षभावस्वभावताविधातात् त-
द्विरुद्धधर्माध्यासस्यैकत्रानुपपत्तेः, यथाह— “अय-

टी०—शून्यतादोषं परिहरन्नाशङ्कते—“ स्यादेतद् ” इति, भेदाभेद-
योरेकोपाधौ कथमवस्थानमित्याशङ्क्योपाधिभेदान्नैवमिति परिहरति
“ नीलात्मना ” इति, किमुत्पत्तावन्योन्यापेक्षा, स्वस्थाने वा, अ-
थवा प्रतीतावर्थक्रियायां चेति विकल्प्याद्यं दूषयति—“ नखलु ”
इति, स्वहेतुभ्य एव भावस्योत्पत्तेः प्रतियोग्यपेक्षा नास्तीत्यर्थः । सा-
पेक्षत्वं दोषमाह— “ तदपेक्षायाम् ” इति, अथवा भेदमनूद्य

व विदारकत्वं दृष्टं न तु स्वस्मिन्, भेदश्चेत्स्वरूपं तदा स्वयं न विदारयेदिति, तत्र, भेद-
स्य विदारणरूपविभागात्मकत्वेन विभागस्य च विभज्यमानवृत्तित्वनियमेनावयवानव-
स्थया शून्यतापत्तस्तादवस्थाद्, इत्यन्यत्रविस्तरः ॥

* “ भावान्तरमभावो हि कयाचितु व्यपेक्षया ” इति न्यायमूलिकेयमुक्तिरिति बोध्यम् ॥

मृ०—मेवहि भेदो भेदहेतुर्वा यद्विरुद्धधर्माध्यासः कारणभेदश्च” इति, परस्परापेक्षायां स्वभावव्यवस्थितौ नैकस्याप्यात्मलाभः, तथा च न प्रतीतावप्यन्योन्यापेक्षासंभविनी, सामान्यात्परस्पराश्रयदोषस्य । अर्थक्रियायान्त्वन्योन्यापेक्षानियमो नास्त्येव नीलादीनाम्, अन्यथा नीलोपादित्सोर्निखिलोपादानप्रसङ्गाद् । नचापेक्षायाः पुरुषधर्मस्याचेतनेष्वस्ति सम्भवो येनामी परस्परापेक्षा भवेयुर्भावाः, तत्सिद्धमेतन्न भावात्मतायामन्यापेक्षा भेदस्येति ॥

किञ्चनीलभेदयोरैक्ये नीलं भिन्नं नीलस्य भेद इति

टी०—वस्तुस्वरूपत्वे दोषमाह—“नखलु” इति, वस्तुस्वरूपानुवादेन भेदावशेषे दोषमाह—“तदपेक्षायाम्” इति, कारणभेदः=सामग्रीभेदः, अन्यथैकस्मिन्नपि कार्ये कारणभेदेनानैकान्त्याद् । द्वितीयपक्षे दोषमाह—“परस्परापेक्षायाम्” इति, नीलापेक्षया पीतस्य स्थितिस्तदपेक्षया नीलस्येति परस्पराश्रय इत्यर्थः, । तृतीये कल्पे दोषमाह—“तथाच” इति, चतुर्थे दोषमाह—“अर्थक्रियायाम्” इति, फलस्य हेत्वपेक्षायामप्यहेत्वपेक्षा नास्तीत्यर्थः, तथात्वे दोषमाह—“अन्यथा” इति, अङ्गीकृत्यापेक्षामवोचामसैव तु नास्तीत्याह—“नच” इति, भेदस्य वस्तुना विशेषणविशेष्यभावसंबन्धस्य च प्रतीतेः, वस्तुवाचकपदेन भेदपदस्य सहप्रयोगाच्च न स्वरूपं भेद इत्याह—। “किञ्च” इति, । भिन्नम्-इति

मू०— च विशेषणविशेष्यभाव-संबन्धावभासौ सहप-
दप्रयोगश्च नीलपदभेदयोर्व्याहन्येरन्, तस्माद् भावस्व-
भावताभावाद् भेदस्य न विधायकमेवाध्यक्षं व्यावृत्ति-
गोचरमिति सिद्धम् ॥

यत्त्विदं कैश्चिदुच्यते—न ब्रूमो वयं भावस्वभावं भेदं,
भिन्नमेव त्वमुं भेदिनोऽभ्युपगच्छामः, नचैवं भेदभेदिनो-
र्भेदान्तराभ्युपगमादनवस्थादोष इति, यदुक्तं—मूलक्षयाभा-
वेह्यनवस्था न दोषः, यथाहुः—“मूलक्षयकरीं प्राहुरनवस्था-

टी०—भेदेन विशेष्यविशेषणभावस्य, नीलस्य-इति षष्ठ्या वृत्तस्य फ-
लमिति सम्बन्धस्य च प्रतिभासः, नच राहोः शिर-इति वदौपचा-
रिकम्, भिन्नं भिन्नमित्यनुगतप्रत्ययसिद्धये स्वरूपातिरिक्तस्य कस्य-
चिदभ्युपगन्तव्यत्वात्, स्वरूपाणां भिन्नतया तन्निमित्तत्वायो-
गाच्च, किञ्चिदुपाधिनिबन्धनत्वे च स एव भेदोस्तु कृतं स्वभावभे-
दवादपरिघोषणयेतिभावः । मास्तु वस्तुनो भेदस्वरूपत्वं ततः कि-
मित्यत आह “तस्माद्” इति, ।

धर्मभेदवादमुत्थापयति “यत्तु” इति । तदविमृश्यमानसुन्द-
रम् इत्यधस्तनेनान्वयः । उक्तामनवस्थामुद्धरति “नचैवम्” इति,
युगपत्सर्वभेदप्रतिपत्तेरनङ्गीकाराद्, इति भावः । मूलक्षयाभावे=मूल-
भूतप्रयोजन*परिक्षयाभावे । इतरेतराश्रयान्मूलक्षयमाशङ्क्य परि-

* मूलभूतं प्रयोजनं=प्राथमिकभेदपरिज्ञानं, तत्परिक्षयाभावे, अज्ञायमानानामेव
भेदानां प्रथमभेदोपपादकत्वादित्यर्थः ॥

मू०—“हि दूषणम्” इति, नचात्रानवस्थितभेदाङ्गीकार-
रूप्यास्ति मूलप्रयोजनपरिक्षयः । नच वाच्यं धर्मपक्षेपि
धर्मिणो भेदेन प्रतिपन्नस्य प्रतियोगितायां तुल्यः परस्पर-
राश्रयो दोषः, स्तम्भात्कुम्भस्य भेदसिद्धौ कुम्भात्स्तम्भ-
स्य भेदसिद्धिरिति, अप्रतिपन्नभेदस्य* प्रतियोगितायां
तु दुष्परिहरः स्वात्मनोपि तत्प्रसङ्ग इति । एकस्यामेव
निर्विकल्पिकायां संविदि भेदस्य भेदिनोश्च युगपदङ्गु-
लित्रयवदवभासे सत्येकं भेदिनमवधिं कृत्वेतरस्मादयं
भिन्न इति सविकल्पकबोधोपपत्तेः, सविकल्पकज्ञान
एव च प्रतियोग्यादिप्रतीतिपूर्वकभेदावभासाभ्युपगमाद्,
निर्विकल्पकबोधे तु युगपदवभासोपपत्तावितरेतराश्रया-
भावाद्, अन्तरेण हि प्रतियोग्यादिप्रतिभासपूर्वतामय-

दी०—हरति “नच” इति, कोष्ठगत्या विद्यमानभेदस्य स्वरूपेण प्रति-
पन्नस्य प्रतियोगित्वान्नेतरेतराश्रयदोष इत्यभिप्रेत्य हेतुमाह
“एकस्याम्” इति । निर्विकल्पकेऽपि कथं धर्मिप्रतियोगिज्ञान-
अन्तरेण भेदावभास इति तत्राह—“सविकल्पकज्ञान एव”
इति, भेदज्ञानान्तर्भावविशेषात्सविकल्पकोऽपि तदनपेक्षा किञ्च स्यादित्यत
आह—“अन्तरेण” इति, सविकल्पकस्य वाचकशब्दप्रयोगेण

* ननु न भेदेन प्रतिपन्नस्य प्रतियोगिता यनायं परस्परराश्रयः प्रसज्येतापि तु स्वस्व-
पेण प्रतीतस्येति तत्राह—“अप्रतिपन्नभेदस्य” इति ॥

मू०—मस्माद् भिन्न इत्यभिधानविशेषस्मरणानुपपत्तेराश्री-
यते तत्पूर्वता सविकल्पिकायाः संविदः, निर्विकल्पिकायास्तु
न तत्पूर्वतायां निबन्धनं किञ्चिदुत्पश्याम इति ।

तदप्यविमृश्यमानसुन्दरं, तथाहि—यत्तावद् भेदभे-
दिनोर्भेदे मूलक्षयाभावान्नानवस्थादोष इति, तदप्यपर्या-
लोचिताभिधानं, स्तम्भाद्धि कुम्भो भिन्न इति वा कु-
म्भस्य भेद इति वा विशेषणभावेन विशेष्यभावेन वा
भेदावभासे दण्ड्यादिवद् भेदेनावभासमन्तरेण विशेषण-
विशेष्यभावानुपपत्तावादित एव भेदान्तरग्रहणस्यावश्या-
श्रयणीयत्वात्तत्तद्भेदान्तरस्य च समानन्यायतया भेदा-
न्तरसिद्धापेक्षत्वात्पूर्वपूर्वासिद्धावुत्तरोत्तरासिद्धेर्न मौलिक-
स्यापि भेदस्य सिद्धिरिति मूलक्षयकरीत्वाद् भवत्येव
दूषणमनवस्था ।

टी०संभिन्नत्वाद्वाच्यार्थज्ञानमन्तरेण च तदनुपपत्तेरस्ति तत्र तत्पूर्वक-
त्वमित्यर्थः । प्रकृते तु नैवमित्याह—“निर्विकल्पिकायास्तु” इति,
युगपदनन्तभेदप्रसङ्गेज्ञानवस्थाया मूलक्षयकरीत्वमाह—“स्तम्भा-
द्धि” इति । भवतु विशेषणविशेष्यभावेन भेदावभासस्तथापि
कथमनवस्थं त्यत आह—“दण्ड्यादिवद्” इति, अत्र च निर्वाहको
भेदः पूर्वः, निर्वाह्यश्चोत्तरः, सर्वोत्तरश्च प्रथमो घटपटयोर्भेदः, सर्व-
निर्वाह्यत्वाद्, एवं च सति चतुर्थादेरसिद्धेस्तृतीयद्वितीययोरासिद्ध्या
प्रथमस्यासिद्धिरिति मूलक्षय इत्यर्थः । “निर्विकल्पापि प्र-

मू०—योप्येवं परस्पराश्रयपरिहारोभिहितः—(प्राथमिकप्रतियोग्याद्यवभासानपेक्षायामापातजायां* संविदि भेदस्य भेदिनोश्चापग्यायेणावभासे सत्येकस्मादपरस्य भेदमुल्लिखन्ती सविकल्पिका संविदुत्पद्यत) इति, सोप्यविचारितरमणीयः, निर्विकल्पिकापि प्रतीतिः न प्राथमिकप्रतियोग्याद्यवभासमन्तरेण भेदाध्यवसायिनी प्रत्यक्षत्वात् सविकल्पकवद् इत्यप्रत्यूहमनुमानोत्पत्तेः, एवं च (निर्विकल्पिकायास्तु संविदो न तत्पूर्वतायां निबन्धनं किंचिदुत्पश्याम) इत्यपास्तं, प्रमाणनिबन्धनत्वा-

टी०—तीतिः” इति। ननु किमत्र निर्विकल्पकप्रतीतेः प्रतियोग्यादिप्रतीतिसापेक्षत्वं साध्यते किं वा प्रतियोग्यादिप्रतीत्यभावे भेदाग्रहत्वं, नाद्यः पूर्वपूर्वनिर्विकल्पापेक्षत्वेनानवस्थापाताद्, अपसिद्धान्तप्रसङ्गाच्च, निर्विकल्पकस्य भेदग्राहकत्वेन स्वयमनङ्गुपगमाद् “आलोच्यते वस्तुमात्रं ज्ञानेनाऽऽपातजन्मना” † इति ब्रह्मसिद्धिकारैरुक्तत्वाद्, नापि द्वितीयो भागे सिद्धसाधनत्वात्, स्तम्भः कुम्भ इति निर्विकल्पकज्ञानस्य भेदग्राहकत्वेनानङ्गुपगमाद् इति गङ्गापुरीया इति चेद्, मैवं, द्वितीयपक्षस्यैव स्वीकाराद्, नच तत्र सिद्धसाधनतादोषः, सर्वनिर्विकल्पकस्यापि भेदग्राहकत्वेन परैरिष्टतया तत्पक्षी-

* आपातजायां संविदि = निर्विकल्पके ज्ञाने ॥

† आपातजन्मना = निर्विकल्पकज्ञानेन वस्तुमात्रमेव विषयी क्रियते ननु तद्गतः कश्चिद् विशेष इत्यर्थः ॥

मृ०—तस्याः, तथा च प्रागुक्तप्रतियोग्याद्यवभासाधीनः पर-
स्परश्रयस्तदवस्थः, तत्सिद्धमेतन्न प्रत्यक्षं भेदावगमाया-
लमिति ।

टी०—कारे सिद्धसाधनत्वाभावाद्,—यदाहुर्निर्विकल्पकस्य भेद-
ग्राहकत्वं साधयन्तो वार्त्तिककारमिश्राः—

“तद्युक्तं प्रतिद्रव्यं भिन्नरूपोपलम्भनाद्, *

न ह्याख्यातुमशक्यत्वाद् भेदो नास्तीति गम्यते” इति,

कुम्भ इत्यादिनिर्विकल्पकेषु जातिव्यक्त्योस्तत्सम्बन्धस्य च भि-
न्नस्यैव स्वरूपतः प्रतिभासो, व्यवहारमात्रं तु सविकल्पके भवती-
त्यङ्गीकाराद्, यदाहुः—

* जैमिनीयप्रथमलक्षणे प्रथमपाटीयतुरीयसूत्रे सौत्रप्रत्यक्षलक्षणसमालोचनावसरे
मीमांसाश्लोकवार्त्तिके कुमारिलभट्टैः “महासामान्यमन्येस्तु द्रव्यं सदिति चाच्यते, सा-
मान्यविषयत्वं च प्रत्यक्षस्यैवमाश्रित, ११४ विशेषान्तु प्रतीयन्ते सविकल्पकबुद्धिभिः ”
इत्यादिना निर्विकल्पकप्रत्यक्षस्य सत्ताद्रव्यशब्दाभिलष्य महासामान्यमेव विषयो नतु व्य-
क्त्यादिविशेषः, तस्य भेदावभासाधीनत्वाद् भेदस्य चेतरेतराभावरूपस्य प्रत्यक्षेण ग्रह-
णासम्भवाद्, इत्येवं कस्यचिद् वेदान्तिनां मतमुपक्षिप्य तन्मतं दूषयितुमिदमभिहितं ‘तद-
युक्तम्’ इति. कुत —प्रतिद्रव्यं भिन्नरूपोपलम्भनाद् = नीलपीतयोः तिक्तमधुरयोः, शी-
तोष्णयोः, गवाश्वयोश्च चाक्षुषप्रयोगानन्तरमुपजायमानविज्ञानस्य विभिन्नरूपत्वेनोपल-
म्भादित्यर्थः ॥

ननु निर्विकल्पकदशायामिदमीदृशमिति भिन्नरूपं नोपाख्यातुं शक्यते, तत्कथं
तस्य ग्रहणमतआह “न ह्याख्यातुमशक्यत्वाद्” इति, यत्तु इतरेतराभावरूपस्य भेदस्य
प्रत्यक्षेणाग्रहणमिति, तद्वस्तु न त्वत्र विशेषग्रहणे भेदग्रहणेन कार्यं, यद्धि नालाद् भिन्ने
पीतं तत्स्वरूपमेव गृह्यते न तु भिन्नतया येन भेदग्रहणेनोपलम्भो भवेत्, तेन नीलपीतादीनां
भिन्नरूपाणां प्रत्यक्षेण ग्रहणे सति पश्चादभावेनेतरेतराभावः प्रतीयत इति न कश्चिद् दोषः
इति । अधिकं न्यायरत्नाकरतोऽवसेयम् ॥

मू०—असति च प्रत्यक्षगोचरभावे भेदस्य व्याप्य-
व्यापकभेदोपलम्भाधीनस्यानुमानस्य, आगमस्या*भिधा-
नाभिधेयभेदावभासनिबन्धनस्य भावभेदावभासे दत्तज-
लाजजलिप्रामाण्यम्, अर्थापत्तिरपि†तिलेभ्य एव तैलं
पयस एव दधीत्यर्थक्रियाव्यवस्थान्यथानुपपत्तिप्रभवा-
नान्तरेण तिलादिकारणभेदावभासं व्यवस्थसिद्धिरित्य-

टी०—“निर्विकल्पकबोधेन द्यात्मकस्यापि वस्तुनः,‡

ग्रहणं लक्षणाख्येयं ज्ञात्रा शुद्धं तु गृह्यते” इति—

तस्मात्सर्वनिर्विकल्पकपक्षीकारेपि न सिद्धसाधनतेत्यनवद्यम् ।
‘तथाच’ इति, दैवगत्या विद्यमानभेदयोः क्षीरनीरयोः स्वरूपप्रति-
भासे प्रतियोगित्वादेरदर्शनाद् भेदेन प्रतिपन्नस्यैव तद् वक्तव्यं तथा-
च परस्पराश्रयदोषः ।

भेदग्राहकप्रमाणस्येदानीमेव निरूप्यमाणतया भेदस्यापि निश्चे-
तुमशक्यत्वाद् विद्यमानभेदयोरित्यपि वक्तुमशक्यत्वादिति भावः ।

माभूत्प्रत्यक्षेण भेदावभासस्तदितरैस्तु भविष्यतीत्याशङ्क्यतेषा-
मपि भेदग्राहकत्वं क्रमेण दूषयति “असति च” इति ।

* आगमस्य च इति तु सम्यञ्च प्रतिपद्ये ॥

† अर्थापत्तिरपि न हेतुभेदावभासे मानभावं भजतं कुतः यतस्तिलेभ्य एव तैलं
पयस एव दधीति तैलदधिलक्षणार्थक्रियाया या व्यवस्था = नियतिः, तद्व्यवस्थानुपपत्ति-
प्रभवा सा, भवत्वैवं ततः किं तत्राह—“नान्तरेण” इति, तिलेभ्य एव तैलं पयस एव
दधीत्यत्र यदि तिलपयसोर्भेदो न प्रतीतः ततः किं कुत्र व्यवस्थाप्येत प्रत्युताव्यवस्थैव,
तस्मात् तयोर्भेदसिद्धावैव व्यवस्थसिद्धिः व्यवस्थानुपपत्तिलक्षणार्थापत्त्या च कारण-
योर्भेदसिद्धिरित्यन्योन्याश्रयसंभ्रमाद् इति योजना ॥

‡ द्यात्मकस्य = सामान्यविशेषात्मकस्य, ननु यदि निर्विकल्पकेपि सामान्यवि-
शेषयोरुभयोर्भावं कथं तर्हि ‘न विशेषो न सामान्यं तदानीमनुभूयते (११३)’ इति पूर्वत्रा०

मू०—न्योन्याश्रयसंश्रयान्न हेतुभेदावभासं मानभावं भजते,
मानान्तरावसितवस्तुद्वयावच्छिन्नसादृश्यमात्रगोचरञ्चो-
पमानं न भेदावभासं मानम्, अभावोऽपि व्यवच्छेद्य-
व्यवच्छेदावधिविभागाधीनसद्भावो न भेदभावावगाही
परस्पराश्रयप्रसक्तेः,* तत्सिद्धमेतन्न प्रामाणिको भेदनि-
र्भास इति ।

तथा च प्रयोगः—विवादपदं भेदसंवेदनं न प्रमाण-
निबन्धनम् अनिरूपितप्रमाणिकत्वाद् भेदसंवेदनत्वाद्वा
स्वप्नभेदावभासनवद् इति ।

टी०—“विवादपदम्” इति, सर्वभेदसंवेदनानामप्रामाणिकत्व-
ग्राहकानुमानिकसंवेदनभेदस्य प्रामाणिकत्वे हेतोस्तत्रानैकान्तिकता,
अप्रामाणिकत्वे तु रशनादौ दन्दशूकादिविभ्रमवदसाधकत्वादि† ति
चेन्न, रशनादन्दशूकविभ्रमस्यापि दुष्टेन्द्रियविषयप्रमितिजनकत्वेन
भेदवादिभिरभ्युपगमात्, स्वप्नदर्शनस्य च सत्यसुखप्रमितिजनकत्वा-
च्चेति भावः ।

भिहितमत आह “लक्षणाख्येयम्” इति, नर्हीदानीं सामान्यविशेषयोर्महणमुच्यते अतस्त्वे-
तद्गृह्यमाणस्य द्वात्मिकत्वाख्या सा लक्षणाख्या,—गृह्यमाणस्य वस्तुनो लक्षणमाख्यायते
सामान्यविशेषात्मकं तद्वत्स्त्विति, ज्ञात्वा पुनः शुद्धमेव निस्सामान्यविशेषं गृह्यत इति
ने पूर्वाभिहितेन विरोधइत्यर्थः ॥

* संसर्गाभावेऽन्योन्याभावे वा प्रवर्त्तमानोऽभावो धर्मिप्रतियोगिभेदज्ञानाधीनप्रवृ-
त्तिस्ततश्च भेदसिद्धान्योन्याश्रयप्रसक्तिरित्यर्थः ॥

† असाधकत्वम्—इतितुपयुक्तं भाति ॥

मू०—न चेन्द्रियान्वयव्यतिरेकानुविधायितया तत्कारणतानिरूपणादाद्यहेतोरसिद्धिरिति साम्प्रतं, धर्मिमात्राध्यवसायेन तत्कारणतोपपत्तावन्वयव्यतिरेकयोरन्यथासिद्धेः, नचाक्षकारणतामन्तरेणापरोक्षत्वासम्भवो भेदाध्यवसायस्येति मन्तव्यं, स्वप्नध्यानयोरिव तत्सम्भवाद्,* विभ्रान्तिभावेन तदापरोक्ष्ये तु नेहाऽप्यसौ दण्डवारितः, तस्मात्सर्वमवदातम् ।

“इत्थं निरस्तनिखिलप्रतिकूलशङ्काद्
वेदान्तवाक्यनिकरान्निखिलोपि भेदः,
शक्यो निषेद्धमिति सिद्धमनाद्यविद्या-
तद्वासनाविरचितभूममात्रसिद्धः ” ।

टी०—अन्वयव्यतिरेकयोरन्यथासिद्धत्वेनेन्द्रियकारणत्वानुमाप-
कत्वाभावादिति परिहरति—“ धर्मिमात्र ” इति, इन्द्रियजन्य-
त्वाभावे कथमपरोक्षतेत्यत आह—“ नचाक्ष ” इति, एवं प्रत्य-
क्षादिविरोधाभावादनुपचरितार्थत्वेन वेदान्तानामद्वितीयब्रह्मप्रतिप-
त्तिजनकत्वमित्युपसंहरति—“ इत्थम् ” इति, निरस्ता निखिला प्र-
तिकूलाशङ्का यस्मिन् तत्तथा, प्रतिभासमानभेदस्य तर्हि का गतिरि-
त्याशङ्काह—“ सिद्धमनाद्यविद्या ” इति, वेदान्तवाक्यनिकरा-
न्निखिलोपि भेदो निषेद्धं शक्य, इतिकृत्वाऽसावनाद्यविद्यातद्वासना-
विरचितभूममात्रसिद्ध इत्यन्वयः ।

“इति ज्ञेयभेदोच्छेदवादः”

* साक्षिभास्यत्वेनापरोक्ष्यसम्भवाद् इत्यर्थः ॥

मू०-अथ कोयं विभ्रमो नाम, केचिदाहुः—विवेकाग्रह-
मात्रं विज्ञानानां तज्ज्ञेयानां च विभ्रमः, तद्यथा—इदमि-
ति नयनघटितशुक्तिकाशकलसाधारणाकारावग्रहे, नेत्र-

टी०—ख्यातिचतुष्टयनिराकरणेन विभ्रमाणाप्रनाथविद्याविरचित-
तत्त्वं सिसाधयिषुः प्रश्नपूर्वं प्रथममख्यातिवादमुत्थापयति—“ अ-
थ कोयम् ” इति ॥

सर्वप्रत्ययानां यथार्थत्वेन पूर्वानुमानदृष्टान्तस्य साध्यविकलत्व-
शङ्कां वा वारयितुमख्यातिवादमुत्थापयति—“ अथकोयम् ” इति ॥

विवेकाग्रहमात्रम्=मात्र-शब्देनान्यथाख्यातिं वारयति, विवेका-
ग्रहमात्रं विभ्रम इत्युक्ते सुषुप्तावपि प्रसङ्गस्तन्निवृत्त्यर्थमाह—
“ ज्ञानानाम् ” इति, नचैवमपि सुषुप्तौ प्रसङ्गो ज्ञानाभावेपि
ज्ञानज्ञेयविवेकाग्रहस्य सम्भवादिति वाच्यं ज्ञाने सतीति विशेषणस्य
विवक्षितत्वाद्*, अत्र चानेकज्ञानमात्रं विवक्षितं न बहुत्वम्, अन्य-
थेदं रजतमिति ज्ञानद्वयविवेकाख्यातावव्याप्तेः, एवं च सति स्वरू-
पतो विषयतश्चागृहीतविवेकानेकज्ञानत्वमख्यातिरित्युक्तं भवति ।
एकविषयानेकज्ञानेष्वतिव्याप्तिपरिहारार्थं स्वरूपपदं, समूहालम्बन-
ज्ञानेऽतिव्याप्तिपरिहारार्थं विषय इति विशेषणम् ।

नन्विदं रजतमितीदमंशरजतांशविषयविशिष्टज्ञानमेकमेव तत्कथं
विज्ञानभेद इत्याशङ्क्य सामग्रीभेदेन तदूभेदं साधयति “तद्यथा”
इति, ननु तुल्यसामग्रीकतया साधारणाकारवद् विशेषाकारोपि
किमिति न प्रथत इत्यत आह—“ नेत्रदोषविशेषाच्च ” इति, ।

* एवं च सुषुप्तौ स्वारसिकविवेकाग्रहसत्त्वेपि ज्ञेयज्ञानपुरस्सरविवेकाग्रहाभावान्ना-
तिव्याप्तिरित्यर्थः ॥

मू०—दोषविशेषाच्च शुक्तिस्वादिविभेदकविशेषाग्रहे, शु-
क्लभास्वरतादिसादृश्यसन्दर्शनसमुद्बुद्धसंस्कारकारणकं
स्मरणमुपजायते रजतगोचरं, तच्च गृहीतग्रहणस्वभा-
वमपि मानसदोषविशेषवशात्तत्तांशप्रमोषाद् ग्रहणस्व-
रूपमवतिष्ठते, तथाच रजतगोचरस्मरणस्य पुरोवर्ति-

टी०—स्मरणस्यनिमित्तमाह—“संस्कारकारणकम्” इति, अनु-
बुद्धस्य संस्कारस्य स्मरणकारणत्वं न सम्भवतीत्युद्धोक्तमाह—
“शुक्ल” इति, आदि-शब्दग्रहणाद् यावता संस्कारोद्बोधस्ताव-
त्सादृश्यं विवक्षितं, तच्चासाधारणधर्मानभिभूतसाधारणधर्मबाहुल्यं,
तेन सर्वात्मना सादृश्यमेकदेशेन वा सादृश्यमिति पर्य्यनुयोगो निरव-
काशः, अन्यथा भ्रमवादिनापि सादृश्यस्य विपर्य्ययहेतुताङ्गीकारेण
तत्रापि पर्य्यनुयोगस्य सुवचतया जात्युत्तरतापत्तेः* । स्मरणं चेत्-
तद्रजतमिति स्वविषयं कस्मान्न प्रथयेदित्यत आह—“तच्च” इति,
नन्वव्यातिपक्षे रजतार्थिनः पुरोवर्त्तिनि प्रवृत्तिः सामानाधिकरण्यव्य-
पदेशश्च किमिदमिति ज्ञानादुत स्मरणादथवा ज्ञानद्वयाद्वा, न तावत्प्र-
थमौ-इदमालम्बनघटादिज्ञाने देशान्तररजतस्मरणे च पुरोवर्त्तिनि
तत्प्रसङ्गाद्, न तृतीयो ज्ञानद्वययोगपद्याभावादित्याशङ्क्य निरन्तरो-
त्पन्नज्ञानद्वयमेव सम्यग्रजतज्ञानसरूपतया प्रवृत्तिहेतुरिति परि-
हरति—“तथाच” इति ।

* जातिर्नाम स्थापनाहेतौ प्रयुक्ते यः प्रतिषेधासमर्थः प्रतिषेधबुद्ध्या प्रयुक्तो
हेतुः, ताश्च चतुर्विंशतिः, तत्रैयमुपपत्तिसमाख्या जातिः, व्यक्तं चैतद् गौतमीये पञ्चम
इति तत एव कर्णेह्य निरीक्षणीयम्, एतस्मूलक एव—“यश्चोभयोः समो दोषः परि-
हारो वापि तत्समः, नैकः पर्य्यनुयोक्तव्यस्तादृगर्थविचारणे” इति न्यायप्रयोगस्तत्र
तत्रैवसेयम् ॥

मृ०—साधारणाकारावग्रहस्य च मिथः स्वरूपतो विषयतश्च विभेदानवभासनात् सविधकलधौतबोधसारूप्येण 'इदमिति-रजतमिति च' भिन्ने अपि ग्रहणस्मरणे अभेदव्यवहारं समानाधिकरणव्यपदेशं च प्रवर्तयतः ।

स्मरणरूपता च रजतवेदनस्य परिशेषप्रसिद्धा, तथा हि—न तावद् रजतनयनसंप्रयोगसमुपजातमेतदिति साम्प्रतम्, अतिविप्रकृष्टविषयसन्निकर्षासम्भवादक्षाणां, नच दोषदूषिताक्षसन्निकर्षः शुक्तिशकलमेव कलधौततया बोधयतीति साम्प्रतं, न खलु रजतनिर्भासः शुक्तिकालम्बनो युक्तः, प्रतीतिविरोधाद्, यद्धि यस्मिन् विज्ञानेऽवभासते तत्तदालम्बनं, नच रजतवि-

टी०—विधा=प्रकारः, तथा सह वर्तते यः कलधौतबोधः स तथा, सम्पूर्णसमीचीनरजतप्रत्ययसारूप्येणेति यावद् । अथ वा सविधशब्दः पुरोवर्तिवाची “आसन्नं सविधं पार्श्वम्” इत्यभिधानात्, पुरोवर्तिरजतबोध इति यावद् । नन्वेन्द्रियकत्वाद् रजतविज्ञानस्य न स्मरणरूपत्वमित्याशङ्क्य परिशेषेण साधयति “स्मरणरूपता च” इति, नन्विन्द्रियेण संयुक्तमेव शुक्तिशकलं तच्च दोषाद् रजततया भासते तेन रजतासन्निकर्षो न दोषायेत्याशङ्क्य तथा सत्यन्याकारज्ञानस्यान्यालम्बनत्वे च वक्ष्यमाणानुभवविरोधादिदोषप्रसङ्गान्नैवमिति परिहरति “नच दोष” इति, प्रतीतिविरोधं दर्शयितुमालम्बनलक्षणमाह “यद्धि” इति, ननु सापि भासते कथं न चेति तत्राह—

मू०—ज्ञाने शुक्तिकावभासत इतिकथमसावस्यालम्बनं,
तद्भासनाभ्युपगमे वा कथं नानुभवविरोधः, नच समीची-
नसंवेदनसाधनादक्षसन्निकर्षादन्यथावभासो युक्तः, क-
लमा† बीजादावपि कदल्यङ्कुरोत्पादप्रसङ्गाद्, दोषसह-
कारिसमवधानाददोष इति चेन्न दोषाणां कार्यो-
पजननसामर्थ्यविधातमात्रहेतुत्वाद्, न खलु शालिबीजं
तैलकलुषितमपि सम्पादयति यवाङ्कुरं किन्तु न स-
म्पादयति शाल्यङ्कुरम्*

किञ्च विषयव्यभिचारे विज्ञानानां सर्वत्रानाश्वा-
सप्रसङ्गः ।

टी०—“तद्भासन” इति, इन्द्रियसन्निकर्षस्य समीचीनज्ञानजनकत्वा-
दपि नायथार्थज्ञानजनकत्वमित्याह “नच समीचीन” इति, यद्यस्य
जनकत्वेन प्रसिद्धं तत्ततोऽन्यस्य जनकं न भवति यथा कलमबीजं
कदल्यङ्कुरस्य जनकं, विमतमयथार्थज्ञानस्य न जनकं यथार्थज्ञानजन-
कत्वाद् यद्यस्य जनकं तत्ततोऽन्यस्य जनकं न भवति यथा कलमबीजं
कदल्यङ्कुरस्य नचेदं न तथा तस्मान्नायथार्थज्ञानस्य जनकमिति
सामान्यतः प्रयोगोऽनुसन्धेयः । ननु निर्दुष्टस्य तथात्वनियममपि दो-
षसहितस्य भवेदन्यथाभावः इति शङ्कते “दोष” इति, दुष्ट-

† कलमः = एतन्नामख्यातशालिधान्यविशेषः ।

* तैलकलुषितं शालिबीजं यथा विपरीतं कार्यं यवाङ्कुरं न संपादयति तथा
स्वकीयं कार्यं शाल्यङ्कुरमपि न संपादयतीत्युक्त्या स्वार्थसिककार्यप्रसवशक्तिमति-
रोपमात्रमेव दोषकृत्यं नत्वतिशयाधानमिति द्योतितम् ।

‡ अन्यथाभावः = विपरीतकार्यजननयोग्यत्वं, यथा दावदग्धेवव्रीजानां विप-
रीतं रम्भाकाण्डारम्भकत्वं दृष्टं यथा वा दशरात्रं कांस्यपात्रोषितवृत्तस्य च मरण-
कारणत्वं दृष्टं तथा दोषवृषिताक्षादपि मिथ्यार्थावभासजननयोग्यत्वमिति तत्त्वम् ।

मू०—प्रतिभासमानाकारस्य च बहिरपलापे विज्ञानाकार एवायमाश्रितः स्यात्, तथाच महायानिकपक्षानुप्रवेशो दुर्निवारः, तस्मान्न† शुक्तिशकलमेव रजतात्मनावभासते किन्त्वसंप्रयुक्तरजतगोचरमेवैतदास्थेयम् ।

असति च लिङ्गाद्युपलम्भे जायमानस्यानुमानादिभावो न शङ्कितुमपि शक्यः तथा च सदृशसंदर्शनसमुद्बुद्धसंस्कारकारणतोपपत्तेः परिशेषतः स्मरणमेवैतदाश्रयणीयम् ॥

टी०—स्यापि नविपरीतकार्यजनकत्वं तैलकलुषितशालिबीजवदित्यर्थः ।

दूषणान्तरमाह “प्रतिभासमान” इति, अन्तर्बहिश्चाभावे शून्यता वाऽनिर्वाच्यता वा स्यात् तच्च सत्ख्यातिवादिना भवता नाभ्युपगम्यते तेन बहिरपलापे विज्ञानाकारतयावस्थानात् सुगतमतप्रसङ्ग इति भावः ।

मा स्म भूत्प्रत्यक्षता तथापि मानान्तरगम्यता किञ्च स्यादित्यत आह “असति च” इति, न केवलं परिशेषात्स्मरणरूपत्वमपि तु मानान्तरादपीत्याह—

† तस्मात् = प्रतीतिविरोधानाश्चासासत्ख्यातिप्रसङ्गरूपवाधकप्रसङ्गादः, इत्यर्थः ।

मू०—अपिच इदं स्मरणमनाकलितरजतस्यानु-
त्पद्यमानत्वाद् यदित्थं तत्तथा यथोभयवाद्यविवादास्यदं
रजतस्मरणं, नचेदमस्मरणं तदंशवैधुर्यात्संप्रतिपन्नग्रह-
णवदिति साम्प्रतं, नेह भूतले कुम्भ इत्यनुल्लिखिततदं-
शस्यापि स्मरणस्योपगमाद्, भूयसां च पदात्पदार्थस्मर-
णानामनुल्लिखिततदंशानामेवोपलम्भात्,

टी०—“अपि च” इति, “नेह” इति, घटो नास्तीत्यभा-
वज्ञाने प्रतियोगिस्मरणं निमित्तं तेन प्रतियोगी घटस्तदंश*विधुरे-
णोपस्थाप्यत इति तत्रानैकान्तिको हेतुरित्यर्थः । ननु नेह भूतले
कुम्भ इत्यत्र प्रतियोगिग्रहणमेवाभावज्ञाननिमित्तं, यदि पुनः स्म-
रणमेवनिमित्तं तदा स घटोऽत्रनास्तीति तदंशपरामर्शो भवत्येव तेन
कुतस्तत्रानैकान्तिकतेत्याशङ्क्य सम्प्रतिपन्नमुदाहरणमाह “भूयसां
च” इति, सम्बन्धग्रहणकाले गृहीतमर्थं शब्दः स्मारयतीति वा-
च्यम् अनधिगतार्थे सम्बन्धग्रहणाभावेन तदप्रत्यायकत्वाद्, यदाहुः—
“पदमभ्यधिकाभावात्स्मारकान्न विशिष्यत” इति, तथाच
गामानयेति वाक्येषु पदात्पदार्थस्मृतिरेव सा च तदंशविधुरेति तत्रा-
नैकान्तिकतेत्यर्थः ।

व्यवहारस्य ग्रहणस्मरणाविवेकनिमित्तत्वमुक्तमुपसंहरति-

* तदंशविधुरेण = तत्तांशहीनेन घटपदेन ।

मू० — तदभ्युपगन्तव्यमकामैरप्यगृहीतविवेकतापन्नस-
न्निहितरूप्यग्रहणसारूप्यग्रहणस्मरणप्रसञ्जित एवायं
रजतार्थिनः पुरोवर्तिनि व्यवहार इति ।

क्वचित्पुनर्ग्रहणे एवागृहीतान्योन्यभेदे अयथा-
व्यवहारमापादयतो यथा पीतः शङ्ख इति । तत्र
हि विनिर्गच्छन्नयनरश्मिवर्तिनः पित्तधातोः पीतिमा
द्रव्यरहितो गृह्यते शङ्खोपि नयनदोषवशादनाकलित-

“ तदभ्युपगन्तव्यम् ” इति, ग्रहणस्मरणप्रसञ्जित एवायं
पुरोवर्तिनि व्यवहार इत्यन्वयः । ग्रहणस्मरणे विशिनष्टि
“ अगृहीत ” इति, न गृहीतो विवेको ययोस्ते तथाभूते,
तयोर्भावोऽगृहीतविवेकता तथाऽऽपन्नं=प्राप्तं सन्निहितरूप्यग्रहणसा-
रूप्यं याभ्यां ते ग्रहणस्मरणे । यथेदं रजतमिति सम्यग्ज्ञाने पीदमंश-
रजतांशयोः स्फुरणे भेदस्याभावादेव तदग्रहणं* विभ्रमेपि तदु-
भयस्फुरणेपि विद्यमानविवेकस्यापि दोषादग्रहणमिति सन्निहितरू-
प्यग्रहणसरूपतेत्यर्थः ।

ननु न ग्रहणस्मरणयोर्व्यवहारप्रयोजकत्वमन्यत्रादर्शनादित्या-
शङ्क्याविविक्तज्ञानद्वयमेव सर्वत्र प्रयोजकमित्याभिप्रायेण परि-
हरन्नुदाहरणमाह “क्वचिद्” इति, तदेवोपपादयति “तत्र हि”

* ‘तथा विभ्रमेऽपि’ इत्येवं पठनीयं प्राक्तनयथाशब्दसाङ्गत्याय ।

शुक्लगुणः स्वरूपेणावभासते, तदनयोर्गुणगुणिनोः संस-
र्गयोग्ययोरसंसर्गाग्रहसारूप्यात्पीतजातारूपशङ्खप्रत्यया-
विशेषेणाभेदव्यवहारः ।

भेदाग्रहप्रसज्जिताभेदव्यवहारबाधनाच्च नेदमिति-
विभेदकप्रत्ययस्य बाधकताप्युपपन्ना,

इति । न च द्रव्याग्रहणे गुणस्य, गुणाऽग्रहणे द्रव्यस्याऽग्रहणमिति
साम्प्रतं, गन्धस्य केवलस्य * प्रदोषे शुक्लताऽग्रहणेपि बलाकाया
अवसीयमानत्वादिति भावः ।

अस्तु तथापि प्रस्तुते किमायातमित्यत आह “तदनयोर्”
इति ।

नेदमितिबाधकस्य प्रसक्तप्रतिषेधरूपतया तदन्यथानुपपत्त्या
पुरोवर्त्तिविषयरजतज्ञानसिद्धिरित्यत आह “भेदाग्रह” इति,
ननु सर्वं प्रत्ययानां यथार्थत्वे भ्रान्तिज्ञानमिदं सम्यग् ज्ञानमिदमिति
लोकसिद्धो व्यवहारः कथमित्याशङ्क्य यथार्थत्वेपि ज्ञानानां संवा-
दिविसंवादिव्यवहारजनकत्वेन सम्यङ्मिथ्याविभागसिद्धिरित्याह—

+ कस्तूरिकादिद्रव्याग्रहणे केवलस्य गन्धस्यानुभूयमानत्वात्, प्रदोषे शैकल्पगुण-
ग्रहणेपि बलाकाया अनुभूयमानत्वात्पृथक्त्वेनापि क्वचिद् द्रव्यगुणयोर्ग्रहणं संभवती-
त्यर्थः ।

मू०—तदुपपत्तौ च प्राचीनव्यवहारप्रसङ्गकस्य
भ्रान्तित्वमपि लोकप्रसिद्धं, तथाच—यथार्थाः सर्वे विवा-
दास्पदीभूताः प्रत्ययाः प्रत्ययत्वात्संप्रतिपन्नसमीचीनप्रत्य-
यवदित्यप्रत्यहमनुमानमिति ॥

तदिदं स्वसिद्धान्तश्रद्धामात्रविजृम्भितं, तथा हि-
यत्तावद् (विज्ञानानां तज्ज्ञेयानाञ्च विवेकाग्रहमात्रं वि-
भ्रमः) इत्यभाणि, तदत्यन्तापेशलं, तथाहि—विभेदस्वभा-
वाभ्युपगमे सर्वभावानां स्वयंप्रभत्वेन स्फुटतरावभासयोः
संविदोस्तदधीनप्रकाशयोश्चार्थयोः कथं विवेकाग्रहवाचो-
युक्तिर्युक्तिमती, न खल्ववभासमानभावस्वभावस्यैवानव-
भासो भेदस्येति साम्प्रतम्, अवभासानवभासविरुद्ध-
धर्मसंसर्गस्यैकस्मिन्नसम्भवाद् ॥

टी०—“तदुपपत्तौ च” इति - ‘तथाहि’ इति, स्वरूपस्यैव
भेदत्वात्स्वसंवेदनतया च संवेदनस्वरूपस्य, तदधीनतया चार्थस्य
स्फुरणान्न भेदाग्रह इति भावः ॥

स्वरूपावभासेपि भेदानवभासः किन्न स्यादित्याशङ्क्य मैवं
तस्य* तदभेदादिति परिहरति—“नखलु” इति ।

* तस्य = भेदस्य, तदभेदाद् = वस्तुस्वरूपेण सहाभेदाद्, अख्यातिवादिमीमांसक-
नये वस्तुस्वरूपातिरेकेणाभावानङ्गीकारादिति भावः ॥

मू०—अथायमसंसर्गाग्रहमेव संसर्गयोग्ययोः सामान्य विशेषयोर्विवेकाग्रहं ब्रूयात्, तदपि रिक्तम्, असंसर्गो हि संसर्गाभावः, स च इदमिति रजतमिति च भासमान-
भावमात्रातिरेकी भवतां दुर्भणो भूभागमात्रातिरेकीव कुम्भाभावः, तथा च कथं प्रतिभासमानभावाभिन्नस्तद-
संसर्गो न गृह्यते ।

तथाच 'साधारणाकाराकलितपौरस्यवस्तुनि रजत-
विभेदकाकारानवभासाद् रजते च स्वरूपतो विवेचका-
कारविधुरे स्मरणविपरिवर्त्तिनि विभेदानवभास' इति
स्वसिद्धान्तध्वान्तान्धीकृतस्वान्तानां प्रलापमात्रमिति सि-
द्धम् ॥

अस्तु वा वस्तुनोस्तत्संविदोर्वा विवेकानवभास-

टी०—न स्वरूपाग्रहो भेदाग्रहः किन्त्वन्य एवेति शङ्कते—“अथ” इति,
इदमिति सामान्यं, रजतमिति विशेषः, विपरीतं वा, अनयोरसंसर्गो
विद्यमानोपि न गृह्यते दोषादिति भावः ॥

अभावानङ्गीकारवादिनः संसर्गस्वरूपातिरेकेणासंसर्गस्यानिरू-
पणात् तत्स्वरूपस्य च गृहीतत्वाच्चासंसर्गाग्रह इति परिहरति—
“तदपि रिक्तम्” इति, भेदाग्रहस्य दुर्निरूपत्वमुपसंहरति—“त-
था च साधारण” इति ।

भेदाग्रहमङ्गीकृत्य तस्य प्रवृत्तिहेतुत्वं न सम्भवतीत्याह—
“अस्तुवा” इति ।

स्तथापि कथं तन्मात्रादिदंकारास्पदाभिमुखी रजतार्थिनः
मू०—प्रवृत्तिरूपपद्येत, ग्रहणनिबन्धनो हि चेतनव्यवहारो
नाग्रहणमात्राद् युक्तो भवितुमतिप्रसङ्गाद् ।

अथाग्रहणमात्रान्न चेतनव्यवहारोपि तु ग्रहणमेव
सन्निहितसाधारणाकारगोचरमनाकलितविवेकं रजतस्मर-
णात्संनिहितसमीचीनरजतावभाससन्निभतया ततोऽवि-
विकृतं तदुचितमेव व्यवहारं प्रवर्त्तयतीति । तदप्यलीकं,
विकल्पासहत्वात्, तथाहि—सन्निहितसमीचीनरजता-
वभाससन्निभताऽस्य भासमाना प्रवृत्त्युपयोगिनी किं वा
सत्तामात्रेण, भासमानतायामपि तत्सन्निभमिदमिति भासेत,
उत रजतावभासात्स्वरूपतो विषयतश्चानाकलितभेदमिति ।

न तावत्सन्निहितरजतावभाससन्निभमित्यवभास-
स्तदुचितव्यवहारकारणं, नो खलु मोसन्निभो गवय

टी०—कुतो नोपपद्यत इति तत्राह—“ ग्रहणनिबन्धन ”
इति ॥

स्मरणसहिताद्*इति विशेषमाशङ्कते “ अथ ” इति ॥

भासमानतापक्षे प्रथमविकल्पं दूषयति—“ नतावद् ”
इति, तत्स्वरूपग्रहणनिबन्धनो व्यवहारो न तत्सदृशग्रहणवद्
भवतीत्यर्थः ।

* ग्रहणात्प्रवृत्तिर्भवतु—इति शेषः ।

मृ०—इत्यवभासो गवार्थिनां गवये व्यवहारकारणभावं भजते, रजतावभासादनाकलितभेदमिति त्ववभास एव पराहतः, न खल्वनाकलितभेदो रजतावभासादिति, अनाकलितभेदमिति बाध्यवसातुमीष्टे, तस्मात्सत्तामात्रेणासौ विभेदाग्रहरूपा सन्निभता व्यवहारहेतुरिति वाच्यं, तथाचाभेदाग्रहरूपाया अपि भेदग्रहसन्निभतायास्तदुचितव्यव-

दी०—भासमानतापक्ष एव द्वितीयं विकल्पं दूषयति—“रजतावभासाद्” इति, पराहतिमेव दर्शयति—“नखलु” इति, अनाकलितभेदः-पुरुषः, भेदाप्रतिभासे पञ्चमीप्रथमयोः प्रयोग एव न सम्भवतीति अभिज्ञे घटे ‘घटो घटादिति’ तयोः प्रयोगाभावाद्, भेदाप्रतिभासे चानाकलितभेदमित्युक्तिर्व्याहिता ॥

नन्वस्मादभिन्नमित्यत्रापि तुल्यः पर्य्यनुयोगो, भेदस्याप्रतिभासे भिन्नविभक्तिकप्रयोगायोगात्, तत्प्रतिभासे वाऽभिन्नमित्युक्तेर्व्याहितत्वाद्, मैवम्, एतत्प्रतियोगिभेदावभासाभावस्यैव तत्र विधीयमानत्वाद्, नचात्राप्येतत्प्रतियोगिकभेदोपलम्भाभावो विधीयत इति वाच्यं तयोर्भेदाप्रतिभासे तद्वाचकशब्दस्यैवानुपपत्तेर, उपलम्भे च व्याघातो वज्रलेपायत इति भावः ॥

तेन द्वितीयः पक्षः परिशिष्यत इत्याह—“तस्माद्” इति, परमार्थस्थले हि प्रवृत्तिनिमित्तं रजतज्ञानमभेदात्मकं, तत्सन्निभताचास्य विद्यते विविक्तस्य ज्ञानद्वयस्य भेदाग्रहरूपाऽतः सा रजताऽऽदानादिव्यवहारहेतुरिति वक्तव्यमित्यर्थः । ततः किमित्यत आह—“तथाच” इति, इदं रजतं न भवतीति बाध्यकदशायां यत्र भेदो

मू०—हारप्रसज्जकता दुर्वारा, न खल्वस्तिविशेषोऽभेद-
ग्रहसरूपतायास्तदुचितव्यवहारहेतुता न पुनर्भेदग्रहस-

टी०—गृह्यते तत्राभेदो न गृह्यते तस्याभावात्, तद्ग्रहे च विपरीत-
ख्यातिप्रसङ्गाद्, एवं विभ्रमस्थलेपि भेदाग्रहवदभेदाग्रहोप्यस्ति
भिन्नयोरभेदग्रहे विपरीतख्यातिप्रसङ्गादेव, तथाचोभयप्रयोजकसद-
भावादेकदैव प्रवृत्तिनिवृत्ती स्यातामित्यर्थः ॥

ननु नेदमित्यत्र भेदग्रहस्यैव निवृत्तिप्रयोजकत्वान्नाभेदाग्रहस्ये-
त्याशङ्काह -“नखलु” इति, तर्हीहाप्यभेदग्रहस्यैवप्रवर्तकत्वं न
भेदाग्रहस्यैवेति विपर्ययो वक्तुं सुकर एव । .

ननु विभ्रमाविभ्रमसाधारण्येन भेदाग्रह एव प्रवर्तकोऽन्यथा
प्रयोजकद्वैविध्यापाताद्, अविभ्रमस्थले पुनरभेदग्रहो विद्यमानोपि
न प्रयोजकः किन्त्ववर्जनीयतया सन्निहित एवेति चेद्, मैवं, रजत
एव नेदं रजतमिति मिथ्यावाधकज्ञानान्निवृत्तावभेदाग्रहस्यैव निवृ-
त्तिप्रयोजकताया वक्तव्यत्वाद्, भेदग्रहस्य तत्राभावाद्, अभिन्ने भेद-
ग्रहस्य विपरीतख्यातित्वाद्, अभेदाग्रहस्य सम्यङ्निश्चयासाधार-
ण्येनैकप्रयोजकत्वाद्, अविभ्रमस्थले विद्यमानोपि भेदग्रहोऽकिञ्चित्
कर इति वक्तुं सुकरत्वाद् ।

यद् ग्रहणे निवृत्तिस्तदग्रहणात्प्रवृत्तिरित्यभिधाने न कापि दो-
षकलेति चेन्न, विकल्पासहत्वात्-किमिदं स्वसिद्धमभिधीयते पर-
सिद्धं वा, न प्रथमो-गुरुमते कार्य्यज्ञानं प्रवर्तकमकार्य्यज्ञानं च नि-
वर्तकमित्यङ्गीकाराद्, अकार्य्यज्ञानस्य प्रवर्तकत्वे कार्य्यार्थे शब्द-
प्रामाण्याच्छेदप्रसङ्गात्, स्तनपानादिप्रवृत्तिदृष्टान्तेन प्रयोज्यवृद्धप्र-

मू०—रूपताया इति, तथा चायमुभयस्वरूपताभ्यामभित
आकृष्यमाणः प्रतिपत्ता न प्रवर्तेत नापि निवर्तेतेति
कष्टां दशमापन्नः ।

टी०—वृत्तेः कार्यज्ञानपूर्वकत्वानुमानेन*गवानयनादिवाक्यस्य कार्य-
ज्ञानजनकतया कार्ये प्रामाण्यमिति नियमस्य त्वयैव भञ्जितत्वाद्,
रजतार्थिनं प्रत्यकार्यशुक्तिशकलस्य कार्यतायाः प्रतीत्यङ्गीकारेपि
विपरीतख्यातिप्रसङ्गात्, सम्वादिनि व्यवहारे कार्यज्ञानं प्रवर्तक-
म् असम्वादिनि पुनरकार्यज्ञानमित्यङ्गीकारे प्रयोजकद्वैविध्यापा-
ताद्, नापि द्वितीयः, परेणानिष्टसाधनज्ञानस्य निवर्तकत्वाभ्युपग-
माद् इष्टसाधनज्ञानस्य प्रवर्तकत्वाभ्युपगमाद् अनिष्टसाधनत्वाज्ञा-
नात्प्रवृत्त्यनङ्गीकाराद् ।

नन्वेवमप्यनुपपन्ना विपरीतख्यातिः, तथाहि—भेदाग्रहणे विभ्रमा-
नुपपत्तेर्भेदाग्रहणस्य विभ्रमहेतुत्वमङ्गीकरणीयं, तथा च यथा तव
भेदाग्रहाद्विभ्रमोत्पत्तिरेवमभेदाग्रहात्संभ्यग्ज्ञानोत्पत्तिः किञ्च
स्यादिति प्रसङ्गः सुवचन इति चेन्न सादृश्यज्ञानं भेदाग्रहश्चेति तद्
द्वयमेव विभ्रमहेतुरित्यङ्गीकाराद्, दोषाणामपरिपुष्टौ दूरादगृहीत-
भेदाभेदवृक्षमात्रस्य स्फुरणेपि विभ्रमानुत्पादाद्, दुष्टेन्द्रियसम्प्रयोगे
सत्यभेदाग्रहणमात्रेण निर्दुष्टसामग्रीजन्यसंभ्यग्ज्ञानोत्पादप्रसङ्गस्य
मिथोविरोधादेवायुक्तत्वा, निर्दुष्टसामग्रीसद्भावे चाभेदाग्रहात्संभ्य-
ग्ज्ञानोत्पादस्येष्टप्रसञ्जनतया तर्काभासत्वादित्यपि द्रष्टव्यम् ।

* विमता प्रवृत्तिरेतत्कार्यज्ञानपूर्विका, प्रवृत्तित्वाद् यदेव तदेवं यथा मम स्तन-
पानादिप्रवृत्तिरित्यनुमाननेत्यर्थः ॥

मू०—किञ्च—इदंकारास्पदाभिमुखी रजतार्थिनः प्रवृत्तिस्तदिच्छानिबन्धना युक्ता, अन्यथाऽन्यदिच्छत्यन्यत्र व्यवहरतीति व्याघातात्—तथाच न चेदिदंकारास्पदं रजतावभासगोचरः कथं रजतार्थी तदिच्छेद् ।

अथारजतताऽग्रहणादित्यभिधीयेत हन्त रजतताऽग्रहणात्कस्मादयं नोपेक्षेते,ति सोयमुपादानोपेक्षाभ्यां पुरतः पृष्ठतश्चाकृष्यमाणः पुरुषो न रजतसमारोपमन्तरेणोपादान एव व्यवस्थास्यत इत्यकामैरप्यसावाश्रयणीयः, तथा च भेदागूहादिदंकारास्पदे रूप्यमारोप्य तद्विधस्योपकारहेतुभावमनुस्मृत्य तज्जातीयभावेनास्यापि* तमनुमाय तदर्थी प्रवर्तत इति युक्तम् ।

टी०—पुरोवर्त्तिनि रजतार्थिप्रवृत्तेस्तद्गोचररजतज्ञानपूर्वकत्वं सिसाधयिषुः प्रथमं रजतेच्छानिबन्धनत्वं साधयति—“ किञ्च ” इति, तदिच्छानिबन्धना=पुरोवर्त्तिच्छानिबन्धना, । ततः किमित्यत आह—“ तथाच ” इति, पुरोवर्त्तिनि रजतेच्छानिबन्धनप्रवृत्तेः पुरोवर्त्तिविषयरजतज्ञानजन्यत्वमवश्यंभावि सम्यग्रजतप्रवृत्तिवदित्यर्थः ॥

तथाभूतज्ञानाजन्यत्वेपि प्रवृत्तिरूपपद्यत इतिशङ्कते—“ अथ ” इति, समारोपाङ्गीकारे कथमुपादान एव व्यवस्थास्यत इति तत्राह—“ तथाच ” इति, नन्वख्यातिपक्षेपि रजतंस्मरणमस्तीत्याशङ्क्य तस्य पुरोवर्त्तिविषयत्वाभावेन व्यधिकरणत्वाद् मैवमित्याह—

* तम् = उपकारहेतुत्वम् ॥

मू०—तटस्थरजतानुस्मरणं तु कथमिदंकारास्पद-
स्योपकारहेतुभावमनुमापयेद्, रजतत्वहेतोरपक्षधर्मत्वात् ।
तस्मादिदंकारास्पदे रजतार्थिनः प्रवृत्तिस्नेहादेव रजता-
कारारोपः समाश्रयणीयः ॥

तत्सिद्धमेतद् विवादाध्यासितं रजतविज्ञानं पुरोव-
र्तिवस्तुविषयं रजतार्थिनस्तत्रनियमेनप्रवर्तकत्वादुभय-
वादास्पदरजतविज्ञानवदिति ॥

टी०— “तटस्थ” इति । “अपक्षधर्मत्वाद्” इति, पुरोवर्त्तिनि
रजतसमारोपाभावेन रजतत्वहेतोस्तत्राप्रवृत्तेरित्यर्थः ॥

समारोपे प्रमाणमाह—“तत्सिद्धम्” इति, सम्यग्रजत-
ज्ञाने सिद्धसाधनतापरिहारार्थं विवादास्पद-पदं, रजतोपायज्ञानेऽनै-
कान्तिकतापरिहारार्थं नियमेनेति विशेषणम्; अपुरोवर्त्तिविषयरज-
तज्ञाने व्यभिचारवारणाय तत्रेति विशेषणं, दिक्कालाऽदृष्टेषु प्रवृ-
त्तिकारणेषु व्यभिचारनिवारणार्थं ज्ञानत्वादित्यवगन्तव्यं* ॥

नन्वेवमपि रजतग्रहणं स्मरणं वा पक्ष, आद्ये हेतोराश्रयासिद्धिः,
प्राभाकरेण ख्यात्यनङ्गीकाराद्, द्वितीये त्वन्यथाख्यातिवादिनः स
एव दोषः† तेन पुरोवर्त्तिविषयस्मरणानभ्युपगमाद्, उभयवादिसं-
प्रतिपन्नायथार्थव्यवहारजनकज्ञानं पुरोवर्त्तिविषयमितिप्रतिज्ञाकरणे-
नोभयविधदोषनिस्तार इत्यपि न; ग्रहणस्मरणयोरुभयोरप्ययथाव्यव-
हारजनकत्वमितिप्रते ग्रहणस्य पुरोवर्त्तिविषयतया सिद्धसाधनत्वा-
दिति चेद्, मैवं, विवादाध्यासितो विसंवादिव्यवहारः पुरोवर्त्तिवि-
षयरजतज्ञानजन्यः पुरोवर्त्तिविषयरजतव्यवहारत्वाद् अविसंवादि-
रजतव्यवहारवद्, इतिप्रयोगस्य विवक्षितत्वाद्, नचाविसंवादि-

* पुरोवर्त्तिविषये नियमेन प्रवर्तकज्ञानत्वाद् इति हेतुकलेवरमाश्रयणीयमित्यर्थः ॥

† हेतोराश्रयासिद्धिरित्यर्थः ॥

मू०—यत्पुनः परिशेषतोऽस्य स्मरणरूपताप्रसा-
धनं तदप्यनाद्यविद्याविजृम्भितरजताभासविषयविज्ञाना-
भासताया निपुणतरं निरूपयिष्यमाणत्वात्परिशेषासम्भवे-
नासाम्प्रतम् ॥

टी०—दिव्यवहारत्वमुपाधिः, पुरोवर्तिविषयरजतज्ञानजन्ये सं-
स्कारे विवक्षितसाध्यसद्भावेऽप्यविसंवादिदिव्यवहारत्वाभावेन सा-
ध्याव्याप्तेः ॥

तथापि विमतो व्यवहारः पुरोवर्तिविषयरजतज्ञानजन्यो न
भवति विसंवादिदिव्यवहारत्वादयं सर्प इति व्यवहारवद् इति प्रकर-
णसमता*बुर्वारेति चेद्, न, 'अयं व्यवहारः प्रकृतग्रहणरजतस्मर-
णद्वयकृतो न भवति विसंवादिदिव्यवहारत्वादयं सर्प इति व्यवहार-
वद्, इत्याभासमानयोगक्षेमत्वाद् । इदमंशरजतांशविषयविज्ञानाभावे
सद्वाचकस्य प्रयोगस्य तत्र प्रवृत्तेऽस्यसम्भव एवेति द्वितीयानुमाने
वाधकस्तर्कोविशेष इति चेन्न प्रकरणसमतानुमानेऽपि संसर्गज्ञानाभावे
संसर्गव्यवहाराभावस्यैव वाधकत्वात्, संसर्गव्यवहारस्य संसर्गज्ञान-
नियतत्वाभावे संवादिदिव्यवहारेऽपि तथात्वापत्तौ संसर्गज्ञानमात्र-
विषयेऽध्यक्षादिप्रामाण्याच्छेदप्रसङ्गाद्, अन्यथा यथार्थाः सर्वे प्रत्यया
इत्यत्रापि पर्य्यनुयोगस्य तुल्यत्वाद्, ॥

अथवा पुरोवर्तिविज्ञानं रजतविषयमिति साध्यं, तथा च न
कश्चिद् दोष इति भावः, ।

तथाप्ययथार्थज्ञानस्वीकारेऽनुभवविरोधादेः कः प्रतीकार इति

* प्रकरणसमता = सत्यतिपक्षता, उभयपक्षसाम्यात्प्रकरणमनतिवर्तमान- प्रकरण-
समः, व्यक्तं चैतद् शोतमीये ॥

मू०—एवं चास्मन्मतेऽवभासमानरजताभासस्यैवा-
लम्बनत्वाभ्युपगमादनालम्बनत्वा—ऽनुभवविरोध—वेदना-
कारप्रसङ्गा दूरपरास्तावकाशाः ॥

सदाकाराकलितस्यानिर्वाच्यताभ्युपगमे त्वनुभववि-
रोधं तन्निरूपणप्रस्ताव एव निराकरिष्यामः ॥

अन्यथाख्यात्यभ्युपगमेपि शुक्तिकाकारस्येदं रजत-
मितिज्ञानं प्रत्यनालम्बनताभिधाने तदभ्युपगमप्रयुक्त्या
चानुभवविरोधाभिधानेऽनभ्युपगम एव परिहारः ॥

द्रव्यमात्रस्य तु सितभास्वररजतात्मनाऽनालम्बनतां

टी०—तत्राह—“ एवं च ” इति । तथापि सदाकारप्रतीयमानस्य
सद्विलक्षणत्वाभ्युपगमेऽनुभवविरोधस्तदवस्थ इति तत्राह—“स-
दाकाराकलितस्य ” इति । तन्निरूपणप्रस्तावे=अनिर्वचनीय-
ख्यातिसमर्थनावसरे, त्रिविधसत्त्वाभ्युपगमेन परिहरिष्याम इत्यर्थः ।

तत्किमन्यथाख्यातावनुभवविरोधपरिहारो नास्त्येव, नेत्याह—
“ अन्यथा ” इति । शुक्तिशकलस्य शुक्तित्वाकारेण रजतज्ञानं
प्रत्यालम्बनत्वाभिधानेऽनुभवविरोधः किं वा शुक्लभास्वरतादिसा-
धारणाकारेण, नाद्यः तथाऽनभ्युपगमेनैवानुभवविरोधस्य परिहृ-
तत्वादिति भावः । प्राभाकरेण शुक्तिकाकारस्य रजतज्ञानं प्रत्याल-
म्बनत्वं नास्तीत्यभिधाने आलम्बनत्वाभ्युपगमनिराकरणाय चानु-
भवविरोधाभिधानेऽनभ्युपगम एव परिहार इति योजना, तदभ्यु-
पगमप्रयुक्त्या प्रयोजकभूतयेति यावद् ।

द्वितीये दोषमाह—“द्रव्यमात्रस्य” इति, तदुक्तं—ब्रह्मसिद्धिकारैः-
“यः प्रतीतिविरोधस्तु स स्वदोष उदाहृतः,

मू०—ब्रुवाणस्य तवैव विरोधः, रजतमिति खल्वनुभवन्न-
नुभविता पुरोवर्तिवस्त्वङ्गुल्या निर्दिशति ॥

यत्तु दोषाणां कार्य्योपजननसामर्थ्यस्य विघातमात्र-
हेतुत्वं न तु विपरीतकार्य्यजननहेतुत्वं, तदयुक्तं—भस्म-
कदोष*दूषितस्य जाठरजातवेदसो बहुतराहारदाहहेतो-
रुपलम्भाद्, दावदहनदग्धवेत्रवीजादपि कदलीकाण्डो-
त्पत्तिदर्शनाद् ।

दावदाहादेस्तु वेत्राङ्कुरादावेवदोषता कदलीकाण्डादौ
तु गुणभाव एवेति चेद् इहापि कामलादेः सम्यग्ज्ञाने
दूषणता मिथ्याज्ञाने तु साधुतैवेति सन्तोष्यम् ॥

यदपि (विषयव्यभिचारे विज्ञानानां सर्वत्रानाश्वा-
सप्रसञ्जनं तद् बोधकभावेन स्वतःप्रामाण्यं नाव्यभि-
चारेण) इति व्युत्पादयद्भिर्वृद्धैः परिहृतम् ॥

टी०—सामानाधिकरण्येन बोधाद् रूप्यमिदं सितम्” इति ।

तवात्मीय एव बाणो भवन्तं प्रहरतीति भावः ।

(दाव) इति, दोषाणां विपरीतकार्य्यजनकत्वस्यापि दर्श-
नान्न स्वारसिककार्य्यविघातमात्रहेतुतेति भावः ।

वैषम्यमाशङ्क्य परि हरति—“ दावदाहादेस्तु ” इति । वृद्धैः=
ब्रह्मसिद्धिकारप्रभृतिभिः ।

* “ कद्वादिरुक्षान्नभुजां नराणां क्षीणे कफे मारुतपित्तवृद्धौ, अतिप्रवृद्धः पचना-
न्वितोऽग्निर, भुक्त क्षणाव् भस्म करोति यस्मात्, तस्मादसौ भस्मकसञ्ज्ञकोभूद्, उपाक्ष-
ताय पचते च धातुम् ” इति लक्षितो रोगविशेषो भस्मकदोषः ॥

मू०—तुल्यश्चायमनाश्वासो युष्मन्मतेपि, कुम्भोयमिति बो-
धोदयेपि किमसौ स्मृत्यविवेकरूपः किं वैकानुभवरूप
इति दुर्वारत्वात्संशयावतारस्य, तत्र दोषभावाभावाभ्या-
मन्यतरविनिश्चये नास्मन्मतेऽप्यसौ दण्डवारिता पदवीति
परितुष्यत्वायुष्मान् ॥

यदपि 'इदं स्मरणं भवेदनाकलितरजतस्यानुत्प-
द्यमानत्वाद्' इत्यवादि तदप्यपरोक्षावभासितया स्फुट-
तरस्मरणभेदोपलम्भादध्यक्षवाधितम्, आनैकान्तिकं च
रजतबोधाधेयसंस्कारेण ॥

सति संवेदनत्व इति विशेषणाददोष इति चेत्
तथापि रजतास्पदसमीहितसाधनतानुमानेनानैकान्तिकता
तदवस्था,

यदपि—आचार्यैकदेशीयोन्नीतं तदंशवैधुर्यादित्य-
स्मरणसाधनं, तद्दूषणेपि न काचनास्माकं पक्षक्षतिः, ।

टी०—ज्ञानानां स्वतःप्रामाण्यादनाश्वासो नास्तीत्युक्तम्,—इदानी-
मख्यातिपक्षेऽनाश्वासमाह—“तुल्यश्च” इति ।

‘तथापि’ इति—समीहितसाधनतानुमानेन,—इत्युपलक्षणं रज-
तप्रत्यभिज्ञानेपि व्यभिचारादित्यपि द्रष्टव्यम्,

किंच नयनरश्मिभिः संपृक्तस्य पित्तश्चातोः पीतिमा यदि गृह्येत
तत्संपृक्तकञ्जलस्य कालिमापि किमिति न गृह्येत, तस्यास्वच्छतया

मू०—एतेन पीतशङ्खादिविभूमा अपि समारोपरूपा
व्याख्याताः ।

तत्र च नेत्रविरोधिकज्जलकालिमवैलक्ष्येनातिस्व-
च्छतया तदनिरोधिपित्तपीतिमग्रहणमुपपादयन् तथैव च
द्वारा समापतन्तं तन्मात्रानतिरेकि तदसंसर्गग्रहमजानानो
'मधु पश्यसि दुर्बुद्धेः प्रपातं* किन्न पश्यसि' इत्या-
भाणकविषयतामयं नातिवर्तेत—

स्वाच्छयनिमितायां च नेत्रानिरोधितायां नेत्रोपरि-
विसारिणो नीरविन्दोरपि निरीक्षणमापद्येत, प्रसरन्नयन-
रश्मिसम्बन्धश्च प्रसारिणोः पित्तनीरयोरविशिष्टः, तस्मा-
दतिदूरवदतिसामीप्यस्याप्यदर्शनहेतुत्वादग्रहणमेवोभयो-
रिति युक्तमुत्पश्यामः ।

टी०—नेत्रविरोधित्वादितरस्य तु स्वच्छतया तदनिरोधित्वादिति चेत्
तत्राह “तत्रच” इति—पित्तपीतिन्नः शङ्खस्य च ग्रहणोपपा-
दने संसर्गिस्वरूपानतिरिक्तस्य तदसंसर्गस्याग्रहणादाभाणकविषय
इत्यर्थः ।

स्वच्छत्वं नेत्रानिरोधित्वे न प्रयोजकं व्यभिचारादित्याह—
“स्वाच्छयनिमित्तायां च” इति—पित्तस्य नेत्रसम्बन्धोऽस्ति न
नीरस्येत्यत आह—“प्रसरद्” इति,—

* प्रपातः = यस्मात्पतनेऽवस्थानक्रियाविशेषो न भवत्येवंभूतनिरवलम्बनपर्वतादिपार्श्व-
विशेषः, “मधु पश्यति मूढात्मा प्रपातं नैव पश्यति, करोति निन्दितं कर्म नरकात्र
विभेति च” इति—वैवीभागवत (स्क० ४-७-४९) श्लोकमूलकोऽयमाभाणकः । आभा-
णकः = प्रसिद्धप्रवादः—

मू०—तदुक्तं—तन्त्रान्तरेपि—

“अतिदूरात्सामीप्यादिन्द्रियघातान्मनोनवस्थानाद्,

सौक्ष्म्याद् व्यवधानादभिभवात्समानाभिहाराच्च” इति ।

यदपि “भेदाग्रहप्रसज्जिताभेदव्यवहारनिवारणादेव विवेकवेदनस्य* बाधकता” इत्युक्तं तदप्यनुचितं, तथा सति रजतसंवेदनसमनन्तरमतदर्शिनो† व्यवहारानुदये-
नेदमिति विवेकवेदनस्याबाधकताप्रसङ्गाद्, व्यवहार-
योग्यताविच्छेदो बाध इत्यपि रिक्तैव वाचो युक्तिः, सम-
यान्तरेपि रजताविवेकतस्तत्रैव व्यवहारदर्शनाद् ।

योग्यतायाश्च यावद्द्रव्यभावितयाऽनुच्छेदात् तत्-

टी०—अतिदूराद्,—मेवादेरग्रहणं, सामीप्याद्,—नेत्रकज्जलस्य,
इन्द्रियघातात्—तिमिरादिना निकटवर्तिनो घटादेः, मनोनवस्थानाद्-
यत्रेदमुच्यते “—समीपेनापि गच्छन्तं राजानं नावबुद्धवान्” इति,
सौक्ष्म्याद्—परमाण्वादेः, व्यवधानात् कुड्यादिना,* अभिभवाद्
दिवा सावित्रेण तेजसा नक्षत्रादेः, समानाभिहाराच्च—तैलादिना
चूतादेः,—

व्यवहारबाधनं बाधकत्वे न प्रयोजकमव्यापकत्वादित्याह—

“तथा सति” इति, ननुयोग्यतान्तरादेव तत्र व्यवहार इत्यत
आह—“योग्यतायाश्च” इति । सति कार्यजनने यावद् द्रव्यं
सैव योग्यतेति स्वीकरणीयं योग्यतायाः कार्यैकसमधिगम्यत्वाद्-

* विवेकवेदनस्य = नेवं रजतमिति ज्ञानस्य ।

† अतर्धिनः = विरक्तस्य, भवति हि विरक्तस्यापि कस्य चित्पुरोवर्तिनीं रजत-
मिति भ्रान्तिर्नेवं रजतमिति बाधश्च, परं न च तत्र व्यवहारोऽतर्धित्वाविति स्यात्तत्राव्या-
प्तिरित्यर्थः । तर्धिनो व्यवहारविच्छेदकस्य च बाधकत्वंऽभ्युपगम्यमानं यत्र कश्चित्
कुचिद्वैरो यागाद्यनुष्ठाने चौरादिज्ञानाद्विच्छिन्नोद्योगो भवेत् तत्र चौरादिज्ञानस्य यागा-
द्विबाधकत्वप्रसङ्ग इति । विक् ॥ * राजशरादिरिति शेषः ।

मू०—प्रतिबन्धो बाध, इत्यप्ययुक्तं, विवेकवेदनवेलायां हेत्वभावादेव फलाभावसिद्धौ प्रतिबन्धकल्पनायोगादनाप्यविवेकापनोद एव बाधो युक्तः, विवेकवेदनमात्रस्यापि* तत्प्रसङ्गाद्,—

एवं च ‘तदुपपत्तौ प्राचीनव्यवहारप्रसञ्जकस्य भ्रान्तित्वमपि लोकप्रसिद्धं सिद्धम्’ इति प्रत्यूढम्,

टी०—एकयोग्यतावशेन च तदुपपत्तावनेकयोग्यताकल्पनायां मानाभावाद् अनुच्छिन्ना सैव योग्यता यावत्कार्यमनुवर्तत इत्यर्थः ।

कारणसाकल्ये सति कार्यानुदये प्रतिबन्धककल्पना, इह च विवेकग्रहणसमये विवेकाग्रहणलक्षणकारणाभावादेव कार्यानुत्पत्तौ न योग्यताप्रतिबन्धककल्पनावकाश इत्याह, “विवेकवेदनवेलायाम्” इति । “विवेकवेदनमात्रस्य” इति—नचायथा-व्यवहारहेतोरग्रहणस्य निवृत्तिर्वाधः, व्यवहारानुदये नेदमित्यविवेकानिवर्तकस्याबाधकत्वप्रसङ्गाद्—नापि व्यवहारजननयोग्याग्रहणनिवृत्तिर्वाधः, व्यवहारमजनित्वैवाग्रहणनिवृत्तेः तत्र तदयोग्यताया अभवेन तन्निवर्तकस्याबाधकताप्रसङ्गादिति भावः ।

उक्तप्रयोजकाभावेन सत्यमिथ्याज्ञानविवेकोपि भवन्मते दुर्वचन एवेत्याह—“एवं च” इति ।

* सर्वाण्यपि हि ज्ञानानि स्वप्रागभावरूपाऽग्रहणनिवर्तकानीति ज्ञानमात्रस्य बाधकत्वापत्तिः स्यात्, तथा च न केपि भ्रान्ताः स्मृत्यर्थः ॥

मू०—यश्चायं प्रयोगः—‘यथार्थाः सर्वे विवादास्पदी-
भूताः प्रत्ययाः प्रत्ययत्वात्सम्प्रतिपन्नसमीचीनप्रत्ययवद्’
इति, सोप्यसाधुः, विवादविभूमाभ्युपगमे राद्धान्तविरो-

टी०—यथार्थत्वानुमाने किं पक्षीकृता विघ्नमाः स्वीक्रियन्ते न वेति
विकल्प्य क्रमेण दूषयति—“सोप्यसाधुः” इति । अयथार्थव्यव-
प्रत्ययस्य पक्षीकरणोक्तदोष इति चेद्, न, इदमंश-
विषयसत्त्यवृत्त्यङ्गीकरणेन मायावादिनं प्रति सिद्धसाधनत्वाद*,
आभासानाभासयोरुभयोरयथार्थव्यवहारजनकत्वाङ्गीकारात्, तादृ-
शव्यवहारजनकेश्वरज्ञाने धर्म्यशज्ञाने च नैय्यायिकभाट्टयोक्तदो-
षादिति भावः ॥

* इदं रजतमित्येवमंशविषयस्य प्रत्ययस्याधिष्ठानविषयत्वेन वेदन्ति भिर्यथार्थत्वाङ्गी-
कारादिति भावः, ननु रजतांशविषयवृत्तेरयथार्थव्यवहारहेतुत्वाभावात् तस्य पक्षान्तः-
पातित्वाभावेन कथं सिद्धसाधनवेति, तत्राह—“आभासानाभासयोर्”—इति । आभा-
सः=रजतविषयः प्रत्ययः, अनाभास=इदमंशविषयः प्रत्ययः, तयोरुभयोरपि ज्ञानै-
क्यमादाययथार्थव्यवहारजनकत्वाङ्गीकारादित्यर्थः ॥

यद्यपि इदं रजतमित्येवमिति सत्यात्मकोऽन्तःकरणपरिणामः, रजतमितित्वनृता-
त्मको रजतरूपसंस्कारानुरज्जितदमंशावच्छिन्नात्माविद्यापरिणामः, तथापि सिद्धान्ते
तयोरेकसाक्षिवेद्यत्वेनैकफलत्वादेकज्ञानत्वमेवापेयत इति भवतीदमंशज्ञाने सिद्धसाधन-
मितितत्त्वम् । “सर्वं ज्ञानं धर्मिण्यभ्रान्तं प्रकारे तु विपर्यय” इति न्यायानुसारिणां
नैय्यायिकानामपि समानमिदमंशज्ञानं सिद्धसाधनम्, एवं भाट्टानामपि, एतद्वशाद्येनैवाह-
“धर्म्यशज्ञानं च नैय्यायिकभाट्टयोक्तदोषाद्” इति ॥

(तादृशव्यवहारजनकेश्वरज्ञाने) इति तु केवलतार्किकाभिप्रायं भाट्टीश्वरानङ्गीका-
रात् । तार्किकैर्हि यथार्थस्येश्वरज्ञानस्य सर्वव्यवहारहेतुत्वाङ्गीकारेणायथार्थव्यवहारं
प्रत्यपि तस्य हेतुत्वावश्यंभावाद्यथार्थव्यवहारहेतोर्यथार्थत्वसाधने तन्नये परमात्मज्ञान-
मादाय सिद्धसाधनत्वस्य सुव्यक्तत्वादिति भावः ॥

मू०—धाद्, अनभ्युपगमे चाश्रयासिद्धित्वाद्धेतोः, प्रतिभासमानार्थापलापाभावाच्चास्मन्मते सिद्धसाधनत्वाद्, अवाध्यतायाश्च साध्यत्वे बाधकप्रत्ययविरोधादित्यलं प्रपञ्चेन ॥

(इत्यख्यातिवादनिरासः)

अपरे* पुनरन्यथाख्यातिं भ्रान्तिमाचक्षते, तथाहि—
रजताविवेकनिबन्धनायां पौरस्त्यवस्तुविषयायां प्रवृत्तौ
प्रतिषिद्धायामऽवश्यमाश्रयणीये च रजतारोपे सत्यत्यन्ता-
सतोऽर्थस्य प्रतिभासासम्भवाद् बाधविरोधाच्चात्यन्तिक-
सत्तानुपपत्ता,ववश्यमाश्रयणीयमेतत्-शुक्तिशकलमेव का-

टी०—यथार्थत्वमपि प्रतिभासमानार्थत्वमुतावाध्यत्वमिति विकल्प्य क्रमेण दूषयति—“ प्रतिभासमान ” इति ।

(इत्यख्यातिवादनिरासः)

भवतु समारोपस्तथाप्यसद्विषय एव किञ्च स्यादित्यत आह—
“ अत्यन्तासत् ” इति । तर्हि यथाप्रतिभासं सत्त्वमेव
किञ्च स्यादिति तत्राह—“ बाधविरोधाच्च ” इति । अन्यस्यान्या-

* एव विभ्रमसद्भावे साधिते सम्प्रति तद्विभ्रमालम्बनं किमसदुत सदेव वा किं
चोभयात्मकपुतोभयविलक्षणमित्याकांक्षायां प्रथमं सदेवेत्यन्यथाख्यातिमतमाख्यातुमुप-
क्रमते—“ अपरे पुनर् ” इत्यादिना ॥

मू०-मलादिदोषदूषितलोचनालोचितमर्थान्तरं रजतात्मनावभासंत इति, नच नेदं रजतमितिवाधावबोधवशादस-
त्तैवात्यन्तिकी रजतंस्थेति साम्प्रतं, सन्निहितेदंका-
रास्पदतादात्म्यनिषेधादसन्निहिततामेवास्यार्थादापादयति
न पुनरात्यन्तिकीमसत्तां, यद्धि यथा प्रतिभासते तत्त-
थैवेत्यौत्सर्गिको न्यायः, अन्यथाभावस्त्वस्य बलवद्वा-
धकोपनिपातवशादाश्रयणीयः,

स चेदिदंकारास्पदतादात्म्यनिषेधात्मोपपन्नः कुतः
पुनरस्य प्रसक्तप्रतिषेधे परिशेषतः प्रसिद्धा प्रदेशान्तर-

टी०-त्मना प्रतिभासे निमित्तमाह-“कामल” इति। बाधकस्य ता-
दात्म्यमात्रविषयतयोपपन्नत्वेन न रजतबाधकत्वमिति हेतुमाह—
“ — ” इति। बाधकस्य परिशेषन्यायेन तादात्म्यमात्रविष-
यत्वं दर्शयितुं सामान्यन्यायमाह-“यद्धि” इति। तेन तर्हि
सत्त्वमेव किन्न स्यादिति तत्राह-“अन्यथा” इति। बाधकाद-
सत्त्वमेव तर्हि किन्न स्यादिति तत्राह-“सचेद्” इति।

वामेन न पश्यतीत्यादौ विशेषप्रतिषेधस्य शेषाभ्यनुज्ञापूर्वक-
— च यद् रजतं तदिदं न भवतीति निषेधस्य विशेषविषय-
त्वाद्, रजतमात्रनिषेधे न रजतमिति बाधप्रसङ्गाद्, धर्ममात्रबाधेन
बाधकस्योपपत्तेर्धर्मिबाधविषयत्वे कल्पनागौरवप्रसङ्गात्तादात्म्य-
मात्रविषयत्वमित्यर्थः।

ननु बाधकस्य तादात्म्यमात्रनिषेधेनोपपत्तौ परिशेषात्प्रदेशा-
न्तरे सत्त्वं चेत्तर्हि तस्य चक्षुःसन्निकर्षाभावादापरोक्ष्यं न स्यादि-

मू०—सत्ताऽपन्हूयेत, तथा च (अतिव्यवधानादसंप्रयुक्त-
रजताकारस्यापरोक्षगोचरभावानुपपत्तिः) इत्यपि रिक्तव
वाचो युक्तिः, शुक्तिशकलस्यैवानाकलितनिजाकारस्य ने-
त्रदोषवशादेव रजताकारेणापरोक्षप्रतिभासगोचरभावाभ्यु-
पगमात् ।

तस्य च रजतात्मना प्रतिभासगोचरभावे प्रमा-
णमनुमानं (विवादपदं रजताकारेणावभासते तदर्थिनो

टी०—त्याशङ्क्याह—“तथा च” इति । प्रतिभासमानस्य साकल्येन
सन्निकर्षाभावादपरोक्षत्वानुपपत्तिः, किं वैकदेशसन्निकर्षाभावाद्,
नाद्यः प्रत्यभिज्ञानस्याप्यपरोक्षत्वाभावप्रसङ्गात् तत्तांशस्यासन्निक-
र्षाद्, एकदेशसन्निकर्षाभावस्तु नास्ति शुक्तिशकलस्यासन्निकर्ष-
त्वाभावादित्याह—“शुक्तिशकलस्य ” इति । न च तर्हि ताव-
देव प्रतीयेत न रजतमिति वाच्यं तत्तांशवद् रजतस्यापि संस्कारोप-
स्थापितत्वाद्, नच तथात्वे तदेवेदं रजतमिति प्रत्ययप्रसङ्गः, तथा-
भूतस्यापि *भ्रमस्य कचिद्भावाद्, स्मृत्युपनीते पदार्थे तत्तांशनियमा-
भावाद्, नच तद्वद्भावाभ्रमत्वप्रसङ्गः, दोषादन्यथाभावोपपत्तेरिति
भावः ।

ननु नाभ्युपगममात्रेण वस्तुसिद्धिः किन्तु मानत इत्यत आह ।
“तस्यच ” इति । रजतस्य साधने व्यभिचारनिवारणार्थं नियमे-
नेति पदं, घटादौ व्यभिचारवारणाय तदर्थिन इति ।

* तथाभूतस्त्व = तत्तांशरहितस्य ।

† : चैतद् (भूयसां च पदार्थपर्यायस्मरणानामनुस्मिन्निर्गतं तदंशानामेवो-
पलम्भाद्) इत्यादिना प्राक्, पृ.० ६२ पं.५ ।

मू०—नियमेन प्रवृत्तिविषयत्वाद् यदित्थं तत्तथा यथो-
 —निवादास्पदं रजतम्)

नेदमिति च बाधोदयसमनन्तरसमुपजातम् (एता-
 वन्तं कालं रजतमित्यभाद्) इति प्रत्यभिज्ञानमप्यमुमे-
 वार्थमञ्जसा वेदयतीति ।

तदपि न चातुरीं धत्ते, यत्तावद् (अत्यन्तासतः
 प्रतिभासासम्भवाद् बाधधीविरोधाच्च यथावभाससत्ता-
 नुपपत्तौ शुक्तिरेवार्थान्तररजताकारेणावभासत) इति,
 तत्र यद्यसतो न प्रतिभासः कथन्तर्हीदंकारास्पदस्य
 रजतात्मता प्रतिभासेत, नहि तस्य स्वरूपसतोऽपि तदात्म-
 ना सत्ता तात्त्विकी येनैतदित्थमनुभवगोचरतामापद्येत,

टी०—“अञ्जसा” इति । बाधात्पूर्वमिदमो रजतत्वेनाप्रतिभासे
 रजतमिदमभादिति बाधानन्तरं प्रत्यभिज्ञा न भवेदित्यर्थः ।

असत्ख्यातिमयादन्यथाख्यात्यभ्युपगमः, तदभ्युपगमेपि तदभयं
 तदवस्थमिति दूषयति—“तत्र यदि” इति । रजतस्य स्वरूपेण
 सत्त्वात्कथमसत्ख्यातिप्रसङ्ग इत्यत आह—“नहि” इति । स्वरू-
 पभावेपि तद्रूपेणासत्त्वादसत्ख्यातिरेवेत्यर्थः । नन्विदमंशस्य रज-
 तस्य तत्तादान्यस्यच यथार्थस्थले भावात् कथमसत्ख्यातिरित्यत

मू०—अपरथा बाधधियो निरालम्बनतापातात्, प्राचश्च प्रत्ययस्य प्रतिभासमानार्थसद्भावात्प्रामाण्यं, पराचस्तु तदभावादप्रामाण्यमिति च भ्रान्तिबाधविपर्ययापाताद्* ।

अथेदंकारास्पदस्य रजतात्मताया अप्यन्यत्र सत्तायां सम्भवत्येवोपलम्भगोचरभावो न पुनरत्यन्तासत्तायामाकाशनलिनायमानस्य रजतादेरवभाससम्भव इत्यसत्ख्यात्यनङ्गीकरणम् ।

अथासौ रजतात्मतेदंकारास्पदस्यान्यत्रैव सतीति किमत्रापि, यद्याद्यः कल्पः कथं नात्यन्तासतः प्रतिभासः, न हि रूपान्तरसत्ता व्यवच्छिन्नति रूपान्तरस्यात्यन्तिकीमसत्ताम्, मा भून्नलिनसत्तामात्रान्नभोनलिनमप्यसद्विलक्षणम्, उत्तरस्मिन्नपि कथं न प्राचीनदोषानुषङ्गः ।

टी०—आह—“अपरथा” इति, दूषणान्तरमाह—“प्राचश्च” इति ।

इदमंशरजतांशयोरत्र तादात्म्यस्यासत्त्वेऽप्यन्यत्र सत्त्वान्नासत्ख्यातिप्रसङ्गो, गगनकुसुमादेः पुनरनेवंभूतत्वाद्द्वेषम्यमिति शङ्कते—“अथेदम्” इति ।

तदेतद्विकल्प्य दूषयति—“अथासौ” इति । अपि-शब्दादन्यत्रापि, स्वरूपेण सत्त्वात्कथमत्यन्तासदिति तत्राह—“नहि” इति । प्राचीनदोषः=बाधधियो निरालम्बनत्वं, भ्रान्तिबाधविपर्ययश्च ।

* इदं रजतमिति भ्रान्तिरूपप्राचः प्रत्ययस्याप्रामाण्यं, नेदं रजतमिति बाधरूपपराचश्च प्रामाण्यमिति सिद्धान्तः, रजतसत्ताङ्गीकारं त्वनयोः प्रत्यययैवैपरीत्यमापद्यनेति भावः ॥

मू०—यद्युच्येत नाभावो नाम भावादन्यः कश्चिदपितु
भाव एव भावान्तरात्मनाऽभावः स्वरूपेण तु भावः,
यथोक्तम्—

“भावान्तरमभावो हि कयाचित्तु व्यपेक्षया” इति ।

“भावान्तरमभावोन्यो न कश्चिदनिरूपणाद्” इति च ॥

तथा चासतोपि सदात्मनोपाख्येतया युज्येतैवोप-
लम्भगोचरभावो न पुनरत्यन्तासतो निरुपाख्यस्येति ।

तत्किमिदानीं निरुपाख्यं चेन्नानुभवगोचरः शुक्ति-
रपि रजतात्मना सोपाख्यैव यदेवमनुभवगोचरतामव-
लम्बते ।

अद्धा,

टी०—असतः प्रतिभासेपि न गगनकुसुमादिख्यातितुल्यताऽसतोपि
भावत्वादिति शङ्कते—“यद्युच्येत” इति । “को
विशेष इति तत्राह—“भावान्तरम्” इति ।

अस्तु तथापि कथं नासत्ख्यातिरिति तत्राह—“तथाच”
इति ।

गूढाभिसन्धिरुत्तरमाह सिद्धान्ती—“तत्किमिदानीम्” इति ।
आह पूर्ववादी “अद्धा” इति । शुक्तिरपि रजतात्मना
सोपाख्यैवेति सत्यमित्यर्थः ।

मू०—हन्तैतदात्म्यावभासोऽपि सोपाख्यगोचरतया सदेवविषयीकुर्वाणः समीचीन इति न विभ्रमो नापि बाध्येत, ।

सत्यं यद्यन्योन्याभावात्मनोरयमिदंकारास्पदरजत-
योस्तदात्मनैवामू गोचरयेद्, अन्योन्यात्मना त्वमू गो-
चरयन् कथमसौ सोपाख्यगोचरोऽपि समीचीनतया न
विभ्रमः कथं वा न बाध्यत इति चेद् ।

हन्तेयमन्योन्यात्मता किं सत्त्वेनानुभवगोचर उ-
तासत्त्वेन, नाद्यः, अन्योन्याभावात्मनोरनयोरैकात्म्य-
विरोधाद्, बाधानुपपत्तिप्रसङ्गाच्च, नाप्यसत्त्वेन, वस्त्व-
न्तरमेवहि वस्त्वन्तरस्यासत्त्वमास्थीयते, नचारोपितेय-

टी०-सिद्धान्ती स्वाभिप्रायमाविष्करोति—“ हन्तैतदात्म्यावभा-
सोऽपि ” इति ।

शङ्कते पूर्ववादी—“सत्यम्” इति । इदमाकारास्यदरजतयो-
रन्योन्याभावात्मनोऽसत्तोरिति यावद्, तदात्मना=अन्योन्याभावा-
त्मना, अमू=इदङ्कारास्पदरजते यद्ययं प्रत्ययो गोचरयेत्, तदा न
विभ्रमो नापि बाध्येत, अन्योन्यात्मना तु गोचरयतीति विभ्रमो
बाध्यश्चेति भावः ।

तदेतद्विकल्प्य दूषयति—“ हन्तेयम् ” इति । भवतु वस्त्व-
न्तरमेव वस्त्वन्तरस्यासत्त्वं तथापि को दोष इत्यत आह—“नच”

मू०—मन्योन्यात्मकता वस्त्वन्तरं, तद्धीदंकारास्पदमेव
 वा भवेद्, रजतमेव वा, ^{वा}
 पूर्वत्रेऽदमित्येव प्रत्ययः स्यान्न पुनरजतमिति, पर-
 स्मिन् तु ^{दावेव} स्यान्न पुनरिदामि-
 ति, ^{स्यान्न पुनरिदामिति}
 तृतीये त्विदं रजतमितिप्रतिभासो दूरनिरस्तावकाश
 एव, नचास्ति प्रकारान्तरेणोपाख्येयत्वसम्भवः, तत्सम्भवे
 वा दुर्निवारमनिर्वाच्यत्वं तस्य

टी०—इति। वस्त्वन्तरत्वं विकल्प्य दूषयति—“तद्धीदम्” इति।
 उभयरूपतापक्षस्तु स्पष्टदूषणतयोपेक्षितः, तत्र † वाघाद्यनुपपत्ति-
 प्रसङ्गस्योक्तत्वाद् ॥

ननु ^{— इति तत्राह—} “प्रदे-
 शभेद” इति। “दूरनिरस्तावकाश” इति। कुम्भादेर-
 निदमंशत्वादरजतत्वाच्चेति भावः। अभ्युपगमे दोषमाह—
 “तत्सम्भवे वा” इति,।

शुक्तिरजतयोः स्वरूपेण सत्त्वादलीकं तत्तादात्म्यं तदनुषक्त-
 तथा भासते न पुनः सदंशास्पृष्टमलीकं तस्य कचिदप्यपरोक्षतया

* पूर्वत्र = प्रथमे कल्पे ॥

† तत्र = तद्वस्त्वन्तरमिदंकारास्पदरूपं रजतरूपं चेत्युभयरूपतापक्षे ॥

मू०—अत्यन्तासत्ताविशेषेपि त्वैतदात्म्यस्यैवावभा-
सानुपपत्तिर्न पुना रजतादेर्धर्मिण इत्यत्र कोशपानमेव*
शरणं ।

यदि चात्यन्तासतः प्रतिभासानुपपत्तिस्तथापि कथं
यथाप्रतिभासमेव तत्सत्तानभ्युपगमः ।

ननूक्तं बाधविरोध, इति, स खल्विदंकारास्पदे
रजताभावमावेदयतीति, ।

टी०—भासमानताभावादित्याशङ्क्याह—“अत्यन्तासत्ता” इति ।
तर्हि रजतस्यैवात्यन्तासतोऽधिष्ठानानुपपत्तयः अपरोक्षतास्तु सदंश-
संसर्गस्य भावादू, एवं कल्पनासामान्येपि धर्मस्यैवावभासो न
धर्मिण इत्यत्रादृष्टं प्रमाणं कोशपानमेव शरणं नतु दृष्टः कश्चिन्न्याय
इत्यर्थः ।

असत्ख्यातिभयात्स्वरूपसत्त्वं चेदङ्गीक्रियते तर्हि यत्र शुक्तिश-
कलादौ प्रतीयते तत्रैव कस्मान्न स्वीक्रियत इति प्रौढिवादेनाह—
“यदिच” इति ॥

विरोधमेव दर्शयति “स खलु” इति,

* कोशपानम्=महाचौर्ध्वशङ्काभियुक्तानां नराणां विशुद्धये विहितेषु तुलादिषु
पञ्चसु दिव्येष्वन्यतममन्त्रितं दिव्यम्, एतच्च याज्ञवल्क्यीये व्यवहाराध्याये दिव्यप्रकरणे
“देवानुग्रान् समभ्यर्च्य तस्मान्नोदकमाहरेत्, संभ्राव्य पाययेत् तस्माज्जलं तु प्रसृतिव-
द्यम्, अर्वाक् चतुर्दशाङ्गो यस्य ना राजदैविकं, व्यसनं जायते घोरं स शुद्धः स्यान्न
संशयः” ११२।११३। इत्यत्र व्यक्तमिति तत्र एवावसेयम् ।

मृ०—हन्तेदं रजतमित्यपि तत्रैव भाववेदनात्सापि कि-
न्नाश्रीयते, विरोधादिति चेद्, अथ कोयं विरोधो वित्ति
चेदुभयमावेदयतो रूपरसवद्, ।

अथैकत्र भावाभाववेकस्य विरुद्धावन्यत्रानुपलम्भात्,
तत्किमिदानीमनाश्रयणीयमेवान्यत्रानुपलम्भात् तृती-
यस्यां* प्रकृतावाकारद्वयं, तत्रैव तृपलम्भादाश्रयणे
प्रकृतेऽपि समानं, तथा सति तद्वदेवांसहोपलम्भप्रसङ्ग
इति चेन्मैवं, विचित्रसामग्रीकत्वेनापि तदभावोपपत्तेः,
यस्य खल्व्वातपाक्रान्तिकामलादिदूषितमालोचनममु-

टी०—अभावबोधादभावसदभाववत् तत्सदभावोपि तद्वेदनात्किमिति
न स्वीक्रियत इति परिहरति “हन्त” इति,

संविदेव हि विषयसत्त्वोपगमे शरणं सा चेदुभयमावेदयति को
विरोध इति परिहरति “अथ कोयम्” इति ।

रूपरसयोरेकत्र दृष्टत्वादविरोधो भावाभावयोरनेवंरूपत्वेन
विरोधं शङ्कते “अथैकत्र” इति, । अन्यत्रादर्शनेन परिदृश्यस्या-
स्वीकारे नपुंसकेत्याकारद्वयं न स्यादित्यनिष्ठापादनेन परिहरति
“तत्किम्” इति, युगपत्सामग्र्यभावादेव सहानुपलम्भोपपत्ति-
रिति परिहरति “विचित्र” इति । तदेव स्पष्टयति “यस्य”
इति, आतपाक्रान्त्या कामलादिदोषेण च दूषितं नयनमिति यावद्

* क्लीब इति यावद् ।

† यथा नपुंसके युगपदाकारद्वयोपलम्भस्तद्वद्वापि शुक्तिरजतयोर्युगपदुपलम्भ-
प्रसङ्गः स्यादित्यर्थः ।

मू०—ष्यैव रजतावभासनम्, अमललोचनस्यैव तु तदभावावभासमित्युपपद्यत एव व्यवस्था, रजतोचितार्थ-क्रियानुपलम्भश्च तत्सामर्थ्यस्यैवाभावमावेदयेन्न पुनरपरो-क्षावभाससिद्धस्यापि रजतस्य ।

विरोधेपि भाव एव किन्नाश्रयणीयः,

अभावावभासविरोधात्, प्रावल्यात्पराचः प्रत्ययस्येति चेन्मैवं, भावावभासस्यापि पराचो दर्शनाद्, * ।

अस्त्येवास्मादप्यभावावभासः पराचीन इति चेद्,—न, असञ्जातवाधानामपि†निधनोपलम्भाद् ।

टी०—अभाववद् भावस्यापि सत्त्वे तदुचितार्थक्रियापि स्यादित्यत आह “रजतोचित” इति, । अङ्कुरजनने मूषिकाघ्रातबीजवद-सामर्थ्यमेव स्यान्न पुनरसत्त्वमित्यर्थः,

विरोधमभ्युपगम्यापि दूषयति “विरोधेपि” इति ।

अनाश्रयणे हेतुमाह पूर्ववादी “अभावावभासविरोधाद्” इति ।

विरोधः पूर्वापरयोस्तुल्य एव तत्कथं निर्णय इत्यत आह “प्राव-ल्याद्” इति । उत्तरभावित्वं भावप्रत्ययस्यापि प्रावल्ये हेतुरस्तीति परिहरति “मैवम्” इति,

* यस्य कस्य चित्पूर्वभाविप्रत्ययस्यापेक्षयाऽस्यापि पराकृत्वमिति भावः ।

† यत्र हि विभ्रमोदयानन्तरं प्रतिपत्तुर्जिज्ञासाभावो देशान्तरप्रयाणं वा देहव्याप-इत्तिर्वा भवति तत्र तस्य न बाधोदयः इति तत्रासंजातवाधस्थले विभ्रमप्रत्ययस्यैव पराकृ-त्वमिति भावः ।

मू०—यदपि 'शुक्तिशकलमेव कामलादिदूषितलोचनालोचितमर्थान्तररजतात्मनावभासत' इति, तत्र यद्यर्थान्तरता नाम सदन्तरता साऽयुक्ता, नहि सा तत्रैवायुष्मतोप्यभिप्रेता, नचान्यत्र सा युक्ता ।

सा खल्वनुभवाद्वाऽन्यत्र व्यवस्थापिताऽनुपपत्तितो वा, अनुभवोपि रजतावभासो वा भवेद् यदि वा बाधावभासोऽन्यो वा, न तावदाद्यः स हीदंकारास्पदं रजतमावेदयति नत्वसन्निहितां तत्सत्ताम्, उत्तरोपि रजताभावमात्रमिहावभासयन्ननुभयते न पुनरस्यान्यत्रापि सत्तां, न चानुभवान्तरमन्यत्र सत्तामस्यावेदयदावेद्यते, ।

यः पुनरत्यन्तरागान्धीकृतान्तःकरणैरन्तिकावलोकितकान्ताकरकलधौतावभासी कालान्तररजतप्रत्यभिज्ञानुभवः सोपि परिलूनपुनर्जातपादाविवात्यन्तसादृश्यादन्यथासिद्धः, स्वप्नावबुद्धनभोभक्षणवद् विभ्रान्तिविषयस्यान्यत्रानुपपत्तेः ।

टी०—सदन्तरता किं तत्रैवोक्तान्यत्रेति विकल्प्याद्यं दूषयति “नहिसा” इति । बाधाभावप्रसङ्गादित्यर्थः । द्वितीयं पक्षं दूषयति “नचान्यत्र” इति, ।

अनुभवोद्वेति पक्षं त्रधा विकल्प्याद्यं दूषयति “नतावद्” इति । अन्यो वेति न्यूनतापरिहारार्थम् ।

अनुभवान्तरमाशङ्क्य निराकरोति, “यःपुनर,” इति, ।

मृ०—अनुपपत्तिर्हि न तावद् रजतावभासस्य, स खल्ववभासमानमेवालम्बनमन्तरेणानुपपन्नो न पुनरनवभासमानामप्यन्यत्र सत्तां, ।

नाप्यसद्व्याख्यानपत्तिरन्यत्र सत्ता बोधिका, तत्सन्निधिवद्*न्यथासिद्धेः ।

नापि बाधावबोधस्यान्तरेणान्यत्रसत्तामनुपपत्तिः, स खलु प्रसक्तप्रतिषेधतया प्राप्तिमेव रजतस्यात्राक्षिपेद्, असतश्च तदनुपपत्तौ सत्तामप्यत्रैव न पुनरन्यदेशादौ तत्रानुपयोगाद् ।

टी०—किं रजतावभासानुपपत्तिः किं वाऽसद्व्याख्यानपत्तिरुत बाधानुपपत्तिरिति त्रैधानुपपत्तिपक्षे विकल्प्याद्यं दूषयति “अनुपपत्तिर्” इति, । अनुपपत्तिं दूषयति “स खलु” इति, ।

द्वितीयं दूषयति “नाप्यसद्” इति, । रजतस्य पुरोवर्तिनिष्ठत्वमसदेव यथा प्रतीयते रजतमप्यसदेव तथावभासनादिति नान्यत्र सत्त्वसिद्धिरित्यर्थः, ।

तृतीयं दूषयति “नापि बाध” इति, । असतः प्राप्त्यनुपपत्तेःसत्तापि कल्पनीयेत्यत आह “असतश्च” इति, ।

* तत्सन्निधिवद् = रजतनिष्ठपुरोवर्तित्ववद्,

मू०—अथान्यत्राप्यभावे कथमिदमन्यत्रापि न बाध्येत,
अत्रैव तु तदपवाधदर्शनादर्थान्यत्र सत्त्वोपपत्तिरिति
चेद्, मैवम्, अप्राप्ततयाप्यन्यत्रावाधोपपत्तौ तत्र सत्ता-
ध्यवसायायोगाद्, ।

अथ नेदं रजतमितीदंकारास्पदरजततादात्म्यमात्रनि-
षेधात्मा बाधानुभवो रजतमर्थात्कापि परिशिनष्टि, इति,
तदपि बाधवृत्तान्तानभिज्ञस्य भाषितं, बाधावबोधो
हीदमितिप्रतिपन्नरजतानुवादेन तद्रूपमेव विलापयन्नु-
पजायते नतु तादात्म्यमात्रं ।

यत्र हि तादात्म्यमात्रनिषेधस्तत्र वनस्पत्योरिव

टी०—भवतु नामेह बाधादसत्त्वं तदभावादन्यत्र सत्त्वमेवेति शङ्कते
“अथान्यत्र” इति, । अर्थाद् इति=विशेषप्रतिषेधस्य शेषाभ्य-
नुज्ञापूर्वकत्वादित्यर्थः । अर्थापत्तिमप्यन्यथाऽप्युपपत्त्या दूषयति
“मैवम्” इति, ।

नायं रजतस्य बाधः किन्तु तादात्म्यस्य तेनातद्रूपतया
रजतमन्यत्रावशिष्यतेऽन्यथेदमिति प्रतीतिप्रयोगयोरनुपपत्तिरिति
शङ्कते “अथ नेदम्” इति, । नायमिदन्ताया बाधः किन्तु
यदिदं रजतं तच्चेति प्रतिपन्नरजतस्यैव बाध इति परिहरति
“तदपि” इति, ।

विनिगमनायां को हेतुरित्यत आह “यत्र हि” इति, ।

मृ०-स्यादेवोत्तरक्षणेप्युभयावभासः न*त्विह तथे,तिस्वरूपापन्नाध एवाध्यवसीयते, ।

न च नेदं रजतमित्ययं वाधावबोध इत्यग्रे निवेदयिष्यामः ।

यदपि 'नेदं रजतमिति वाधावबोधवशादपि नात्यन्तासत्ता रजतस्य' इत्युक्तं, तदपि न साम्प्रतं, तत्रापि न तादात्म्यमात्रनिषेधरूपता वाधावबोधस्य हेतुरूपतां भजते रजतरूपनिषेधात्मतायास्तस्यानन्तरमेवावेदितत्वाद्, ।

टी०-यत्र तादात्म्यावभासोऽपरोक्षयोस्तत्र स्यादेवं यत्र परोक्षापरोक्षयोस्तत्र मैवमिति चेन्न, दृष्टान्ताभावाद्,† अपरोक्षस्य परोक्षतादात्म्येच परोक्षताप्रसङ्गादिति भावः ।

नेदमित्यस्य बाधकतामङ्गीकृत्याऽवोचाम, अधिष्ठानयाथात्म्यज्ञानमेव बाधकमित्यनिर्वचनीयख्यातावभिधास्यत इत्याह “नच नेदम्” इति, ।

न रजतस्यात्यन्तिकमस्त्वं तादात्म्यमात्रप्रतिषेधादित्युक्तमनूद्य दूषयति “यदपि” इति ।

* यथा दूरस्थस्य वृक्षयोर्विवेकाग्रहादन्त्यान्यात्मतारोपे नेदिष्टं तिष्ठतश्च विवेकग्रहात्तादात्म्यांशनिषेधे तत्रैवोत्तरक्षणे विविक्तयोर्व्योमवभासस्तथेहोत्तरक्षणे तत्रैव वावक्तयोर्वभासो न भवति, एवं च तादात्म्यांशनिषेधस्य धर्मिणोस्तत्रैवसमनन्तरप्रतीत्या व्याप्तत्वेनात्र च तन्निवृत्त्यो तदभाव इति भावः, ।

† परोक्षापरोक्षयोस्तादात्म्यारोपस्यासंप्रतिपन्नत्वादित्यर्थः. द्वावतौ नैक इति चद्वाधनाच्चेत्यपि द्रष्टव्यम् ।

मू०—यथा च नेदं रजतमित्यस्यैव बाधकताभ्युपगमेपि न रजतस्यात्यन्तिकमसत्त्वं तथा वयं वक्ष्यामः ।

‘यद्धि यथा प्रतिभासत’ इत्याद्यविरुद्धमेवास्माकम्, ‘स चेदिदंकारास्पदतादात्म्यनिषेधात्मोपपन्न, इत्याद्युक्तमेव, तादात्म्यमात्रनिषेधपरिशेषप्रसिद्धोः प्रागेव प्रतिषिद्धत्वाद्, ।

यत्पुनर् (असंप्रयोगेपि रजतस्य शुक्तिशकलस्यैवानाकलितनिजाकारस्य नेत्रदोषवशादेव रजताकारेणापरोक्ष्यप्रतिभासगोचरताऽभ्युपेयत) इति, तद् अवभासानुसारेण रजताकासनाश्रयणे तदात्मना शुक्तेरप्यपरोक्ष्यप्रतिभासगोचरभावानुपपत्तेरयुक्तम् ।

न खलु स्वरूपसतः संप्रयुक्तस्याप्यसंप्रयुक्तासदाकारे-

टी०—तर्हि रजतस्य निषेधादात्यन्तिकमेवासत्त्वमित्यसत्त्व्यातिप्रसङ्ग इत्यत आह “यथाच” इति । रजतस्यानिर्वचनीयताभ्युपगमादसत्त्वं न प्रसज्यत इति वक्ष्याम इति भावः ।

सामान्यन्यायः पुनरस्माकमनुकूल एवेत्याह “यद्धि” इति, । अवभासानुसारेण रजताकारानाश्रयणे परोक्षरजतात्मनैव शुक्तेरवभासे तस्याः परोक्षतया प्रतिभासप्रसङ्गात्तदयुक्तमित्यन्वयः ।

ननु शुक्तिशकलस्य संप्रयुक्तत्वात्सत्त्वाच्च नासत्त्व्यातिर्नाप्यसंप्रयुक्तार्थावभासतया पारोक्ष्यमित्याशङ्क्याह “नखलु” इति, ।

मू०—णावभासोऽसत्ख्यातिमतिशेते, सम्प्रयुक्तस्य तु सतोप्यप्रतिभासे सत्यकिंचित्करत्वाद्, ।

अस्त्येवेदमित्यपि प्रतिभास इतिचेत्—सत्यं ताव-
देव स्यान्न पुना रजतमित्यपि तस्यासंप्रयोगादसत्त्वा-
च्च, अथान्तरेणापि रजततत्संप्रयोगौ दुष्टेन्द्रियसंप्रयोगा-

टी०—ननु शुक्तिशकलं संप्रयुक्तं सञ्चति तत्राह “संप्रयुक्तस्यतु” इति, ।

नच तत्तावद् रजतस्य संस्कारोपस्थापितत्वेन संप्रयोगाभावो न दोषमावहतीति साम्प्रतं, तथासति प्रत्यभिज्ञानवदेव याथार्थ्य-
प्रसङ्गाद्, नच दुष्टेन्द्रियसन्निकर्षोपजनितत्वादयथार्थत्वमिति वाच्यं
ज्ञानस्य स्वरूपतः सत्यत्वे समीचीनज्ञानवदेव दुष्टेन्द्रियसन्निकर्षोप-
जनितत्वायथार्थत्वयोरनुपपत्तेः, तथात्वाभावे तवापि कथं संशय-
विपर्यययोर्ज्ञानव्यवहार इति चेद् न, अनिर्वचनीयाविद्याविवर्तत-
या तयोर्मायावादिना विज्ञानत्वानङ्गीकाराद् ।

“सदसद्भ्यामनिर्वाच्याविद्या वैद्यैः सह भ्रम ”

इतीष्टसिद्धिकारैरङ्गीकरणाद्,—

न चानिर्वचनीयत्वादेव तथाविधघटज्ञानानामपि संशयादितु-
ल्यतापत्तिः, ज्ञानानां स्वरूपसत्यत्वेपि तुल्यतापत्तिसाम्यात्, सत्य-
त्वेपि दुष्टादुष्टसामग्रीवैषम्येन तद्वैषम्योपगमे मायाविद्याविवर्तत्वेन
प्रकृतेपि वैषम्योपपत्तेः, * अनिर्वचनीयत्वसाम्येन च तदभावाभि-
धानं सत्त्वाविशेषेण पर्यनुयोगस्य समानत्वाद्, घटादिज्ञानानां च
तत्त्वावेदनप्रामाण्याभावसाधने सिद्धसाधनत्वाद्, व्यावहारिकवो-
धाभावस्य साधने कालात्ययापदिष्टत्वाद् ।

* यथा भवन्मतेऽदुष्टसामग्रीजन्यत्वेन ज्ञानस्य यथार्थत्वं, दुष्टसामग्रीजन्यत्वेन
याथार्थत्व, तथाऽभन्मतेपि मायाविवर्तत्वेन व्यावहारिकयथार्थत्वम् अविद्याविव-
र्तत्वेन च प्रातिभासिकत्वमिति तत्त्वम् ।

मू०—दिदंकारास्पदस्य संविदेव रजताकारा जायत इति ब्रूयाद् अहो वतायं महति मोहसागरे निमग्नो यदुत्तरान्वेषणकातरतया महायानिकपक्षानुप्रवेशदोषमप्यात्मनो न चेतयते,—

यदपि—इदमनुमानम्—‘विवादपदं रजताकारेणावभासते तदर्थिनो नियमेन प्रवृत्तिविषयत्वाद् यदित्थं तत्तथा यथोभयत्राद्यविवादपदं रजतम्’ इति, तदपि इदंकारास्पदस्यानिर्वाचपरजततावभासगोचरभावाभ्युपगमात् सिद्धसाधनम् ।

अविद्यमानरजतात्मना त्ववभासगोचरताप्रसाधने साध्यविकलता दृष्टान्तस्य ।

वाधोदयसमनन्तरं संजायमानम् ‘एतावन्तं कालमिदं रजतमित्यभाद्’ इति प्रत्यभिज्ञानमस्मन्मतेपि ना-

टी०—“संविदेव रजताकारा” इति । रजताकारा संविदिति किं रजतविषयिणी—किं वा रजताकारैव, नाद्यः, रजतस्यासंप्रयुक्तत्वाद् सत्त्वाच्चापरोक्षत्वानुपपत्तिरित्युक्तदोषाद् ।

द्वितीये दोषमाह—“अहोवत” इति, । ज्ञानस्य साकारताभ्युपगमात्सुगतमतप्रवेश इत्यर्थः ।

किं रजतात्मना प्रतिभासः साध्यते किं वा विद्यमानरजतात्मना, आद्ये दोषमाह—“तदपि” इति, ।

मू०—नुपपन्नम्, इत्यलमतिप्रसङ्गेन

(इत्यन्यथाख्यातिनिरासः)

केचित्तु—ज्ञानाकारस्यैव बहिरवभासो विभ्रम इत्याहुः,
तथाहि—‘अत्यन्तासतो गगनारविन्दादेरप्रतिभासमानत्वाद्
‘यद् यथा प्रतिभासते तत्तथैव’ इत्यौत्सर्गिकान्यथात्वं तु
बलवद्वाधकप्रत्ययोपनिपाताद्, नेदं रजतमिति च वाधा-
नुभवस्येदन्तामात्रापवाधनादप्युपपत्तौ न रजतगोचरतो-
चिता, तथा सति रजतस्य धर्मिणो धर्मस्य चेदन्ताया वाधे
गौरवात्, तथा च प्रतिषिद्धेदंकारास्पदभावमर्थादान्तर-
ज्ञानरूपमवतिष्ठते, ।

टी०-द्वितीये दोषमाह “अविद्यमान” इति, । “नानुपपन्नम्”
इति—अनिर्वचनीयरजतावभासाभ्युपगमादिति भावः ।

(इत्यन्यथाख्यातिनिरासः)

आत्मख्यातिमुत्थापयति - “केचित्तु” इति, आन्तरस्य
कथं बहिष्ठेनावभास इत्याशङ्क्य परिशेषन्यायेन तदुपपादयितुं भू-
मिकामारचयति—“तथाहि” इति, वाधकोपनिपातादसस्त्वमेव
किन्न स्यादित्यत आह—“नेदम्” इति । भवतु नामेदन्ताप्रतिषेध-
स्तथापि कथमान्तरत्वं रजतस्येति तन्नाह—“तथाच” इति ।

मू०—नचेदन्ताप्रतिषेधे सत्यनिदन्तया बहिरपि व्यव-
स्थोपपत्तौ कुतोऽस्य संविदाकारतेति साम्प्रतम्, अति-
व्यवधाने सत्यपरोक्षानुपपत्ताववश्याश्रयणीयत्वादपरोक्ष-
संविदैक्यस्येति ।

तदपि न श्रद्धेयं, तथै — अत्यन्तासतः
प्रतिभासायोगादिति, तदान्तराकारतायामपि रजत-
स्यावश्याश्रयणीयत्वाद् असत्याया एव बाह्यतायाः
प्रतिभासस्यायुक्तम् ।

दी०—अनिदन्तया देशान्तरेपि तत्सत्त्वसम्भवान्कथं ज्ञानरूपत्वमिति
तत्राह—“नचेदन्ता” इति, ज्ञानाकारो रजतं संप्रयोगमन्तरेणाप-
रोक्षत्वात्*संवेदनवदिति भावः ।

तदेतद् दूषयति—“तदपि” इति, तदयुक्तमित्यन्वयः,† तत्र
हेतुः—“रजतस्य” इति, रजतस्यान्तराकारतायामपि सत्याम-
सत्याया एव बाह्यतायाः प्रतिभासस्याभ्युपेतत्वादैनैकान्तिको

* घटादेर्व्यवच्छेदायाद्यदलम्—अनुमेयस्य च व्यवच्छेदाय ज्ञातत्वादित्यपह्नायापरो-
क्षत्वादिति ।

अत्र संप्रयोगो नाम नेन्द्रियसंयोगरूपः, असंविद्रूपस्यापि रूपस्येन्द्रियसंयोगम-
न्तरेणापरोक्षत्वेनानैकान्त्यात् तत्रापि संविद्रूपत्वस्वीकारे विपक्षाभावेन विशेषण
वैयर्थ्यापातात्, अपित्विन्द्रियसन्निकर्षरूपः, तथाचन्द्रियसन्निकर्षानधीनापरोक्षत्वा
दित्येवात्र हेतुशरीरं, तेन नानैकान्तः नापि दृष्टान्ते साधनवैकल्पं, संवेदनस्येन्द्रियस-
न्निकर्षमन्तरेणैव स्वतः सिद्धत्वाभ्युपगमादिति दिक् ।

† तदान्तराकारतायामपि, इत्यत्रत्यतत्पदस्य—प्रतिभासस्यायुक्तम् इत्यभिप्राययुक्त-
मिति पदेनान्वयः ।

मू०—यत्तु यद् यथाप्रतिभासत'इत्याद्यभिहितं तदंशाभ्युपगम एव, यत्पुनर् 'इदन्तामात्रापवाधादपि बाधोपपत्तौ न तस्य रजतगोचरतोचिता गौरवात्' इति, तदप्यसारं, कल्पनायां हि गौरवं दोषो, नचेह रजताप-
वाधः कल्प्य, इदं रजतमिति प्रतिपन्नरजतानुवादेन नेति तदपवाधात्मनो बाधानुभवस्य स्वयं संविदितत्वाद्, उपपादितश्चायमर्थः प्रागेवेति न पुनः प्रपञ्च्यते, एतेन 'प्रतिषिद्धेदंकारास्पदभावमर्थादान्तरज्ञानाकारम-
वतिष्ठते' इत्यपास्तम् ।

योपि 'अतिव्यवहितस्यापरोक्षतानुपपत्तेरनिदन्त-
यैव बहिरवस्थानप्रतिषेधः, सोप्यनुकूल एवास्माकम् ।
यदपि 'अवश्याश्रयणीयत्वादपरोक्षसंविदैक्यस्येति तत्प्रा-
गुक्तन्यायपरास्तं, नचान्यथाऽपरोक्षतानुपपत्तिः, बाह्यता-
वत्तदुपपत्तेः, ।

टी०—हेतुरित्यर्थः, नन्वत्रापि कल्प्यते तत्राह "नचेह"
इति, विनिगमनकारणाभावादिदन्तामात्रापवाध एव किन्न स्पादिति
न वाच्यं तन्मात्रस्यापवाधे रजतस्यान्तरतयान्नशेषादहं रजतमिति
प्रत्ययप्रसङ्गादिति भावः ।

"अनुकूल एवास्माकम्" इति—देशान्तरे सत्त्वस्यास्मा-
भिः प्रतिषेधादित्यर्थः ।

प्रागुक्तन्यायपरास्तम् इति—बहिष्कृतसंविदाकारत्वेपि
तस्यापरोक्षत्वसम्भवादित्यर्थः ।

मू०—एवं च 'संविदाकारो रजतं संप्रयोगमन्तरेणापरो-
क्षत्वात्संवेदनवद्' इति सव्यभिचारम् ।

तस्मादात्मख्यात्यभ्युपगमोप्यज्ञानमूल एवेति सिद्धम्*
अन्ये † तु अत्यन्तमसन्तमर्थमवभासयन्ती संविदेव
विभ्रम इत्याचक्षते, तथाहि नेदमिति बाधावबो-
धवशादसत्तैवात्यन्तिकी रजतस्यावभासते, नचासतो
नरविषाणवदप्रकाश इति चतुरस्रं, न खल्वत्र ज्ञेयसा-
मर्थ्यमाद्रियामहे येनैष समस्तसामर्थ्यविरहिण्यसति न
स्यादित्युच्येतापि तु स्वप्रत्ययासादितादृष्टान्तसिद्धस्वभा-

टी०—प्रयोगं दूषयति—“एवंच” इति ।

असत्त्वे प्रमाणमाह “तथाहि” इति । न स्वसामर्थ्या-
दसतः प्रतिभासोऽपि तु ज्ञानसामर्थ्यादिति हेतुं माह “नखलु”
इति, किमाद्रियत इत्यत आह—“अपितु” इति । नन्वीदृशं विज्ञान-
मन्यत्रानुपलब्धचरमिति तत्राह—“अदृष्टान्तसिद्ध” इति । का-
रणाभावादेवेदं विज्ञानमेव न जायत इति तत्राह—“स्वप्रत्यय”

* किं चारोपितमान्तरं चेद् गुञ्जापुञ्जादौ दहनसमारोपे देहशहप्रसङ्गः,
स यदि ह्रूयासान्तरमपि न वस्तुसन् किन्तर्ह्यतात्त्विकमिति न शहप्रसङ्गस्तर्हि न
सद्बहिःसन्नान्तरित्यन्तासद्, अनिर्वचनीयं वा स्याद्, गत्यन्तराभावाद् इति विक् ।

† असन्ख्यातिमुत्थापयत'अन्यतु' इति ।

भू०—वभेदं विज्ञानमेवासतः प्रकाशनं, तथाचास्याऽस-
त्प्रकाशनशक्तिरविद्येति गीयते ।

नरविषाणवदित्यपि साध्यसम एव दृष्टान्तः,
तस्यापि तच्छब्दात्प्रकाशमानत्वाद्,

अपि चासतश्चेन्न प्रतिभासः कथं तर्हि बाधा-
नुभवो युज्येत, तत्र हि नेदमित्यसद्वरूपमेवावभासते,
एवं च संभवत्येवासतोपि स्वरूपेणावभासो नतु सद्वरू-

टी०—इति । प्रत्ययशब्दः कारणवाची, स्वप्रत्ययेनासादितः=प्राप्तः,
अदृष्टान्तसिद्धः स्वभावभेदो येन विज्ञानेन तत्तथा, पूर्वपूर्वविभ्रम-
वासनातस्तथाविध एवेतरविभ्रमोऽजायतेत्यर्थः ।

तथापि विषयसम्बन्धाभावे तदेव तस्य प्रकाशनमन्यत्र भवतीति
किं नियामकमिति तत्राह—“तथा च” इति, वस्तुशक्तेरप्यनुयोगा-
न्मायावादिभिरप्यविद्यावशादलोकप्रतिभासाभ्युपगमादिति भावः ।

दृष्टान्तोपि साध्यविकल इत्याह— “ नरविषाणवद् ” इति,
कानुपपत्तिरिति तत्राह— “ तत्र हि ” इति, बाधकप्रत्ययेऽस-
द्वरूपेण प्रतीयते नतु सद्वरूपेण, ।

+ यद्यप्यधिपति-सहकार्यालम्बन-समनन्तरात्मकेभ्यः प्रत्ययेभ्यश्चतुर्थ्यभिन्नचैत्ताः
समुत्पद्यन्ते इति, हि सौगतस्थितिस्तथापि भ्रान्तिस्थले स्वालम्बनप्रत्ययस्या-
सत्त्वात् तत्संयुक्तस्याधिपतेश्चक्षुरादस्तत्सहकारिणश्चालोकादप्यभावाच्च केवलं समन-
न्तरप्रत्ययलक्षणपूर्वाविज्ञानमात्रात्स्वभाववैचित्र्यवशाद्विज्ञानमुत्पद्यते स्थितिज्ञानमिवा-
न्तरण विषयं सामग्रीमात्रप्रयोज्यमिति भावः । चित्त = ज्ञानं = चैत्ताः = सुखादयः,
अधिपतिः = चक्षुरादीन्द्रियम्, सहकारी = आलोकः, आलम्बनं = घटादिकम्, समनन्तर
प्रत्ययः = पूर्वज्ञानं वासनारूपम्,

मू०—पेणैत्यपि युक्तं, यस्मात्सदाकाराकलितस्यैव रजतस्य तत्त्वतोऽसद्वरूपता बाधधिया बोध्यते, ।

यथाप्रतिभासमर्थसदभावे च भ्रान्तिबाधानुपपत्ताव वश्याश्रणीये*सत्यन्तासत एवांशविशेषस्यारोपणीय-भावे प्रद्वेषमात्रनिबन्धनोयमसत्ख्यात्यनङ्गीकार इति ।

तदेतद् बालविभीषिकामात्रमिति मतिमन्तो मन्यन्ते, तथाहि—यत्तावद् ‘बाधावबोधादसत्तैवावभात-रजतस्यावेद्यते’ इति, तद् नेदं रजतमित्यभावबोधस्य लौकिकपरमार्थरजताभावविषयतया बाधकभावोपपाद-नेन पराकरिष्यामः ।

यदपीदमुदितम्—‘अन्तरेणापि ज्ञेयसामर्थ्यमखि-लोपाख्याविराहिण्यसति विज्ञानमेव स्वप्रत्ययासादितादृ-ष्टान्तसिद्धस्वभावभेदमुपजायते तस्य चासत्प्रकाशनश-

टी०—सद्वरूपेण च भ्रमे रजतमवभासत इत्याशङ्क्याह—“एवं च” इति । बाधानुपपत्त्याप्यसतः ख्यातिरङ्गीकरणीयेत्याह— “यथा” इति । तत्—पराकरिष्याम इत्युत्तरेणान्वयः ।

* सप्तम्यन्तस्यास्य आरोपणीयभावे इत्यभिमेणान्वयः;

मू०—क्तिरविद्येति गीयत'इति, ।

तत्रेदमभिधीयताम्—यासावसत्प्रकाशनशक्तिर्विज्ञान-
वर्तिनी किमस्याः शक्तेः शक्यमिति, ।

यद्यसदेवेति मतं, किमेतत्कार्यमाहोस्विज् ज्ञा-
प्सं, न तावत्कार्यम्, असतस्तत्त्वानुपपत्तेः, प्र-
काशनशक्तिताव्याधाताच्च, नापि प्रकाश्यं, प्रका-
शान्तरानुपलम्भाद्, अनवस्थापाताच्च, विज्ञानस्व-

टी०—एतद्विकल्प्य निराकरोति—“किमेतद्” इति । तत्त्वा-
नुपपत्तेः=कार्यत्वानुपपत्तेः । दूषणान्तरमाह—“प्रकाशनशक्ति-
ता” इति, । असतो जन्यत्वे तज्जननशक्तिरेव विज्ञानस्य स्यात् न
प्रकाशनशक्तिरित्यर्थः । *

* ‘नापि’इति,—इदं रजतमिति भ्रमव्यतिरेकेण तज्जनितसद्विष-
यभ्रमान्तरस्यानुपपन्नत्वादिति भावः । दूषणान्तरमाह—“अन-
वस्थापाताच्च” इति । द्वितीयभ्रमस्वीकारेपीतरनिष्ठप्रकाशनश-
क्त्यङ्गीकारेपि तत्रापि प्रकाशान्तरमित्यनघस्थेत्यर्थः । †

भ्रमनिष्ठशक्तेर्न ज्ञानान्तरं शक्यमपि तु स एव भ्रमस्तेन नान-
वस्थेति शङ्कते—“विज्ञानस्वरूपम्” इति । एकस्यैव जन्यजन-
कत्वप्रकाश्यप्रकाशकत्वविरोधादित्यर्थः । मास्तु तर्हि शक्यमित्यत

* प्रमाणस्य व्यञ्जकत्वेन प्रमेयोत्पादकत्वस्याशुक्त्वादिति भावः ।

† प्रकाशमिति कीदृशं एतज्जनितज्ञानस्य विषय इति, तथा च यदनया शक्त्या
जन्यं ज्ञानं तत्किं ज्ञानान्तरम् आश्रयभूतमेव वा, बाह्यः—असज्ज्ञानमन्तरेण द्वितीयज्ञा-
नानुपलब्धिर, उपलब्धौ वाऽनवस्थानाच्चेत्यर्थः ।

मू०—रूपमेवासतः प्रकाश इति चेद्, न तर्ह्यसौ स्वाश्रया-
याः शक्तेः शक्यभावं भजते *, नचान्तरेण शक्यं
शक्तिर्युक्तिमती,†

अथापि स्वप्रत्ययासादितो विज्ञानाह्वय एवासतः प्र-
काश इति चेत्—कः पुनरेष सदसतोःसंबन्धः‡, असद-
धीननिरूपणत्वमसता सतो ज्ञानस्य संबन्ध इति चेद्,
अहो वंतायमसत्यप्यस्य निरूपणमायतत इति महान्
व्यामोहः; ।

टी०—आह—“नचान्तरेण शक्यम्” इति । शक्तिरपि मा भूद्§
विज्ञानमेवासतः प्रकाश इति शङ्कते— “अथ” इति । असत
इति पृष्टी संबन्धे वचनीया स चात्र दुर्निरूप. इति परिहरति—
“कःपुनर्” इति । पृष्टं मत्त्वोत्तरमाह पूर्ववादी—“असदधीन”
इति । परिहरति— “अहोव्रत” इति । सर्वोपाख्याविरहिणि नि-
रूपकत्वमपि न संभवतीति भावः ।

* नष्टोक्तैकस्यैव सिद्धतया शक्त्याश्रयत्वमसिद्धतया च तद्विषयत्वं सम्भवति, यु-
गपदेव सिद्धसाध्यत्वविरोधादिति भावः ।

† शक्तिः कस्य कुत्रेति शक्तशक्यनिरूपणाधीननिरूपणत्वाच्चक्यं विना शक्तिरङ्गी-
कारायोगादित्यर्थः ।

‡ ननु न शून्यवादिना विज्ञानसत्त्वमभिप्रेयते तत्कथं सदसतीरित्याक्षेपः,
इति चेदत्राहुः—शून्यवादिविशेषीर्यं, का तर्हि शून्यवादिता विज्ञेयस्य सर्वथा शून्यत्वाङ्गी-
काराद् योगाचारेण हि बुद्धिः शून्यता वेद्यस्याङ्गीकृताऽनेन त्वन्तरपीति ततो विशेषः, ।

§ नास्माभिः शक्तिरभ्युपेयते येनाश्रयविषयसापेक्षा सा विषयाभावे स भवेदि-
त्यादिचिन्तेत, किन्तु तर्हि विज्ञानमात्रमेव, तस्य च तथाविधमेव रूपं कारणवर्षणादाहितं येन
परित्यक्तशक्तिकमपि तुदसत्प्रकाराणां भवतीति भावः ।

मू०—नचान्तरेणानुषङ्गमस्ति सम्भवो निरूप्यनिरूपकभावस्य * गोत्वादयो हि खण्डादिभिरनुषक्ता एव निरूप्यन्ते, नचासतोऽनुषङ्गान्तरमस्तीति कथमिदं तदधीननिरूपणं विज्ञानं, नचासति प्रत्ययः किञ्चिदाधत्ते येनायं तदीयः स्याद्, असत् आधारत्वानुपपत्तेः ।

टी०—असतो निरूपणनिषेधकत्ववद्विज्ञाननिरूपकत्वमपि किञ्च स्यादित्यत आह—“नचान्तरेण” इति । मायावादिनाऽसतोऽनिर्वाच्यत्वाभ्युपगमेन निरूपणसंभवाद्, भवता तदनभ्युपगमाद्,—मूलसंबन्धाभावाच्चेति भावः ।

मूलसंबन्धगर्भएव निरूप्यनिरूपकभाव इत्युदाहरणेन साधयति “गोत्वादयोहि” इति । अस्तु तर्हि मूलसंबन्ध इति तत्राह—“नच” इति । अनुषङ्गान्तरं=संबन्धान्तरं निरूप्यनिरूपकभावातिरिक्तं । संबन्धान्तरमन्तरेण ज्ञानज्ञेययोरिव निरूप्यनिरूपकभावादि किञ्च स्यादित्यत आह—“नचासति” इति । ज्ञातता वा ज्ञानप्रतिबद्धहानादिव्यवहारयोग्यता वा घटादिषु ज्ञानेन जन्यत इति मूलसंबन्धोऽस्ति तद्वदसति नास्तीत्यर्थः ।

तेन विना निरूपणाभाव † एव संबन्ध इति शङ्कते,—

* संबन्धयोर्हि निरूप्यनिरूपकभावो दृष्टो नाऽसंबन्धयोः, नहि जातु कलघौतकलशप्रवलिक्ता ता लफलकालिमा निरूप्यमाणी दृष्टवर इत्यर्थः ।

† अयमसदनुभव इत्यसता विना नानुभवो निरूप्यत इति तेनैवविनाभावः संबन्धोऽभ्युपेय इति शङ्कितुराकृतम् ।

मृ०—अथाऽप्यसदन्तरेण प्रत्ययो न प्रथत इति मन्येत, अहो महानस्य प्रमादो यदसावतदुत्पत्तिरतदात्मा च प्रत्ययस्तदविनाभूत*इत्यभिधत्ते, तस्मादत्यन्तासतः प्रकाश इति निरर्थिका वाचोयुक्तिः ।

यत्पुनर्नरविषाणदृष्टान्तोपि साध्यसम एव तस्यापि तदभिधानादवभासमानत्वादिति, तदप्यप्रेक्षकाभिधानम्,—अनाद्यविद्याविनिर्मितालीकाकारविकल्पविज्ञानोदयमन्तरेणाखिलसामर्थ्यविरहिणोऽसतस्तत्र तत्र प्रकाशगोचरभावानिरूपणात् ।

टी०—“अथापि” इति । सदसतोस्तादात्म्यतदुत्पत्त्योरभावेन नाविनाभाव इति परिहरति— “अहोमहान्” इति ।

* “स्वभावप्रतिबन्धे हि सत्यर्थोऽर्थं गमयेत्, तदप्रतिबन्धस्य तदव्यभिचारनियमाभावात्, स च प्रतिबन्धः साध्येर्धे लिङ्गस्य वस्तुनस्तादात्म्यात् साध्यार्थादुत्पत्तेश्च, अतस्त्वभावस्यातदुत्पत्तेश्च तत्राप्रतिबन्धस्वभावत्वात्, ते च तादात्म्यतदुत्पत्तौ स्वभावकार्ययोरेवेति ताभ्यामेव वस्तुसिद्धिः” इति. न्यायविन्दुक्तता सौगतकौर्तिनाभिहितत्वाद् अतदुत्पत्तिरतदात्मनश्चाविनाभावसम्भवाद्भातदुत्पत्तिरतदात्मा च प्रत्ययस्तदविनाभूत इति भावः ।

अत्रेदं बोध्यम्—अनुपलब्धिः, स्वभावः, कार्यं चेति त्रिविधोऽविनाभावः सौगतसमयेऽभ्युपगतः, तत्रानुपलब्धिरर्थाभावावेदिका यथा यदुपलब्धिलक्षणप्राप्तं सन्नोपलभ्यते सोऽदृश्यवद्धारविषयः, स्वभावः—यथावच्छेयं शिंशपालाद्, कार्यं—यथाऽग्निरत्र धूमादिति, तदिह ज्ञानस्यासङ्गलक्षणार्थबोधकस्वाभाव्यादनुपलब्धित्वा दूरापेता, सदसतोः स्वभावस्वभावित्वाभावाच्च न स्वभावाविनाभावः, विज्ञानस्यासदुत्पत्त्यभावाच्च न कार्यकारणभाव इति ।

मू०—तथाच “शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्प”
इति तद्विदः ।

प्रकाशगोचरभावेऽपि नायमपरोक्षप्रतिभासगोचरः,
यथोक्तं—“नहि नरि शृङ्गं भाति गवीव” इति ।

यदपि—असत्तद्विद इत्याद्यभिहितं, तदप्यशोभनं, न
खलु नेदं रजतमित्यपि निरुपाख्यगोचरं प्रत्ययमा-

टी०—अनाद्यविद्याविनिर्मितं च तदलीकाकारविकल्पविज्ञानं च
इति ‘अनाद्यविद्याविनिर्मितालीकाकारविकल्पविज्ञानं, तदुदयमन्तरे-
णेति यावद् ।

ननु विकल्पस्यापि तद्विषयत्वे तुल्यो दोष इत्याशङ्क्य विकल्पल-
क्षणपरं पातञ्जलं सूत्रं पठति— “तथाच” इति, वस्त्वनवगाही
विकल्पो न पुनर्वस्त्ववगाहीत्यर्थः *

असन्न प्रतिभासत इत्यत्रासतः प्रतिभासाभावेऽपार्थक्यनिग्रहः †
प्रयुक्तपदानां संभूयार्थप्रत्ययजनकत्वात्—प्रतिभासे च स्ववचनव्या-
घात इत्याशङ्क्य प्रकारान्तरमाह—“प्रकाशगोचर” इति ।

वाधानुभवस्यापि निरुपाख्यगोचरत्वानङ्गीकाराच्च तेन रज-
तस्यासत्त्वसिद्धिरित्याह— “नखलु” इति । तर्हि कथमभ्यु-

* शब्दप्रयोगश्रवणमात्रजन्योऽभिधेयवस्त्वनवगाही . प्रसाधमविलक्षितवृत्तिविशेषो
विकल्प इत्यर्थः ।

† अत्रापार्थक्यपदेन वाच्यार्थशून्यत्वं विवक्षितार्थबोधजनकत्वरूपं वा निरर्थकत्वं
विवक्षितं, नन्वसन्न प्रकाशत इत्यासत्पदस्य बोधकत्वाभावेऽपि पदान्तराणां बोधकत्वात्
कथमपार्थक्येति शङ्कायाभावे “प्रयुक्तपदानां संभूयार्थप्रत्ययजनकत्वाद्” इति, ।

मू०—चक्ष्महे येनैष सिद्धवदुदाह्रियेत, अनाद्यविद्याविलासस्यैव सोपाख्यतया ज्ञानाभिधानार्हस्याऽभावप्रत्ययगोचरताभ्युपगमाद् ।

यदपि च ‘एवं च संभवत्येव’ इत्यभिधायि तदप्यभद्रम्, अवभातरजताभावगोचरताप्रतिषेधादभावविज्ञानस्य

यदपि—‘यथाप्रतिभासम्’ इत्याद्यभाणि तदप्यन्तरेणापि यथावभासमर्थसद्भावमनिर्वाच्याभ्युपगमेनासत्ख्या-

भ्रान्तिबाधोपपत्तिरनन्तरमेवाभिधास्यत इत्यसुन्दरम्, अतोऽसत्ख्यातिपक्षोप्युपेक्षणीय एव परीक्षकैरिति सिद्धम् ।

(इत्यसत्ख्याति निरासः)

टी०—पगम्यत इति तत्राह—“अनादि” इति, नेदं रजतमित्यभावप्रत्ययस्य परमार्थरजताभावविषयत्वेन विभ्रमावभातरजताभावविषयत्वाभावादित्याह—“अवभात” इति ।

अर्थापत्तिमनूद्यान्यथाप्युपपत्त्या दूषयति—“यदपि” इति, ।

(इत्यसत्ख्याति निरासः)

भू०—आचार्याः पुनरनिर्वचनीयार्थावभासं विभ्र-
ममाचक्षते ।

केयमनिर्वचनीयता नाम, न तावन् निर्वचनानर्हतैव
मूकीभावप्रसङ्गाद् * नापि सदसत्प्रकारविलक्षण-
तेति, विकल्पासहत्वात्—तथाहि—इदं तावद् भवान्
पृष्टो व्याचष्टां—किमेकैकप्रकारविलक्षणत्वमनिर्वाच्यत्वम्,
उतोभयप्रकारविलक्षणतेति, तत्र यद्याद्यः सोप्यनुचितः,
सत्प्रकारवैलक्षण्ये सत्यसतः, असत्प्रकारवैलक्षण्ये च
सतोऽनिर्वाच्यतापातात्, नापि द्वितीयः पक्षः साधीयान्
एकैकस्याप्युभयवैलक्षण्योपपत्तेरनिर्वाच्यतापातात् ।

अथ यथोभयाक्षिविरहेऽप्यन्धलक्षणे न काणस्याप्यन्ध-
तापातस्तथेहाप्युभयप्रकारवैलक्षण्येऽप्यनिर्वाच्यलक्षणे नैकै-
कस्यानिर्वाच्यताप्रसङ्ग इत्यभिधीयेत,

टी०—ननु या शब्दात्प्रतीयते सैवेति तत्राह— “ नतावत् ”
इति । “एकैकस्य” इति, सतोऽसतश्च सदरूपत्वे सत्यसद्-
रूपत्वाभावादनर्वाच्यता स्यादित्यर्थः ।

दृष्टान्तवलेन शङ्कते— “अथ यथा” इति । उभयाक्षिविरहे=
उभयाक्षिसत्त्वाभावे, ।

* उपलक्षणं चैतद्—अनिर्वचनीयतेतिपदेनैव निरुच्यमानत्वाद् वदतो व्याधात-
इतिप्रस्थापि, ।

मू०—अथ तत्राप्युभयाक्षिविरहश्चेदन्धलक्षणं कस्मात्पुनः
काणोप्यन्धो न स्याद् ।

अथ नास्त्यत्र लौकिकप्रयोग इति ब्रूयाद्, अहो नु
खल्वयं महानुभावो लोकप्रयोगमेव प्रमाणी कुरुते, त-
र्त्तिकं नानामुनिजनसाधारणमपि कुण्डमगस्त्यकुण्डमि-
त्याख्यायमानम् इन्दीवरादिसाधारणे * च नीराभि-
जनने तामरसमेव नीरजाह्वं नाभिजानाति ।

यदि चायं लोकप्रयोगश्रद्धाजडस्तर्ह्यस्तु नामैकैकेक्ष-
णविरहावच्छिन्न एवोभयेक्षणविरहो लक्षणान्तरमन्धेपि,

अथात्राप्येकैकप्रकारवैलक्षण्यावच्छिन्नोभयप्रकारवैल-
क्षण्यं लक्षणमाश्रीयते तन्नातिप्रसङ्गाऽप्रसङ्गावित्यभिधीये-

टी०—यदि तदेव लक्षणं तदा काणस्याप्यन्धता स्यादेवेति परिहरति—
“ अथ तत्रापि ” इति,

गूढाभिसन्धिरुत्तरमाह— “अहो नु खलु” इति । लोकप्र-
योगस्य प्रमाणत्वे को दोष इत्यत्राह— “ तर्त्किनाना ” इति ।
कुण्डं=सरः, ।

तथापि काणेऽन्धशब्दप्रयोगाभावस्य कः परिहार इति तत्राह—
“यदि च” इति, । अतिप्रसङ्गः=अतिव्याप्तिः, अप्रसङ्गः=अव्याप्तिः,

* इन्दीवरं = नीलीवलयम्, तामरसम् = पद्मम्, ।

मू०—त, स्यादेतदेवं यद्येतादृशं वस्तु प्रमाणपद्धतिमध्यास्ते ।

यद्युच्येत—अस्त्येव प्रमाणमर्थापत्तिः, तथाहि—नात्य-
न्तासतो नरशृङ्गादेरवभासो नाप्यत्यन्तसतश्चिदात्मनो
बाधगोचरतां, तदिहोभयान्यथानुपपत्त्योभयविलक्षणतां
रजतादेरावेद्यत इति,

हन्तासद्विलक्षणस्याबाधः सद्विलक्षणस्य चाप्रतिभासं
इत्युभयविलक्षणत्वेपि कस्मान्नानुपपत्तिः, ।

स्यान्मतं—सदसत्त्वे बाधाभावाप्रतिभान्प्रयोजकै न
पुनरसत्सद्विलक्षण्ये इति, तदपि वार्त्ता * नियामकानु-
पलम्भाद्, ।

टी०—अवभासः=अपरोक्षतयावभास इति यावद्

उभयान्यथानुपपत्त्या— इति नार्थापत्तिद्वयं किन्तु ज्ञायमानत्वे
सति बाध्यत्वान्यथानुपपत्तिरेकैव, ।

सदसद्विलक्षणत्वेपि ख्यातिबाधयोस्तुपपत्तिस्तुल्येति परि-
हरति पूर्ववादी—“ हन्त ” इति ।

सदसद्विलक्षणययोः प्रयोजकत्वाङ्गीकाराङ्गोक्तदोष इति सिं-
द्धान्ती शङ्कते—“ स्यान्मतम् ” इति, ।

मू०—अनुभवविरोधाच्चायुक्तोऽनिर्वाच्याभ्युपगमः, तथाहि—
सदिदं रजतमिति पूर्वानुभवो नेदमित्युत्तरश्चाऽसत्ताव-
लम्बी सदसद्विलक्षणतायां विरुध्येते ।

एतेनान्यथैवोपपत्तिः ख्यातिबाधयोरुक्ता, ।

अपि च सदसद्विलक्षणतायां रजतस्यानाद्यनन्तत्वे
सर्वदोषलम्भादवाधापत्तेः कादाचित्कतायांतु कारणं
वाच्यम् ।

अथाविधैव कारणमिति ब्रूयात्—, तदप्यनुपपन्नम्—,
अविद्या हि विद्याभावो मिथ्याज्ञानं वा नचोभयं क-
स्याप्युपादानकारणभावं भजते, द्रव्यस्यैव तत्र तत्र त-
दभावोपलम्भाद्, अद्रव्यत्वाच्चाभावमिथ्याज्ञानयोः ।

टी०—भवतोपि नियामकाभावस्तुल्य इत्याशङ्क्य सदसत्त्वयोः प्रयोज-
कत्वेऽनुभवविरोध इति विशेष इत्याह—“अनुभवविरोधाच्च” इति,
अस्तु तावता किमभिहितं दूषणमर्थापत्तेरिति तत्राह—“एतेन” इति,
रजतमनादि सादि वेति विकल्प्याद्यं दूषयति—“अपिच ”
इति, भावस्यानादित्वेऽनन्तत्वमपि सिद्ध्यतीत्यनाद्यनन्तत्वमुक्तं,—
“सर्वदोषलम्भाद् ” इति । प्रतिभासमात्रशरीरतया निलीनाव-
स्थानाभावेन सर्वदोषलम्भप्रसङ्ग इत्यर्थः । द्वितीयं दूषयति—
“कादाचित्कतायाम् ” इति
अविद्यां विकल्प्य दूषयति—“तदप्यनुपपन्नम् ” इति ।

मू०—अथाभावाद्यतिरेकिण्यनाद्यनिर्वाच्याविद्यारजताद्युपादानमित्युच्येत, तदपि मनोरथमात्रम्, एतादृश्या अविद्याया एव निखिलप्रमाणविकलतया गगनकमलकल्पत्वात्, तस्मादनिर्वाच्यावभासो विभ्रम इत्यप्ययुक्तमेवेति सिद्धं ।

तत्र प्रतिविधीयते—यत्तावत् निर्वचनानर्हतैवानिर्वाच्यतेत्यभ्यधायि तत्त्वानभ्युपगम एव, ।

यत्तु नापि सदसत्प्रकारविलक्षणता इत्यादि तत्र यद्यप्येकैकप्रकारवैलक्षण्योभयप्रकारवैलक्षण्ययोरस्ति व्यभिचारस्तथाप्येकैकप्रकारवैलक्षण्याऽवच्छिन्नोभयप्रकारवैलक्षण्यस्य लक्षणभावे न कञ्चन दोषं पश्यामः ।

यत्पुनरत्राभिहितं—‘नैतादृशंवस्तु प्रमाणपद्धतिमध्यास्ते’ इति तदप्यवद्यम् अस्त्येव खल्वर्थापत्तिः,

टी०—निराकरोति—“ तदपिमनोरथमात्रम् ” इति । अविद्यायामेतादृशत्वस्य प्रमाणशून्यतया गगनकुसुमवदसत्त्वादित्यर्थः । अन्यथा यथाश्रुतप्रयोगे * हेतोराश्रयासिद्धिराश्रयहीनता च दृष्टान्तस्य कः परिहरेत्, ।

“ तथापि ” इति, सत्त्वानधिकरणत्वे सत्यसत्त्वानधिकरणत्वे सति सदसत्त्वानधिकरणत्वमनिर्वाच्यत्वं, सदसत्त्वानधिकरणतामात्रस्य सदसतोरेव व्यभिचारादित्यर्थः ।

* यथा युक्तप्रयोगे = अक्षावातिरिक्तानाद्यनिर्वाच्याविद्या, मनोरथमात्रं, निखिलवशात् अर्विकलत्वाद्, गगनकमलवद्, इति प्रयोगे पक्षस्त्वैवासत्त्वेनाश्रयासिद्धिरित्यर्थः ।

मू०—तथाहि नात्यन्तासतो नरविषाणस्य प्रतिभासगोचर-
ता, नाप्यत्यन्तसतश्चिदात्मनो बाधसम्भवः तदिहोभया-
न्यथानुपपत्त्योभयविलक्षणता रजतादेराश्रीयत इति ।

यत्त्विदं गदितम्—असद्विलक्षणस्याबाधः सद्विलक्ष-
णस्य चाप्रतिभास इत्युभयविलक्षणत्वेऽपि कस्मान्नानु-
पपत्तिः^१ इति, तदबुद्धिपूर्वाभिधानं, सदसत्त्वे हि वा-
धाभावाप्रतिभानप्रयोजके न पुनरसत्सद्वैलक्ष्ये, कः
पुनर्नियामक इति चेद्, गौरवोपपत्त्यन्तराभावप्रसङ्गावि-
ति वदामः,

तथाहि—असद्वैलक्ष्यस्याऽसदधीननिरूपणस्याबाधप्र-
योजकताभ्युपगमे भवति गौरवं न पुनः सन्मात्रस्य, तथा
सद्वैलक्ष्यस्य सदधीननिरूपणस्याप्रतिभासप्रयोजकभावे ।

नेयं विधान्तरेणापि ख्यातिरुपपादयितुं शक्या

टी०—गौरवं तावद् दर्शयति—“ तथा हि ” इति, । प्रयोजक-
भावे—बुद्धिगौरवमित्यन्वयः*

ननु भवत्पक्षेऽपि व्यतिरेके गौरवमेव सद्विलक्षणत्वस्यैव बाध्य-
त्वप्रयोजकत्वादसद्विलक्षणस्य च भानप्रयोजकत्वादित्याशङ्कोत्त-
रमाह— “ नेयम् ” इति, ।

* यथापि पूर्वं गौरवमित्येवोपात्तं तथापि ताव गौरवपदं कल्पनागौरवापरपक्षार्थबुद्धि-
गौरवपरमित्युक्तं यम् ।

मू०—शक्या त्वसन्मात्रस्याभानप्रयोजकभावे सन्मात्रस्या-
बाधप्रयोजकभावे सदसत्प्रकारवैलक्षण्यलक्षणान्निधान्तरा-
श्रयणेन सोपपादयितुं, तदुपपादनाय चायुष्मतोपि प्रयत्न-
स्तदलमलीकनिर्वन्धेन ।

यश्चायमनुभवविरोधः—‘सदिदं रजतमिति पूर्वानुभवो
नेदं रजतमित्युत्तरश्चासत्तावलम्बी सदसद्विलक्षणतया
विरुध्येत’ इत्यभिहितः, नायमप्यस्ति, ।

टी०—अयमभिसन्धिः * सत्यमुभयत्र कल्पने गौरवं तथापि सदसद्वै-
लक्षण्ययोरभानाबाधप्रयोजकत्वे सदसद्वैलक्षण्येन ख्यातिवाधयोरु-
पपत्तिर्वचनीया सा चानुपपन्ना,—तयोरेकोपाधौ विरोधात्—नच दे-
शान्तरसत्त्वेनात्रासत्त्वेन च तयोरुपपत्तिः, देशान्तरसत्त्वस्य सतोऽपि
चात्रापरोक्षत्वस्य प्रमाणाभावेन सम्प्रयोगाभावेन च पूर्वमेव निरा-
कृतत्वाद्, सदसत्त्वयोस्तु प्रयोजकत्वे सद्विलक्षणत्वाद् बाधोऽद्वि-
लक्षणत्वाच्च ख्यातिरिति भवति ख्यातिवाधयोरुपपत्तिः, तेन तयोरेव
प्रयोजकत्वमाश्रयणीयमिति, ।

तर्हि कथमुपपादयितुं शक्यत इति तत्राह—“ शक्या तु ”
इति, तदुपपादनं मा भूत् को विरोध इति तत्राह—“ तदुपपाद-
नाय च ” इति, ।

* नन्वाध्यक्षे सत्त्वं प्रयोजकमप्रतिभाने चासत्त्वं प्रयोजकमित्यङ्गवैता लया सद्वै-
लक्षण्यं बाध्यत्वे प्रयोजकमसद्वैलक्षण्यं प्रतिभासे प्रयोजकमित्यभ्युपेयं, तथा च यथा स-
न्मते गौरवं तथा तन्मतेऽपि व्यतिरेके तत्समानम् एवं च समाने गुणदीपत्वे किमित्यन्यतर-
सत्त्वेऽभिविवेक इत्याशङ्क्यामाह—“अयमभिसन्धिः” इति, ।

सू०—तथाहि शुक्तिकेदन्तासंसर्गवत् तत्तासंसर्गस्याप्य-
निर्वाच्यस्यैवावभासनाद् * अन्यस्याश्च रजतसत्ताया अ-
नुपलम्भान्न विरुद्धः प्राचीनोऽनुभवः,

केचित्तु परमार्थसत्त्वं ब्रह्मणो, मायोपाधिकमर्थक्रि-

टी०—पूर्वानुभवविरोधं तावत्परिहरति—“ तथाहि ” इति । इदं
तया प्रतीयमानमपि रजतं वस्तुतोऽनिदम्भूतमेव देशान्तरे सदि-
त्यन्यथाख्यातिस्वीकारे यथा नानुभवविरोधः अधिष्ठानेदन्तासंस-
र्गस्य चालीकस्य प्रतीयमानत्वादिदन्ताद्वयस्याभावाद्, एवमस्मन्म-
तेष्वधिष्ठानसत्तासंसर्गोप्यलीक एवावभासते तेन नानुभववि-
रोध इत्यर्थः ।

अपरोक्षतयावभासमानत्वादत्यन्तासत्त्वे च तदनुपपत्तेर्वाध्य-
त्वाच्च सत्ताऽनुपपत्तेरिदन्तासंसर्गोप्यनिर्वचनीय इति सन्तव्यम् ।

ननु सत्तान्तरमेवावभासत इति तत्राह—“ अन्यस्याश्च ”
इति । तत्र प्रतीतरजतस्य देशान्तरे सत्ताया निषेधादिदं शुक्तिस-
त्त्वमिदं च रजतसत्त्वमिति सत्त्वान्तरस्याप्रतीतिरित्यर्थः ।

विवरणाच्चार्थमतेन पूर्वानुभवविरोधं परि हरति—“ केचित्तु ”
इति, मायोपाधिकस्य स्वरूपं दर्शयति—“ अर्थक्रियासाम-

* यथा अपुरीवर्तिनोऽपि रजतस्य पुरीवर्त्यधिष्ठानारीपात्पुरीवर्तित्वप्रतिभासस्य
सद्विलक्षणरजतस्य सदधिष्ठाने समारोपितत्वात् सदबुद्धिबोध्यत्वं न पुनः सत्त्वादिति भावः,

† ननु शुक्तिगतेदन्ताया इव तदगतसत्ताया रजते प्रतीत्यभ्युपगमेऽन्यथाख्यापत्तिरि-
त्याशङ्क्य सदिदं रजतमिति प्रातीतिकं सत्त्वमनुभूयते, पारमार्थिकव्यावहारिकसद्वैलक्ष-
ण्यं चानिर्वचनीयत्वमभ्युपेयत इति नान्यथाख्यापत्तिरित्याशयेनाह ‘केचित्तु’ इति,

सू०—योसामर्थ्यलक्षणमम्बरादेः, अविद्योपाधिकं रजतादेः, इति सत्तात्रैविध्यमङ्गीकुर्वाणाः परमार्थसद्वैलक्षण्याभिप्रायेण चानिर्वाच्यलक्षणमाश्रयन्तोऽनुभवविरोधं पराकृतवन्तः, साधीयानेवायमपि समाधिः ।

अथैवमप्यस्त्येवोत्तरानुभवविरोध इत्युच्येत, श्रयंतामिवधानेन राद्धान्तरहस्यमायुष्मन्ता—नेदं रजतमित्ययं कालत्रयेपि लौकिकपरमार्थरजतप्रतियोगिनीमत्ताऽसत्ताप्रतिभासोऽवलम्बते, तत एव प्रतिपन्नं मिथ्यैव रजतमिति परामृश्यते ।

टी०—“अर्थलक्षणम्” इति, । स्वाश्रयमव्यामोहयन्ती विपरीतप्रवृत्तिहेतुर्माया, स्वाश्रयं व्यामोहयन्ती तथाविधैवाविद्येतिभेदः, अम्बरादेः शुक्तिरजतादेश्च सत्त्वे कथमनिर्वाच्यत्वाभ्युपगम इति तन्नाह—
“ परमार्थसद्वैलक्षण्य ” इति, ।

उत्तरानुभवविरोधमुत्थाप्य दूषयति—“ अथैवम् ” इति, । नेदमित्यवभासस्य परमार्थरजताभावविषयतया नानुभवविरोधे इत्यर्थः, तत्र प्रतीतरजतस्य तर्हि बाधाभावादवस्थानमेव स्यादित्यन्तर्नाह— “ ततएव ” इति, । रजतस्याविद्योपादानत्वादधिष्ठातृत्ववबोधेनोपादानाविद्यानिवृत्तौ तन्निवृत्तिरिति रजतं मिथ्येति परामृश्यते तेन न तस्यावस्थानप्रसङ्ग इत्यर्थः, परामर्शमेवाभिनयेन दर्शयति—“ मिथ्या ” इति, ।

मू०—नच वाच्यं लौकिकस्यात्ताप्रसक्तस्य प्रतिषेधो रज-
तस्य न युज्यत इति, रजताभासप्रज्ञस्यैव तत्प्रतिषेध-
निमित्तत्वाद्, न खलु यद् यत्र साक्षाद्विज्ञानप्रसज्जितं तत्र
तत्प्रतिषेधो युक्तिमान्, अतिप्रसङ्गाद्,*

विभ्रान्तिमात्रप्रसक्तस्य प्रतिषेधान्नातिप्रसङ्ग इति चेद्,
मैवं, विकल्पासहत्वाद्—विभ्रान्तिरपि हि यदवस्थावच्छि-
न्नं वस्तु प्रसज्जयति ततोऽवस्थान्तरावच्छिन्नमेव तद-
भावे प्रतिषेधो गोचरयेत् किं वा तदवस्थावच्छिन्नमपि,
प्राचीनपक्षे तु प्रागत्र रजतमभून्नाधुनेति स्यात्, परा-

टी०—लौकिकरजतस्याप्रसक्तादत्र निषेधो न युज्यत इत्यत्राह—
“नच” इति, । आविद्यकरजतप्रसक्तेरेव परमार्थरजतप्रसक्तित्वा-
दित्यर्थः, कथमन्यप्रसक्तेरन्यस्य प्रतिषेधनिमित्तत्वमतिप्रसङ्गादि-
त्यत आह—“नखलु” इति, । तत्र प्रतिभासमानस्य तद्विच्छिन्नि-
षेधप्रतियोगित्वे रजतवदेव शुक्त्यादेरपि तथाभावप्रसङ्गादिति भावः ।
अन्त्यावभासमानस्येति विशेषणाददौष इति शङ्कते—“विभ्रा-
न्तिमात्र” इति, । तद्विकल्प्य दूषयति—“मैवम्” इति, ।
प्रागभूदिदमधुना नास्तीति प्रतिषेधः स्यादित्यर्थः । यथार्थस्थले पूर्व-

* घटं न पटी नास्तीति वद् व्यधिकरणधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावाभ्युपगमेन
लौकिकपरमार्थत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकाप्रातीतिकरजताभावस्य निषेधधीविवक्षतायान् न
कोऽपि कथंङ्क्ते इति श्रेयम् ।

मू०—चीनेतु' प्राचीनानुभवविरोधान्नामुष्यात्मलाभः, ।

नच पराचीनानुभवविरोधात्प्राचीनस्यानालंबनतेति युक्तं, स्वगोचरशूरत्वात्सर्वानुभवानाम्, अपरथाति-
प्रसङ्गाद्, उक्तं हि—

“ अन्यथेयमनालम्बा लभमानोदयं कचिद्,
हन्यादेकप्रहारेण बाह्यार्थपरिकल्पनाम् ” इति,
नचास्त्यनुभवयोर्विरोध इति विपश्चितमधस्ताद्, ।

विभ्रान्तिताप्यसति विषयापहारेऽनिर्वाच्यगोचरतयै-
वोपपन्ना,

टी०—संवेदनविरोधादुत्तरसंवेदनानुदयवद्विभ्रमेपि स्यादिति द्वितीयं पक्षं दूषयति— “ पराचीने तु ” इति ।

पराचीनानुभवस्य सत्त्वात्पूर्वविज्ञानविषयापहारेणैवोदय इत्यत आह— “ नचपराचीन ” इति, अपरथातिप्रसङ्गाद्=सत्यस्थलेषि पूर्वविज्ञानविषयापहारप्रसङ्गादिति यावत्, नच सत्यमिथ्यात्ववैष-
म्यादेव व्यवहारसिद्धिरितिवाच्यम्, उत्तरस्य सत्यत्वे सति पूर्वस्था-
प्रामाण्यं तदप्रामाण्ये चोत्तरस्य सत्यत्वमिति परस्पराश्रयप्रसङ्गा-
दिति भावः ।

ज्ञानानामनालंबनत्वाभावे वृद्धसंमतिमाह— “ उक्तं हि ” इति.
एकत्र संविदो निरालंबनत्वे तद्दृष्टान्तावष्टम्भत एव सर्वज्ञानज्ञा-
मपि निरालंबनतानुमानप्रसरादप्रयासत् एव सुगतमतसिद्धिः स्या-
दित्यर्थः ।

‘विपश्चितमधस्ताद्’=‘को विरोधो विप्ती चेदुभयमावेदयत’ इत्यत्र,
विषयापहाराभावे कथं भ्रान्तित्वमित्यत आह— “ विभ्रा-
न्तिता ” इति, ।

मृ०—यदपि ‘एतेनान्यथैवोपपत्तिः ख्यातिबाधयोरुक्तः’ इति,
तदप्येतेनापास्तम् ।

यदपि—‘असद्विलक्षणतायां रजतस्यानाद्यनन्तत्वे
सर्वदोषलम्भादवाधाप्यतः’ इति, तदनङ्गीकारपरास्तम्,

यत्पुनः—‘कादाचित्कतायां तु कारणं वाच्यम्’ इ-
ति, सत्यमेतद्—अत एवाविद्यालक्षणमत्र कारणमाश्रीयते,

यत्स्विदं निगदितम्—‘अविद्या हि ————
ज्ञानं वा ———— कस्य चित्समवायिकारणमद्रव्यत्वाद्’

इति, तदप्यसद्—अनाद्यनिर्वाच्याविद्याश्रयणात्, त-
स्याश्च कार्य्यानुरूपायाः कारणभावस्याप्रत्यूहमुपपत्तेः,
नचास्या अप्रामाणिकतेति युक्तं, कार्य्यवशादेव तत्सिद्धेः

कादाचित्कं हि कारणनियतं नचान्तरेणोपादानं
—, प्रध्वंसातिरेकिणः का-

र्य्यस्योपादानकारणनियमाद्, नचासत्यस्य कार्य्यस्य सा-

टी०—तथापि तस्याः कथं कारणत्वमित्यत आह—“तस्याश्च” इति,

• तत्सिद्धिं दर्शयितुं व्याप्तिं दर्शयति— “ कादाचित्कम् ”
इति, । अस्तु तर्हि निमित्तकारणादेव तत्सिद्धिरित्यत आह—

“ नच ” इति । प्रध्वंसे व्यभिचारनिवारणार्थं—‘ प्रध्वंसातिरे-
किण’ इति पदं, । सत्योपादानत्वमेव तर्हि किञ्चस्यादित्यत आह—

“ नचासत्यस्य ” इति, । प्रपञ्चस्य ब्रह्मोपादानत्ववत् किञ्च

मू०—क्षात्सत्योपादानता युक्ता, तथा सति कुम्भादिवत्सत्य-
तापातात्, नचाऽत्यन्तासतो निरस्तसमस्तसामर्थ्यस्यो-
पादानता युक्तिमती, ।

तथाचानुपपद्यमानायां सदसदुपादानतायां तद्विल-
क्षणमेव कारणं परिशेषतः कार्यमनुमापयेत् सुखादय
इव पृथिव्यादिष्वनुपपद्यमाना अष्टद्रव्यविलक्षणमा-
त्मानम्, ।

तस्य च सादितायां तथाविधोपादानान्तरपरिकल्प-

टी०—स्यादिति तत्राह—“ साक्षाद् ” इति, । तत्र ब्रह्मणोऽप्यविद्या-
विशिष्टस्योपादानत्वं नतु केवलस्येत्यर्थः ।

“ कुम्भादिवत्सत्यता ” इति परसिद्धान्ताभिप्रायेण * । अ-
सदुपादानत्वमेव तर्हि स्यादिति तत्राह—“ नचात्यन्तासत ” इति

अनुपपद्यमानसदसदुपादानत्वे कारणसिद्धिरेव माभूदित्या-
शङ्क्य सुखादेरनुपपद्यमानाष्टद्रव्योपादानत्वे कारणान्तरसिद्धिचद-
त्रापि तद्विलक्षणकारणसिद्धिरिति परिहरति— “ तथाच ”
इति, । ‘ सुखादयः समवायिकारणजन्या गुणत्वादित्यनुमानेन-
सामान्यतः समवायिकारणसिद्धौ, अथावदष्टद्रव्यभाविविशेषगुण-
त्वेनानित्यस्पर्शवदनाधारत्वाद्, अस्मदादिप्रत्यक्षगुणत्वेन च परमा-
ण्वनाधारत्वाद्, अश्रावणत्वेन चानाकाशगुणत्वाच्च, दिक्कालम-
नसां विशेषगुणशून्यत्वाद्, अष्टद्रव्यमतिरिक्ताधाराः सुखादयः सि-
द्ध्यन्ति यथा तथात्रापीत्यर्थः, ।

तथाप्यनादित्वं कथमित्यत आह—“ तस्य च ” इति, का-

* स्वसिद्धान्ते तु-कुम्भादिष्वद व्यावहारिकसत्यत्वापातादिति वचनौघम्, ।

मू०—नप्रसङ्गाद्वाधवतर्कसाहाय्यादनाद्येव तदनुमातव्यम्, ।

अत्र प्रयोगः—विवादपदम्—अनाद्यनिर्वाच्यो-
पादानं विपक्षे वाधकोपपत्तौ सत्यां कार्य्यत्वाद्, यद्य-
थोक्तसाध्यं न भवति न तद्यथोक्तसाधनं यथोभयवा-
द्यविवादास्पदं वस्तु, ।

यत्तदनाद्यनिर्वाच्यं रजताद्युपादानं सैवास्माकमविद्या
सिद्ध्यन्ती रजताद्युपादानतयैव स्वप्रमाणप्रसिद्धेति न
रजतोदेस्तदुपादानतायामपि विवदितव्यं, ।

तदेवमुन्नीतया रीत्या सदसद्वैलक्षण्येऽप्यनिर्वाच्यल-
क्षणे न कोचन दोषकलेति सिद्धम्, ।

अपरे पुनर्वाधगोचरभावमनिर्वाच्यलक्षणमात्वक्षते—

टी०—रणपरम्परायामनवस्थागौरवं च स्यादित्यर्थः ।

“ विवादपदम् ” इति । अत्राचाष्टद्रव्यव्यतिरिक्तद्रव्याश्रि-
तत्ववदप्रसिद्धविशेषणता परिहरणीया, सामान्यतोद्दष्टानुमानेन
कारणस्य प्रसिद्धत्वाद्, वाधकैश्च सदसद्वैलक्षण्येऽप्यनिर्वाच्यत्वाद्, अपरथा
तथा तत्रापि ते दुःपरिहरा स्यादित्यवगन्तव्यं । विपक्षे वाधकोप-
पत्तौ—अनुपपद्यमानसदसदुपादानत्वे सति, घटादावात्मनिच व्य-
भिचारनिवारणार्थं क्रमेण विशेषणद्वयं, *

तथाप्यविद्योपादानसिद्धिः कथमिति तत्राह— “ यत्तद् ”

* घटादीनां सत्यपि कार्य्यत्वेऽनाद्यनिर्वाच्यमात्रोपादानत्वाभावात्तव व्यभिचारवा-
रणाय अनुपपद्यमानसदसदुपादानत्वे सतीति विशेषणद्वयम्, एतावत्युक्ते ब्रह्मणि व्यभिचार
इति तद्वारणाय कार्य्यत्वादिति विशेषणद्वयम् इत्यर्थः, ।

मू०—नचैवमतिव्याप्तिः निर्वाच्यस्याद्मादेरवाधाद्, नाप्य-
व्याप्तिरनिर्वाच्यरज्जुभुजङ्गादेर्वाध्यत्वनियमात्, ।

कः पुनरयं बाधो नाम, नासौ भेदाग्रहप्रसञ्चित-
व्यवहारनिवारणमिति प्रपञ्चितं, नापि विज्ञानविषया-
पहारः, तस्य समानगोचरभिन्नगोचराभ्यामसम्भवाद्, ।

न हि तावत्समानगोचरानुभवान्तरेणानुभवान्तर-
विषयापहारसम्भवः, धारावाहिकेपि तत्प्रसङ्गाद्, नापि
विभिन्नगोचरेण, स्तम्भानुभवेनापि कुम्भानुभवगोचरा-
पहारप्रसङ्गाद्, सति विरोध इतिविशेषणाददोष इ-
तिचेद् नैवं स्वगोचरशूराणां बोधानां विरोधाभावस्या-
भिहितत्वाद्, विज्ञानविषयापहारे च निरालंबनतापत्तेः

तस्मात्सविलासाविद्यानिवृत्तिरेव बाध इत्याचार्याः,
तथा च तद्गोचरतैवाऽनिर्वाच्यतेति सर्वमवदातम्, ।

टी०—इति, । धर्मिग्राहकप्रमाणादेव रजताद्युपादानत्वे सिद्धे न तत्र
प्रमाणान्तरमन्वेषणीयमित्यर्थः ।

ननु परीक्षका यथायथं बाधगोचरतामनुमन्यमाना वस्तूनाम-
निर्वाच्यतां नानुमन्यन्त इत्याशङ्क्य पराभिमतबाध्यतानिराकरणेना-
निर्वाच्यतां सिसाधयिषुराकाङ्क्षामुत्थापयति—“कःपुनर्” इति,

विकल्पपूर्वकमसम्भवं दर्शयति—“नहि” इति, ‘विरो-
धाभावस्याभिहितत्वाद्’=‘को विरोधो विच्छेदो चेदुभयमावेदय-
त’ इत्यत्र, ।

मू०—अपरे तु प्रतिपन्नौपाधौ वाधं तद्गो-
चरभावं च वाधकप्रत्ययप्रवेदनीयमनिर्वाच्यलक्षणमा-
चक्षते, नचैवमपि व्यभिचारः, सतश्चिदात्मनःप्रतिप-
न्नौपाधौ प्रतिषेधानुपलम्भाद्, अत्यन्तासतश्च शशंशु-
ङ्गादेरप्राप्त्यैव तदनुपपत्तेः; नचास्ति सदसदरूपं वस्तु
यत्र व्यभिचारः शङ्क्येत; ।

यदि कश्चित् पूर्वोत्तरानुभवावण्टम्भेन रजतादेरेव
सदसदरूपतां ब्रूयात्; तस्य यथावभासमर्थसदभावे कथं
भ्रान्तिवाधाविति चिन्त्यम्; ।

टी०—समानभिन्नविषयज्ञानयोर्विरोधस्योदितदूषणेनानिर्वाच्यत्वाद्,
नच विरुद्धार्थविषयज्ञानयोर्विरोधः, अर्थयोरपि विरोधस्यानिर्वच-
नात्, सहानवस्थानमिति तस्य निर्वर्चनमिति चेत् तदेव भवद्भि-
रभिधीयतां, यत्र यदा यस्य भावोऽस्ति तत्र तदा तदभावो नास्तीति
निर्वर्चनमिति चेन्न, तत्र तदाऽभावोनास्तीत्यभाववचनेन भाववि-
धानाद्यत्र भावोऽस्ति तत्र भावोऽस्तीति पौनरुक्त्यापत्तेः, यत्राभा-
वोस्ति तत्र भावो नास्तीत्यत्रापि चैतद् दोषस्य तुल्यत्वात्—स्वा-
त्यन्ताभावसमानाधिकरणेषु सुखादिषु लक्षणस्याव्याप्तेः, नच प्रदे-
शभेदेन सहानवस्थानं, निरवयवत्वेनात्मनो निःप्रदेशत्वादिति भावः ।

विवरणाचार्यमतमाह— “ अपरे तु ” इति, । अस्तु त-
र्हि सदसदरूपे व्यभिचार इत्यनैकान्तवादिमतमुत्थाप्य दूषयति,—
“ यदि कश्चिद् ” इति, ।

मू०—सदसद्रूपस्य सदरूपेण प्रतीतिभ्रान्तिरिति चेत्
तत्किमिदानीमसाकल्योपलब्धिरेव भ्रान्तिः, तथा सति
सर्वोपलम्भानां विभ्रमता दुर्वारा, नो खल्विह केन-
चिदप्युपलम्भेन सर्वात्मनाऽर्थोवसीयते,—यथोक्तं—
‘सर्वात्मनार्थो ज्ञानेन केन चिन्नहि गृह्यत’ इति, ।

न च न स्त एव भ्रान्तिवाधाविति वाच्यं, तद्वि-
सिद्धिविरोधात्, सा भ्रान्तिरिति चेत्, तद्वाधो वाच्यः,
तथाचायुष्मतैव भ्रान्तिवाधावाश्रिताविति किमलीक-
निर्वन्धेन, ।

तस्मान्नसन्नासन्नापिसदसदपित्वनाद्यनिर्वाच्याविद्या-

टी०—भ्रान्तिसम्भवमाशङ्कते—“ सदसद्रूपस्य ” इति ।

गूढाभिसन्धिरुत्तरमाह—“ तत्किमिदानीम् ” इति, अस्तु
को विरोध इति तत्राह—“ तथा सति ” इति, । कुत इत्यत
आह—“ नो खलु ” इति, ।

दुर्निरूपत्वादसम्भव एव तयोरित्याशङ्काह—“ न च नस्त ”
इति, । वाधकव्यतिरेकेण भ्रान्तेरभावाद् भ्रान्तेर्वाधोपि वक्तव्य इति
तर्जिराकरणवादिना स्वीकृतावैतावित्याह—“ तद्वाध ” इति ।

वादार्थमुपसंहरति—“ तस्माद् ” इति, । विभ्रमालम्बनस्या-
निर्वाच्यातामाह—“ अनाद्यनिर्वाच्याऽविद्या ” इति, ‘अलीक’

मू०—क्रीडनमलीकनिर्भासं विभ्रमालम्बनमिति सिद्धम्—
“सति चैवं प्रपञ्चोपि स्यादविद्याविजृम्भितः; ।

जाड्यदृश्यत्वहेतुभ्यां रजतस्वप्नदृश्यवद् ” ।

इह केचिदाहुः—धर्मिग्राहकप्रमाणवाधितविषयत-
या नेदमनुमानमात्मानं लभते; यदि पुनरयं न प्रामा-
णिकैः प्रपञ्चः कथं तर्ह्यश्रयासिद्धं न साधनमाश्रयही-
नश्च दृष्टान्तः, अनैकान्तश्चात्मना हेतुः, अपरा-
धीनप्रकाशत्वादात्मनो नानैकान्त इति चेद्,—मैवं
मनोरथमात्रत्वादिति, ।

टी०—इति, अलीको निर्भासो यस्य तत् तथा ज्ञानज्ञेययोरनिर्वाच्यत्व-
मुभयोरुक्तं भवतीत्यर्थः, ।

नन्वात्मनोऽद्वितीयत्वप्रसाधनाय प्रपञ्चस्यैवानिर्वचनीयत्वं सा-
धनीयं तत्किमिति शुक्तिरजतादेः प्रसाधितमित्याशङ्क्य तत्प्रसाध-
नेन दृष्टान्तः प्रसाधित इत्याह—“ सतिचैवम् ” इति, अत्र-
अविद्याव्यतिरिक्तत्वे सतीति विशेषणम् * अन्यथाऽविद्यायानैकान्तिक-
त्वाद् । प्रपञ्चः प्रामाणिको नवेति विकल्प्याद्यं दूषयति,—“ धर्मि ”
इति, । बाधितविषयतया कालात्ययापदिष्टत्वादित्यर्थः ।

“ अनैकान्तिकश्च ” इति, । आत्मनो † दृश्यत्वेऽप्यभिध्या-
त्वादित्यर्थः ।

* अविद्याव्यतिरिक्तः प्रपञ्च इत्येवं पक्षयितव्यमिति तत्त्वम् ।

† वृत्तिव्याप्यत्वं दृश्यत्वमित्यभ्युपगमे आत्मनोऽपि वृत्तिव्याप्यत्वाभ्युपगमादनैकान्ति-
कता, अत्र व्याप्यत्वं दृश्यत्वमित्यङ्गीकारे अतीन्द्रियेषु दृष्टादिषु हेतुर्भागासिद्धतेतिभावः ।

म०—तदेतन्निखिलमपि गगनग्रासकल्पं, तथाहि—यत्ता-
वद्—‘धर्मिग्राहकप्रमाणापवाधितविषयं साधनम्’ इति,
तदतिमन्दं, भेदप्रपञ्चस्य प्रत्यक्षादिगोचरतायाः प्राक्
परास्तत्वाद्, ।

यत्तु—इदमाश्रयासिद्धं साधनमिति, तदप्यनाक-
लिताश्रयवृत्तान्तस्य भाषितं, ।

न खलु नभस्तलकमलायमानं प्रपञ्चमाचक्ष्महे ये-
नायमाश्रयो न स्याद्,*

नचान्तरेण प्रामाणिकभावमाश्रयतानुपपत्तिरित्यपि
कुलधर्मः, प्रसिद्धिमात्रेण तदुपपत्तेः विशेषणवैकल्यात्,

टी०—अप्रामाणिकत्वेपि तुच्छविलक्षणत्वादाश्रयोपपत्तिरिति परिह-
रति—“ नखलु ” इति, ।

अप्रामाणिकत्वे शुक्तिरजतसंसर्गवदाश्रयत्वमेव न स्यादित्यत
आह—“ नचान्तरेण ” इति, प्रसिद्धत्वे सति प्रमाणसिद्ध-
त्वाभावेनाश्रयत्वाभावानुपलम्भात्प्रमाणप्रतिपन्नविशेषणवैयर्थ्याद्,
विभ्रमावभातसंसर्गे मिथ्यात्ववाध्यत्वापरोक्षत्वधर्माणां परीक्षकैर-
भ्युपगमेन प्रामाणिकत्वायोगाद्, ।

ननु प्रतीतिमात्रसिद्धाश्रयादिपरिग्रहेणानुमानप्रवृत्तौ प्रतिवा-
दिवचनमात्रेणानैकान्तिकत्वादिदोषोद्भावनेऽनुमानभङ्गः स्याद्, अ-
नैकान्तिकत्वादेस्तत्रापि प्रतीतिमात्रसिद्धत्वादिति चेद्, न, साध्य-
सिद्धय आभासलक्षणानाक्रान्तस्य त्रिचतुरकक्षाविश्रान्तहेतुभाव-
मापन्नस्य साधनाङ्गत्वेनाभ्युपगमाद्, अन्यथा सर्वपुरुषावाध्य-
त्वस्यासर्वज्ञेन ज्ञातुमशक्यत्वात्कथाऽप्रवृत्तिरेव स्यादित्यर्थः ।

* न वयं प्रमितसंप्रमितं बाध्यमाश्रयामहे, नापि नभस्तलकमलायमानमपि तु प्र-
तीतिमात्रसिद्धमिति भावः, ।

मृ०—प्रसिद्धिश्च प्रपञ्चगोचरा प्राणभृन्मात्रवर्तिनीति कथं
 नायमाश्रयः, तथाचायमाश्रयहीनो दृष्टान्त इत्यपोढं,
 यदपि—‘आत्मनाऽनैकान्तो हेतुः’ इति, तदप्य-
 प्रेक्षावत्पुरुषभाषितम्, अपराधीनप्रकाशत्वादात्मनः, न-
 चैतन्मनोरथमात्मम्, अनुमानागमाभ्यां तदुपपत्तेः, ।

तथाहि—अस्ति तावन्ममेदमनुकूलं प्रतिकूलमिति वा
 विज्ञायानुकूले प्रवर्तते प्रतिकूलाच्च निवर्तत इति लौ-
 किकपरीक्षकाणां संप्रतिपत्तिः, तच्चास्य विज्ञानमवच्छे-
 दकात्मप्रकाशाधीनमवच्छिन्नप्रकाशत्वाद् य उक्तसा-
 धनः स उक्तसाध्यो यथा दण्डप्रकाशाधीनो दण्ड-
 प्रकाशः, ।

स चायमात्मप्रकाशः पराधीनतया न निरूपणगो-

टी ॐ ॐ ॐ किमस्तीति, वाढमित्याह— “ प्रसिद्धिश्च ”
 इति, । आश्रयवत्प्रतीतिसिद्धिमात्रेण दृष्टान्तोपपत्तेरुक्तदोषानव-
 काश इत्याह— “ तथाच ” इति, ।

दिदर्शयिषुस्तस्याश्रयासिद्धता मा भूदित्याश्रयं
 तावदाह— “ तथाहि ” इति, ।

इत्यर्थः ।

“ तच्च ” इति ।

कथं परिशेषसिद्धिरित्यत

आह—“ सच ” इति, ।

मू०—चरतामाचरतीति प्रसक्तप्रतिषेधे परिशेषतः स्वयं-
प्रकाशतासिद्धिः ।

कथं पुनः प्रसक्तनिषेधो, मानसप्रत्यक्षवेदनीयता-
यामप्यस्य प्रकाशोपपत्तेः ।

तथा सति स्वाधारविज्ञानवृत्तिव्याप्यत्वादात्मनः क-
र्मत्वे स्वात्मनि वृत्तिविरोधादिति ब्रूमः ।

कर्तृकर्मणोरैकात्म्यानुपलम्भाद्, नो खल्वङ्गुल्यै-
वाङ्गुली स्पृश्यते, छिद्यते वा धारयैवासिधारा ।

तथाचायं न स्वाश्रयवृत्तिव्याप्यो वस्तुत्वादसिधा-
रावद् इत्यप्रत्यूहमनुमानम्,

टी०—निराकरोति—“ तथा सति ” इति, विज्ञानवृत्तिः=वि-
ज्ञानलक्षणो व्यापार इति यावद् ।

वृत्तिविरोधमेव दर्शयति—“ कर्तृकर्मणोर् ” इति । यां
प्रति यः कर्ता न स तामेव प्रति कर्म, यथा गमनक्रियांप्रति देव-
दत्तः, तथात्मनः स्वाधारक्रियां प्रति कर्तृत्वे न कर्मता स्यादित्यर्थः ।
उक्तमर्थमनुमानारूढं करोति—“ तथा च ” इति । इदं चिर-
न्तनरीत्यावगन्तव्यम्, असिधारात्मनोरनुगतजातेरुपाधेर्वा स्वश-
ब्दार्थस्यानुपलम्भेनानुमानाप्रवृत्तेः ।

वस्तुनस्तु—‘एतन्निष्ठमहमिति ज्ञानम् एतदात्मविषयं न भवति
एतज्जन्यत्वाद् एतन्निष्ठघटादिज्ञानवद्’ इति प्रयोगः, नचाश्रया-

मू०—यस्तु ब्रूते मा भूदयं मानसप्रत्यक्षगोचरस्तथापि
नासावपराधीनप्रकाश, इन्द्रियाद्यधीनासु सर्वार्थसं-
वित्सु स्फुरणाद्,

न खल्वस्य क्रियाफलभाजोपि कर्मभावः, यतः
स्वात्मनि वृत्तिर्विरुध्येत, ।

परसमवेतक्रियाफलशालि हि कर्मेति कर्मविदः,

टी०—सिद्धिर्, अहंप्रत्ययस्य देहव्यतिरिक्तात्मत्वादिभिः सर्वैरभ्युपग-
माद्, न चाप्रसिद्धविशेषणत्वम्, एतदात्मविषयत्वस्य पुरुषान्तरनिष्ठै-
तदात्मविषयानुमानेपि सिद्धतया तदभावस्यापि घटादिज्ञाने सि-
द्धत्वाद्, नचाहंप्रत्ययस्य ग्राहकप्रमाणेनैवात्मविषयतयैव ग्रहणा-
देतस्यात्मविषयत्वाभावानुमानं धर्मिग्राहकप्रमाणवाधितमिति वा-
च्यं तथा सत्यहंप्रत्ययस्य देहेन्द्रियतदतिरिक्तात्मविषयत्वे वादिनां-
विप्रतिपत्त्यभावप्रसङ्गाद्, नचानात्मविषयत्वमुपाधिः, आत्मानात्म-
समूहालम्बनज्ञानाव्याप्तेः, नच तत्रैव भवदनुमानस्यानैका-
न्तिकतेति वाच्यं तस्याप्यहंप्रत्ययस्य मम पक्षत्वाद्, नचानात्ममात्र-
विषयत्वमुपाधिः, पुरुषान्तरनिष्ठाहंप्रत्यये साध्याव्याप्तेः, तस्यैतदा-
त्म्यविषयत्वाभावेऽप्यात्मविषयतयाऽनात्ममात्रविषयताभावादित्यर्थः ।

परिशेषसिद्धये*निराकर्तुं प्रभाकरमतमुत्थापयति-“यस्तु”इति,

एतन्निष्ठज्ञानजन्यफलाश्रयतया घटादिवत्कर्मतापि स्यादित्यत
आह— “ न खलु ” इति, ।

विषयसंविद्वलेन प्रकाशमानस्यापिकर्मत्वाभावं दर्शयितुं कर्म-
लक्षणमाह— “ परसमवेत ” इति, । क्रियाफलशालि हि क-

* निराकरणाय प्रभाकरमतीत्यापनं पूर्वोक्तपरिशेषसाधनाय च तद्विराकरणं
स्मिन् श्रेयम् ।

मू०—तथा सति नात्मनः कर्मभावो गन्तुवद्, ।

यथा खलु गन्तुगतया गत्या गन्तुचैत्रगन्तव्यनगरा-
धिकरणायामपि प्राप्तौ क्रियमाणायां न चैत्रस्य गन्तुः
कर्मता, तथा च न स्वात्मनि वृत्तिविरोधो, नगरस्यैव

टी०—भैत्यभिधाने कर्तव्येतिव्याप्तिः, प्राप्तेरुभयनिष्ठतया कर्तुरपि क्रि-
याफलशालित्वात्, तन्मा भूदित्युक्तं—“परसमवेत” इति, । पर
समवेतफलशालीत्युक्ते तत्रैवातिव्याप्तिः, प्राप्तेरुभयनिष्ठत्वाद्, अत
उक्तं—क्रियेति, । नन्वतिव्यापकमिदं लक्षणम् पर्णाश्रयपतनक्रिया-
फलविभागभाजोपि वृक्षस्यापादानत्वाद्*, नायं दोषः—विभागस्य
पतनक्रियाऽजन्यत्वाद्, मूर्तद्रव्याभिघातकृतो हि विभाग इति ना-
तिव्याप्तिः, † । भवतु कर्मैवंविधं तथापि कथमात्मनस्तदभाव इति
तत्राह— “ तथा सति ” इति, ।

दृष्टान्तं प्रपञ्चयति— “ यथा खलु ” इति, (आत्मनः स्फु-
रणं न परसमवेतक्रियाफलं ततो न कर्मत्वं यथा गन्तुश्चैत्रस्य स्वा-
श्रयगमनक्रियाफलनगरप्राप्तिमतोपि न कर्मत्वं तथात्वापीत्यर्थः) ‡
कस्य तर्हि कर्मतेत्यत आह— “ नगरस्य ” इति, ।

* वृक्षात्पथं पततीत्यत्र, ।

† केचित्तु घालार्थतावच्छेदकपरसमवेतक्रियाफलभागित्वं कर्मत्वं, तेन गमनस्य पू-
र्वदेशपरित्यागपुरस्सरोत्तरदेशसंयोगानुकूलरूपव्यापारवर्धनीत्तरसंयोगी घालार्थतावच्छेद-
क इति तदभागी भ्रामादिः कर्म, पतनस्य त्वः संयोगः फलं नतु विभागः, तेन तद्-
भागिनीपादानस्य न कर्मत्वमित्याहुः, ।

नन्वेवमतिव्याप्यभावेपि ‘आत्मानं जानामि’ इत्यत्रात्मनः कर्मभिन्नलाभावेन पर-
लाभावादव्याप्तिर्द्वारा नच तत्राप्युपाधिभेदात्परत्वं, कर्तृत्वादुपहितस्यात्मनः कर्मत्वं,
केवलस्य च तदभिन्नस्य कर्तृत्वमित्यङ्गीकाराद् इति वाच्यं निरुपाधिसात्मानं जानतीऽव्या-
त्मविदो ज्ञानस्यात्मकर्मकलाभावापातात्, तत्र केवल एवात्मा ज्ञाता ज्ञेयर्थव्यभुपगमाद्,
इति चेन्न केवलस्य ज्ञातत्वाद्यसम्भवेन तत्राप्युपाधिसंसर्गस्यावश्यसम्भुपगमनीयवर्धनीप्राधि-
भेदमादाय परत्वस्य सुवचलादिति दिक् ।

‡ ( ) एतच्चिन्हात्पूर्वर्ती पाठः टिप्पणादपत्तिरिति टिप्पणम् इति वं लिखाद् ।

मू०—तु चैतसमवेतगमनजनितफलशालिनः कर्मभावः,
 न चैतन्मानसप्रत्यक्षप्रवेदनीयतायामप्यात्मनः स-
 मानमिति मन्तव्यं, जानातेः सदा सकर्मकतया कर्मणा
 व्याप्तस्य तन्निवृत्तौ निवृत्तेः,

तस्मादर्थसंवित्तिरेवात्मानात्मप्रकाशनरूपा प्रकाशत
 इति न किञ्चिदवद्यमिति ।

तस्याप्यविचारितरमणीयं वचनं, संविदधीनप्रकाश-
 ता हि संवेद्यता व्याप्ता कुम्भादेः सा च व्यापिका व्या-

टी०—तर्हि मानसप्रत्यक्षतैवास्तु उक्तलक्षणाभावेनात्मनोपि कर्मत्वा-
 भावादित्यत आह— “ नचैतद् ” इति, । पटकर्मकज्ञानेनात्मनः
 सिद्धिरिति नैयायिकादिभिरनभ्युपगमाद् अहमितिज्ञानेऽनात्मकर्म-
 त्वस्यानाशङ्कनीयत्वाद् आत्मनोपि कर्मत्वाभावे सकर्मकज्ञानक्रि-
 यानिवृत्तिरेव स्यादित्यर्थः, ।

इदानीं प्रभाकरः स्वपक्षमुपसंहरति— “ तस्माद् ” इति,
 नीलादिसंविच्छिः स्वाश्रयमात्मानमनिदंतया प्रकाशयति, विषयं चे-
 दन्तया प्रकाशयति, स्वयं च स्वप्रकाशतया स्फुरतीत्यर्थः, ।

संविदतिरिक्तस्य संवित्कर्मत्वाभावे संविदधीनप्रकाशतैव न
 स्यादित्यभिप्रायेण निराकरोति— “ तस्यापि ” इति, । (यत्र शि-
 शपात्वं तत्र वृक्षत्वमप्यस्ति वृक्षता व्यापका व्यावर्त्तमाना यथा
 स्वव्याप्यं शिशपात्वमप्यादायव्यावर्त्तते तद्वद् यत्र संविदधीनप्र-

मू०—वर्तमाना स्वव्याप्यामपि संविदधीनप्रकाशतां सं-
वेदितुः संविद इव व्यावर्तयति वृक्षतेव व्यावर्तमाना
स्वव्याप्यमपि शिंशपात्वम्,

अत्र प्रयोगः—संवेदिता न संविदधीनप्रकाशः
संवित्कर्मतामन्तरेणापरोक्षत्वात्संवेदनवदिति, ।

तदेवं प्रसिद्धः प्रसक्तप्रतिषेधः, तथा च परिशेष-
प्रसिद्धा पुरुषस्यापराधीनप्रकाशता कथमपन्हयेत, ।

टी०—काशं तत्संवेद्यत्वं व्यापकं व्यावर्त्तमानं स्वव्याप्यं संविदधीनप्र-
काशत्वमप्यादाय व्यावर्त्तत इत्यर्थः),*,—“ अत्र प्रयोग ” इति ।

अनु किमत्र संविज्जन्यप्रकाशविषयताभावः साध्यते किं वा सं-
विज्जन्यव्यवहारविषयत्वाभावः, आद्ये सिद्धसाधनता संविज्जन्य-
ज्ञानांतरस्य ज्ञातताया वानभ्युपगमेन तदभावस्य सिद्धत्वाद्, नापि
द्वितीयः संविदोपि संविज्जन्यव्यवहारविषयतया दृष्टांतस्य साध्य-
विकलत्वादिति चेद्, मैवं, संविदतिरिक्तत्वे संविज्जन्यव्यवहारवि-
षयत्वाभावस्य, संविद्वे सति संविदधीनव्यवहारविषयत्वस्य
वा प्रसाधनेनोदीरितदूषणगणातिक्रमाद्, असंविदधीनप्रकाश इति वा-
र्थः, । संवित्तिषु भासते तस्यां संविदि भासत इति —
प्रयोगे सति यथाश्रुतमादाय तद्विघाते कुतोस्य नवकंवलवच्छलत्वा-
पत्तेः, अत्र च घटादिषु व्यभिचारनिवारणार्थं—संवित्कर्मतामन्तरेण
इत्युक्तं, नित्यपरोक्षेषु व्यभिचारनिवारणार्थम्—अपरोक्षत्वादित्युक्तं । न-
चापरोक्षज्ञानविषयत्वाभावेनापरोक्षत्वादित्यसिद्धो हेतुरिति वाच्यं
ज्ञानवदतिरिक्तसाधारण्येनापरोक्षव्यवहारविषयस्यैवापरोक्षत्वेनाभ्यु-
पगमादिति भावः, ।

अस्तु प्रस्तुते किमायातमित्यत आह— “ तदेवम् ” इति ।

* ( ) एतच्चिन्तान्तर्वर्ती पाठोपि पूर्ववदागन्तुक इति ज्ञेयम् ।

मू०—श्रूयते चात्मनः स्वप्रकाशता—‘अत्रायं पुरुषः स्व-
यं ज्योतिर्, आत्मैवास्य ज्योतिर्’ इत्यादि, ।

विज्ञानरूपश्चायमात्मा वेदान्तेषु गीयते—‘विज्ञा-

दी०—अनुमानमुक्ताऽऽगममाह—“श्रूयतेच” इति, । स्वप्नावस्था-
यां विज्ञानसाधनचक्षुरादिनिवृत्तावात्मनः प्रथनादात्मा स्वयं ज्यो-
तिरित्युच्यते, नच तत्रापि मनसोनुपरमात्कथं स्वयंज्योतिष्सिद्धि-
रिति वाच्यं तदा मनसः कर्मतयैवावस्थानात् करणांतरस्याभावाद्,
नचेन्द्रियत्वान्मनसोपरोक्षत्वाभावः, ज्ञानासमवायिकारणाधारत्वेना-
त्मवत्प्रत्यक्षत्वात्, नचेन्द्रियत्वव्याघातः प्रत्यक्षतायामिति मंतव्यं-
साक्षिवेद्यतयेन्द्रियजन्यज्ञानाविषयत्वेन तद्विघातादिति भावः, ।

ज्ञानात्मकत्वेनात्मनः स्वयंप्रकाशतां सिद्धायधिषुस्तत्रप्रमाण-
माह— “ विज्ञान ” इति । “ अयमात्मा ब्रह्म ” इत्यादि-
वाक्यादभिन्नस्य ब्रह्मणो विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेति सामानाधिकरण्या-
दात्मनोपि ज्ञानरूपत्वमर्थादवगम्यते, नच वेदःप्रमाणमिति यत् ज्ञा-
नाधारतया* विज्ञानं ब्रह्मेति सामानाधिकरण्यं, स्वगतनानात्वनिषे-

* भावल्युङ्नादर्थं आद्यसि ज्ञानाश्रयतयेत्यर्थः, युक्तं चेत्तद् अन्यथैतत्समानार्थकं “सर्वं
ज्ञानमिति श्रुतौ ज्ञानपदमन्तीदानं पठमानं व्याकुर्येत यथा चेत्तत् तथा स्थलीकृतमप्यय-
दौचित्येः, तथाहि इह हि ज्ञानपदमन्तीदात्तसमीयते अन्तीदात्तस्वरस्य केवलल्युङ्ग-
तायां नोपपद्यते तथाहि लुण्ठादेशस्य अन इत्यस्य आद्युदात्तधे”ति प्रत्ययप्रथमाकारे
उदात्ते लितीति लिखितस्वरस्य प्रकृतप्रकारे चोदात्ते ‘ऽनुदात्तपदमेकवर्जमिति शेषनिघातस्वरस्य
प्रत्ययस्थयोरकारयोरनुदात्तयोरेकादेशे चोदात्ते सति प्रत्ययान्ताकारस्याऽनुदा-
त्तस्य विभक्त्यकारस्य च’ अनुदात्तौ सुप्पिताविति सुप्स्वरस्यानुदात्तस्य “अभिपूर्व” इ-
ति प्राकादेशो भवन् ‘स्थानेऽन्तरतम’ इति परिभाषयाऽनुदात्तः स्यात् तस्य चानुदात्तस्य
‘उदात्तादनुदात्तस्य स्वरित इति स्वरितादेशो भवेत् । अत एतद् ज्ञानमितिपदं केवलल्यु-
ङ्गत्वे स्वरितान्न स्यात् । यथा काठकैसंज्ञानं विज्ञानं प्रज्ञानमिति, तस्यादन्तीदात्तत्वनिवृ-
द्ध्यर्थमिदं ज्ञानपदं ल्युङ्गन्तरं सत्वर्थीयाच्प्रत्ययान्न वाच्यम् । अर्थं आदिराकृतिगणत्वात् ।
तथा सतप्रतीदात्तस्वर उपपद्यते । अर्थं आद्यच्प्रत्यये यस्येति चेति प्रकृतावन्त्याकारस्य लो-
पे चित् इति चित्स्वरस्य सत्वर्थीयप्रत्ययस्योदात्तत्वे च सति तस्य विभक्त्यकारस्य चैकादि-
शस्यापि एकादेशउदात्तेनोदात्त इत्युदात्तस्यैव भावात् ।

मू०—नमानन्दं ब्रह्म, प्रज्ञानं ब्रह्म' इत्यादि, ।

स्वप्रकाशं च विज्ञानमिति कथं तद्रूपस्यात्मनो ना-
त्मप्रकाशता, ।

यः पुनर्विज्ञानमप्यनात्मप्रकाशमभिधत्ते स इत्थं
प्रष्टव्यः—किमप्रकाशमानमेवान्यप्रकाशनम्, आहो स्वि-
त्प्रकाशमानं विज्ञानमिति ।

टी०—धकाद्वितीयश्रुतिविरोधाद्,*विज्ञानिर्विज्ञानमिति भावस्य भवित्र-
पेक्षया आदित एव बुद्धिस्थत्वेन तस्यैव ग्रहीतुमुचितत्वाच्चेति भावः ।

भवतु विज्ञानरूपत्वं तथापि कथं स्वयंप्रकाशत्वसिद्धिरिति त-
त्राह— “ स्वप्रकाशं च ” इति, ।

विज्ञानमेव स्वयंप्रकाशं न भवतीति नैयायिकमतमुत्थापयति—
“ ” इति, । किमप्रतिभासमानमेवान्यत्रार्थे ज्ञातताल-
क्षणं प्रकाशं व्यवहारं वा मतभेदेन करोति किं वा प्रतिभासमान-
मेव स्वकार्यं करोतीति विकल्पार्थः ।

* उपलक्षणं चेदं ज्ञानशब्दस्य ज्ञानाश्रयपरत्वस्वीकारे ज्ञानस्य तदाश्रयस्य च भिन्न-
त्वेन वस्तुपरिच्छेदस्य दुर्वारत्वाच्च ज्ञानसासानाधिकारस्य न श्रूयमाणं त्रिविधपरिच्छेदी-
च्छेदबोधकमनन्तमिति पदं कर्तव्यं स्याद' इत्यस्यापि ।

एवं च नायं ल्युडन्तः किन्तु 'वर्तिसु' इति सूत्रविहितनप्रत्ययान्तः, ज्ञाघातीक्षणापठि-
तत्वेपि बाहुल्यकान्ततः स ज्ञेयः, तथा चाहुः परिमलकाराः—'ज्ञाघातीराहृत्य नप्रत्ययविधा-
नाभावेपि उणादयोर्बाहुलम् इति बहुल्यदृष्टेन 'यतो विहितान्ततोऽन्यत्रापि भवन्ति' इति
सिद्धिः, एवं सति भावार्थत्वं होमशब्दवदन्तीदान्तत्वं चोपपद्यते नप्रत्ययाकारस्य प्रत्ययस्त्व-
रेणीदात्तत्वे सति तस्य तद्विभक्त्यकारेण भवत एकादेशस्याप्युदात्तस्यैव भावाद' इति, त-
देवाह—“विज्ञानिर्व' इति ।

† नौमांसकमते ज्ञातो घट इत्येवमुन्नेयो ज्ञाततालक्षणी व्यवहारी ज्ञानेन ज-
न्यते नैयायिकमते प्रकाशते घट इत्येवं विधीऽर्थप्रकाशरूपी व्यवहारी ज्ञानेन जन्यत इ-
त्येवं मतभेदेनेतरार्थः ।

मू०—न तावदप्रकाशमानं, तथा सति घटोयं मया ज्ञातो
न वेत्यनन्तरक्षणे संदेहयोग्यतापाताद्, नच कश्चिदप्य-
द्राक्षीदमुं नो वा भवानिति पृष्टोप्यनन्तरं सन्दिग्धे कि-
महमद्राक्षं नो वेति किन्तु निश्चिनोत्येवाहमद्राक्षमिति, ।
तत्सिद्धमेतद्—‘विज्ञानमर्थप्रकाशसमये प्रकाशते
तदुपाधावनन्तरं सन्देहायोग्यत्वादर्थवद्’ इति, ।

‘प्रकाशमानताभ्युपगमे तु यदि*विज्ञानान्तराधी-
नमस्य प्रकाशनं तदैव तत्रापि विज्ञानान्तरमवश्यंभा-

टी०—प्रथमं पक्षं दूषयति—“ नतावद् ” इति, । प्रसंगस्य वि-
पर्ययमाह— “ नच ” इति, । संदेहायोग्यत्वादित्युक्ते हेतोरसि-
द्धिर्नित्यमनित्यं वा स्वप्रकाशं नवेति संदेहायोग्यत्वादत उक्तं—
“ तदुपाधौ ” इति, । तदुपाधौ=अर्थोपाधावर्थलक्षणेऽवच्छेदक
इति यावत्, इदमपि चिरंतनरीत्यावगंतव्यम्, अर्थोपाधावित्यर्थवि-
शेषितस्य विवक्षितत्वेऽर्थस्यार्थविशेषितत्वाभावेन ह्यनन्तस्य साधन-
विकलत्वात्, तस्माद् घटज्ञानं घटव्यवहारसमये व्यवह्रीयमाणं ज्ञातो
घट इतिव्यवहारविषयत्वादटवदिति प्रयोगोनुसंधेयः, कथंचिदन्-
न्तरसंदेहयोग्यत्वं तु विपक्षे बाधकस्तर्क उन्नेयः, ।

प्रथमज्ञानस्यापि विषयव्यवहारसमये ज्ञानान्तराधीनव्यवहार्य-
त्वमस्तु को दोष इत्यत आह— “ प्रकाशमानता ” इति, । अ-

* नच सुखादिबन्धनाधीनप्रकाशलेपि संशयाद्यविषयलोपयत्तिरिति वाच्यं, द्वितीयज्ञा-
नाभ्युपगमे प्रथमज्ञानवद् द्वितीयस्याप्यवश्यवेद्यत्वेऽनवस्थापात इत्याशयेनाह—“यदि” इ-
त्यादिना, । न च सुखादिप्रतिबन्दी, तत्राप्यस्मरते तत्साधकसाक्षिणः स्वप्रकाशलेपान-
वस्थानवतारात्—भवतामिव तत्रापि दौर्घ्यात् ।

मू०—व्रीत्यनवस्था प्रसज्येत, न चास्त्येकदैवानन्तविज्ञानप्रतिभासः, ।

किञ्च विज्ञानविषयं विज्ञानान्तरं मानसमिष्यते तत्त येन मनःसंयोगेन विषयविज्ञानमजनि तेनैव विज्ञानविषयमपि विज्ञानं जन्यम्, उत संयोगान्तरेणेति वाच्यं, न तावदग्रिमः कल्पः, करणस्य* प्रत्ययपर्याये सामर्थ्यानभ्युपगमाद्, असमवायिकारणभेदानुरोधादेव च तदुपपत्तेः, ।

अपरथा त्वपेक्षणीयान्तरासंभवे स्मरणादियौगपद्यो-

टी०—नवस्थाया मूलक्षयकरीत्वमाह—“ नचास्ति ” इति, ।

ज्ञानग्राहकविज्ञानस्य सामग्र्यनिरूपणादपि ज्ञानस्य वेद्यत्वं न संभवति इति विकल्पपूर्वकमाह—“ किञ्च ” इति, एकेनैव मनःसंयोगेन ज्ञानद्वयं जन्यत इति पक्षे तदयौगपद्याभावात् क्रमेणेति वाच्यं, तत्र दूषणमाह—“ करणस्य ” इति, । एकस्य क्रमेण

कथं

मादभ्युपपद्यत इति परिहरति—“ असमवायि ” इति, । अ-

समवायिकारणभेदानङ्गीकारे दोषमाह—“ अपरथा ” इति, ।

संस्कारेन्द्रियसंप्रयोगसहितेनैकेनात्ममनःसंयोगेन घटस्मरणघटानु-

* किं युगपदेव ज्ञानद्वयं जनयति स मनःसंयोग उत पर्यायेण, नाद्यः, अनुव्यवसायं प्रति कर्मकारकतया जनकस्यव्यवसायस्य तज्जन्यानुव्यवसायस्य च समसमयमेव जन्माभावाद् यौगपद्याद्योगाद्, न द्वितीय इत्याह—‘करणस्य प्रत्ययपर्यायि’ इति, प्रत्ययपर्यायः = प्रत्ययपरम्परा, प्रत्ययपर्यायि सामर्थ्याभावं स्पष्टयति—‘असमवायिकारणभेदानुरोधाद्’ इत्यादिना ।

मू०—त्पत्तेः, अक्रमाच्च* कारणात्कार्यक्रमानुपपत्तेरिति,
बाह्यसामग्र्यवच्छिन्नाच्च ततो युगपदुत्पत्तिप्रसंगात्, ।

नापि पश्चिमः, तथाहि कुंभज्ञानोत्पत्तिसमकालं म-
नसि क्रिया ततो विभागस्ततः पूर्वसंयोगविनाशस्तत
उत्तरसंयोगोत्पत्तिस्ततो ज्ञानान्तरमिति बहुतरकाल-

टी०—भवयोर्युगपदुत्पत्तिप्रसंगोऽपेक्षणीयांतराभावादित्यर्थः । दूषणा-
न्तरमाह—“ अक्रमाच्च ” इति, । कारणक्रममन्तरेण कार्यक्रमस्या-
कस्मिन्कत्वप्रसंग इत्यर्थः । एकत्वेऽपि मनःसंयोगस्य तत्तदिन्द्रियम-
नस्सन्निकर्षस्येन्द्रियार्थसन्निकर्षस्य च क्रमभावित्वात्स्येव कारण-
क्रम इत्यत आह—“ बाह्य ” इति, । आत्मसंयुक्तेन मनसाधि-
ष्ठितेन्द्रियैर्घटादीनां युगपत्सन्निकर्षे घटपटादिविषयानेकज्ञानयौ-
गपद्यप्रसङ्गोपेक्षणीयान्तराभावाद्, अत एकस्यात्समनःसंयोगस्यैक-
ज्ञानजनकत्वनियम इति भावः ।

संयोगान्तरेणेति पक्षं दूषयति—“ नापि ” इति, । उत्तर-

* तदेवमनुभवकारणरूपकार्यभेदः परिदृश्यमानस्तदुपपादकासमवायिकारणभेदं
कल्पयतीत्युक्तमिदानीं कार्यक्रमोऽपि क्रमवत्कारणमन्तरेणानुपपत्तमानोऽसमवायिकारण-
क्रमं कल्पयति ततश्च संयोगस्याऽसमवायिकारणस्यानेकत्वमित्याह—“ अक्रमाच्च ” इति, ननु
भवतु कारणक्रमः, तथापि नासमवायिकारणस्य सोऽपि तु विषयेन्द्रियसंयोगादिरूपा या
बाह्यसामग्री तदीयः स इत्याशङ्क्याह—“ बाह्यसामग्री ” इति, । बाह्यसामग्र्यवच्छेदकक्रमभे-
देन कार्यक्रमाभ्युपगमे युगपदेव संप्रयुक्तेषु घटपटादिषु युगपदेवानेकज्ञानजन्यप्रसङ्ग इत्यर्थः,
अथं भावः—यत्र युगपदेव विषयेन्द्रियसंयोगस्तत्र युगपदेवानेकानि ज्ञानानि जाये-
रन् ननु तदस्ति, तस्मात् तत्रापि कार्यक्रमप्रयोजकी बाह्यसामग्र्यतिरिक्तस्यान्तरस्य का-
रणस्य क्रमो वक्तव्यः, तत्र चात्ममनसोरैकत्वात्क्रमायोगात्परिषेपात् तयोः संयोगलक्षणा-
समवायिकारणक्रम एव प्रयोजकी वक्तव्यः, ततश्च सिद्धसमवायिकारणस्य क्रमवत्त्वमिति,

मू०—कलाकलापविलम्बितं कथमिव वर्त्तमानमाकलयेद्वि-
ज्ञानं प्राचीनमिति परिशेषतः स्वप्रकाशतैवास्याश्रयणी-
या, किंच कुम्भादयो जडत्वाच्च स्वतः प्रकाशन्ते नाप्य-
न्योन्यप्रकाशाः, तत्र संवेदनमपि चेज्जडं किन्तेनाधिक-
माचरितम् ।

नच नयनादिवज्जडात्मनोपि सत्तामात्रेणास्याऽर्थप्रका-
शकता, विकल्पासहत्वात्, तथाहि—किं विज्ञानादन्यदर्थ-
प्रकाशनमर्थस्वभावस्ततोर्थान्तरं वा स्यात्, न तावदर्थ-
स्वभावो द्रवकठिनयोरिव जडप्रकाशयोरैकात्म्यविरोधा-

टी०—ज्ञानसमये पूर्वविज्ञानस्याभावात्पटं जानामीति वर्त्तमानतया
विज्ञानप्रतिभासो न भवेदित्यर्थः, ।

अन्यथा जगदान्ध्यप्रसङ्गादपि विज्ञानस्य स्वयंप्रकाशत्वमभ्यु-
पेयमित्याह—“ किंच ” इति, । घटादीनामेव तर्हि मिथः प्रका-
शकत्वमस्त्विति तत्राह—“ नापि ” इति, ।

चक्षुरादिवदप्रकाशमानस्यापि विज्ञानस्यार्थप्रकाशकता*
किञ्च स्यादित्यत आह—“नचनयन” इति, । प्रकाशकता नाम
प्रकाशजनकता, तथा च विज्ञानजन्यो यः प्रकाशः स किं विज्ञा-
नाद्भिन्नत्वे सति तद्विषयादभिन्नः किं वा भिन्न इति विकल्पार्थः,
आद्यं दूषयति—“ नतावद् ” इति, । स्थिरास्थिरत्वेन विरोधा-

* ज्ञायमानमेव विज्ञानमर्थवाच्यारहेतुरिति न नियमी निलीनस्यापि तस्य नय-
नादिवद् वाच्यारहेतुलक्षणादिति भावः, ।

मू०—त, क्षणभंगिनश्च — प्रकाश्यैक्यानुप्रपत्तेः,
नाप्यर्थोन्तरमर्थधर्मो विज्ञानाधेयमर्थप्रकाशनमिति युक्तं,
प्रध्वस्तानागतयोस्तदयोगात्, अस्ति च तयोरप्यवभासः;

—वार्थप्रकाशनमाश्रीयेत विज्ञानमेव तत्संज्ञा-
न्तरेणापन्नं, तच्चेज्जडं न प्रकाशेत, नाप्यर्थः केवलो-

—, इत्यायातमान्ध्यमशेषस्य जगतः, ।

तस्माद् विज्ञानमेव स्वपरप्रकाशस्वभावं प्रकाशत-
इत्याश्रयणीयम् ।

स्वात्मनि वृत्तिविरोधान्न स्वसंवेदनं विज्ञानमिति
चेद्, मैवं, वृत्त्यनभ्युगमाद्, आलोकवद् ।

— न संभवतीत्याह—“क्षण” इति, । द्वितीयं दूषयति—
“ नापि ” इति, । अस्तु तर्हि तयोरप्रतिभास इति तत्राह—
“ अस्तिच ” इति, । मा भूद्वाह्यार्थधर्मत्वमात्मधर्मत्वं किं न
स्यादित्यत आह— “ यद्यान्तरमेव ” इति, । भवतु को दोष
इत्यत आह— “ तच्चेद् ” इति, । प्रथमविज्ञानवदित्यर्थः ।

स्वप्रकाशं ज्ञानमिति — प्रकाश्यप्रकाशकभावोऽ-
मिहित इति मन्वानः शङ्कते— “ स्वात्मनि ” इति, ।

इद्यान्तं प्रपञ्चयति— “ यथा ” इति, । आलोकस्य विष-
यसंस्कारत्वम्, इन्द्रियसंस्कारत्वं वेति मतभेदमङ्गीकृत्याह—

मू०—यथा स्वत्वालोकः तमःपटलपाटनेन चक्षुराप्याय-
कत्वेन वा घटादिभिः स्वप्रकाशनायापेक्ष्यते नचालो-
केन स्वप्रकाशायालोकान्तरं, नचास्य स्वात्मनि वृ-
त्तिविरोधः ।

न स्वत्वस्य स्वभावभेदादालोकान्तरानधीनप्रका-
शादन्या वृत्तिर्या स्वात्मनि विरुध्येत, तथैव विज्ञाने-
पीति सर्वमनवद्यम् ।

अथाप्यस्य क्षणभङ्गिनः कथं नित्यात्मस्वभावतेति
चेद्, मैवं, विज्ञानस्यापि क्षणभङ्गितासिद्धेः, ।

न च नीलसंवेदनसमये पीतसंवेदनानुपलम्भात्

टी०—“तमःपटल” इति, । अन्धकारस्थस्याप्यालोकिहितविषय-
स्यावभासनादालोकस्य विषयसंस्कारकत्वं, नयनस्य तैजसत्वा-
दालोकेन तैजसेन तस्य प्रचुरताकरणादिन्द्रियसंस्कारकत्वमिति-
परीक्षकाः । प्रकाशान्तराभावे स्वात्मनि वृत्तिविरोध इति तत्राह—
“ नच ” इति, ।

तदेव स्पष्टयति— “ नखलु ” इति, । * स्वसंवेदनं संवेदन-
मित्यत्र स्वशब्दः ‘स्वयंदासास्तपस्विन’ इतिवदन्यव्यावृत्तिपरो नतु
स्वात्मवृत्तिविधायक इत्यर्थः, ।

स्वयंप्रकाशत्वेऽपि विज्ञानस्यात्मस्वरूपता न संभवति क्षणिक-
त्वाद् इति शङ्कते—“ अथापि ” इति, । उपाध्युपहितस्यानु-

* स्वात्मवृत्तित्वाभावे कथं स्वसंवेदनं विज्ञानमिति शब्दप्रयोगस्तत्राह— ‘स्वसंवेद-
नम्’ इति ।

मू०—क्षणभङ्गत्वसिद्धिः, नीलाद्यनुपलम्भेपि स्वाभाविक-
र— दुर्निर्वारत्वाद् ।

न खलु नीलसंवेदनं पीतसंवेदज्ञमिति संवेदनव्यक्तय
एवोदयन्ते व्ययन्ते चेति साम्प्रतं, तत्राजानतो भेदा-
नुपलम्भाद्, ।

नचाऽन्यस्य नीलादेर्भेदोपलम्भस्तत्त्वतःसंवेदनभे-

टी०—पलम्भेपि स्वरूपस्योपलम्भान्न क्षणिकत्वसिद्धिरिति परि-
हरति—“ नीलादि ” इति, ।

अनुपहितज्ञानस्याभावादुपहिता एव ज्ञानव्यक्तयो जायन्ते नि-
रुध्यन्ते चेत्यत आह— “ नखलु ” इति, । विशेषणभूतार्थभे-
दमन्तरेणगगनस्येव स्वरूपतो भेदानवगमादिति हेतुमाह—“तत्र”
इति, । नच विषयस्यैकत्वेपि तत्र ग्रहणस्मरणयोरुपलम्भादस्ति स्व-
रूपतो भेद इति वाच्यं तत्र धर्मिण एकत्वेपि पूर्वानुभवकर्मत्वत-
द्रहितस्वरूपविशेषणभेदेन विषयस्य भेदादिति भावः, ।

अस्तु तर्हि विशेषणभेदादेव विशेष इति तद्वाह— “ नच ”
इति, नच विषयभेदस्य विज्ञानभेदप्रयोजकत्वं, विषयस्यैकत्वेपि
भवता विज्ञानभेदाङ्गीकारात्, तद्भेदे चेश्वरज्ञानस्यैकत्वाभ्युपगमात्,
विज्ञानं विज्ञानमिति चानुवृत्तप्रत्ययस्य गकारो गकार इति वदे-
कव्यक्तिविषयत्वात्, सामान्यविषयत्वे च व्यक्तिभेदकल्पनामौरवाद्,
भेदप्रत्ययस्य च तत्तद्विषयतत्तदंतःकरणवृत्त्युपाधिभेदेन घटाकाशो
मटाकाश इतिवदुपपत्तेः, विवादाध्यासितमेतज्ज्ञानं एतज्ज्ञानप्र-
तियोगिकभेदाधिकरणं न भवति ज्ञानत्वादेतद्वदिति प्रयोगसंभवा-
च्च, नच घटादिष्वपि समानः प्रसङ्गो, ऽद्वैतवादिनं प्रत्यनिष्ठत्वाभा-
वाद्, नचेदमस्मादिति पुरुष एव भेदप्रतीतेः प्रतिज्ञापदयोर्व्याघात

मू०—दोषादानायालं, न च नीलादीनामन्योन्यभेदोपि श-
क्यनिरूपण इति निवेदितं,

तस्मात्संविद्वरूपतायामात्मनो न दूषणं पश्यामः,
सा च स्वयंप्रकाशेति सिद्धा तद्वरूपस्यात्मनः स्वप्रकाशता,
तथाच न तेनानैकान्तं प्राक्तनं साधनमिति सर्वं निर्मलम् ।

“मायामयत्वसिद्धौ च प्रपञ्चस्य प्रमाणतः,
प्रत्यक्षादिप्रमाणानां प्रामाण्यं व्यावहारिकम्, ॥ १ ॥
अद्वैतागमवाक्यन्तु तत्त्वावेदनलक्षणम् ।
प्रमाणभावं भजते वाधवैधुर्यहेतुतः” ॥ २ ॥

टी०—इति वाच्यम्, उत्थितः शयनादद्यतनः श्वस्तनाम्न भिद्यत इति
षदविरोधादिति भावः । प्रमाणानां भेदाग्राहकत्वाद्विशेषणभेदाप्य
सिद्ध इत्याह—“नच” इति, संविद्वरूपत्वेपि कथं स्वप्रकाशत्व-
मित्यत आह—“साच” इति, स्वप्रकाशत्वसाधनस्य फलमाह—
“तथा च” इति, ।

निखिलप्रपञ्चस्य मायामयत्वेन तन्मध्यपातिनां प्रत्यक्षागमादीना-
मपि तथात्वाद्वितीयब्रह्मस्वरूपासिद्धिः, आगमस्य प्रमाणत्वे वा
प्रत्यक्षादीनामपि तथात्वं किं न स्यान्मायाशरीरत्वमानत्वयोरविशे-
षादित्यत आह—“मायामयत्व” इति, सत्यपि मायाशरीरत्वे त-
त्त्वतो विषयवाधात् सांव्यावहारिकमेव प्रामाण्यं प्रत्यक्षादीनामि-
त्यर्थः । आगमेपि तर्हि तथा किं न स्यादित्यत आह—“अद्वैत”
इति, तत्त्वतो विषयवाधाभावादद्वैतागमस्य तात्त्विकमेव प्रामाण्य-
मित्यर्थः ।

मृ०—इह खलु निखिलप्रमाणानां मायाशरीरत्वाविशेषेपि तत्त्वतो विषयवाधात्सांव्यवहारिकमेव प्रामाण्यं प्रत्यक्षादीनाम्, अद्वैतागमवाक्यानां तु तद्विपर्ययात् तात्त्विकमेव प्रामाण्यमिति साम्प्रतं

दृष्टा च मायाशरीरेभ्योपि तत्त्वज्ञानोत्पत्तिर्वर्णदैर्घ्यादिभ्यः,

तथाहि—वर्णह्रस्वदीर्घादयोऽन्यधर्मा अपि समारोपि-

टी०—प्रथमश्लोकं व्याचष्टे—“ इह खलु ” इति, द्वितीयश्लोकं व्याचष्टे—“ अद्वैत ” इति, तद्विपर्ययात्=तत्त्वतोविषयवाधाभावाद्, न च मायाशरीरत्वे प्रत्यक्षादिविषयासत्यतापि स्यादिति वाच्यं—“ सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म ” इति, विषयसत्यत्वश्रुतिविरोधेन कालात्ययापदिष्टत्वात्, स्वरूपसत्यत्वाविशेषादेव च शुक्तिरजतविज्ञानवत् प्रत्यक्षादेरपि विषयसत्यता भवतोपि न स्याद्, अथ विषये वाधावैधाभ्यां तद्व्यवस्था, स्वरूपसत्यत्वाविशेषे निरंकुशप्रसरे सापि भवतः कथं स्यात्, तथाभावे वा मायावादिना किमपराद्धं येन तत्र सा न भवेदिति भावः। मायाशरीरस्य तत्त्वप्रमितिजनकत्वमदृष्टचरमित्यत आह—“ दृष्टाच ” इति, स्वरूपतः सत्यस्यापि प्रमितिजनकत्वमदृष्टचरमिति पर्यनुयोगः सत्यवादिनोपि तुल्य एव तथापि सुहृद्भावेन वर्णदैर्घ्यादाहरणमिति मन्तव्यं, ।

वर्णदैर्घ्यादीनां मायाशरीरत्वमुपपादयति—“ तथाहि ” इति, वर्णनित्यत्ववादे दैर्घ्यादीनां वर्णधर्मत्वाभावाद्भिव्यञ्जक-

मू०—ताः तत्त्वप्रतिपत्तिहेतवो, न खलु लौकिका नाग इति च नग इति वा पदात् कुञ्जरं गिरिं वा प्रतिपद्यमाना भवन्ति भ्रान्ताः ।

प्रतिविम्बस्य चालीकस्य सत्यविम्बानुमापकता दृष्टैव, न च तत्र विज्ञानमात्रस्य स्वरूपसतः प्रामाण्यं न

टी०—ध्वनिधर्मा वर्णेष्वारोपिताः स्वीक्रियन्ते । नन्वव्यतिवादे दीर्घत्वादयो वर्णेषु तथा व्यवहियमाणास्तत्त्वप्रतिपत्तिहेतवो ननु परारोपितास्तत्कथं दृष्टान्त इति चेद्, इतोपि दीयतां दृष्टिः प्रमाणप्रमेयप्रपञ्चोप्यविद्यमान एव ब्रह्मणि तथा व्यवहियमाणस्तत्त्वप्रतिपत्तिहेतुरस्तु, । नन्वभिव्यञ्जकध्वनिषु दीर्घादयः परमार्थतो विद्यमाना गकारादिषु तथा व्यवहियन्ते प्रपञ्चः पुनरन्यत्रातथाभूतः कथं ब्रह्मणि तथा व्यवहियतामिति चेत् तत्किमिदानीं वर्णविशिष्टतया तथा व्यवहियमाणमपि दीर्घत्वादिस्वरूपं परमार्थवस्तु, तथासति वाश्रो दत्तजलाञ्जलिः स्यात्, संसर्गप्रत्ययमनादत्यासंसर्गाग्रहादेव संसर्गव्यवहाराङ्गीकारे च निरंकुशप्रसरोयमसंसर्गाग्रहः संसर्गग्रहावग्रासो मानकथामपि वितथी कुर्यात्, यत्राऽविसंवादिव्यवहारस्तत्र संसर्गज्ञानमन्यत्र पुनरन्यथेति चेद्, हन्त व्यवहाराविसंवादिविसंवादित्वयोरप्यसंसर्गाग्रहादेव तथाव्यवहारेऽविसंवादित्वमपि व्यवहारस्य कथं स्यादित्यलमतिविस्तरेण, ।

ननु वर्णानित्यत्ववादे दीर्घत्वादयो वर्णेषु परमार्थभूतास्तत्कथमयं दृष्टान्त इत्यपरितोषादाह—“प्रतिविम्बस्य” इति, ननु बिम्बानुमानेपि प्रतिविम्बज्ञानमात्रस्य सत्यस्यैव प्रामाण्यं ननु मिथ्याभूतस्य प्रतिविम्बस्येत्याशङ्क्याह—“नच” इति, ज्ञानमात्रस्य बिम्बानुमापकत्वमुतालीकप्रतिविम्बावच्छिन्नस्येति विकल्प्याद्यं दू-

मू०—पुनर्विषयस्याप्यलीकस्येति साम्प्रतं, विज्ञानान्तरेपि तत्प्रसङ्गाद्, अलीकालम्बनभेदावच्छिन्नस्यैव तस्य तथा-
स्वान्नातिप्रसङ्ग इति चेत् कथं तर्हि तदवच्छिन्नस्य
व्याप्यतायां तस्याप्रमाणता,

तदेवं मायाशरीरताविशेषेपि कस्य चिदर्थविसंवादा-
त्प्रामाण्यं कस्य चिन्नेति न किञ्चिदवद्यम्

उक्तं हि—“ मणिप्रदीपप्रभयोर्मणिवुद्ध्याभिधावतोः,
मिथ्याज्ञानाविशेषेपि विशेषोऽर्थक्रियां प्रति” इति, ।

एवं चेदमपास्तं यदाहुः—‘प्रतिष्ठितप्रामाण्यप्राचीनप्र-

टी०—व्यति—“ विज्ञानान्तरेपि ” इति, ।

द्वितीयं पक्षमुन्म्याप्य दूषयति—“ अलीक ” इति, विशि-
ष्टस्य प्रमितिजनकत्वे विशेषणस्यापि तदवश्यंभावीत्यर्थः,

उक्तव्यवस्थामुपसंहरति—“ तदेवम् ” इति, ।

सर्वस्य मायामयत्वे विसंवादाविसंवादव्यवस्थापि कथं स्या-
दिति शङ्कां धर्मकीर्तिवचनेन परिहरति—“ उक्तम् ” इति, प्रत्य-
क्षादीनां सांव्यवहारिकप्रामाण्योपपादनेनेदमपि चोद्यं निराकृतमि-
त्याह—“ एवंच ” इति, एकप्रमाणवादिनापि चार्वाकेणाध्यक्षस्य
प्रमाणद्वयवादिवौद्धेनाध्यक्षादेः प्रामाण्यस्य स्वीकरणात्प्रतिष्ठितम्,
आगमस्य स्वरूपे प्रामाण्ये च विप्रतिपत्तेरप्रतिष्ठितं प्रामाण्यं, पदप-
दार्थयोः स्वरूपग्रहणे प्रत्यक्षस्य संगतिग्रहणे चानुमानार्थापत्योरुप-
योगात्प्राचीनत्वं, प्रतिष्ठिताप्रतिष्ठितयोः सापेक्षनिरूपेक्षयोश्च विरोधे
प्रतिष्ठितं निरपेक्षं च प्रबलमितरद् दुर्बलमिति न्यायादागमस्याप्रा-
माण्यमित्यर्थः, ।

मू०—त्यक्षादिविरोधादाम्नायस्य तदपेक्षस्याप्रामाण्यम्' इति,
सांव्यवहारिकप्रामाण्यभावस्यैव प्रत्यक्षादेः स्वरूप-
सिद्धावाम्नायेनापेक्ष्यमाणत्वात्, तात्त्विकांशबाधनेऽपि
विरोधाभावात्, ।

प्राचीनतया च प्रतिष्ठितस्यापि रजतज्ञानस्य प्रस-
ञ्जकतया च स्वरूपसिद्धावपेक्ष्यमाणस्यापि नेदं रजत-
मिति पराचीनज्ञानेन बाधदर्शनाद्,

आम्नायस्यापि स्वतः सिद्धप्रमाणभावस्य प्रमिता-

टी०—सांव्यवहारिकप्रामाण्यस्योपजीव्यत्वे तदन्यथाप्रतिपादने उप-
जीव्यविरोधः किं वा तात्त्विकस्य, आद्ये तस्योपजीव्यत्वेऽपि तद्बाधा-
भावान्न विरोध इति परिहरति—“ सांव्यावहारिक ” इति, प-
दपदार्थयोः स्वरूपस्य संबंधस्य वाऽग्रहे शब्दस्याप्रामाण्यादुपजीव्यस्ता-
त्त्विकांश इति न वाच्यं त्रिचतुरकक्षाविश्रान्तेनैव तद्ब्रह्माङ्गीकाराद्,
अन्यथा सर्वपुरुषावाध्यत्वस्यासर्वज्ञेन दुर्बिज्ञानतया न शब्दप्रवृत्ति-
स्यादित्यर्थः । तात्त्विकांशस्यानुपजीव्यत्वात् तद्बाधेऽपि न विरोध
इति द्वितीयं पक्षं दूषयति—“ तात्त्विक ” इति, आम्लास्य सा-
पेक्षत्वं किमुत्पत्तौ किं वा प्रमिताविति विकल्प्याद्ये दोषमाह—
“ प्राचीनतयाच ” इति, ।

द्वितीये दोषमाह— “ आम्लास्य ” इति, ।

मू०—वनपेक्षतासाम्याद् युक्तं तस्य परस्यैव वलीयस्त्वं,
तदुक्तं महर्षिणा—“ पौर्वापर्ये पूर्वदौर्वल्यं प्रकृति-
वद्” इति* ।

टी०—उत्तरस्य प्राबल्ये जैमिनिसूत्रमुदाहरति— “ तदुक्तम् ”
इति, इदमास्नायते ‘वह्निपवमानं प्रसरतामृत्विजां यदि प्रतिहर्ताप-
छियेत पशुभिर्यजमानो वाध्येत सर्वस्वं दद्यात्, यद्युद्गातापछि-
येत यज्ञेन यजमानो वाध्येत, अदक्षिणो यज्ञः समाप्यत, इति, तत्र
प्रतिहर्तुरपछेदे सर्वस्वदक्षिणा उद्गातुरपछेदे दक्षिणाभावः प्रापश्चित्तं
प्रतीयते पूर्वाधिकरणोऽयुगपन्निमित्तद्वयसन्निपाते सत्युभयोरगृ-
ह्यमाणाविशेषत्वादुभयं निमित्तं विकल्पेन नैमित्तिकं प्रयोजयति, इति
स्थापितं, यदा पुनः प्रतिहर्तुरुद्गातुश्च क्रमेणापछदः तदा पूर्वनिमित्तं
नैमित्तिकं प्रयोजयत्याहोस्विदुत्तरं निमित्तमिति संदिह्यते, तत्र प्र-
थमभाविनोऽनुपसंज्ञानविरोधित्वात्तद्विरोधेन चात्तरस्योत्थानानु-
पपत्तेः पूर्वमेव निमित्तं नैमित्तिकं प्रयोजयतीति प्राप्ते उच्यते—
“ पौर्वापर्ये पूर्वदौर्वल्यं प्रकृतिवद् ” इति, निमित्तयोः पौ-
र्वापर्ये पूर्वदौर्वल्यम्, उत्तरस्य वलवत्त्वं न्याय्यम्, उत्तरस्य दक्षिणा-
भावविषयशास्त्रस्य पूर्वनिरपेक्षतया जन्यविज्ञानस्य पूर्वज्ञानविष-
यापहारेणैव जायमानत्वात्† प्रथमस्य वलवत्त्वस्य पूर्वसापेक्षोत्तर-

* जे० अ० ६ पा० ५ सू० ५४ अधि० २२ ।

† ज्यौतिषौसे वह्निपवमानार्थं हविर्धानाग्निर्गच्छतामृत्विजयजमानानामन्वार-
भणं विहितं—“ अथयुं प्रक्षीताऽन्वारभते प्रक्षीतारमुद्गातोद्गातारं प्रतिहर्ता ” इत्या-
दिना, तद्विच्छेदे च प्रायश्चित्तमास्नायते ‘यद्युद्गाताऽवच्छिक्तेताऽदक्षिणं तं यज्ञमिष्ट्वा
तेन पुनर्यजेत तत्र तद् दद्यात् यत् पूर्वस्मिन् दास्यन् स्याद् यदि प्रतिहर्तापच्छियेत सर्व-
वेदसंदद्याद् इति, तत्रोद्गातुः प्रतिहर्तुश्च युगपद् विच्छेदे सति “तत्र विप्रतिषेधादिकल्पः
स्याद्” इति पूर्वस्मिन्नधिकरणे उभयनिमित्तसद्भावाद्वैच्छिकः ‘उद्गातुर्निमित्तकः प्रति-
हर्तुर्निमित्तको वा’ प्रापश्चितो निर्णीतः, आनुपूर्व्यां क्रमेणावच्छेदे त्वनेन निर्णीयत
इति भावः ।

‡ पूर्वोदयकाले उत्तरस्याप्राप्तत्वादपि न पूर्वेण परस्य बाधः, तथा चाहः—पूर्वं
प्रथमजातत्वादवाधित्वैव जायते, परस्याऽनन्यधीत्यादान्नत्ववाधेन सम्भवः” इति, ।

मू०—तथाच—“ पूर्वात्परवलीयस्त्वं तत्र नाम प्रतीय-
ताम्, अन्योन्यनिरपेक्षाणां यत्र जन्म धियां भवेद् ” इति,

ये पुनर्मायाशरीरताऽविशेषेण वेदबुद्धागमयोरविशेष
इत्याचक्षते तेषां सर्वसत्त्यतायामपि समानः प्रसङ्गः, ।

पुरुषाधीनविरचनानां चैत्यवन्दनादिवचनानां तद्-
दोषदूषिततया विषयविसंवादशङ्कया वा न प्रामाण्यनि-

टी०—विषयत्वाद्, युगपदपछेदे प्रतिहर्तृमात्रापछेदे च पूर्वशास्त्रस्य सा-
वकाशत्वाद् निरवकाशेनोत्तरं पूर्वं बाध्यत इति, ‘प्रकृतिवद्’ इति नि-
दर्शनं, तत्रेत्यं कुर्यादित्युपदेशः, तद्वत्कुर्यादित्यतिदेशः, यत्रोपदेशत
एवाङ्गानां प्राप्तिः सा प्रकृतिः. यत्रातिदेशतः प्राप्तिः सा विकृतिः, य-
थाविकृतौ ‘शरमबं वहिद्’ इति प्रत्याश्नायेनोत्तरभाविना कुशानां प्राकृ-
तानाम्, आज्यभागयोश्च ‘तौ न पशौ करोति’ इति प्रतिषेधेनोत्तरभा-
विना बाधः, तद्वदित्यर्थः,* ।

उक्तेर्ये भद्वार्त्तिकमुदाहरति—“ तथाच ” इति, अन्योन्यनिर-
पेक्षाणां=प्रमितावन्योन्यनिरपेक्षाणां नतूत्पत्तौ, उत्पत्तौ सापेक्ष-
स्यापि नेदं रजतमित्यस्य पूर्वबाधकत्वात्, ।

मायाशरीरत्वाविशेषाद्वेदस्य बुद्धागमेनाविशेष इति मतान्तर-
मुत्थाप्य निराकरोति—“ ये पुनर ” इति, वैषम्यं शङ्कते पूर्व-
वादी—“ पुरुषाधीन ” इति, तद्दोषदूषिततया=विप्रलम्भादि-
दोषदूषिततया, विसंवादशङ्कया, अङ्गुल्यग्रादिवाक्येषु विसंवा-

* यथाहि प्रकृतौ कृषीपकाराः कुशाः प्रथममतिदेशेनोपकाराकाङ्क्षित्यां विकृतौ
प्राप्ता अपि कल्प्योपकारतया चरमभाविभिरपि निरपेक्षैः शरैर्वाध्यन्ते तद्वदित्यर्थः,
एवं च यथा तत्र पूर्वं निमित्तकर्तव्यता बुद्धिः परनिमित्तकर्तव्यताधिया बाध्यते तथा
श्रुतिजन्यादेतधिया परया पूर्वं प्रत्यक्षजन्या कर्तृत्वादिधीर्वाध्यत इति सिद्धम् ।

† अङ्गुल्यग्रे करिणां शतमित्यादिषु ।

मू०—श्चयो, वेदे पुनरपौरुषेयतया निरस्तसमस्तदोषाशङ्क-
तया स्वाभाविकी प्रमाणता प्रतिष्ठां लभत इति चेत्, त-
त्पक्षान्तरेपि समानम्, ।

इयाँस्तु विशेष औपनिषदपुरुषाधिगमस्य कर्माधि-
कारविसोधितया ततः पुरस्तादेव कर्मविधयः स्वोचि-
तमधिकारिणमविद्यावन्तमाश्रित्य व्यवहारनिर्वर्तकाः ‘ न
हिंस्यात्सर्वा भूतानि ’ इति साध्यांशनिषेधेपि
श्येनादिविधय इव व्यामूढपुरुषापेक्षाः, तत्त्वदर्शिनस्तु वि-
जितक्रोधारातयः प्रतिषेधशास्त्रार्थनिश्चयवन्त इव श्ये-

टी०—इस्य च दृष्टत्वात्, निरस्ता समस्तदोषाणामाशङ्का यस्मिन्स नि-
रस्तसमस्तदोषाशङ्कस्तस्यभावस्तत्ता तथेति यावत्, तत्रहेतुर्—
“ अपौरुषेयतया ” इति, तुल्यमेतदितरत्रापीति परि हरति—
“ तत्पक्षान्तरेपि ” इति, तर्हि वेदस्य प्रमाणत्वाविशेषाज् ज्ञा-
नकर्मकाण्डयोस्तुल्यवदधिकारिणं प्रति प्रवृत्तिजनकत्वमिति, ने-
त्याह— “ इयाँस्तु ” इति, ननु शास्त्रस्य विद्वदधिकारित्वात्क-
थमविद्यावन्तमाश्रित्य विधिप्रवृत्तिरिति तत्राह—“ नहिंस्याद् ” इति ।

व्यामूढपुरुषापेक्षस्य विधेस्तत्त्वज्ञानिनं प्रति कर्त्तव्यविशेषान-
वबोधकत्वे दृष्टान्तमाह— “ तत्त्वदर्शिनस्तु ” इति, यावज्जी-
वमग्निहोत्रं जुहुयाद् इत्यविशेषेण विधिवशाद्विद्वद्विद्वत्साधारण्य-
मेव किं नस्यादिति वा शङ्कां प्रत्याह— “ तत्त्वदर्शिनस्तु ”
इति, तत्त्वदर्शिनः कर्मविधिभिर्नानुशिष्यन्त इत्यन्वयः, तत्र दृष्टान्त-
माह— “ विजितक्रोधारातय ” इति, विजितः क्रोध एवारातिः=

मू०—नादिविधिना कर्मविधिभिरपि नानुशिष्यन्ते,
नचैवं परस्परपराहतिः, कर्मज्ञानभागयोर्विद्याऽवि-
द्यावत्पुरुषभेदेन व्यवस्थोपतेः ।

सर्वस्य च मायाशरीरताध्यवसायेपि यावत्तत्त्व-
साक्षात्कारं विपर्यासनिवन्धना व्यवहारानुवृत्तिरपि यु-
क्तैव, यथा खलु गुडस्य माधुर्यविनिश्चयेपि पित्तोपह-
तेन्द्रियाणां तिक्तावभासानुवृत्तिः, आस्वाद्य श्रूकृत्य
त्यागाद्,

तत्त्वसाक्षात्कारे तु प्रलीयत एव सकलोप्ययं भे-

टी०—शत्रुःयैस्ते विजितक्रोधारातयः, क्रोधाभावे हेतुः ‘प्रतिषेधशास्त्रा-
र्थनिश्चयवन्त’ इति, उक्तविशेषणाः पुरुषा यथा श्येनेनाभिचरन् यजेते-
त्यनेन नानुशिष्यन्ते, तथा तत्त्वदर्शिनः कर्मविधिभिरित्यर्थः ।

एकमेवाधिकारिणं प्रति कर्मविधिभिर्ज्ञानविधिभिश्च कर्मणो
विधानात्प्रतिषेधाच्च परस्परविरोधित्वाद्प्रामाण्यमिति, तत आह—
“ नचैवम् ” इति, ।

नन्वनुमानागमाभ्यां प्रपञ्चस्य मिथ्यात्वनिश्चयाद् देहाद्यभि-
माननिवन्धना प्रवृत्तिरेव न स्यादित्यत आह—“ सर्वस्यच ” इति, ।

परोक्षतत्त्वज्ञानेनापरोक्षस्य भ्रमस्याविनिवृत्तेस्तन्निवन्धना प्रवृ-
त्तिरुपपद्येतैवेत्यर्थः ।

तिक्तावभासानुवृत्तिः कथमवगतेति तत्राह—“ आस्वाद्य ”
इति, । कथं तर्हि प्रपञ्चविभ्रमनिवृत्तिरिति तत्राह—“ तत्त्व ” इति, ।

मू०—दावभासः, तस्य च मायात्मनोपि विषयसत्त्यतया प्रमाणभावो विपर्ययासविरोधिता च युक्ता, स चाविद्यावभासमात्रविरोधितया स्वयमपि प्रलीयते,

यथा कतकरजो रजोन्तरसंपर्ककलुषिते सलिले प्रक्षिप्तं रजोन्तराणि विलापयत् स्वयमपि विलीयमानमनाविलं सलिलमापादयति तथा परमात्मतत्त्वसाक्षात्कारोप्यविद्यात्मकोऽविद्यावभासान्तराणि संहरन्स्वयमपि संहियमाणः परिशुद्धमात्मतत्त्वं व्यवस्थापयतीति न किंचिदवद्यम्,

एवं च प्रमाणोपपत्त्यनुपपत्त्योरद्वैतविघात इत्यप्यनवका

टी०—तत्त्वसाक्षात्कारस्यापिमायाशरीरत्वाद् रजतादिविभ्रमवत्प्रमाणत्वं विपर्ययासविरोधित्वं च न स्यादित्यत आह—“ तस्यच ” इति, विषयसत्त्यताशब्देनाज्ञातवस्तुविषयत्वं विवक्षितमन्यथा स्मृतेरपि प्रामाण्यप्रसंगः, ।

ननु साक्षात्कारस्यापि निवर्त्तकान्तरमस्ति चेदनवस्थापातो निवर्त्तकाभावे तस्यानुवृत्तौ तदुपादानाविद्यानुवृत्तिरपि स्यादित्यत आह—“ सच ” इति, । साक्षात्कारस्यापि स्वपरविरोधित्वादुपादानाविद्यानिवृत्तौ तन्निवृत्तेरयत्नसिद्धत्वाच्च न निवर्त्तकान्तरापेक्षा नापि तदनुवृत्तिरित्यर्थः ।

भावानां स्वपरविरोधित्वे दृष्टान्तमाह—“ यथा ” इति, दाष्टान्तिकमाह—“ तथा ” इति, ।

अद्वैते यदि प्रमाणमस्ति तदा प्रमाणं प्रमेयं चेति द्वैतापातो नास्ति चेदद्वैतासिद्धिर्मानाभावादित्यत आह—“ एवंच ” इति, । प्र-

मू०—शं चोद्यं, सदद्वैताभ्युपगमाद्, अलीकाकारेण च प्रमाणादिविभागेन तदविघाताद्, अलीकाकारस्य च तत्त्वगोचरतया प्रमाणभावस्योपपादितत्वात्, प्रमाणोपपत्तौ प्रमेयानुपपत्तिरित्यपि न सुभाषितं,

“ तस्मान्मायामयत्वेपि युक्ता ब्रह्मणि मानता, अद्वैतागमवाक्यानामिति तावद् व्यवस्थितम् ”

“ सिद्धे तत्त्वे मानभावो न युक्तो, वेदान्तानां तत्र सङ्गत्ययोगात्, तत्संवित्तिर्वृद्धचैष्टैकलिङ्गा, कार्ये सा चेत्याह कश्चिद्विपश्चिद् ”

इह खलु संगतिसंवेदनापेक्षा सकलपदानामभिधेयधी-

टी०—माणस्यालीकत्वादद्वैताविघात इत्यर्थः । अलीकस्य कथं साधकत्वं तत्राह— “ अलीकाकारस्य ” इति, ।

प्रमाणे सत्यद्वैतव्याघात इति यदुक्तं तदत्यन्तानुपपन्नमेव, प्रमाणस्य प्रमेयसाधकतया तदविघातकत्वादित्याह— “ प्रमाण ” इति, ।

उक्तमुपसंहरन्नुत्तरवादस्य पातनिकामाह— “ तस्माद् ” इति, ।

अद्वैतागमवाक्यानां ब्रह्मणि मानतेत्युक्तममुष्यमाणः प्राभाकरः प्राह— “ सिद्धे तत्त्वे ” इति, । सङ्गत्ययोगं दर्शयितुं सङ्गतिग्रहोपापमाह— “ तत्संवित्तिर् ” इति, । सङ्गतिरपि सिद्धे किं न स्यादित्यत आह— “ कार्ये ” इति, वृद्धव्यवहारस्य कार्यैकनियतत्वात् तत्रैव सङ्गतिरपीत्यर्थः ।

श्लोकं व्याख्यातुं भूमिकामारचयति— “ इह खलु ” इति, ।

मू०—जनकतेत्यविवादमखिलवादिनां, वृद्धव्यवहाराधीनं
च तत्संवेदनं, व्यवहारश्च कार्यावबोधनिबन्धन इति
तत्परतयैव सर्वपदानां संगत्यधिगतिः,

तथा हि माणवक समिधमाहरेत्याचार्य्यवाक्यश्रवण-
समनन्तरं समिदाहरणे प्रवर्तमानं माणवकमुपलभ्य पा-
श्चस्थो व्युत्तिसुरित्थमवधारयति बुद्धिपूर्वेयमस्य प्रवृत्तिः
स्वतन्त्रप्रवृत्तित्वात्मदीयप्रवृत्तिवत्, यथा चाहं बुद्ध्वा
प्रवृत्तस्तथैवायमपि पदविशेषाद्, अहं च कार्यमेव बुद्ध्वा
प्रवृत्तस्तेनाय मपि तदेवावबुध्य प्रवृत्तः, तदवबोधश्चास्या-
चार्य्यवचनानन्तरमुपजायमानः तन्निबन्धन एवेति कार्या-

टी०—तृतीयपादं व्याचष्टे—“ वृद्ध ” इति, । चतुर्थपादं व्याचष्टे—
“ व्यवहारश्च ” इति, ।

कार्यपरतायां सङ्गत्यधिगमं दर्शयति,—“ तथाहि ” इति, ।
उन्मत्तप्रवृत्तौ व्यभिचारनिवारणार्थं—“ स्वतंत्र ” इति
विशेषणं, भवतु ज्ञानानुमानं तस्य कथं कार्यविषयस्त्वमत आह—
“ यथाचाहम् ” इति, । तथापि किमित्यत आह—“ अहंच ”
इति, । भवतु कार्यज्ञानस्यानुमानं तथापि शब्दजन्यत्वं कथमित्यत
आह—“ तदवबोधश्च ” इति, । तथापि किं पदं कस्यार्थस्य वा-

मृ०—भिधायितां वाक्यस्य कल्पयति, तत्र च लिङ्ङादेः साक्षात्कार्यगोचरतामितरस्य च पदजातस्य तदन्वितस्वार्थपरतामध्यवस्यति, तदेवं साक्षात्परम्परया वा सकल्पदानां कार्यपरतैव वृद्धव्यवहारवशाद् व्युत्पन्ना तत्कथमनवसितसङ्गतिकेभ्यः पदेभ्यः सिद्धार्थमात्रगोचराधीः सम्भवेद्,

स्यान्मतं विनापि व्यवहारं सिद्धार्थपदादपि लौकिकाद्वचनात् संभवत्येव व्युत्पत्तिः, तद् यथा—पुत्रस्ते जात इति पदनिचयश्रवणसमनन्तरं वदनविकसनादिना श्रोतुर्हर्षोत्पत्तिमनुमाय तस्याश्च तद्धेतुमंतरेणासंभवमधिगम्य प्रियार्थप्रतीतिश्च हर्षहेतुभावं स्वात्मदृष्टान्तेनाधिगम्य तस्याश्च कारणविशेषाकाङ्क्षायां पुत्रस्तेजात

टी०—चकमिति विशेषनिर्णयः कथमिति तत्राह—“तत्रच” इति, । कार्ये सङ्गतिग्रहणमुपसंहरति—“ तदेवम् ” इति, सिद्धेऽपि तथा किं न स्यादित्यत आह—“ तत्रकथम् ” इति, ।

व्यवहारं विनापि सिद्धेऽपि सङ्गतिग्रहणमाशङ्कते—“ स्यान्मतम् ” इति, । “ हर्षोत्पत्तिमनुमाय ” इति, । अयं हर्षवान्विकसितवदनत्वात् मद्बदित्यर्थः, तथापि कथं सिद्धे व्युत्पत्तिरित्यत आह—“ तस्याश्च ” इति, अयं हर्षः प्रियार्थप्रतीतिनिवन्धनो हर्षत्वान्मदीयहर्षवद्, इत्यधिगम्येत्यर्थः, भवतुप्रियार्थाधिगतिः तस्याः शब्दवाच्यत्वं कथमित्यत आह—“ तस्याश्च ” इति, ।

मू०—इति वाक्यस्यान्वयव्यतिरेकाभ्यां तद्धेतुभावमध्यवस्यति, पुत्रजन्मैव चास्य प्रियं प्रमाणांतरेणाधिगतमिति तदभिधायकतैव शब्दस्याऽऽश्रीयते, तत्र च प्रतिपदभावापोद्द्वाराभ्यां स्वार्थविशेषसंबन्धाध्यवसायः, ।

तथाच देवदत्तः काष्ठैः स्थाल्यामोदनं पचतीति वर्तमानार्थनिष्ठेऽपि प्रयोगे व्युत्पन्नेतरपदविभक्त्यर्थोऽव्युत्पन्नकाष्ठप्रातिपदिकार्थः प्रसिद्धार्थपदसमभिव्याहारेण यत् पाके करणं तत्काष्ठशब्देन प्रतिपाद्यत इत्यवगम्य प्रत्यक्षेण च काष्ठानां करणभावमवगच्छन् काष्ठशब्दस्य तदर्थनिष्ठतां व्युत्पद्यते तत्र कथं कार्य्यान्वय्येव शब्दगोचर इति निश्चेतुं शक्येतेति,

तदयुक्तं तथाहि यद्यपिवदनविकसनादिना लि-

टी०—भवतु वचनात्प्रियार्थाधिगतिः पुत्रजन्मस्तु कथमधिगतिरित्यत आह—“ पुत्रजन्मैव ” इति, । तथापि पदविशेषस्यार्थविशेषे कथं सङ्गत्यधिगतिरित्यत आह—“ तत्रच ” इति, ।

सङ्गतिग्रहोपायान्तरमाह—“ तथाच ” इति, । व्युत्पन्न इतरपदानां=काष्ठपदव्यतिरिक्तपदानां विभक्तीनां चार्थो येन स तथा, “ प्रसिद्धार्थपदसमभिव्याहारेण ” इति, । पचतीति प्रसिद्धार्थपदेन काष्ठपदस्य संभूयोच्चारणादिति यावत् ।

भवतु पाके करणमात्रप्रतीतिस्तथापि कथं विशेषनिर्णय, इत्यत आह—“ प्रत्यक्षेण ” इति, ।

मू०—ङ्गेन हर्षोत्पादानुमानं, तेन च तद्धेतुव-
गमः, तत्कारणताध्यवसायश्च शब्दस्य सम्भवी, त-
थापि पुत्रस्ते जात इति वचनस्य पुत्रजन्माख्यह-
र्षहेतुबोधकता दुरधिगमानो खलु पारिशेष्येण त-
द्बोधकताधिगमो, भूतभविष्यद्वर्तमानानां सन्निहितव्य-
वहितानां च हर्षहेतूनां संभवात्परिशेषावधारणानुपपत्तेः,
व्यवहारः पुनः प्रत्यक्षतो विषयविशेषगोचरतयोपलभ्य-
मानो नाव्यवस्थामवलम्बत इति व्यवहार एव व्युत्प-
त्तावादिमार्गः, तस्य च कार्यविगमं विनानुपत्तेः कार्य-
परतैव तद्वशात्सर्वशब्दानामाश्रयणीया, तथाच यः क-
श्चन सिद्धार्थपरतया पदप्रयोगो लोके स सर्वोपि ला-
क्षणिको भविष्यति, कार्यान्वयो हि परस्परान्वयाव्य-

टी०—ननु पारिशेष्येण तद्बोधकतानिश्चय इत्यत आह—“नोखलु”
इति, । व्यवहारेपि तर्हि पारिशेष्यावधारणं न स्यादित्यत आह—
“व्यवहार ” इति, ।

भवतु व्युत्पत्तावादिमार्गस्तथापि कार्यपरत्वं कथमित्यत आह—
“तस्य ” इति, । ननु कार्यवत् सिद्धेपि प्रयोगो दृश्यते तत्कथं
तत्र प्रतिपत्त्यभावस्तत्राह—“तथाच ” इति, । लाक्षणिकः=का-
र्यलक्षणापर इति यावद्, ।

संबन्धाभावे कथं लक्षणेत्यत आह— “कार्यान्वयोहि ”

मू०—भिचारीत्यविवक्षित्वा कार्यान्वयं परस्परपदार्थान्वयविवक्षयापि लक्षणया लोकः शब्दं प्रयुङ्क्त इति प्रथमावसितौत्सर्गिककार्यपरतानुसारेण कल्प्यते, ।

एतेन समभिव्याहारादिना व्युत्पत्तिरित्यपि परास्तं, तादृश्या व्युत्पत्तेः व्यवहारनिबन्धनव्युत्पत्त्युत्तरकालतया कथं चन तदानुगुण्येनैव सम्भवाद ।

एवं च वेदान्तानामपि आत्मा ज्ञातव्य इत्यपु-

टी०—इति, । ‘देवदत्त गामभ्याज’ इत्यत्र देवदत्तादिपदानां परस्परान्वयस्य कार्यान्वयेनाव्यभिचारित्वात्—पुत्रस्ते जात इत्यत्रापि परस्परान्वयस्तं पश्येति कार्यान्वयं लक्षयति द्वारमित्यत्र संब्रियतामिति वदित्यर्थः ।

सिद्धप्रयोगस्य परस्परान्वयत्वमेव किं न स्यादित्यत आह—
“ प्रथमावगत ” इति ।

प्रसिद्धपदसमभिव्याहारादपि व्युत्पत्तिरिति यदुक्तं तद्विघटयति—“ एतेन ” इति, । “ तादृश्या ” इति, तादृश्याः= प्रसिद्धपदसमभिव्याहारनिबन्धनाया देवदत्तादिपदानां कार्यपरत्वावगमोत्तरकालतया समभिव्याहारव्युत्पत्तेः वर्तमानापदेशेपि यः पचति तमानयेति कार्यपरत्वमेव निश्चीयत इत्यर्थः ।

भवतु लोके कार्यपरत्वं तथापि न तद्वेदान्तानां ‘सत्यं ज्ञानम्’ इत्यादिषु लिङ्गादेरश्रवणादित्यत आह—“ एवंच ” इति, । आत्मा ज्ञातव्य इति विहितज्ञानस्य फलाकाक्षायाम्—“ एतावदरे खल्व-

मू०—नरावृत्तये समाम्नातेन विधिनैकवाक्यभावमाश्रित्य कार्यपरतैव वर्णनीयेति सिद्धम् ।

अस्तु वा सिद्धार्थसङ्गतिः पदानां तथापि नाद्वैता-
नन्दादिरूपे ब्रह्मणि मानभावो वेदान्तानां, प्रमाणा-
न्तरविरोधात्, आत्मा हि ब्रह्म स चाहंकारास्पदतया

टी०—मृतत्वम् ” इति वाक्यशेषे श्रूयमाणममृतत्वमेव फलमाप्ना-
यते प्रतिष्ठाफलमिव रात्रिसत्त्वस्य,*फलान्तरकल्पनायां कल्पनागौरव-
प्रसंगात्, तथाचकोसावित्याकाङ्क्षायामात्मस्वरूपसमर्पणेन सत्यं ज्ञा-
नमित्यादीनि वाक्यानि विधिनैकवाक्यभावं प्रतिपद्यन्त इत्यर्थः ।

लोके सिद्धार्थव्युत्पत्तिमङ्गीकृत्य वेदान्तेषु सा न सम्भवती-
त्याह—“ अस्तु वा ” इति, । ननु मानान्तराऽविषये ब्रह्मणि
कथं तद्विरोधः स्यादित्यत आह—“ आत्मा हि ” इति, ।

तथापि किमित्यत आह—“ स च ” इति, । घटमहं जा-
नामि स्मरामीति वा द्वितीयतया प्रकाशते न पुनरद्वैतानन्दरूपतया
तेन भवति मानान्तरविरोध इत्यर्थः, नचानन्दस्वरूपस्यावृत्तत्वाद्प्र-

* जैमिनीये “ प्रतितिष्ठन्ति ह वा य एता रात्रीरुपेयुर् ” इत्यत्र ‘भावयुर्ज्योतिरु’ इ-
त्यादिवाक्यविहितरात्रिशब्दितसोमयागविशेषेषु फलाश्रयणात्किं विश्वजित्वाद्येन स्वर्ग-
वाधिकारिविशेषणम्, उद् वाक्यगता प्रतिष्ठेति संशयः, एवंकाम इत्यश्रयणाद् विश्वशक्ति-
स्त्वर्थः स्वर्ग एव ह्यधिकारिविशेषणं यथा विश्वजिति सन्देहे हि वाक्यशेषस्वीकारी न नि-
श्चये, निश्चितश्चेह सर्वाभिलषितः स्वर्गो ‘नियोज्यविशेषणम्’ या तु प्रतिष्ठाविषया श्रुतिः
सापि लक्ष्यया स्वर्गपरैव कल्पनीयेत्येवं प्रत्ययस्याय “ फलमात्रेयो निर्देशादयुतौ ह्यनु-
मानं स्याद् ” अ० ४ । पा० ३ स० १८ इत्यनेन प्रतिष्ठाफलस्य निर्देशान्तेवाधिकारिवि-
शेषणम्, अतः प्रतान्ताश्रुतफलकल्पनातः श्रुताया एव प्रतिष्ठाया फलकल्पनाया व्याख्येना-
नुमानिकस्वर्गफलकल्पनानवकाशाद् इति निर्णीतं, तथा च यथा तत्र ये प्रतिष्ठाका-
मास्तैरात्रिसत्त्वमुपेयुरिति विधिकल्पनं तथा य अमृतत्वकामास्तैरात्माज्ञातव्य इति कल्पन-
मिति भावः ।

मू०—सकलप्रतिपत्तिषु प्रमाणस्मृतिभूतासु प्रकाशते न पुनरद्वैतानन्दरूपेण, नच तस्य स्वप्रकाशस्य केन चिदावरणाद्युपपत्तिर्येन यथावन्न प्रकाशेत तस्मादद्वैतानन्दरूपं ब्रह्म वेदान्तप्रमाणकमिति महानयं व्यामोहो ब्रह्मवादिनामिति सिद्धम् ।

अत्राऽभिधीयते स्यादेतदेवं यदि सिद्धार्थगोचरा प्राथमिकी शब्दशक्तिव्युत्पत्तिरापादयितुमशक्या शक्यते तु सा पुत्रस्ते जात इत्यादौ प्रागुन्नीतन्यायेनापादयितुं

यत्पुनरत्राऽभिहितं परिशेषावधारणानुपपत्तिरिति, तदसाधु, प्रमाणान्तरावसितपुत्रजन्मलक्षणहर्षकारणसंभवे सत्यत्यन्तापरिदृष्टभूतभाविष्यद्वर्त्तमानादीनां कल्पनानुपपत्त्या परिशेषावधारणायाः सुकरत्वात्,

यो हि प्रतिपन्नदेवदत्तप्रमोदहेतुपुत्रजन्मा तद्वार्ताहारेण सह देवदत्ताऽभ्यासमागतस्तस्य हि सबन्धवोद्धृ-

टी०—तिभास इत्यत आह—“ न च तस्य ” इति, । स्वप्रकाशत्वादावरणं न सम्भवतीत्यर्थः ।

(प्रागुन्नीतन्यायेन) वदनविकाशादिना हर्षोत्पत्त्यनुमानादिना, ननु येन पुत्रजन्म नावसितं तस्य कथं पुत्रस्तेजात इति पदनिचयसंगत्यवगतिरित्यत आह—“ योहि ” इति, । दृष्टगवानयनस्येव कार्य्ये शब्दव्युत्पत्तिवदवसितपुत्रजन्मन एव सिद्धे व्युत्पत्ति-

मू०—ताभ्युपगम्यते स कथं परिदृष्टतत्प्रमोदकारणपुत्रज-
न्मातिरेकेण कारणान्तरं परिकल्पयेत्, न खलु संभ-
वत्येव दृष्टकारणेऽदृष्टकल्पना युक्ता, अतिप्रसङ्गात्

यदवोचदाचार्यवाचस्पतिः—‘ एवंविधेपि विषये ह-
र्षहेत्वन्तरमाशङ्कमाना जननीजारशङ्कया स्वकीयमपि
ब्राह्मणत्वं प्रति संदिहाना नाधिकारभाजो ब्राह्मणोचि-
तासु क्रियास्विति कृतं मीमांसाभ्यासपरिश्रमेण तेषा-
मिति,

यदपि केन चिद् विपश्चितोक्तं-नच स्वाधिगततत्प्रिये

टी०—रित्यर्थः । प्रतिपन्नं देवदत्तस्य प्रमोदहेतुपुत्रजन्मयेन स तथा । कि-
मिति न कल्पयेदित्यत आह—“ न खलु ” इति, । ‘ अतिप्रस-
ङ्गाद् ’ इति । प्रत्यक्षदृष्टगवानयनादिकार्यव्यतिरेकेण कार्यान्तर-
परिज्ञानादेव प्रवृत्तिरिति तत्रापि शङ्का स्यादित्यर्थः, ।

दृष्टकारणसंभवेपि कारणान्तरपरिकल्पनया संदेहे सर्वव्यवहार-
विरोधः स्यादित्यत्र बृहत्संमतिमाह—“ यदवोचद् ” इति, । ए-
वंविधेपि विषये=दृष्टपुत्रजन्मविषये, हेत्वन्तरम्=अदृष्टं भूतभविष्य-
दादिकं, ।

पुत्रजन्मसुखप्रसन्नयोरुभयोरपि दृष्टत्वात्परिशेषावधारणानुप-
पत्तिरिति पूर्ववादिमतमुत्थापयति—“ यदपि ” इति, । स्वेन
व्युत्पित्सुनाधिगतं यद् देवदत्तस्य प्रियं पुत्रजन्म तस्मिन् पुत्रजन्मनि
तस्य पितुः, तस्माद् वाक्याद् धीरिति विशेषावधृत्तिः संभवति पु-
त्रजन्मनः क्लृप्तत्वादिति न वाच्यमित्यन्वयः, कुत इत्यत आह—

मू०—तदधीरिति क्लृप्तत्वादवधृतिः, तत्रैव चानेकस्य संभवात् सुतो जातः प्रसूता ते सुखं प्रियेत्यादेरिति,

तत्र समाधिः—संभवतु कामं प्रियासुखप्रसवाद्य-
धिगतचरमेवानेकं तथापि तत्रैवान्यतमविषया शक्तिर-
प्यध्यवसीयते, नच तत्रान्यतमस्य परिशेषावधारणा-
संभवः, तत्र प्रतिपदमावापोद्धाराभ्यां पुत्रादिपदानां तत्र
तत्र तनयाद्यर्थेषु सम्बन्धाध्यवसाये सति पदार्थानामे-
वान्वितानां वाक्यार्थतया प्रागपि पुत्रस्तेजात इति प-
दयनिचयेन पुत्राद्यर्थ एव परस्परान्वितः प्रत्यपादि नतु

टी०—“ तत्रैवच ” इति, । अनेकसंभवमेव दर्शयति—“ सुत ”
इति, । परिशेषावधारणं न भवतीत्युक्तमिति तत्राह—“ नच ”
इति, । प्रतिपदमावापोद्धाराभ्यां=पुत्रस्तिष्ठति पुत्रो गच्छतीति पदा-
न्तरप्रक्षेपपूर्वपदानुच्चारणाभ्यामिति यावत् । भवतु पुत्रादिपदानां
तनयाद्यर्थेषु संगतिः तथापि पुत्रजन्मलक्षणवाक्यार्थावगतिः क-
थमित्यत आह—“ पदार्थानाम् ” इति, । अयमभिसन्धिः—यद्यने-
कदर्शनमात्रेण परिशेषानवधारणं तदा गवानयनवदातपत्रदण्डा-
देरपिदर्शनात्तुल्या तत्रापि परिशेषावधारणानुपपत्तिः,

अथावापोद्धाराभ्यामन्यतरनिर्णयः, प्रकृतेऽपि तर्हि नासौ दण्ड-
वारितो, लोकाचारपरिप्राप्तपुत्रजन्ममात्राव्यभिचारिणा तत्पदाङ्कि-
तपटप्रदर्शनादिना लिङ्गेन परिशेषावधारणोपपत्तेः, ‘पुत्रोत्पत्तिवि-
पत्तिभ्यां नापरं सुखदुःखयोर्’ इति पुत्रजन्मनः प्रियतमत्त्वादपि प्रि-
यासुखप्रसवेनातुल्यकक्षतया संदेहानुपपत्तेश्चेति, ।

मू०—प्रियाद्यर्थ इति सुकरत्वात्परिशेषावधारणायाः,

नच पुत्रमानयेत्येवमादिप्रवर्त्तकवाक्ये एवावापो-
द्धारभेदेन पुत्रादिपदानां तनयाद्यर्थविशेषेषु सामर्थ्याधि-
गमसंभवादावापोद्धारसिध्यर्थमपेक्ष्यमाणप्रवर्त्तकवाक्या-
नुसरणेनैव पुत्रस्ते जात इत्यत्रापि कार्याध्याहारो लक्ष-
णावाऽध्यवसातुं युक्तेति मंतव्यं, पुत्रस्ते देशान्तरादाग-
तः पुत्रस्ते निरामयो जात, इत्यादिहर्षहेतौ सिद्धनि-
ष्ठेप्यावापोद्धारसंभवात्, पुत्रस्ते जातइत्यत्राप्रतीयमानका-
र्याध्याहारलक्षणाश्रयणाभ्यामुभयानुगतयोग्येतरान्वयस्यै-
व पदसामर्थ्यप्रयोजकताया युक्तत्वादध्यवसातुं लाघवात्,

किंच येनापि कार्यान्विताभिधायित्वं शब्दानामभ्यु-
पगम्यते तेनाभ्युपगम्यत एव तावदर्थान्तरान्विताभि-

टी०—पुत्रादिपदानामावापोद्धारदिभेदेन तनयाद्यर्थेषु सम्बन्धाधिग-
माय पुत्रमानयेति प्रवर्त्तकवाक्यस्यावश्याश्रणीयत्वात्पुत्रस्ते जात इ-
त्यत्रापि पुत्रादिपदानां लक्षणयाध्याहारेण वा कार्यपरत्वमित्यत
आह—“ नच ” इति, अप्रवर्त्तकवाक्येप्यावापोद्धारसंभवे लक्ष-
णाध्याहाराश्रयणापेक्षया च लाघवेन योग्येतरान्वितत्वस्यैव पद-
सामर्थ्यप्रतियोगित्वकल्पनाया युक्तत्वाच्च कार्यपरत्वमित्यर्थः ।

‘कार्याध्याहारलक्षणाश्रयणाभ्याम्’ इति पञ्चमीद्विवचनं, ।

कार्यान्वितेभ्यन्यान्वितस्यापि संभवादुभयानुगतमेतदेव पदसाम-
र्थ्यप्रयोजकमङ्गीकरणीयं कार्येण प्रयोजकविशेषणेन गौरवादित्या-
ह—“ किंच ” इति, ।

मू०—धायित्वं तावता च कार्यान्विताभिधानस्याप्युपपत्तेर्न शक्या कार्यस्यापि सकलपदसामर्थ्यप्रतियोगिता कल्पयितुं गौरवात् ।

स्यान्मतं—व्युत्पत्तिदशायां सर्वत्र कार्यान्वयाव्यभिचारात् सर्वव्यवहारेषु तदन्वितामिधायिता न शक्यते हातुमिति, हन्त भावार्थकार्यान्वयस्यैव लोके सर्वत्राव्यव्यभिचारात् तदन्वितस्वार्थबोधकतापदानां नियता प्रसज्येत, तथा च वेदे भावार्थातिरेकिनियोगापरपर्यायकार्यान्वितार्थधीजनकता हता वत तपस्विनी पदानामिति प्रसज्येत, ।

यदपीदमन्यान्विते सामर्थ्यमंगीकुर्वतामन्यपदार्थानन्त्येन तदन्वितानामप्यानन्त्यात् बहुविषयता पदसामर्थ्यस्याऽऽप-

टी०—अव्यभिचारित्वेन कार्यस्यापि प्रयोजकतान्तर्भावमाशङ्कते—
“ स्यान्मतम् ” इति, । तर्हि भावार्थस्याव्यभिचारात्प्रयोजकतांतर्भावः स्यादिति परिहरति— “ हंत ” इति, । अस्तु को दोष इत्यत आह—“ तथाच ” इति, ।

अन्यान्विते सामर्थ्यकल्पने कल्पनागौरवमुक्तं प्रतिबन्दीन्यायेन परिहरति— “ यदपि ” इति, । कल्पनागौरवपरिहाराय धात्वर्थकार्य एव पदसामर्थ्यमभ्युपेयं तथा च प्रागुक्तनियोगासिद्धिरित्यर्थः ।

ननु लोके कार्यव्युत्पत्तिसमये भावार्थेन न कार्यस्य विशेषणं युक्तं लोकव्युत्पत्त्युत्तरकालतया भावार्थातिरिक्तनियोगपरिज्ञानस्य

मू०—यत इति, तत्राप्येतदेव वक्तव्यं, कार्यान्वितगो-
चरपदसामर्थ्याङ्गीकरणेपि कार्याणां भावार्थतदतिरेकिणा-
मानंत्याद, माभूद्वहुविषयं पदसामर्थ्यमिति भावार्थ-
कार्यान्वितविषयमेव तदाश्रीयेतेति, ।

नच सङ्गत्यधिगमसमये भावार्थातिरेकिणः कार्य-
स्याशक्याधिगमतया अप्रसक्ततया न तद्व्यवच्छेदाय भा-
वार्थेन प्रयोजकं विशिनष्टीति युक्तं, तदतिरेकिणीना-
मपि द्रव्यगुणव्यक्तीनां कार्याणां बहुलमुपलम्भात्,
नो खल्वपूर्वस्यापि ताभ्यो विशेषः कार्यतायां विचारं सहते।

टी०—प्रथमव्युत्पत्तिसमये च तस्याबुद्धिस्थतया तद्व्यवच्छेदाय विशे-
षणानुपपत्तेरित्यतआह— “ नच ” इति, । कुतो न युक्तमि-
त्यत आह—“ तदतिरेकिणीनाम् ” इति, । नियोगमन्तरेणापि
भावार्थातिरिक्तकार्यस्य बुद्धिस्थतया तद्व्यवच्छेदाय भावार्थविशेषणो-
पादानं युक्तमित्यर्थः ।

ननु साक्षात्कृतिसाध्यतया भावार्थस्यैव कार्यत्वं न द्रव्यगुण-
व्यक्तीनामतस्तद्व्यवच्छेदाय न विशेषणोपादानमित्यत आह—
“ नोखलु ” इति, । नियोगस्यापि न साक्षात् कृतिसाध्यतया
कार्यत्वं तथा सति कृतिनियोगयोर्मध्येऽघटितसंघटकविषयप्रवेशा-
नुपपत्तेः, तथाच शालिकानाथेनाभिहितं ‘कृतितत्साध्यमव्यस्यो या-
गादिर्विषयो मतः, कार्ये संघटिताकारे कारणत्वेन संमत’ इति, ‘द-
ध्ना जुहोति’ ‘अरुणया क्रीणाति’ इत्यादौ क्रियाव्यवधानेन नियोगव-
द्द्रव्यगुणयोरपि कार्यत्वमिति तद्व्यवच्छेदाय भावार्थविशेषणोपादाने
तदतिरिक्तनियोगासिद्धिरित्यर्थः, ।

मू०—यदि पुनः प्रयोजकगतगौरवपरिहाराय भावार्थम-
नाट्य कार्यान्वितमात्रं प्रयोजकमाश्रीयेत आश्रीयतां
तर्ह्यन्यान्वितमेव प्रयोजकं ततोपि लघीयः केवलव्य-
तिरेकाभावश्च भावार्थकार्ययोस्तुल्य एवेत्यलमलीक-
निर्वन्धेन, ।

प्रयोगश्चात्र भवति विवादपदानि न कार्यान्वित-
स्वार्थनियतसामर्थ्यानि पदत्वात् कार्यपदवत् यद्वा कार्यं
न समस्तपदसामर्थ्यप्रतियोगिं अन्वयातिरिक्तत्वाद्भय-
वाद्यविवादास्पदपदार्थान्तरवदिति, नच कार्यपदवदि-

टी०—गौरवाद्भावार्थस्य न प्रयोजकविशेषणत्वमित्याशङ्क्य कार्यमपि
तर्हि न विशेषणं गौरवादिति परिहरति—“ यदि ” इति, ।

ननु सति कार्ये धात्वर्थाभावेन प्रतीतिप्रयोगाभावानुपलंभान्न
भावार्थस्य प्रयोजकविशेषणत्वमित्याशङ्क्य तर्हि योग्येतरान्वितत्वे
सति कार्याभावेन प्रतीतिप्रयोगाभावाभावाच्च तस्यापि प्रयोजकवि-
शेषणत्वमिति परिहरति—“ केवल ” इति, । केवलस्य कार्यस्य
भावार्थस्य वा व्यतिरेके अभावे प्रतीतिप्रयोगलक्षणकार्यस्य व्यति-
रेको नास्ति तेनोभयोरपि न प्रयोजकत्वं तदभावप्रयुक्तकार्याभाव-
स्यैव प्रयोजकलक्षणत्वादिति भावः, ।

“ विवादपदानि ” इति । सिद्धार्थबोधकानीति यावत्, यदा
योग्येतरकार्यस्यानुप्रवेशस्तदा कार्यान्वितस्वार्थसामर्थ्यवन्त्वमप्य-
स्तीति तदभावसाधने बाधस्तद्व्यावृत्तये ‘नियमेन’ इति, विशेषणं,
नियमेन कार्यपराणि न भवन्तीति यावत्, ।

नन्विदमनुपपन्नं सिद्धसाधनत्वात् कार्यान्वितमात्रे सामर्थ्य-
स्यानङ्गीकाराद्, अन्वितकार्ये कार्यान्वयान्वयिनि वा तदाश्रयणा-

मू०—ति साध्यविकलो दृष्टान्तः, तस्य कार्यान्तरान्वितस्वा-
र्थाभिधाननियमानुपपत्तेः, कार्यस्य कार्यान्तराभावात्,
स्वार्थपदेन चासाधारणस्यैवार्थस्याभिधानाद्, ।

टी०—दिति चेद्, मैवं कार्यपदसमान्वितपदानामन्वितकार्यपरत्वे प-
र्यायत्वप्रसङ्गाद्, नचान्वितपरत्वं पर्यायत्वप्रसङ्गो, ऽन्वितका-
र्यवदेकस्यान्वितस्य सर्वपदप्रतिपाद्यत्वानङ्गीकारेण पर्यायत्व-
प्रसङ्गानवकाशात्, कार्याकार्ययोरुभयोरप्यन्वितयोः प्रतिपाद्यत्वा-
भ्युपगमाद्, अन्वयिनि च शब्दसामर्थ्ये सति कार्यान्वययिनीति-
वक्रोक्तेः केवलकण्ठशोषकरतयोपेक्षणीयत्वाद् । “ न समस्तप-

दसामर्थ्यप्रतियोगि ” इति । समस्तपदसामर्थ्यप्रतियोगि न भव-

तीतियावत्, नचान्विते व्यभिचारो ऽन्वयशब्दस्य वाक्यार्थोपल-
क्षणत्वात्, पदार्थानामन्वयोऽन्विताः पदार्था वा वाक्यार्थः, तथाचा-
न्विततदन्वयाभ्यामतिरिक्तत्वादिति हेत्वर्थस्य विवक्षितत्वान्न व्य-
भिचारः, न च हेत्वासिद्धिः कार्यस्याप्यन्वितपदार्थत्वादिति वाच्यं वि-
कल्पासहत्वात्, कार्यं किं स्वरूपतोऽन्वितपदार्थः किं वा पदार्तर-
समभिव्याहारादन्विततया प्रतीयते नाद्यः, अन्वितस्य पदार्था-
न्तरेणान्वयेऽन्वयद्वैगुण्यपातात्, कस्मिन्नन्वितमिति च पर्यनु-
योगे कार्यमात्र एव तस्य वक्तव्यत्वाद्, न द्वितीयः, स्वरूपेणान-
न्वितं कार्यं पदान्तरसमभिव्याहारादन्विततया प्रतीयत इति व-

दता भवतैवान्वितकार्यान्वितस्य स्वीकारादिति भावः । “कार्या-
न्तराभावाद्,” इति, । एकस्मिन् वाक्ये कृतिसाध्यप्रधानरूप-

कार्यद्वयाङ्गीकारे वाक्यभेदप्रसङ्गाद्, भावार्थकार्यत्वस्य च कार्य-
प्रतीत्युत्तरकालीनतया कार्यपदस्य कार्यान्वितत्वाभिधायकत्वाभा-
वादिति भावः, ।

मू०—एवं च कार्यपदव्यतिरिक्तानां कार्य्यान्विते सामर्थ्यं कार्य्यपदस्य तु स्वरूपेऽन्यान्विते वेति प्रयोजकद्वैविध्याङ्गीकारे गौरवप्रसङ्गादपि योग्येतरान्विते सामर्थ्यमित्येकमेवप्रयोजकमुपादेयं, तथा च लोके भूतार्थपरः पदसमभिव्याहारो लाक्षणिकइति पराकृतं, ।

दिङ्मात्रमत्र सूचितं विस्तरस्तु न्यायदीपिकायामवगन्तव्यः, ।

यत्तु वेदान्तानामप्यात्मा ज्ञातव्य इत्यपुनरावृत्तये समाम्नातेन विधिनैकवाक्यभावमाश्रित्य कार्यपरतैव वर्णनीयेति, तदपि न मनोहरम्, ।

टी०—भवतु तर्हि कार्यपदस्य कार्यमात्रेऽन्यान्विते वा पदसामर्थ्यमित्यत आह—“ एवं च ” इति, ।

ननु कार्यपरपदार्थान्वितस्वार्थे पदानां सामर्थ्यमित्येकमेव प्रयोजकमित्यत आह—“ दिङ्मात्रमत्र ” इति, । अत्राप्यन्वितमात्रस्य पदसामर्थ्यप्रयोजकत्वे तदितरग्रन्थकथाया उद्वेगजननमात्रप्रतीतिकरतयोपेक्षणीयत्वात्, लक्षणार्थानिरूपणाच्च, कार्यपरत्वस्य पदधर्मत्वे सर्वपदानां लिङ्ङादिपदवत्कार्यपरत्वेन पर्यायत्वापत्तेः, मुख्यगौणसाक्षात्परंपराभेदेन पर्यायत्वपरिहारे चाऽनुगतैकार्थाभावेन लक्षणस्याव्यापकत्वापत्तेः, कार्यपरत्वस्य पदार्थधर्मत्वे च पदार्थानां कार्यप्रतीतिजनकत्वाभावेन लक्षणस्यासंभित्वात्, नच कार्यशेषत्वेन तत्परत्वं, कार्यस्य कार्यान्तरशेषत्वाभावेन कारकपदानां तदन्वितस्वार्थाभिधायकत्वाभावादिति भावः ।

मू०—आत्मा ज्ञातव्य इति हि ब्रह्मणि प्रतिपत्तिर्विधात-
व्या, तिस्रश्च प्रतिपत्तयो ब्रह्मणि संभवन्ति, प्रथमा शाब्दी,
द्वितीया च भावनात्मिका, तृतीया च साक्षात्काररूपा, ।

तत्र न तावच्छाब्द्यां प्रतिपत्तौ विधिना पुरुषो नियो-
क्तव्यो, विदितपदपदार्थस्य समधिगतशाब्दन्यायतत्त्व-
स्यान्तरेणापि विधिं शब्दादेवोत्पत्तेः, नापि भावनायां,
तत्रापि ज्ञानप्रकर्षहेतुभावस्यान्वयव्यतिरेकसिद्धतया प्रा-
प्तत्वेनाविधेयत्वात्, नापि साक्षात्काररूपायां, स खलु
ब्रह्मस्वभावो वा स्यात्तद्गोचरो वान्तःकरणपरिणति-

टी०—विधिं निराकर्तुं विधेयस्वरूपमाह—“ आत्मा ज्ञातव्य ”
इति, । ततः किमित्यत आह—“ तिस्रश्च ” इति, । भावनात्मि-
का=ध्यानरूपा, ।

भवतु त्रैविध्यं तथापि कथं न विधिरतआह—“ तत्र नता-
वद्, ” इति, । पदपदार्थज्ञानेपि तात्पर्यार्थनिश्चयाभावे कथं वा-
क्यार्थप्रतिपत्तिरित्यत आह—“ समधि गत ” इति, ।

उपक्रमोपसंहारादिषड्विधतात्पर्यद्योतकः शब्दो न्यायस्तत्प-
रिज्ञानवत इति यावत्, द्वितीयां प्रतिपत्तिं दूषयति—“ नापि ”
इति, । अभ्यासोऽभ्यस्यमानवस्तुनि प्रकर्षाधायक इत्यन्वयव्यतिरे-
कसिद्धत्वाद् न शब्दमपेक्षत इत्यर्थः, । तृतीयप्रतिपत्तौ विध्यसंभवं
वक्तुं तां विकल्पयति—“ स खलु ” इति, । कृतिसाध्यत्वेन

मू०—भेदः, न तावद्ब्रह्मस्वभावगोचरो नियोगो युक्तिमान्,
तस्य नित्यत्वादकार्यत्वात्, नाप्यन्तःकरणपरिणतिगो-
चरः, तस्यानंदसाक्षात्काररूपतया फलत्वात्, फले च
निसर्गसुन्दरतया चेतनसमीहास्पदे विध्यनुपपत्तेः, ।

तस्मादात्मा ज्ञातव्य इत्यादीनां विधायकताऽसंभ-
वादहार्थतैव व्याख्येया, युक्तंचैतत्, तत्रात्मस्वरूप-
प्रतिपादनेनोपक्रमात् तेन चोपसंहारादहार्थतायामेव च
ज्ञातव्य इत्यादीनामेकवाक्यतोपपत्तेः, संभवन्त्यां च तस्यां

टी०—सहैकार्यविषयो हि नियोगस्तन्निवृत्तौ सोपि निवर्तत इत्यर्थः । अ-
कार्यहेतुः—“ नित्यत्वाद् ” इति, ।

अस्तु तर्हि कार्यत्वादान्तःकरणपरिणामे नियोग इति तत्राह—
“ नाप्यन्तःकरण ” इति, ।

ननुविधेयाभावे विधायकलिङ्गादिशब्दानां वैयर्थ्यमित्याश-
ङ्कोपसंहारव्याजेन परिहरति—“ तस्माद् ” इति, । “ अ-
र्हेकृत्यतृचश्च ” इत्यर्हार्थेऽपि लिङ्गादीनां विधानान्न वैय-
र्थ्यमित्यर्थः, ।

अर्थान्तरपरत्वे वाक्यभेदप्रसङ्गादप्यर्हार्थत्वमेव युक्तमित्याह—
“ युक्तं चैतद् ” इति । एकवाक्यत्वे किं नियामकमित्यत आह—
“ तत्र ” इति, ।

ननूपरिधाराणादौ(१)वाक्यभेदोपि दृश्यत इत्यत आह—“ स-
ंभवन्त्यां च ” इति, ।

मू०—वाक्यभेदस्यायोगात्, तस्मात् न बोधविधिपरा वेदान्ता इति सिद्धम्, ।

यदपि सत्यामपि सिद्धार्थसङ्गत्तौ पदानां नानन्दरूपे ब्रह्मणि मानभावो वेदान्तानां प्रमाणान्तरविरोधादिति, तदप्यसारं, मानान्तरविरोधेपि वेदान्तानामेव प्राबल्यहेतोरुक्तत्वात्, न चाऽस्त्यद्वैते मानान्तरविरोध इत्यधस्तादावेदितं, ।

नच मानान्तरेण नावभासत इत्येव विरोधोऽतिप्रसङ्गात्, योग्यता च तद्रूपस्य मानान्तरं प्रत्यसिद्धैव, परमानन्दरूपता तु परप्रेमास्पदतया प्रकाशत एव,

अस्ति हि मा न भूवं भूयासमिति प्राणभृन्मात-

टी०—मानान्तरविरोधेनोक्तमप्रामाण्यमनूय दूषयति—“यदपि” इति । ‘उक्तत्वाद्’=सांख्यवहारिकप्रमाणभावस्यैव प्रत्यक्षादेरित्यत्राज्ञायस्य प्राबल्यमुक्तमित्यर्थः, । अधस्तादावेदितं=द्वितीयवादे प्रत्यक्षस्य व्यवच्छेदकत्वं निराकुर्वतेत्यर्थः ।

किमनवभासनाद्विरोधः किं वा योग्यत्वविशेषितादिति विकल्पाद्ये दूषणमाह—“ नच ” इति, । चक्षुषानवभासनाद्रसादेरप्यभावः स्यादित्यर्थः, । द्वितीयं पक्षं दूषयति—“ योग्यता च ” इति । यत्पुनरुक्तं स्वात्मप्रतिभासेऽप्यानन्दरूपं न प्रकाशत इति तत्राह—“ परमानन्द ” इति, ।

परप्रेमास्यदत्वमेवासिद्धमित्यत आह—“ अस्तिहि ”

मू०—वर्तिनी प्रतीतिः, कथमेषा प्रेमास्पदतामन्तरेणात्म-
न्यवकल्प्यते, न चान्तरेण सुखभावं तत्साधनभावं वा
प्रेमास्पदता युक्ता,

नचात्मनश्चन्दनवनितादिवत् तत्साधनभावेन प्रे-
मगोचरता, निरुपाधिकत्वाद्,

न खल्वानन्दमपि लौकिकं रूपतो रोचयते किं-
न्त्वात्मार्थम्, अन्यथा रूपाभेदेन स्वपरानन्दयोरविशे-
षाद्, अन्तरेणात्मनः स्वाभाविकप्रेमास्पदतां कथं त-
दर्थतयान्यत्सकलमपि प्रेमास्पदभावमनुभवेत्, ।

टी०—इति, । भवतु प्रतीतिस्ततः किमित्यत आह—“कथम्” इति, ।
भवतु प्रेमास्पदता ततः किमित्यत आह—“ नचान्तरेण ” इति, ।
अन्तरेणैव सुखरूपतामन्यथैव प्रेमास्पदता किं न स्यादित्यत आह—
“ नचात्मन ” इति । निरुपाधिकत्वाद्=आत्मव्यतिरिक्ताशेषत्वे
सति प्रियत्वाद् । नन्वात्मव्यतिरिक्ताशेषत्वमसिद्धमात्मनः सुखशे-
षत्वादित्यत आह—“ नखलु ” इति, । लौकिकस्यानन्दस्य स्व-
रूपत एव प्रियत्वं किं न स्यादित्यत आह—“ अन्यथा ” इति, ।
भवतु सुखस्यात्मार्थतया प्रियत्वं तावता कथमात्मनो नि-
रुपाधिकप्रेमास्पदत्वमित्यत आह—“ अन्तरेण ” इति, । यदा
सर्वशेषिभूतं सुखमप्यात्मशेषतया प्रियं तदात्मनो निरुपाधिकप्रेमा-
स्पदत्वे किमु वक्तव्यमिति भावः, ।

मू०—तदेवं परप्रेमास्पदभावः परमानन्दभावमन्तरेणात्मनि नावकल्पत इति सिद्धम्; ।

अथापि स्याच्छरीरोपघातजन्मनो दुःखादयं विभ्यद्भूयासं मा न भूवमिति प्रार्थयते न पुनरात्मानमानन्दरूपमभिमन्यमानः, किञ्चाऽयमात्मा चेदनतिशयानन्दरूपः प्रतिभासेत प्राणभृत्मात्रेणैव प्राप्तं प्रापणीयमिति न कश्चिदपि मोक्षयातिष्ठेतेति, तदपि न हृद्यं, तथा हि भवतु नाम प्राणवियोगजन्मनो दुःखादस्य भयं तदेव तु कुतो, नो खलु दुःखं दुःखतया भयहेतुरन्यगतस्यापि तस्य तथाभावप्रसङ्गात्,

टी०—तावता कथमानन्दत्वमित्यत आह—“ तदेवम् ” इति, । आत्मा सुखस्वभावः, आत्मव्यतिरिक्ताशेषत्वे सति प्रेमास्पदत्वादित्यनुमानेनोक्तहेत्वन्यथानुपपत्त्या वाऽत्मनः सुखस्वरूपत्वसिद्धिरिति भावः, ।

सुखरूपत्वमन्तरेण प्रेमास्पदत्वसंभवादप्रयोजकत्वं हेतोरर्थापत्तेरन्यथाप्युपपत्तिमाशङ्कते—“ अथापि ” इति, । मुक्तिसंसारयोरविशेषप्रसंगादप्यात्मनो न सुखरूपेणावभास इत्याह—“ किंच ” इति, । दुःखस्य भयहेतुता आत्मनो निरतिशयप्रेमास्यदत्वं सुखरूपत्वं चान्तरेण न सम्भवतीत्यभिप्रेत्य परिहरति—“ तदपि ” इति, ।

मू०—भोगोस्य भयहेतुः, स तु साक्षात्कारः, नच पर-
परिवर्त्तिन्यस्ति दुःखे स इति चेत्, सत्यं, स एव तु
मत्प्रतिकूलमेतदित्यनुभवः, ।

तथाहि मत्प्रतिकूलमेतदित्यनुभवन्नयं तप्यते, प्रेमा-
स्पदपरिपन्थ्यर्थश्च प्रतिकूलः प्रतीयत इत्युपपन्न आ-
त्मनि प्रेमा निरुपाधिकः, तथाचायं परिशेषतः परमा-
नन्दः प्रकाशत इत्युक्तम् । नचैवं मुक्तिसंसारयोरवि-
शेषो येन न कश्चिदपि मोक्षयातिष्ठेत्, प्रकाशमानोपि-
ह्ययमानन्दोऽनाद्यनिर्वाच्याविद्योपदर्शितविविधविचित्रना-

टी०—स्वदुःखात्परदुःखस्य वैषम्यमाशङ्कते—“ भोग ” इति, ।
भोगरूपमेवदर्शयति—“ सतु ” इति, । तथापि कथमुक्तदोष-
परिहार इत्यत आह—“ नच ” इति, । अस्ति दुःखे सः=,यो-
गिव्यतिरिक्तस्येति शेषः । उक्तरूपतामन्तरेण दुःखभोग एव न सं-
भवतीति परिहरति—“ स एवतु ” इति, ।

अनुभवं स्पष्टयति—“ तथाहि ” इति, भवतु कथं तावता-
भिमतसिद्धिरित्यत आह—“ प्रेमास्पद ” इति, । मुक्तिसंसा-
रयोरविशेषप्रसङ्गं दूषयति—“ नचैवम् ” इति, । अनाद्यवि-
द्योपदर्शितश्चासौ विविधो विचित्रो नामरूपप्रपञ्चः, तन्मयतया=त-
दुपप्लुततयेति यावद्, विविधः=पृथिव्यादिपञ्चरूपभेदेन, विचित्रस्तु
तदवान्तरजातिभेदेन, ।

मू०—मरूपप्रपञ्चमयतया विवेकतः स्फुटतरमनवभास-
मानो न भासत इव सांसारिकदशायाम्,

यथा खल्व्वापातजायां संविदि भासमानावपि सामा-
न्यविशेषौ न भासेते इव विवेकानध्यवसायात्;

स्वयमेवच 'सामान्यविशेषौ द्वे वस्तुनी प्रतिपद्य-
मानं प्रत्यक्षमुपपद्यत' इत्यभिधायानन्तरमभिहितं प्रमे-
यपारायणे 'किन्तु वस्त्वन्तरानुसन्धानशून्यतया सा-
मान्यविशेषरूपता न प्रतीयत' इति, तथा 'नि-
र्विकल्पकेन सामान्यविशेषौ द्वे वस्तुनी प्रतिपद्य-
मानेनापि तयोर्भेदो न प्रत्येतुं शक्यत' इति च,
ब्रह्मसाक्षात्कारोन्मीलितनिखिलाविद्योपप्लवस्तु परितः

टी०—अवभासानवभासावेकस्मिन् विरुद्धावित्यत आह—“ यथा
खलु ” इति, । आपातजायां=निर्विकल्पिकायाम्, इदमप्यसङ्गत-
मित्याशङ्क्य तदीयग्रन्थदर्शनेन दृढयति—“ स्वयमेव च ”
इति, । अभिहितमेव दर्शयति—“ किन्तु ” इति, । व्यक्त्यन्त-
रप्रतीतावनुवृत्तत्वेन सामान्यरूपता प्रतीयते व्यावृत्तत्वेन तदि-
तरस्य विशेषरूपता, निर्विकल्पके तु वस्त्वन्तरस्यानवभासे तदुभ-
यरूपता न प्रतीयत इत्यर्थः ।

ग्रन्थान्तरमाह—“ तथा ” इति, । मुक्तेः संसारदशातो वि-
शेषमाह—“ ब्रह्म ” इति, । ब्रह्मसाक्षात्कारेणोन्मीलितो निखि-

मू०—प्रद्योतमानपरिशुद्धपरमानन्दभावो मुक्ताविति भेदसिद्धिः, किंचानन्दप्रकाशविशेषेपि सांसारिकविविधदुःखसंभिन्नस्य तद्विधुरविशदानन्दप्रकाशस्य च महानयं विशेष इति कथं संसारमोक्षयोरविशेषः शङ्कितुमपि शक्यः ।

यत्तु नास्य स्वप्रकाशस्य केनचिदावरणाद्युपपत्तिरिति, केदमायुष्मतोपलब्धं, संवेदन इति चेन्मैवं तस्यैवात्मत्वाभ्युपगमात्, नो खलु विवादपदमेवोदाहरणम् ।

अथापि प्रकाशमानस्याप्रकाशतानुपपत्तेरावरणाद्ययोग उच्यते कथं तर्हि सामान्यविशेषौ स्वभावभिन्नौ प्रकाशमानावप्यापातजायां संविदि न भेदेन प्रकाशेते, न तत्रात्यन्ताऽप्रकाशः, किन्तु स्फुटतरप्रकाशभाव इति

टी०—लाविद्योपप्लवोऽस्मिन्स तथा । अविद्योपप्लवानुपप्लवाभ्यां विशेषमभिधाय दुःखसम्भेदासम्भेदाभ्यां विशेषमाह— “ किञ्च ” इति । स्वप्रकाशेऽनुपपन्नमावरणमिति यदुक्तं तद् दूषयति— “ यत्तु ” इति, । यत् स्वप्रकाशं तदनावृतमिति न कचिदपि सम्प्रतिपन्नमित्यर्थः, । पृष्ठमत्वोत्तरमाह—“ सम्भेदन ” इति, ।

विशेषव्याप्त्यभावे सामान्यव्याप्तिरस्तीति शङ्कते— “ अथ ” इति, । नैवमपि व्याप्तिः व्यभिचारादित्याह— “ कथम् ” इति, । विशेषमाशङ्क्यास्मन्मतेपि तुल्य इति परिहरति—“ नतत्र ”

मू०—चेन्न तर्ह्यत्राप्यत्यन्ताप्रकाशः, परप्रेमास्पदतया सुख-
प्रकाशाश्रयणात्, तस्मादद्वैतानन्दरूपं वेदान्तप्रमाणक-
मिति महानयं व्यामोहो ब्रह्मवादिनामित्ययमेव महामोह
इति सिद्धम्,

“ इति विगलितदोषो मानभावः श्रुतीनां,
निरतिशयसुखात्मन्यद्वितीये प्रकाशे,
ननु परमतकार्ये वेदलेशोपि मात्वं,
भजत इति वदामस्तत्र सङ्गत्ययोगाद् ”

अथ कथमिह कार्यात्मनि पदसङ्गत्ययोगः, प्रवृत्तिका-
र्यसंदर्शनादेवहि प्रवर्तकबोधमनुमाय तस्य च प्रवर्तक-
बोधत्वादेवात्मीयप्रवर्तकबोधदृष्टान्तेन कार्यगोचरताम-
नुमायानन्तरं च शब्दान्वयव्यतिरेकानुविधायितया तत्र
शब्दशक्तिं बालाः समाकलयन्ति, ।

टी०—इति, । परोक्तमुपहासमुपहसति—“तस्माद्” इति, । वादा-
र्थमुपसंहरन्नुत्तरवादाद्यर्थमुपक्षिपति— “इतिविगलित” इति, ।
“ मात्वं ” मानभावत्वमिति व्याख्येयं शब्दस्य प्रमारूपत्वा-
भावात्, ।

सङ्गत्ययोगमाक्षिपति पूर्ववादी—“ अथ ” इति, । सङ्गति-
ग्रहे को हेतुरित्यत आह—“ प्रवृत्ति ” इति, ।

कार्यबोधे विप्रतिपत्तेः कथं शब्दस्य तत्परत्वमिति सिद्धान्ती

मू०—स्यादेतत्, न स्वात्मन्यपि कार्य्यबोधस्य प्रवर्तक-
भावः प्रसिद्धो येन तद्वद्वृष्टान्तावष्टम्भात्परस्यापि का-
र्य्यगोचर एव बोधः प्रवर्तक इत्यध्यवसीयते ।

बहुधा हि विप्रतिपद्यन्ते तत्र वादिनः, केचित्
तावद् भावार्थावबोधमेव प्रवर्तकमास्थिताः, केचित् फ-
लबोधम्, अपरे फलसाधनतावबोधम्, अपरे रागम्,
अन्ये पुनः यथा तथास्तु स्वप्रवृत्तौ, शाब्दे तु व्यवहारे
लिङ्ङादिशब्द एव प्रवर्तक इति मन्यन्ते, केचन त-
द्व्यापारमनभिधेयं प्रवृत्तिहेतुमाचक्षते, अपरे पुनर-
भिधेयम्, अभिधामेवेतरे, तत्र कथमविचार्य्य प्रवर्तक-
निर्णयः, कथन्तरां च विशेषगोचरसङ्गत्यवसायः, त-
स्माद् विचार्य्य निर्धारणीयमिति ।

टी०—शङ्कते—“ स्यादेतद् ” इति, । वालस्य स्वात्मन्यपि कार्य्यबो-
धस्य प्रवर्तकत्वं कुतो न निश्चितमित्यपेक्षायां वार्दिविप्रतिपत्तेरि-
त्याह—“ बहुधाहि ” इति, । विप्रतिपत्तिं दर्शयति—“ कै-
चिद् ” इति, । वेदान्तिनां मतमाह—“ अपरे फलसाधन-
तावबोधम् ” इति, । भट्टानां मतमाह—“ केचन तद्व्यापा-
रमनभिधेयम् ” इति, । तेषामेव मतान्तरमाह—“ अपर ”
इति, । अभिधा=अर्थविषयाभिधानक्रिया, ।

तत्र पूर्ववादी कार्य्यबोधस्यैव प्रवर्तकत्वं सिसाध्रयिषुः पक्षा-

मू०—सत्त्यं, तत्र शब्दतद्व्यापारयोः प्रवर्तकत्वपक्षस्तावद-
तिस्थवीयानेव, तथापि यदि कश्चित्तथा प्रत्यवत्तिष्ठते
तं प्रत्येतावदेव तावदभिधातव्यं, सर्वत्र दृष्टानुसारि-
णी कल्पना प्रसरीसरीति नत्वन्यथा कापि, तथाच य-
दन्यदा प्रमाणान्तरनिबन्धने व्यवहारे प्रेक्षावत्प्रवृत्ति-
हेतुतया स्वात्मन्युपलब्धं तदेव शब्दनिबन्धनेपि व्यव-
हारे चेतनप्रवृत्तिहेतुतया बालाः कल्पयितुमलम्, न-
चैतैर्मानान्तरनिबन्धने व्यवहारे शब्दतद्व्यापारयोः प्रवृत्ति-
हेतुभावः क्वचिन्निश्चित इति कथं तयोरिह प्रवृत्तिहे-
तुभावंकल्पयेयुर्, अर्थभेदावबोधादेव हि प्रेक्षापूर्वका-
रिणस्तत्र तत्र प्रवर्तन्ते न शब्दतद्व्यापारावसा-
यमात्रात् ।

टी०—न्तराणि निराकर्तुमाह—“सत्त्यम्” इति, । सूचीकटाहन्या-
येन शब्दतद्व्यापारयोः प्रवर्तकत्वं निराकरोति—“तत्र” इति, ।
स्थवीयान् स्थूलतरः, सूक्ष्मतरन्यायदर्शनरहित इति यावत्, ता-
वता कथं निराकरणमिति, तत्राह—“तथाच” इति, । ततः
किमित्यत आह—“नच” इति, । स्वप्रवृत्तौ तयोः प्रवर्तकत्वा-
भावान्न शाब्दे व्यवहारे तयोः प्रवर्तकताध्यवसाय इत्यर्थः, ।

कथं तयोः स्वव्यापारे प्रवर्तकत्वाभाव इति तत्राह—“अर्थ-
भेदावबोधाद्” इति, ।

मू०—शङ्खादिध्वनेरपि समयवशादनुविधेयपुरुषाभिप्रायविशेषरूपार्थावबोधादेव प्रवर्तन्ते, समयसंवेदनशून्यानां तदवसायैपि प्रवृत्त्यदर्शनात् ।

किंच लिङ्ङादिशब्दानां प्रवर्त्तकत्वे सर्व एव श्राविणो नियमेन प्रवर्त्तेरन् नचैवं दृश्यते, सम्बन्धग्रहणापेक्षायास्तु दत्त एवजलाञ्जलिः, तस्माच्छब्दरूपमात्रमेव प्रवर्त्तकमिति स्वसाहसप्रकटनमात्रं ।

तद्व्यापारस्य चानभिधेयस्य प्रवर्त्तकतायां समानैव संबन्धग्रहणानपेक्षा ।

टी०—ननु शब्दमात्रादपि क्वचित्प्रवृत्तिर्दृष्टेति तत्राह—“शङ्खादि” इति । शङ्खादिध्वनिरपि अभिप्रायविशेषानुमापकतया प्रवृत्तिहेतुर्न स्वरूपेण, संख्यानुमापकोर्ध्वीकृततर्जनीवदित्यर्थः, कस्मादित्यत आह—“समय ” इति ।

पक्षद्वयसाधारणं दूषणमभिधाय शब्दे विशेषतो दूषणमाह—“किञ्च ” इति । सम्बन्धग्रहणसापेक्षः शब्दः प्रवर्त्तको न स्वरूपेणातो नाति प्रसङ्ग इत्यत आह—“सम्बन्ध ” इति । अर्थबोधजनने शब्दस्य सङ्गत्यपेक्षा तस्यानङ्गीकरणे कुतः सम्बन्धज्ञानापेक्षेत्यर्थः ।

उक्तं दूषणं शब्दव्यापारेष्यति दिशति—“तद्व्यापारस्य ” इति ।

शब्दव्यापारः शब्दाभिधेयतया प्रवर्त्तक इति पक्षं निराकरो-

मू०—नचाभिधेयस्य प्रवर्तकताध्यवसानं, समधिगतप्रवर्तकभावस्यैव शाब्दव्यवहारे शब्दाभिधेयतया प्रवर्तकतोपपत्तेः ।

एतेनाभिधाव्यापार एवाभिधेयतया प्रवर्तक इत्यपि पराकृतं, ।

किंच स्वव्यापारं ब्रुवन्तो लिङ्ङादयो व्यापारान्तरेण ब्रुवन्त्याहोस्वित् तेनैव व्यापारेण, न तावद् व्यापारान्तरेणा नवस्थापातात्, नापि तेनैव विषयविषयिणोरैक्यानुपपत्तेः, नो खल्वङ्गुल्यैवाङ्गुली स्पृश्यते, यथोक्तम् ‘ अङ्गुल्यग्रं स्वमात्मानं नात्मना स्पृष्टुमर्हति, इति, नचाभिधाव्यापारो नाम प्रमाणिकः, ।

नन्वर्थधीप्रसवान्यथानुपपत्त्यैवायं कल्प्यमानः कथमप्रामाणिकः, तदयुक्तं, तथासत्यन्यलभ्यतया शब्दगो-

टी०—ति—“ नच ” इति, । स्वप्रवृत्तौ तस्यापि प्रवर्तकतानवगमात्परप्रवृत्तावपि तस्याभिधेयतया न प्रवृत्तिहेतुत्वमित्यर्थः, ।

उक्तं दूषणमभिधाय लिङ्ङादिशब्दाभिधेयपक्षेऽप्यतिदिशति—
“ एतेन ” इति, । द्वितीयं पक्षं दूषयति—“ नापि ” इति, ।
कर्मकरणविरोधादित्यर्थः, ।

अर्थापत्तिसम्भवात्कथमप्रामाणिकत्वमिति शङ्कते—“ ननु ” इति, । भवत्वन्यलभ्यत्वं तथापि शब्दार्थता किं न भवेदित्यत आ-

मू०—चरभावानुपपत्तेः, अनन्यलभ्यस्तु शाब्द इति हि त्रैविद्यवृद्धाः, ।

किञ्चायमभिधाव्यापारश्चेदन्तरेणाभिधाव्यापारान्तर-
मभिधेयः किमर्थ एव तथा न स्याद्, अभिधाव्यापारा-
न्तरकल्पने त्वभिहितैवानवस्था, ।

कश्चायमभिधाव्यापारः, नतावत् प्रस्पन्दः, तस्य
मूर्त्यनुविधायितया विभौ विभुगुणे वा शब्दे मूर्त्यभावे-
नासंभवाद्, असर्वगतद्रव्यपरिमाणं मूर्तिरिति च प्रामा-
णिकाः, ।

टी०—ह—“ अनन्य ” इति, ।

न व्यापारान्तरेण नापि तेन किन्तु शब्दैरेवमेवाभिधीयत इ-
त्याशङ्काह—“ किञ्च ” इति, । व्यापारान्तरेणाभिधेयत्वस्वी-
कारेऽभिहितामनवस्थां स्मारयति—“ अभिधा ” इति, । स्वरू-
पतो दुर्निरूपत्वादपि नाभिधाव्यापार इत्याह—“ कश्च ” इति, ।
किं परिस्पन्दः किं वा प्रयत्न इति विकल्प्याद्यं दूषयति—
“ नतावद् ” इति, । मूर्त्तैष्वेव कर्मणोऽवस्थाननियमात्सर्वगद्द्रव्य-
त्वेन गुणत्वेन च मूर्त्तत्वाभावेन परिस्पन्दः न सम्भवतीत्यर्थः, शब्दः
सर्वगद्द्रव्यमिति भाट्टाः, गुण इति प्रभाकरा वैशेषिकादयश्च, मू-
र्त्यभाव एव कथमित्यत आह—“ असर्वगत ” इति, ।

द्वितीयं पक्षं दूषयति—“ नापि ” इति, । व्यापारान्तरमेव

मू०—नाप्यस्पन्दात्मा प्रयत्नरूपः, चेतनैकाधारतया तस्या-
चेतने शब्दे ऽनुपपत्तेः, नचान्यो व्यापारः प्रसिद्धो लोके,

यदि कश्चिद् ब्रूयाद् अजनकावस्थातो जनकावस्था-
यामतिशयमात्रमिह व्यापारो न पुनः प्रस्पन्दप्रयत्न-
योरन्यतर इति, स इत्थं शिक्षणीयो—हन्तोभयवाद्यविवा-
दास्पद एव विज्ञानगोचरभावलक्षणस्तादृशोऽतिशयोस्तु
किमतिशयान्तरपरिकल्पनदुर्व्यसनेनेति, तस्मादभिधा-
व्यापार एव प्रवर्तक इत्यप्ययुक्ता कल्पना,

तथैव भावार्थफलबोधयोरपि प्रवर्तकभावः पराकर-
णीयः, तयोरपि क्वापि प्रवर्तकतादर्शनाद्, वर्तमानापदे-
शादौ च व्यभिचाराद्, ।

टी०—किं न स्यादित्यत आह—“ नच ” इति, ।

न्यूनतापरिहाराय व्यापारान्तरं शङ्कते—“ यदि ” इति, ।
तज्जन्यस्तज्जन्यजनको व्यापारः स चात्र जनकावस्थायामतिशय इ-
त्यर्थः, ।

ज्ञानविषयत्वस्यैवातिशयतया स्वविषयज्ञानस्य चार्थप्रतिपत्ति-
जनने नितरां व्यापारत्वादतिरिक्तव्यापारो न कल्पनीय इति परिह-
रति—“ स इत्थम् ” इति, ।

भावार्थफलज्ञानयोः प्रवर्तकत्वं निराकरोति—“ तथा ”
इति, । भावार्थपक्षे दूषणांतरमाह—“ वर्तमान ” इति, । प-
क्ष्यत्यऽपाक्षीदित्यत्र भावार्थबोधेऽपि प्रवृत्तेरभावाद्, नच लिङ्ङादिप-
दबोधो धात्वर्थः प्रवर्तको, अनिष्टघात्वर्थबोधे व्यभिचारादित्यर्थः, ।

मू०—नापि फलसाधनताप्रतीतिः प्रवर्तिका, भूतादौ व्य-
भिचाराद्, नो खल्वधिगतेपि तृप्तिसाधने भोजनादा-
वतीते वर्तमाने वा प्रवृत्तिः, नापि भविष्यति, सामुद्र-
विदाख्याते प्रवृत्त्यनुपलम्भाद्, ।

रागस्तु यद्यपि प्रवर्तकस्तथापि न शब्दार्थः, स ख-
लूत्पन्नः प्रवर्तको न प्रतीतः, केवलव्यतिरेकानुपपत्तेः, ।

प्रतीत्यपेक्षायामपि तस्य मानसावसेयत्वेनान्यल-
भ्यत्वान्न शब्दगोचरता, ।

तस्माच् छब्दार्थीभूतप्रवर्तकनिरूपणे कार्यमेव न्य-
रूपरूपन्निरूपकाः, प्रैषादिष्वपि कार्यमेवानुवर्तमानं प्रवृ-

टी०—इष्टसाधनतापक्षं निराकरोति—“ नापि ” इति । भूतादावि-
त्यादिशब्देन वर्त्तमानमभिप्रेतम्, अस्तु तर्ह्यनागतमिष्टसाधनं प्रव-
र्त्तकमित्याह— “ नापि ” इति, । सामुद्रविदाख्याते=भावि-
नि राज्यादौ ।

रागपक्षं निराकरोति—“ रागस्तु ” इति, । कुत इत्यत
आह—“ सखलु ” इति, । सति रागे तत्प्रतीत्यभावेनाऽप्रवृत्त्य-
नुपलम्भादित्यर्थः, ।

अङ्गीकृत्यापि दूषयति—“ प्रतीत्यपेक्षायाम् ” इति, । प्र-
भाकरः परिशेषादिदं सिद्धमुपसंहरति—“ तस्माद् ” इति, ।

मू०—त्तिहेतुतां भजते, ।

तथाहि प्रवर्त्यपुरुषापेक्षया ज्यायसा वक्त्रा प्रतिपाद्यमानं कार्यं प्रैष इति व्यपदिश्यते, समेनामन्त्रणं, हीनेनाऽध्येषणम्, इति कार्यमेव तत्तदुपाधिभेदेन प्रैषादिव्यपदेशगोचरीभावमाचरति, ।

तदाहुः “ कार्यमेव च वक्तृणां ज्यायःसमकनीयसाम्, प्रवर्त्यपेक्षया भेदात्प्रैषादिव्यपदेशभाग् ” इति, तस्मात् कार्यमेव प्रैषाद्युपाधिभेदेन प्रवर्तकं ।

कार्यं च कृतिसाध्यप्रधानं, तदेव च कृतेः प्रधानं

टी०—ननु कार्यमेवेति कथं लोके प्रैषादीनामपि प्रवर्तकत्वादित्यन आह—“ प्रैष ” इति, ।

प्रैषादौ कार्यस्यानुवृत्तिमेव दर्शयति,—“ तथाहि ” इति, ।

उक्तार्थे शालिकामुदाहरति—“ तदाहुर् ” इति । प्रवर्त्यपुरुषापेक्षया ज्यायस्समकनीयसां पुरुषाणां भेदात् प्रतिपाद्यमानं कार्यमेव प्रैषादिव्यपदेशभागित्यन्वयः, ।

कार्यस्य लक्षणमाह—“ कार्यं च ” इति, । फलतत्साधनयोर्व्यवच्छेदार्थं क्रमेण विशेषणद्वयं, प्रधानशब्दार्थमाह—“ तदेव च ” इति, । ननु दर्शपूर्णमासयोरस्ति भवत्पक्षे प्राधान्यं न च कार्यत्वमिति शङ्कां वाऽपाकरोति—“ तदेव च ” इति, । फलमधिकृत्यैव कृतिः प्रवर्तते न बुद्ध्यरूपं धात्वर्थमतो न व्यभिचार इति भावः, ।

म०—यदधिकृत्य कृतिः प्रवर्तते, तत्र कृत्यन्वयव्यतिरेका
 नुविधायितया कृतिसाध्यता तावदनुमानसमधिगमनीया
 प्रधानता च मानसावसेया, कृतिप्रयोजनता हि सा
 प्रयत्नश्च कृतिः, स च मानसावसेय इति विशिष्टप्रयो
 जन भावोपि तस्य तदवसेय इति युक्तं, तेन प्रत्यक्ष
 नुमानाभ्यां कार्यमवसीयते, यथोक्तं ‘कृतिसाध्यं प्रधानं
 यत् तत्कार्यमभिधीयते, तच्च मानान्तरेणापि वेद्यमोद-
 नपाकवद्’इति, ।

तथा चाभिलषितसाधनतैव कार्यतेत्यपि प्रत्युक्तं, का-
 र्यता हि कृतिसाध्यतारूपा, साधनता तु फलोपायता,

टी०—विशेषणद्वयविशिष्टे तस्मिन् किं प्रमाणमित्यत आह—“तत्र”
 इति, । मानसावसेयत्वं दर्शयितुं प्रधानशब्दार्थमाह—“ कृतिप्र-
 योजनता ” इति, । ततः किमित्यत आह—“ प्रयत्नश्च ”
 इति, । नच मानद्वयस्य परस्परवार्तानभिज्ञत्वान्मिथो घटनाऽयोगः,
 अनुमितिजन्यसंस्कारसच्चिवे मनसि सोहमिति प्रत्यभिज्ञानवन्मि-
 थः संकलनोपपत्तिरिति भावः,—“ ओदनपाकवद् ” इति,
 ओदनः प्रत्यक्षेणावसीयते पाकस्य तत्साधनत्वन्नन्वयव्यतिरेका-
 भ्यामित्यर्थः, ।

ननुकार्यं प्रवर्तकमिति वदता इष्टसाधनमेवोक्तं तयोरभेदादि-
 त्याशङ्क्य विरुद्धधर्माध्यासेन भेदं साधयति—“ तथा ” इति, ।
 जन्यत्वेन जनकत्वेन च तयोर्भेदादित्यर्थः ।

मू०—तदेवं दहनतुहिनवद् विविक्ताकारयोः कथमेकता-
शङ्का युक्तिमती, ।

किंच—अतीतस्य वर्तमानस्य चाभिलाषितसाधनता
समस्ति, न च तत्कार्यतयाध्यवसीयते, साधनातिरेकिण
श्च सुखस्यास्ति कार्यता, सर्वश्च निदाघशर्वरीषु सुरतार-
म्भपरिश्रान्तशरीरः सुधामरीचिमण्डलं मन्यत एव समी-
हितोपायं न पुनः कार्यकारं, तदन्या च कार्यताऽन्या
च साधनतेति जानीमः, तदेवाह ‘फलसाधनता नाम या
सा नैव च कार्यता, कार्यता कृतिसाध्यत्वं फल-
साधनता पुनः, करणत्वं फलोत्पादे ते भिद्येते परस्पर-
म्’ इति, ।

तस्मात्फलसाधनतातिरेकिणः कार्यस्यैव प्रवर्तक-
त्वोपपत्तेः तस्यैव परत्रापि प्रवर्तकत्वाध्यवसायः, तच्च

टी०—सत्यपीष्टसाधने कार्यत्वाभावादपि न तयोरभेद इत्याह—
“ किञ्च ” इति, । सति कार्यत्वे साधनत्वाभावादपि नाभेद इ-
त्याह—“ साधन ” इति, । अनागतेषु साधनकार्ययोरभेदस्तर्हि
स्यादित्यत आह—“ सर्वश्च ” इति, । कस्मादित्यत आह—
“ कार्यता ” इति, । ततः किमित्यत आह—“ तस्माद् ” इति,
भवतु कार्यं प्रवर्तकं तथापि शब्दस्य तद्वोधकत्वं कथमित्यत
आह—“ तच्च ” इति, । प्रागुक्तीतन्यायः=शब्दान्वयव्यतिरेका-

मू०—कार्यं प्रागुन्नीतया नीत्या शब्देनैव बोधितमित्युपपन्न
एव कार्यं शब्दशक्त्यध्यवसायः, ।

तत्राप्यावापोद्धाराभ्यां लिङ्ङादेः कार्याऽभिधायि-
त्वमितरपदानां च तदन्वितस्वार्थाभिधायित्वं व्युत्पित्सु-
भिरध्यवसीयते, ।

तदेवं लोके स्वव्यवहारसमधिगतप्रवृत्तिहेतुभा-
वे कार्यात्मनि व्युत्पत्तिसम्भवाद् वेदेऽपि लिङ्ङा-
दियुक्तवाक्यप्रतिपाद्यं कार्यमेव प्रतिपद्यन्ते, तच्च का-
र्यमन्वितमभिधेयमिति स्थितौ सत्याम् ‘अग्निहोत्रं जु-
हुयात्स्वर्गकाम’ इत्यादिवाक्येषु षष्ठाद्यराद्धान्तानुसा-
रेण स्वर्गकामपदेन नियोज्यतया स्वर्गकामः समर्पणीय
इति स्थितम्, ।

टी०—नुविधायितया इति यावत्, ।

तथापि कस्य पदस्य कुत्रार्थे विशेषतः शक्तिपरिज्ञानमित्यत
आह—“तत्र” इति, ।

भवतु लोके वेदवाक्येषु तु कथं कार्यमित्यत आह—“तदेवम्”
इति, । तथापि क्रियातिरिक्तकार्याभिधायकत्वं कथमित्यत आह—
“तच्च” इति, । ‘षष्ठाद्यराद्धान्तानुसारेण’=स्वर्गकामपदं न कर्तुः
फलस्य वा समर्पणपरं किन्तु नियोज्यस्येति प्रतिपादितराद्धान्तानुसा-
रेणेति यावत्, ।

मू०—यश्च कार्यं बुध्यते स नियोज्यः, यथाह “ नियोज्यः स च कार्यं यः स्वकीयत्वेन बुध्यते ” इति, ।

स च कमिसंबन्धात्साध्यस्वर्गविशिष्टस्तस्मिन्नेव कार्ये नियोज्यतयाऽन्वेति यदेव तस्य काम्यमानोपायतामनुभवितुमुत्सहते,

न च क्रिया क्षणभङ्गिनी कालान्तरभाविफलानुकूलतां गन्तुमलमिति क्रियातो भिन्नमपूर्वमेव मानान्तरावेद्यं लिङ्ङादयः कार्यमवगमयन्ति, ।

तच्च मानान्तरापूर्वतया अपूर्वमिति गीयते, तदाह स्म‘क्रियादिभिन्नं यत्कार्यं वेद्यं मानान्तरैर्न तत्, अतो मानान्तरापूर्वमपूर्वमभिधीयते’ इति, ।

टी०—तत् किमायातमित्यत आह—“ यश्च ” इति, ।

तथापि किमित्यत आह—“ सच ” इति, । स्वर्गे कामो यस्येति शब्दात् स्वर्गस्य कामनासम्बन्धात्सिद्धे च कामनासम्भवात्साध्यस्वर्गविशिष्टो नियोज्यः कार्योन्वितः प्रतीयत इत्यर्थः, ।

कस्मिन्नित्यत आह—“ यदेव ” इति, ।

यागादिक्रियैव तथा किं न स्यादित्यत आह—“ नच ” इति, । भवतु क्रियातो भिन्नं तथाप्यपूर्वत्वे किं निमित्तमित्यत आह—“ तच्च ” इति, । मानान्तरापूर्वतया=मानान्तराविषयतयेति यावत्, ।

मू०—तदेव च कार्यतया गम्यमानं स्वात्मनि पुरुषं नियु-
ज्जानं नियोग इति व्यपदिश्यते यथाह ‘कार्यत्वेन नियो-
ज्यं च स्वात्मनि प्रेरयन्नसौ, नियोग इति मीमांसा-
निष्णातैरभिधीयते’ इति, न च फलजनकतया गुणभा-
वादपूर्वस्य प्राधान्यप्रच्युतिः, स्वानुकूलनियोज्यलाभा-
यैव फलानुकूलतावलम्बनात् स्वामिवत्, ।

यथा खल्वात्मन एव संविदधानः(१) स्वामी गर्भ-
दासस्योपकरोति तथैतदपि, ।

एवं च लोकव्युत्पत्तिरेव वेदवाक्यानुसारेणापूर्वप-
र्यन्तं प्रसृता, तदुक्तं ‘व्युत्पत्तिरपि कार्यर्थे व्यवहारानु-
सारिणी, किन्तु निर्धारणमात्रं वेदवाक्यविमर्शजम्, इति, ।

टी०—जनु वेदेऽपूर्वं प्रवर्तकमिति प्रभाकरास्तत्कथं नियोग इत्यत्र आह—
“तदेवच” इति, निष्णातैः=प्रवीणैरिति यावत्, तथापि स्व-
र्गशेषतया ऽपूर्वस्य प्राधान्यं हीयेतेत्यत आह—“नच” इति,
तदुक्तं—‘स्वात्मसिद्धानुकूलस्य नियोज्यस्य प्रसिद्धये, कुर्वत्स्वर्गादिक-
मपि प्रधानं कार्यमेव न’ इति, ।

स्वामिवदित्युक्तमुदाहरणं प्रपञ्चयति—“यथा” इति, ।

ननु लोके नियोगस्य मानान्तरागोचरत्वेन, सम्बन्धाग्रहो, माना-
न्तरागोचरत्वेऽपूर्वत्वव्यापाघात इत्याशङ्क्य लोकसिद्धकार्यव्युत्पत्ति-
रेव नियोगे पर्यवस्यतीति परिहृति—“एवंच” इति, । एवं=
निर्धारणमात्रं=लोकसिद्धकार्यमात्रस्य क्रियातिरिक्ताविशेषानिर्धारण-
मात्रं वेदवाक्यविमर्शनेन जायत इत्यर्थः, ।

(१) संविदधानः = योगक्षेमं कुर्वाण इत्यर्थः ।

मू०—तद्यथा वैदिकवाक्यशेषानुसारेण दीर्घशूकाद्यर्थमेव यववराहादिपदं निर्णीयते तथैव वैदिकनियोज्याभिधायि-
स्वर्गकामपदसमभिव्याहारानुसरणेन लिङ्ङादीनामपूर्व-
कार्याभिधायकत्वनिर्णयो नानुपपन्नः,

तदेवं सङ्गतिग्रहणसम्भवादुपपन्नमपूर्वकार्यात्मनि
प्रामाण्यमाम्नायस्येति सिद्धम् ।

अत्राभिदध्महे-यत् तावत् 'कथमिह कार्यात्मनि' इत्या-
रभ्य 'बालाः समाकलयन्ति' इत्यन्तमभिहितं, तद्यु-
ज्येत यदि कार्यबोधस्य स्वात्मनिप्रवर्तकभावः प्रसिद्धः,

टी०—वेदवाक्यविमर्शनेन प्रसिद्धातिरिक्तविशेषनिर्णये दृष्टान्तमाह—
“ तद्यथा ” इति, । ‘यवमयश्चरुः’ ‘चाराही उपानहौ’ ‘वै-
तसे कटे प्राजापत्यान् सञ्चिनोति’ इत्यत्र यव-वराह-वेतसाः कि-
मार्य्यसिद्धाः किं वा म्लेच्छप्रसिद्धाः प्रियङ्गुकृष्णशकुनिजङ्गाः स्वीक-
र्तव्या इति सन्देहे ‘अथान्या औषधयो म्लायन्तेऽथैते मादमाना-
स्तिष्ठन्ति’ ‘वराहं गावोनुधावन्ति’ ‘अप्सु जो वेतस’ इति
वाक्यशेषद्वयानुसारेण यववराहवेतसपदानि दीर्घशूक-शूकरवानी-
रपरतया यथा निर्णीयन्ते तथा स्वर्गवाक्यगतस्वर्गकामपदानुसारे-
ण लिङ्ङादिपदं क्रियातिरिक्तकार्यविषयतया निर्णीयत इत्यर्थः ।

लोकं वृद्धव्यवहारानुसारेण शब्दानां कार्यपरत्वमुक्तं विघट-
यति “यत् तावद्” इति, ।

परमतनिराकरणेन परिशेषात्कार्यपरत्वमुक्तं परिशेषाभावेन

मू०—यदपि तत्सिद्ध्ये बहुविधवादिविवादानुषन्त्यस्य नि-
राकृतं तत्र फलबोधपर्यन्तानां प्रवर्तकतानिराकरण-
मस्मदिष्टमेव चेष्टितं, कः खल्वनुकूलमाचरति प्रतिकू-
लमाचरेत् ।

फलसाधनताप्रतीतिरपि न प्रवर्तिका, इति तु न
क्षम्यते तस्याः स्वात्मन्यन्वयव्यतिरेकावसितप्रवृत्तिहेतु-
त्वात्, नो खल्वयं कदाचिदप्यनवसितश्रेयःसाधनभा-
वव्यापारे प्रवृत्तः, प्रैषादयोपि हि समीहितोपायभावानु-
रोधेनैव प्रवर्तकाः, अननुविधेयप्रैषादिषु प्रवृत्त्यभावात्, ।

यत्तु ‘ भूतादौ व्यभिचार’इति तन्न हृदयंगमं, ये-
नापि हि फलसाधनताधियः प्रवर्तकता नास्ति किन्तु
कार्यस्यैव सेत्यभ्युपगतं तेनाप्यभ्युपगतैव तावत्प्रवर्त-

टी०—तद्दूषयति—“यदपि” इति । श्रेयःसाधनस्य प्रवर्तकत्वान्न प-
रिशेषसिद्धिरित्यर्थः, । व्यतिरेकं दर्शयति—“ नोखलु ” इति ।
कथं तर्हि तदभावेपि प्रैषादिषु प्रवृत्तिरित्यत आह—“ प्रैषाद-
योपि ” इति । तदेव कथमित्यत आह—“अननुविधेय” इति ।

व्यभिचारित्वेन नेष्टसाधनस्य प्रवर्तकत्वमित्युक्तमनुवदति—
“ यत्तु ” इति, ।

यादृशेष्टसाधनस्य कार्यबोधजनकत्वं तादृशस्याव्यभिचारात्प्र-
वर्तकत्वमुपपन्नमिति परिहरति—“ येनापि ” इति, ।

मू०—कीभूतकर्तव्यधीजनने फलसाधनताप्रतीतेरुपकारिता, ।

यत आह स्म 'किन्तु स्वयं क्लेशरूपं कर्म यत्कार्यतां व्रजेत्, फलसाधनता तत्र कारणं तेन कार्य्यता' इति, ।

तथा 'स्वभावेन हि कर्माणि दुःखोत्पादनहेतुभूतानि तेषु कार्य्यत्वावगमः फलसाधनतावगमनिबन्धन' इति च ।

अन्योप्याह स्म 'इष्टोपायताधिया हि ममेदं कार्य्यमिति बुद्ध्या स्वतन्त्रः प्रवर्त्तत इति, ' इष्टोपायताधीत एव क्लेशरूपस्य कार्य्यता' इति च, तत्रेष्टोपायताधियः कार्य्यताधीजननेपि तुल्य एवायं भूतादिर्ष्यनुयोगः, ।

यदपि मतं कृत्युद्देश्यतैवेष्टोपायस्य भूताद्याकारस्य

टी०—तदप्यसङ्गममित्याशङ्क्य तत्साधनत्वेन शालिकावचनमुदाहरति—“ यत ” इति, । स्वयं क्लेशरूपं कर्म कार्य्यतां व्रजेदिति यत्तत्र फलसाधनताकारणं तेन तस्य दुःखरूपकार्य्यस्यापि कार्य्यतेत्यर्थः ।

तदीयमेव वचनान्तरमुदाहरति—“ तथा ” इति, ।

भवनाथवचनमुदाहरति—“ अन्योपि ” इति, । तस्यैव ग्रन्थान्तरमाह—“ इष्ट ” इति, । ततः किमित्यत आह—“ तत्र ” इति, ।

कार्य्यबुद्धिजनकेष्टसाधनं व्यभिचारपरिहारमाशङ्कते—“यदपि”

मू०—व्यावर्तिका, द्विविधा खल्विष्टोपायधीर्भूताद्याकारा
कार्याकारा च, तत्र कार्याकारायाः प्रवृत्तेः कार्यधीतः
प्रवृत्तिरिति गीयते,

नचैवमिष्टोपायधीवेद्यमेव कार्यं नत्विष्टोपायताज्ञा-
प्यमिति सांप्रतम्, इष्टोपायताकारोल्लोखादेव हि कार्यता-
पर्यन्तं वेद्यतेति तज्ज्ञाप्यत्वमुक्तम्, ।

यथा खल्वेकधीवेद्यत्वेऽप्याकृतितो व्यक्तिधीरुक्तेति,
तत्रैतावदेव वक्तव्यं हन्ताऽस्मन्मतेपि द्विविधैवाभिलषित
साधनता भूताद्याकारा कृतिसाध्यतैकार्थसमवायिनी चे-
ति, तत्र कृतिसाध्यतैकार्थसमवायिनी प्रवृत्तिहेतुरु-
पेयते न पुनः समीहितसाधनतामात्रं, सिद्धे स्वतोऽन्यतो

टी०—इति, । कृत्युद्देश्यताया भूताद्याकारव्यावर्तकत्वं दर्शयितुमिष्टसा-
धनबुद्धेर्द्वैविध्यमाह—“ द्विविधा ” इति, । कार्याकाराया हित-
साधनबुद्धेर्हेतोः पुरुषप्रवृत्तेः कार्यधीतः प्रवृत्तिरित्यर्थः, ।

ननु तर्हीष्टसाधनकार्ययारेकज्ञानवेद्यत्वादिष्टसाधनज्ञानेन का-
र्यज्ञानं जायते इति परिभाषा परित्यक्त्यत आह—“ नचैवम् ”
इति, । विशिष्टज्ञानस्य विशेषणाकारोल्लेखपुरस्सरं विशेष्याकारो-
ल्लेखादुपचारेण तत्र ज्ञाप्यत्वमुक्तमित्यर्थः, ।

एवंविधोपचारोऽन्यत्रापि दृश्यत इत्याह—“ यथा ” इति, ।
आकृतितः=जातितः, ‘जातिमाकृतिं प्राह’ इति वचनाद्, ।

अयं परिहारोऽस्मन्मतेपि तुल्य इत्याह—“ तत्र ” इति, ।
कुत इत्यत आह—“ सिद्ध ” इति, । मा प्रसांक्षीत्-प्रवृत्तिरिति

मू०—वा तस्मिन्ननपेक्षितव्यापारे मा प्रसाङ्क्षीत, ।

अन्यथा हि यजमानसमापिता कारीरी भवत्यवग्र-
हविशोषिशस्यानां कृषीवलानामभिमतोपाय इति प्रस-
ज्यते तत्रापि प्रवृत्तिः, ।

नापि कृतिसाध्यतामात्रं फले व्यभिचाराद् ।

अतएवोक्तमाचार्यवाचस्पतिना ‘कर्तव्यतैकार्थसम-
वायिनी समीहितसाधनताविधिर्’ इति, ।

नच कृतिसाध्यतामात्रातिरेकिणी कृत्युद्देश्यता ना-
म प्रमाणपथमवतरतीति निरूपयिष्यामः, ।

ननु हितसाधनताया अपि प्रवर्तकरागोत्पादहेतु-
भावेनान्यथासिद्धत्वान्न प्रवर्तकताध्यवसानं, मैवं, वि-
कल्पासहत्वात्,

तथाहि रागमात्रं वा प्रवृत्तिहेतुः,

टी०—शेषः, स्वतोऽन्यतो वा सिद्धे हि साधने प्रवृत्तिर्माभूदित्येतदर्थं
कृतिसाध्यविशेषणमङ्गीकरणीयमित्यर्थः, ।

कृतिसाध्यतातिरिक्तकृत्युद्देश्यत्वमङ्गीकृत्येष्टसाधनस्य भूतादौ
व्यभिचारः परिहृतस्तदेव तु नास्तीत्याह—“ नच ” इति, । य-
द्वेष्टसाधनकार्यपक्षयोर्न परिहारसाम्यं कार्यपक्षेतिरिक्तकृत्युद्देश्यत्वाऽ
ङ्गीकारादित्यत आह—“ नच ” इति, । अन्यथासिद्धत्वादिष्ट-
साधनस्यापि न प्रवृत्तिहेतुर्नति शङ्कते—“ ननु ” इति, । न फ-

मू०—हितसाधनतावच्छिन्नो वा रागः, न तावत् प्रथमः पक्षः, फलरागे व्यभिचारात् ।

यस्तु फलराग एव साधने प्रवृत्तिहेतुरिति मन्येत तस्यान्यरागोऽपि चेदन्यत्र प्रवर्तकः स्यादतिप्रसङ्गः, तत् साधन एवेति नियमान्नाति प्रसङ्ग इति चेद्, न, तत्राप्य-
— फलसाधने सत्यपि फलरागे प्रवृत्त्यनुपलम्भात्, ।

सत्येव तदधिगमे फलरागः प्रवर्तक इति चेत्, तर्हि प्राप्ताप्राप्तविवेकेन हितसाधनताधिगम एव प्रवृत्तिहेतुः, ।

अथ साधनगोचर एव रागस्तदवच्छिन्नः प्रवृत्तिहेतुः, तथापि तदवच्छिन्नस्य प्रवृत्तिहेतुतायां सिद्धा तावत् तस्यापि प्रवृत्तिहेतुता, ।

टी०—लरागे व्यभिचारः तस्यापि तत्साधने प्रवृत्तिहेतुत्वादित्याह—
“ तत्साधन ” इति, । व्यभिचारेण दूषयति—“ नतत्र ” इति, । परिहरति—“ तर्हि ” इति, । प्राप्तःफलरागो अप्राप्तमिष्ट-साधनज्ञानं तयोः कारणत्वविवेकेन क्रियमाणेनेति यावत्, ।

फलरागे सत्यपीष्टसाधनज्ञानस्यावगमाभावात्प्रवृत्त्यनुपलम्भात् तस्यैव प्रवर्तकत्वमित्यर्थः, द्वितीयविकल्पमाशङ्कते—“ अथ ” इति, । विशिष्टस्य प्रवृत्तिहेतुत्वे विशेषणांशस्यापि तद्वहेतुत्वमनिवार्यमित्यर्थः, ।

इष्टसाधनतामात्रं न प्रवर्तकं रागाभावे प्रवृत्त्यनुपलम्भादिति

मू०—सत्यं नतु तन्मात्रं प्रवृत्तिहेतुः, सम्भवति हि क-
दाचिज् जानन्नपि फलसाधनतां जान्हवीजलाल्लवनस्य
रागवैधुर्यान्न प्रवर्त्तत इति, ।

स्यान्मतं न तत्र फलसाधनतैव विज्ञाता, फलं हि
नाम तदेवाभिधीयते यदभिलाषगोचरीभूतं यदा पुनर्जा-
न्हवीजलाल्लवनादौ नायं प्रवर्त्तते तदा नास्त्येव
तत्फलेप्यभिलाषः, नचान्तरेणाभिलाषगोचरीभावं फल-
तैवेति कथं तत्साधनस्य फलसाधनता कथन्तरां च फ-
लसाधनज्ञानेप्यप्रवृत्तिरभिधीयते कथन्तमां च रागाव-
च्छेदेन प्रवृत्तिहेतुभावः कल्प्येत, ।

टी०—शङ्कते पूर्ववादी—“ सत्यम् ” इति, ।

फलस्येच्छाविषयत्वलक्षणत्वादित्यानुत्पादेन तत्र तत्साधनस्ये-
ष्टसाधनत्वाभावात् व्यभिचार इति सिद्धान्तिनः शङ्कामुत्पादयति—
“ स्यान्मतम् ” इति, । फलसाधनत्वाभावं दर्शयितुं फललक्ष-
णमाह— “ फलं हि ” इति, । ततः किमित्यत आह—“ यदा
पुनर् ” इति, मा भूदभिलाषस्तथापि कथमिष्टसाधनत्वाभाव इति
तत्राह— “ नचान्तरेण ” इति, । फलसाधनत्वाभावादेव न
प्रवृत्तिव्यभिचार इत्याह— “ कथन्तरां च ” इति, । व्यभिचा-
राभावादेव न तत्परिहाराय रागावच्छिन्नत्वमपि वचनीयमित्याह—
“ कथन्तमाञ्च ” इति, ।

मू०—यदा पुनरुन्नीतफलसाधनताध्यवसीयेत रागोऽपि तन्नान्तरीयकस्तदा जायत एवेति तत्राप्रवृत्तौ रागपक्षेपि समानो व्यभिचारः, विरोधिरागप्रतिबन्धाद् रागपक्षेपि प्रवृत्तिविच्छेदे समीहितसाधनपक्षेपि न प्रतिबन्धकल्पना दण्डवारिता, सत्त्यं तथापि समीहितसाधनताध्यवसायसमनन्तरं तद्गोचररागोत्पादस्तदनन्तरं प्रवृत्तिरिति स्वानुभवसिद्धत्वात् सर्वप्राणिनां रागप्रवृत्त्योर्यौग्यदानुपलम्भात्, समीहितसाधनताज्ञानं रागमुत्पाद्य तत्सहकारिप्रवर्तकमिति समाश्रयणीयम् अन्यथा सति कारणपौष्कले कार्य्यक्षेपानुपपत्ते रागप्रवृत्त्योर्युगपदुत्पादापाताद्, अतः सत्यपि समीहितसाधनतावसाये रागोत्प-

टी०—यदि पुनरिच्छाविषय एव फलं तत्साधनमेवेष्टसाधनं तदा प्रवृत्तिव्यभिचारशङ्कापि नावतरतीत्याह—“यदापुनर्” इति, । रागपक्षे व्यभिचारो विरोधिरागप्रतिबन्धादित्यात्याशङ्का सोऽस्मन्मतेपि तुल्य इत्याह—“विरोधि” इति, । तथापीष्टसाधनज्ञानस्य रागादिजनकतयाऽन्यथासिद्धत्वान्न प्रवृत्तिहेतुतेति दूषयति सत्त्यवादी—“सत्यम्” इति, । एकस्य युगपदनेककार्य्यजनकत्वदर्शनाद् रागप्रवृत्त्योर्युगपदुत्पाद एव किं न स्यादित्यत आह—“राग” इति, । कस्मादित्यत आह—“अन्यथा” इति, । क्षेपः=विलम्बः, ततः किमित्यत आह—“अतः” इति, । ननु रागस्य प्र-

मू०—त्युत्तरकालं प्रवृत्तिसंदर्शनात् प्राक्चादर्शनाद्, अ-
न्वयव्यतिरेकसिद्धा रागस्यापि प्रवर्तकता, तन्मात्रस्य प्र-
वर्तकता चेत् फलादौ व्यभिचरति, मा भूत्, फलसाधन-
तावच्छिन्नस्य प्रवर्तकतायां न किञ्चिदवद्यम्पश्याम इति ।
सत्त्यं, न वयमपि रागस्य प्रवर्तकतां पराकुर्मः किंपुन-
रवश्याश्रयणीया श्रेयःसाधनतायाः प्रवर्तकतेत्येतावदु-
पपादयामः, तत्र भवानपि चेच्छुद्धरागस्य प्रवर्तकताम-
पहाय समीहितसाधनताया अपि रागावच्छेदेन प्रवर्त-
ककोटिनिवेशमङ्गीकुरुते नैवास्ति विवादः,

तस्मात् कृतिसाध्यतैकार्थसमवायिनी श्रेयःसाधनता

टी०—वृत्तिहेतुता फलेष्वभिचरतीत्युक्तमिति तत्राह—“तन्मात्रस्य”
इति, । ननु रागस्य प्रवृत्तिहेतुतास्तीति उच्यते किं वा हितसाधनस्य
सा नास्तीति, आद्योऽङ्गी क्रियत इत्याह—“सत्त्यम्” इति, । द्विती-
यस्त्वनुपपन्न इत्याह—“किं पुनर्” इति, । ननु रागस्य प्रवर्तकत्वे
कथं भवदभिमतसिद्धिरिष्टसाधनज्ञानस्य रागजननेनान्यथासिद्धेरुक्त-
कत्वादित्यत आह—“तत्रभवान्” इति, । भवतापि फलरागे
व्यभिचारपरिहारायाभिमतसाधनावच्छेदेन रागस्य प्रवर्तकता वच-
नीया, तथा च प्रवर्तकविशेषणतयेष्टसाधनस्यापि प्रवृत्तिहेतुत्वसिद्धिः,
न च कारणकारणतयान्यथासिद्धिः, हेतुत्वसिद्धौ स्वाङ्गं स्वस्याव्यव-
धायकमिति न्यायेन व्यवधानस्य तदविघातकत्वाद्, यागस्य स्वर्गजन-
नेऽपूर्ववदभिलाषस्याऽवान्तरव्यापारतया उपपत्तेरिति भावः, ।

समीहयैवभूतादेर्व्यावृत्तिसिद्धौ कृतिसाध्यत्वविशेषणमनुपयो-

मू०—रागावच्छेदेन प्रवृत्तिहेतुतामवलम्बतइति सिद्धम्,
नन्वेवमपि किं कृतिसाध्यतैकार्थसमवायिताविशेष-
णेन, श्रेयःसाधनतैव चेतनसमीहास्पदत्वेन प्रवृत्तिहेतु-
रस्तु, चेतनसमीहा च नातीतादाविति सिद्धा समीहयैव
तद्व्यावृत्तिरपीति, ।

मैवं, अस्तिहि निदाघनिशीथिनीसुरतारम्भपरि-
श्रान्तसुन्दरीसमीहास्पदस्य समीहितसाधनस्यापि सुधा-
मरीचिमण्डलोदयस्य प्रवर्तकताव्यभिचारः, तस्माद् वि-
षयस्य कृतिसाधनतार्हतापि कर्तृसामर्थ्यादिवत् समी-
हितसाधनतासहकारिभावेन प्रवृत्तावुपयुज्यत एवेति र-
मणीयम्, ।

यदपि कैश्चित्—कृतिसाध्यतायाः कालोपबन्धाधिगत-

टी०—गीति शङ्कते—“नन्वेवम्” इति । तावता कथमतिप्रसङ्गनिवृ-
त्तिरिति तत्राह—“चेतनसमीहाच ” इति ।

स्वसमीहामात्रविषयत्वेनावगतेष्टसाधनस्याप्यप्रवर्तकत्वात्कृति-
साध्यत्वविशेषणमुपयोगीति परिहरति— “मैवम्” इति ।

कृतिसाध्यत्वविशेषणस्योपयोगप्रकारमुपसंहारव्याजेनाह—“त-
स्माद् ” इति, कृतिसाध्यत्वस्य प्रतिबन्धनिरासद्वारेणान्यथासिद्धौ
कथमुपयोग इति मतान्तरमुत्थापयति—“यदपि ” इति, ।

मू०—लक्षणप्रतिबन्धव्युदासद्वारेण कथं चिद् अन्यथासि-
द्ध्युपपत्तिर् 'इति वर्णितम्,

अस्तु नामायमपि पन्थाः सर्वथापि तावत्साक्षात्पर-
म्परया वा कृतिसाध्यताया अप्यस्त्येव प्रवृत्त्युपयोगः,
किन्तु न तन्मात्रस्य, व्यभिचारात् फलादावित्युक्तम्,
तन्मात्रस्य प्रवर्तकताभ्युपगमेपि न पराभिमतसिद्धिः,
पराभिमतं हि प्रधानतापरपर्यायकृत्युद्देश्यतोपहितमर्या-
दमेतत्कार्यमिति, यतआह—‘ कृतिसाध्यं प्रधानं य-
त्तत्कार्यमभिधीयते ’ इति ।

यदपि रागस्य प्रवर्तकतायामपि न तस्य शब्दार्थ-
तेत्युपपादितं तत्राविवाद एव ।

टी०—अस्तीतघर्तमानकालविशिष्टवस्तुनि न भवति प्रवृत्तिर् अनागतेऽपि-
चाऽशक्या तदेतत्प्रतिबन्धनिरासद्वारेण कृतिसाध्यत्वमुपयोगि न पुनः
साक्षात्प्रवृत्तिहेतुतयेत्यर्थः, सामर्थ्यवत्सहकारितया प्रतिबन्धनिरा-
सद्वारेण परम्परया वा कृतिसाध्यत्वं तावत् प्रवृत्त्युपयोगीति दूषयति—
“ अस्तु ” इति । तर्हि कृतिसाध्यत्वमेव प्रवृत्तिहेतुरस्तु कृतमि-
तरेणेति तत्राह—“ किन्तु ” इति, आदिशब्देन दुःखतत्साधने
संगृहीते ।

अङ्गीकृत्यापि दूषयति—“ तन्मात्रस्य ” इति, । प्रधानात्प-
रपर्यायो यस्याः कृत्युद्देश्यतायाः सा तथा, उपहिता मर्या-
दा=सीमा यस्य तत्तथा तद्विशिष्टमिति यावत् ।

रागस्य न शब्दार्थत्वमित्युक्तमनूद्य दूषयति—“यदपिरागस्य”

मू०—यत्तु शब्दार्थीभूतप्रवर्तकनिरूपणे कार्य्यनिरूपण-
मिति, तन्न मनोहरम्, उन्नीतन्यायेन श्रेयःसाधन-
स्यैव तद्भावाद्, ।

यच्च प्रैषादिष्वपि कार्य्यमेवानुवर्तमानं प्रवृत्तिहेतु-
रिति प्रतिपादितं तदपि प्रागुक्तन्यायेन परास्तम्, ।

यत्त्विदं कार्य्यलक्षणमवादि—‘ कृतिसाध्यं प्रधानम् ’
इति, तत्र कृतिसाध्यतायामविगानं, प्राधान्यं तु न
जानीमः, ।

स्यान्मतं—तदेव कृतेः प्रधानं यदधिकृत्य कृतिः प्रवर्तते,
तत्तु प्राधान्यं मानसवेद्यं, कृतिर्हि प्रयत्न एव स च मा-
नसावसेय इति विशिष्टप्रयोजनभावोपि तस्य तदवसेयः,
कृतिप्रयोजनतालक्षणं च प्राधान्यमिति निवेदितम् ।

अच्चा, नतु तद् युक्तिमत्—कृतिर्हि फलं तत्साधनं

टी०—इति । प्रैषादिष्वनुवर्त्तमानं कार्यमेव प्रवर्त्तकमिति यदुक्तं तद्विध-
यति—“ यच्च ” इति, । किं प्राधान्यानिरुक्तिरुत प्रमाणाभाव
इति विकल्प्याद्ये दूषणमाह—“ तदेव ” इति, । द्वितीयं दूष-
यति—“ तत्तु ” इति, । तदुपपादयति—“ कृतिर्हि ” इति,
साधनफलयोरिति व्यापकत्वेन प्राधान्यं दूषयति—“ अच्चा ” इति, ।

मू०—वाऽधिकरोति, तथा च फलता तत्साधनता वा प्रधानतेत्यभिहितं स्यान्नतु तदतिरेकिणी सा मनसाऽप्यनुभूयते ।

यदि मतम्—एकैकव्यभिचारेपि फले तत्साधने चानुवर्तमानः प्रयोजनीभाव एव कृतिं प्रति प्राधान्यमिति ।

हन्ताभिलाषगोचरीभाव एव प्रयोजनीभावो न पुनस्तदतिरेकीति विधान्तरेणाभिलाष एव प्रवर्तक इत्यभिहितं स्यात्, स च न फलमात्रगोचरो विशिष्टप्रवृत्तिहेतुरिति तत्साधनगोचर एवाभिलाषस्तद्गोचरो वा साधनविशेषः प्रवृत्तिहेतुरित्यायातमर्थात्,

सचायमस्मत्पक्ष एवायुष्मताप्यतिनिरूपणेन समर्थितः स्यात्, ।

टी०—प्रमाणं दूषयति—“ नतुतदतिरेकिणी ” इति, ।

फलतत्साधनयोरनुवर्तमानं प्रयोजनत्वमत्रातिरिक्तमस्तीति शङ्कते—“ यदिमतम् ” इति, ।

उभयसंमतेच्छाविषयतातिरिक्तं प्रयोजनत्वमपि तत्र नास्ति तेन व्यभिचारस्तदवस्थ इति परिहरति—“ हन्त ” इति, । ननु नाभिलाषस्य प्रवर्तकत्वं फले व्यभिचारादित्युक्तमत आह—“ सच ” इति, । अर्थाद्=अनुपपत्त्या, ततः किमायातमित्यत आह—“ सच ” इति, । अतिरिक्तं कार्य्यं सिसाधयिषुस्तद्विषयं तावत्साधयति—

मू०—स्यादेतद्—अस्ति तावन् ममेदं कार्यमिति धीः, नचेयं कृतियोग्यतामात्रमवलम्बत इति साम्प्रतम् ।

सत्यामपि तस्यामनिष्टतत्साधनयोरस्याः कदाचिद-
प्यनुपलम्भाद्, नचास्याः श्रेयःसाधनतैव गोचर इति
साम्प्रतं, नह्यस्ति सम्भवो यदेव समीहितं प्रति साधन-
न्तदेव कार्यबुद्धिगोचर इति, भूतवर्तमानयोः सत्यामपि
समीहितसाधनतायां कार्यधीगोचरभावाऽभावात्, त-
थाच फलस्याऽपि सुखस्य साधनतां विनापि कार्यता-
ऽवगतिरस्ति, शिशिरमरीचिमण्डलादौ च सत्यामपि
समीहितसाधनतायां नास्ति कार्यताधीरिति निवेदितम्,

टी०—“स्यादेतद्” इति, । एवं विधा बुद्धिरनुभवसिद्धेत्यभिप्रायः,
तथापि कृतियोग्यतामात्रविषयतायां सत्यां नातिरिक्तसाधनत्वमि-
त्यत आह—“ नचेयम् ” इति, । श्रेयःसाधनत्वमव तर्हि
विषय इत्यत आह—“ न च ” इति, । किमतीतवर्तमानेष्टसा-
धनं तदबुद्धेर्विषयः किं वाऽनागतमिति विकल्प्याद्ये दूष्णमाह—
“ न ह्यस्ति ” इति, । साधनत्वाभावेपि कार्यबुद्धिसद्-
भावादपि न तस्य विषयत्वमित्याह—“ तथाच ” इति, । द्वितीयं
दूषयति—“ शिशिर ” इति, । तर्हि फलमेव विषय इत्यत आह—

सू०—अतः समीहितसाधनतारिक्तमेव कार्य्यबुद्ध्यालम्बनं,
नापि फलमेवाऽस्या आलम्बनमिति युक्तं, तत्साधनेऽप्य-
स्याश्चन्दनपङ्कस्पर्शादौ बहुलमुपलम्भात्, नाप्यभिलाष-
गोचरताकार्य्यधीपदं, सुधाकरमण्डले व्यभिचारात्,

तस्मादेकैकव्यभिचारेपि फलतत्साधनयोरनुवर्त्तमा-
नं तदतिरेकिणमेव कञ्चनाकारं गोचरयति गोबुद्धिरिव
कालाक्ष्यादिष्वनुगता तदतिरेकिणं गोत्वाकारमिति यु-
क्तमुत्पश्यामः, ।

सचायमाकारः कार्य्यपदवेदनीयः कृतिप्रधानता कृत्यु-
द्देश्यता चेति गीयते, तद्गोचरा चेयं बुद्धिर्मनोमात्र-
प्रभवा स्तनपानादिस्वप्रवृत्तिसंतताविति मानसवेदनीयं
प्राधान्यं प्रवृत्तिहेतुरितिगीयत इति, ।

टी०—“नापि” इति, । फलसाधनयोरनुगताभिलाषगोचरत्वमेव
कार्य्यबुद्धिविषयः स्यादित्यत आह—“ नाप्यभिलाष ” इति, ।

उपसंहरति—“ तस्माद्, ” इति, ।

भवतु नाम तथापि कार्य्यसिद्धिः कथमित्यत आह—“ सचा-
यम् ” इति, । प्रमाणमपि न तत्र दुर्वचनमित्याह—“ तद्गो-
चरा ” इति, । समेदं कार्य्यमितीच्छाया एवमनुभूयमानत्वादतिरि-
क्तबुद्धिसद्भावे मानाभावाच्च तद्विषयतया कार्य्यसिद्धिरिति दु-

मू०—तदेतदखिलमप्याकाशरोमन्थनमिवाभाति, न ख-
ल्वियं ममेदं कार्यमितिधीः किन्त्वभिलाष एवायं चिकी-
र्षालक्षणः सकलजनमानसप्रत्यक्षप्रवेदनीयतया साक्षि-
मात्रनिर्भास्यतया वा प्रथत, इति नैषा कञ्चनार्थं व्यव-
स्थापयितुमलं प्रमाणभावाभावाद्, इन्दुमण्डलोदयादौ
चाभिलाषभावेपि न तत्र चिकीर्षालक्षणः कृतियोग्य-
तानुविधानात् तस्य, तत्र च कृतियोग्यताभावात्, अ-
तोभिलाषरूपाविशेष्यसाधारणाकारभेदाद् निर्भासभेदो
पपत्तिः ।

यत्पुनरिहैके वर्णयांवभूवुः, यावदियं सङ्कल्परूप-

टी०—प्रयति—“ न खलु ” इति, । मानसप्रत्यक्षइत्यादिना मतभेदेन
साधनद्वयोपन्यासः, तथाप्यभिलाषस्य सविषयतया विषयव्यवस्था-
पकता किन्न स्यादित्यत आह—“ नैषा ” इति, । तस्याऽमानत्वा-
द्, आजानत एव सविषयत्वे विज्ञानत्वप्रसङ्गाद्, एतज्जनकविज्ञानस्य
सविषयतया सविषयत्वोपचाराच्च न विषयसाधनत्वमित्यर्थः । न-
न्वभिलाष एव यदि ममेदं कार्यमिति प्रथते अभिलाषत्वाविशे-
षादिन्दुमण्डलाभिलाषोपि तथाप्रथामनुभवेदित्यत आह—“ इन्दु-
मण्डल ” इति । अवान्तरभेदादेव तथा न प्रथत इत्यर्थः, क-
ृतियोग्यतापि तत्र स्यादित्यत आह—“ तत्र च ” इति । अशक्य-
विषयत्वादित्यर्थः ।

चिकीर्षैवानुपपद्यमाना स्वकारणतया कार्यधियमुपस्थापयतीच्छा
ज्ञानयोजन्यजनकभावादिति शङ्कते—“ यत्पुनर् ” इति ।

मू०—चिकीर्षातिरेकिणी कार्यधीर्नोदेति तावद् बुद्धिपूर्व-
कारिणश्चिकीर्षैव न सम्भविनी, समीहितोपायधीमात्रा-
च्चिकीर्षानुत्पत्तेः, सङ्कल्पधियोस्तु तुल्याभिलापत्वादभे-
दाभिमान इति ।

तदतिमन्दं, यादृशस्याभिलषितसाधनस्य कृत्युदेश्य-
तानिरूपकताभिमता भवतां तादृशस्यैव चिकीर्षालक्ष-
णाभिलाषकारणतोपपत्तेः, तत्र यदि कृतिसाध्येष्टसा-
धनताधियः कृत्युदेश्यताबुद्ध्युत्पादादिष्टसाधनताधि-
यः कार्यधीरिति गीयते, हन्त तादृश्या एवेष्टसाधनताधिय-
श्चिकीर्षाकारणतोपपत्तिः, असति च भेदावगाहिनि प्रमाणे
तुल्याभिलापनिमित्तः सङ्कल्पधियोरेभेदाभिमान इत्यपि

श्री०—इष्टसाधनज्ञानमेव चिकीर्षाया हेतुरित्यत्राह—“ समीहित ”
इति, । इन्दुमण्डलोदयादौ व्यभिचारादित्यर्थः, । यदि संकल्पाति-
रिक्ता कार्यधीस्तदा किमिति भेदो न प्रथत इत्यत आह—“संकल्प”
इति, । वाचकशब्दाभेदादभेदाभिमानो, गौरिति शब्दो गौरित्यर्थो गौ-
रिति ज्ञानमित्यभिधानाभिधेयज्ञानेषु परीक्षकाणामभेदभ्रमवदित्यर्थः, ।
कृतियोग्यश्रेयःसाधनविज्ञानस्यैव चिकीर्षाहेतुत्वादतिरिक्त-
कार्यसद्भावे न प्रमाणमस्तीति परि हरति—“तदतिमन्दम्” इति, ।
तदेव स्पष्टयति—“ तत्रयदि ” इति, । संकल्पधियोस्तुल्याभि-
लापत्वादभेदाभिमान इति यदुक्तं तददूषयति—“ असति च ”

मू०—को ब्रूयादन्तरेण स्वदृष्टिपक्षपातम् ।

चिकीर्षातिरेकिणश्च प्रधानभावस्य मानसवेदनीय-
ताभिधानमनुपलम्भपराहतं नरविषाणभानाभिधानवत्,
नच वादिविप्रतिपत्तौ प्रत्यक्षवाचोयुक्त्यैवार्थसंप्रति-
पत्तिसम्भवः, सम्प्रतिपत्तेनैव हि प्रमाणेन विप्रतिपन्नो
बोधनीयः, नच प्रकृते सम्प्रतिपन्नं मानसं प्रत्यक्षमिति
कथं तेन तदापादनम्, ।

अस्तु वा पराभिमता कार्यता, तथापि नासौ प्रवृ-
त्तिहेतुः फले व्यभिचाराद्, ।

नच फलसमवायिन्येव कर्त्तव्यता साधने प्रवृत्तिहेतु-
रिति साप्रतं, नो खल्वन्यकर्त्तव्यताऽन्यत्र प्रवर्त्तयत्यति

टी०—इति, । ननु चिकीर्षातिरिक्तं प्राधान्यं मानसवेदनीयमित्युक्तं त-
त्राह—“चिकीर्षा” इति, । नरविषाणसत्त्वाभिधानवदित्यर्थः, ननु
सति प्रत्यक्षे कथं नरविषाणसमत्वाभिधानमित्यत आह—“नच ”
इति, । कस्मादित्यत आह—“ सम्प्रतिपन्न ” इति, । ततः कि-
मित्यत आह—“ न च ” इति, । अङ्गीकृत्यापि दूषयति—
“अस्तुवा” इति । साधने प्रवृत्तिहेतुत्वादव्यभिचार इत्याशङ्काह—
“ न च ” इति ।

मू०—प्रसङ्गात्, तत्साधनैः नियमान्नातिप्रसङ्ग इति चेन्न मैवं,
तत्ताप्यनधिगते तत्साधने फलकार्यताधिगमेऽपि प्रवृत्त्य-
नुपलम्भात्, सत्येव तदधिगमे फलकार्यताधिगमः प्र-
वृत्तिहेतुरिति चेदेवं तर्हि प्राप्ताऽप्राप्तविवेकेन तत्साधना-
धिगम एव प्रवृत्तिहेतुरित्यलमिति वाचालतया, ।

कृतिसाध्यतामात्रस्य च ममीहितसाधनतातिरेकित्व-
मभ्युपेयत एव नतु तन्मात्रात्पराभिमतसिद्धिः, नच
कृतिसाध्यतामात्रं प्रवर्तकम्, अनिष्टादौ व्यभिचाराद्, उ-
न्नीतरीत्या च कार्यस्य प्रवर्तकत्वाभावे तत्र पदसङ्गतिग्र-
होऽपि परास्तावकाश्च एव, सङ्गतिग्रहोऽपि न सर्वपदानां
तदन्वितस्वार्थाभिधायित्वमध्यवसातुं शक्यत इति प्रा-
गेवाभिहितम्, ।

टी०—अनवगते तत्साधने व्यभिचारस्तदवस्थ इति परिहरति—“मै-
वम् ” इति ।

विरुद्धधर्माध्यासादिष्टसाधनातिरिक्तं कार्यमस्तीति यदुक्तं त-
द्विघटयति—“ कृतिसाध्यता ” इति, । तर्हि पराभिमतकार्य-
सिद्धिरित्यत आह—“ न तु तद् ” इति, कृतिसाध्यतातिरि-
क्तप्राधान्यस्याऽनिरूपणादित्यर्थः, तर्हि तन्मात्रमेव प्रवर्तकमस्त्विति
तत्राऽऽह—“ न च ” इति, । भाभूदस्य प्रवर्तकत्वं ततः किमित्यत
आह—“ उन्नीत ” इति, । सम्बन्धग्रहणमङ्गीकृत्याह—“ संगति ”
इति, । कार्यपदे कार्यान्वितस्वार्थाभिधायित्वाभावादित्यर्थः ।

मू०—यद्यपि च लोके लिङ्ङादीनां कार्याभिधायिता समधि-
 गता तथापि कथमपूर्वाभिधानसम्भवो वेद इति विवेचनीयं,
 ननूक्तमेव स्वर्गकामपदसम्बन्धाद्वेदेऽपूर्वविशेषाभिधान-
 सिद्धिर्, नो खलु साध्यस्वर्गविशिष्टो नियोज्यः क्रियामेव
 कर्त्तव्यां प्रतिपत्तुमुत्सहते तस्या आशुतरविनाशशील-
 तया फलानुकूलताऽसम्भवात्, तद्धि तदुत्पादनानुकूलं
 यस्मिन्सति यदुत्पद्यते नासति, नचामुष्मिकं स्वर्गादि
 सति कर्मणि भवति, चिरविनष्टे तस्मिन्स्तदुत्पत्तेरिति,
 कथं तर्हि 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत' इत्य-

—

टी०—लोके लिङ्ङादीनां क्रियाकार्याभिधायित्वमङ्गीकृत्य वेदे नदति-
 रिक्तकार्याभिधायित्वं न सम्भवतीति दूषयति—“यद्यपि” इति ।

उक्तमनुस्मारयति पूर्ववादी—“ननु” इति, । तावता क-
 थमतिरिक्ताभिधानसिद्धिरित्यत आह—“नोखलु” इति, ।
 फलानुकूलत्वासम्भवन्दर्शयितुमनुकूललक्षणं तावद्वर्शयति—
 “तद्धि” इति । अधुना क्रियायां तदसम्भवमाह—
 “न च” इति, ।

प्रतिवन्दीग्रहणेन परिहरति—“कथं तर्हि” इति, आग्ने-
 यो, अग्निषोमीय, उपांशुयाज, आग्नेय, ऐन्द्रं दधि, ऐन्द्रं पय, इत्याग्ने-
 यादयः षड्यागा, यजेतेत्यत्र प्रकृत्या यागानां प्रत्ययेन तद्वर्चस्वा-
 धिकारनियोगस्य च प्रतातेः, तस्यैव प्रतीत्यनुबन्धितया विषयभूता-

मू०—त्राग्नेयादीनामाशुतरविनाशशीलानामसहभुवां चाधिकारापूर्वं प्रति साधनीभावसम्भवः ।

स्यान्मतम्—अधिकारापूर्वोत्पत्तिसमसमयमाग्नेयादीनामसतामपि प्रमाणसिद्धसाधनीभावानामुत्पत्त्यपूर्वावान्तरव्यापाराः कल्प्यन्त इति ।

हन्तैवं स्वर्गादिकमपि प्रत्यवगतसाधनभावायाः क्रियाया अवान्तरव्यापारोऽपूर्वं भवतु ।

टी०—नामेव तेषां सिद्ध्यनुबन्धत्वेन साधनत्वमपि स्वीक्रियते, क्षणिकत्वेन यदि यागादिक्रिया न कालान्तरभाविस्वर्गसाधनं तदा नैषामपि नियोगसाधनता स्यात्क्षणिकत्वाविशेषादित्यर्थः, असहभावित्वे हेतुर—“ आशुतरविनाशशीलानाम् ” इति ।

अथवाशुतरविनाशशीलानामपि नियतपूर्वमात्रवर्तितया युगपदवस्थाने पि हेतुत्वं स्यादत उक्तम्—“असहभुवाम्” इति, ।

लिङ्ङादिप्रत्ययेन कृतिसाध्यतया नियोगः प्रतीयमानः साक्षात्कृतिसाध्यत्वानुपपत्तेः कृतिसाध्याग्नेयादिसाध्यतामात्मनः कल्पयति, ततश्चोपादानेन प्रमाणनाग्नेयादीनामवगते साधनत्वे स्वरसमङ्कुराणां तदनुत्पत्तेरपूर्वाण्यवान्तरव्यापारा कल्प्यन्त इति शङ्कते—“ स्यान्मतम् ” इति, ।

अस्मन्मतेपि तर्हि प्रकृत्यर्थानुरक्तलिङ्ङादिप्रत्ययैः स्वर्गकामपदसमभिव्याहृतैर्यागक्रियायाः स्वर्गसाधनत्वेऽवगते स्वरसमङ्कुरायास्तदनुत्पत्तेरपूर्वाण्यवान्तरव्यापारा इति तुल्य मिति परि हरति—“ हन्त ” इति, । तथा भावनावाक्यार्थपक्षे समानपदोपादानलक्षणया श्रुत्या यागं भावंयेदिति प्रथमतः प्रतीतौ यागस्यापुरुषार्थत्वेन तदनुपपत्तेः पदान्तरोपात्तस्वर्गस्य भाव्यत्वे सति ‘यागेन स्वर्गं

मू०—कथमसति व्यापारवत्यवान्तरव्यापार इति चेद्,
आग्नेयाद्यवान्तरव्यापाररूपापूर्वेषु समानः पर्यनुयोगः ।

अथानपेक्षागमावगतसाधनभावानामाग्नेयादीनामस-
हभुवामसमानकालान्यप्युत्पत्त्यपूर्वाणि व्यापार इत्यभि-
धीयेत, तुल्यमिदमन्यत्रापि, अभिनिवेश एवायुष्मतः
परिशिष्यते ।

नचैवं न फलसाधनभावः क्रियायाः किन्तु साध-
नसाधनतैवेति सांप्रतं, फलप्रवृत्ताया एव तस्यास्ता-

टी०—भावयेद्' इति वाक्यार्थः सम्पद्यते, तत्रापि क्षणिकस्य तदनुप-
पत्तेरपूर्वमवान्तरव्यापार इत्यवगन्तव्यम् ।

असत्याधारे कथं तद्व्यापार इति शङ्कते—“ कथम् ” इति,
शुरुमतेपि तुल्यमेतदिति परिहरति—“ आग्नेयादि ” इति, ।

ननु तज्जन्यस्तज्जन्यजनको व्यापार इति न पुनस्तदाधारस्तेना-
ग्नेयादीनां प्रमाणसिद्धसाधनीभावेन तदुपपादकानामवान्तरापूर्वा-
णामसमानकालत्वं न विरुध्यत इति शङ्कते—“ अथानपेक्ष ”
इति, । समानमेतदस्मन्मतेपीति परिहरति—“ तुल्यम् ” इति, ।

इदमपि प्रौढवादेन, अस्मन्मते यागजन्यापूर्वस्य चेतनाधारतया
क्रियाजन्येश्वरप्रसादस्य तन्निष्ठतया वावस्थानमवान्तरव्यापारस्य स-
म्भवति, न पुनः परमते, तथाऽनङ्गीकाराद्, अपरतन्त्रस्यादृष्टत्वानु-
पपत्तेरित्यवगन्तव्यम् ।

व्यापारस्य तर्हि साधनत्वमव्यवहितपूर्वभावित्वाच्च पुनः क्रि-
यायास्तेन व्यवहितत्वादित्यत आह—“ नच ” इति, । न व्यापा-

मू०—दर्थ्येनापूर्वसाधनत्वाद्, अन्यथा परमापूर्वसाधनाभि-
मतेष्वामेयादिष्वपि समानः प्रसङ्गः, ।

नच परमापूर्वं प्रत्युत्पत्त्यपूर्वाणामेव साधनत्वं ना-
मेयादीनामिति साम्प्रतं, तेषां दर्शपूर्णमासशब्दानभि-
धेयत्वात्, ।

नचोत्पत्तिवाक्यान्येव यथास्वमुत्पत्त्यपूर्वाणि प्रत्या-
ग्नेयादीनां करणभावमवगमयितुमीशते येन तेषामे-
वोत्पत्तिवाक्यावगतानां परमापूर्वसाधनभावोऽधिगम्येत,

टी०—रस्य व्यापारिव्यवधायकत्वं स्वाङ्गमव्यवधायकमिति न्यायादित्य-
र्थः, विपक्षे दोषमाह—“ अन्यथा ” इति, ।

उत्पत्त्यपूर्वाणामेव परमापूर्वसाधनत्वं नामेयादीनामतो विषमो
दृष्टान्त इत्याशङ्क्य किमुत्पत्त्यपूर्वाणां परमापूर्वसाधनत्वं दर्शपूर्ण-
मासवाक्येनावगतं किवाग्नेयोष्ठाकपाल इत्याद्युत्पत्तिवाक्यैरिति वि-
कल्प्याद्ये दोषमाह—“ नचपरमापूर्वप्रति ” इति, । दर्शपूर्ण-
मासशब्दस्य कर्मनामधेयत्वाद्यजेतेत्यस्य परमापूर्वाभिधायकत्वेनो-
त्पत्त्यपूर्वानभिधायकत्वाच्च तेषामधिकारापूर्वसाधनतायामेतत्प्रमाण-
मित्यर्थः, द्वितीये दोषमाह—“ नच ” इति, । तत्तत्प्रत्ययेन स्व-
स्वप्रकृत्यर्थावच्छिन्नोत्पत्त्यपूर्वाणामवगमे प्रकृत्यर्थानां प्रत्ययार्थे प्र-
ति करणता प्रतीयत इत्यर्थः, ।

ततः को लाभ इत्यत आह—“ येन ” इति, । तेषां परमापू-
र्वसाधकत्वाऽभावादिदमवगम्येत तन्नास्तीत्यन्वयः, कुत इत्यत आह—

मू०—अधिकारवाक्यसंनिधिसमाम्नातानां तदुत्पत्तिवाक्यानामधिकारापूर्वानुवादकताशङ्काकुण्ठितशक्तीनां द्रागित्येवापूर्वावान्तरप्रत्ययाजनकताश्रयणाद्, ।

आग्नेयादीनामेव त्वधिकारापूर्वं प्रत्यधिगतविषयकरणभावानां तदनुपपत्तेस्तत्सिद्ध्यर्थमेवावान्तरव्यापारतयोत्पत्त्यपूर्वाङ्गीकरणात् ।

तस्माद् यथा तवाग्नेयादीनामुत्पत्त्यपूर्वावान्तरव्यापा-

टी०—“अधिकार” इति, । अधिकारवाक्यगतलिङ्ङादिप्रत्ययैः प्रकरणी नियोगः प्रतीयमानः स्त्रोपसर्जनभूतप्रकरणपठितपदार्थः प्रतीयते, तथासति प्रयोजनप्रयोजनीभावेनान्विताभिधानमवकल्पते, यदि पुनरुत्पत्तिवाक्यगतलिङ्ङादिप्रत्ययैः प्रथमं स्वतन्त्रं नियोगान्तरमवगम्यते तथासति तेनैव न्यायेन समिदादिवाक्यलिङ्ङादिप्रत्ययैः स्वतन्त्रकार्यावगमे प्रधानानां परस्परसङ्गतिभावाभावादन्विताभिधानमेव ग्राहकग्रहणावरपर्यायमपि नावकल्पेता, तः परमापूर्वानुवादशङ्काकुण्ठितशक्तितया लिङ्ङादिप्रत्ययैरुत्पत्त्यपूर्वाणां प्रथमतोऽनवगमादेतेषां न परमापूर्वसाधनतावगमः सम्भवेदिति भावः, ।

कथं तर्हि प्रत्ययजनकत्वमाश्रीयत इति तत्राह—“ आग्नेयादीनाम् ” इति ‘ अधिगतविषयकरणाभावानाम् ’ इति-प्रतीत्यनुबन्धितयावगतो विषयभावः, सिद्ध्यनुबन्धितयावगतः करणभावो येषां ते तथा तेषामिति यावत्, तानि चोत्पत्त्यपूर्वाणि स्वप्रत्ययैः पश्चादभिधीयन्त इति शेषः, ।

सिद्धं दृष्टान्तेन दार्ष्टान्तिकस्य साम्यमुपसंहरति—
“ तस्माद् ” इति, ।

मू०—राणां परमापूर्वसाधनभावस्तथास्मन्मतेष्वपूर्वात्रान्तरव्यापाराया एव क्रियायाः स्वर्गानुकूलतेति ।

साध्यस्वर्गविशिष्टोपि शक्त एव क्रियाकर्तव्यतामवबोद्धुम्, ।

नच यो यत्कामः स तदुपायमेव कार्यमधिगच्छति नानुपायमित्यप्यैकान्तिकं, ग्रामादिकामानामपि भोजनादावतत्साधने कार्यधीदर्शनाद्, यदा हि ग्रामादिकामेष्वनेकेषु द्वारप्रत्यासन्नेषु कश्चिद् भोजयिता विज्ञातेनैव विशेषणेन नियोज्यं विशिनष्ट्यन्येषां निवृत्तये ग्रामकाम भुङ्क्ष्वेति न तत्र भोजनं ग्रामसाधनम्,

अथ न तत्र ग्रामकामनानिवन्धना प्रवृत्तिः किन्तु भोजनकामनानिमित्तेति, सत्यम्—इहापि न स्वर्गकामनानिमित्ता प्रवृत्तिः किन्तु नियोगनिमित्तेति ।

टी०—तथापि प्रस्तुते किमायातमित्यत आह—“ साध्य ” इति । तथा च न क्रियानिरिक्तकार्यसिद्धिरिति भावः, ।

‘तदेव शक्नुयाद्बोद्धुं कार्यं यत् काम्यसाधनम्’ इति यदुक्तं तद्विघटयति—“ नच ” इति, । कस्मादित्यत आह—“ ग्राम ” इति, तदेव स्पष्टयति—“ यदाहि ” इति, ।

वैषम्यमाशङ्क्य साम्यापादनेन परिहरति—“ अथ ” इति,

मू०— यदि मन्येत काम्येषु कामनिबन्धना प्रवृत्तिरिति, तदसत्, परस्पराश्रयापातात्, कामनिमित्तप्रवृत्तिविषयत्वात्तदुपायतासिद्धिः, तदुपायत्वे च सिद्धे तन्निबन्धना तत्र प्रवृत्तिरिति, ।

यत्पुनरपूर्वस्य प्राधान्ये गर्भदासस्वामिनिदर्शनं तदपि न शोभते, द्वौ हि तत्र प्रयत्नौ चेतनसमवायिनौ, तत्र स्वामिनः प्रयत्नः स्वार्थमुद्दिश्य गर्भदासोपकाराय प्रवर्तते, गर्भदासोपि स्वामिलषितसिद्धयै एव स्वाम्यर्थे प्रवर्तते, गर्भदासस्थानीयश्चायं नियोज्यः कामी नि-

टी०—भवतु नित्यनैमित्तिकयोर्नियोगेनापि प्रवृत्तिः काम्ये तु नैवमिति शङ्कते— “ यदिमन्येत ” इति, । तदेव दर्शयति—“ काम-निमित्ता ” इति, नियोगस्य कामनिमित्तप्रवृत्तिविषयत्वात्स्वर्गोपायतामिद्विस्तदुपायत्वेन च नियोगस्य कामनिमित्तप्रवृत्तिविषयत्वमिति परस्पराश्रयः, नचष्टसाधनत्वपक्षे तुल्योयं दोष इति वाच्यं कामना-निमित्तप्रवृत्तिविषयतया भावार्थस्येष्टसाधनत्वानङ्गीकाराद्, लिङ्ङादिप्रत्ययैरेव तस्येष्टसाधनत्वेवगते तत्कामस्य तत्र प्रवृत्त्यभ्युपगमाद्, नचैतत्परमतेपि समानं, लिङ्ङादिप्रत्ययैरपूर्वस्य स्वर्गसाधनत्वप्रतीतेरनभ्युपगमादिति भावः, ।

गर्भदासस्वामिनिदर्शनं विधटयति—“ यत्पुनर् ” इति, तयोर्विषयं विभजते—“ तत्र स्वामिन ” इति, ।

ततः किमित्यत आह—“ गर्भदासस्थानीय ” इति, ।

मू०—योगं कृत्या व्याप्नुयात्, तथा च काम्योद्देशेनास्य कृतिः प्रवृत्ता गर्भदासस्येव स्वार्थोद्देशेन स्वाम्यर्थमिव नियोगं व्याप्नुयान्न पुनः प्राधान्येन, नच स्वामीव चेतनान्तरमत्रास्ति यत्कृतिं, प्रति प्राधान्यं नियोगस्य भवेद्, ।

अतिमन्दं चैतत् स्वार्थमेव स्वर्गमाक्षिपति नियोग इति, नो खलु तादर्थ्यसम्भवः, स्वर्गस्य स्वभावविरोधेन तदनुपपत्तेः, चिकीर्षितार्थेन हि चेतनव्यापारेण तदितरस्य तादर्थ्येन व्याप्यता, तथाच चिकीर्षितस्वर्गार्थः स्वर्गकामिव्यापारश्चिकीर्षागोचरीभावविरहिणं नियोगमेव तादर्थ्येन व्यप्नोति कुतो नियोगार्थता स्वर्गस्य भवेद्,

टी०—कृत्या=प्रयत्नेन ।

तथापि किमित्यत आह—“ तथाच ” इति, ।

काम्योद्देशेन प्रवृत्ता कृतिर्नियोगं व्याप्नुयादित्यन्वयः, तत्र निदर्शनमाह—“ गर्भ ” इति, । यथा गर्भदासस्य स्वार्थोद्देशेन प्रवृत्ता कृतिः स्वाम्यर्थं सैव प्राप्नोति, तथा स्वर्गमाधिकृत्य प्रवृत्ता कृतिः तदर्थतया नियोगं प्राप्नुयादिति स्वर्गस्यैव प्रधानता न नियोगस्येत्यर्थः, ।

इष्टान्तश्च दार्ष्टान्तिकाननुकूल इत्याह—“ नच ” इति, ।

पक्ष एवायमनुपपन्न इत्याह—“ अतिमन्दम् ” इति, । स्वभावविरोधं दर्शयितुं लोकसिद्ध्यन्यायमाह—“ चिकीर्षित ” इति, ततः किमित्यत आह—“ कुत ” इति, । अस्तु तर्हि नियोगस्यैव

मू०—नच नियोग एव चिकीर्षागोचर इति युक्तम्, असुखस्याऽ
सुखसाधनस्य च तदभावासम्भवाद्, अतः स्वभाव-
वैपरीत्यासम्भवान्न नियोगार्थता स्वर्गस्य सम्भविनी ।

न खलु प्रचण्डभास्करकराभिसन्तप्तशरीरस्योपक-
र्तुमुपधीयमानो दहनस्तदनुकूलतामाचरतीत्यलं प्रसङ्गेन ।

किंचासत्यामप्याश्रुतरविनाशशीलायाः क्रियायाः फ-
लानुकूलताऽसम्भवेन साध्यस्वर्गविशिष्टनियोज्यान्वय-
योग्यतायां कथमनवसितसङ्गतिको लिङ्ङादिरपूर्वमेव-
बोधयेद्, ।

टी०—प्राधान्यं चिकीर्षागोचरत्वेनेत्यत आह—“ नच ” इति, । नच
नियोगस्यापि स्वर्गसाधनत्वेन चिकीर्षागोचरत्वं तथासति प्राधा-
न्यभङ्गापातात् । नित्यनैमित्तिकनियोगे चिकीर्षाऽभावप्रस-
ङ्गाच्चेति भावः, ।

स्वभावविरोधेन तादर्थ्याभावे निदर्शनमाह—“ नखलु ” इति,
क्षणिकस्यापि स्वव्यापारद्वारेण स्वर्गसाधनत्वाद् भावार्थस्य नि-
योज्यान्वययोग्यतास्तियुक्तम्, अधुना माभूदन्वययोग्यता तथापि कथ-
मगृहीतसंबन्धस्य लिङ्ङादेर्नियोगाभिधायित्वमित्याह—“ किं च ”
इति, नियोज्यान्वयाभावे फलानुकूलत्वासम्भवो हेतुस्तत्रहेतुर्-आ-
श्रुतरविनाशशीलाया इति, ।

मू०—नन्ववसितैव सङ्गतिः कार्यमात्रे, सत्यं, न तन्मात्रमपूर्वपदार्थः, तन्मात्रत्वे च तस्य मानान्तरगोचरत्वाद, अतो मानान्तरापूर्वमपूर्वमभिधीयत इति प्रलापमात्रमापद्येत, न च मानान्तरगोचरे सङ्गत्यधिगतिः, सम्बन्धिग्रहणपूर्वकत्वात्तस्याः, ।

नचान्तरेण प्रमाणं सम्बन्धिपरिच्छेदः, न च शब्दादेवाधिगम्य सम्बन्धिनं सम्बन्धावधारणमिति साम्प्रतम्, इतरेतराश्रयापत्तेः, ।

प्रतीते हि शब्देन सम्बन्धिनि सम्बन्धाधिगतिः, सत्यां च सम्बन्धाधिगतौ शब्देन तस्य प्रतीत्युपपत्तिरिति, स्वर्गकामपदसमभिव्यवहारानुपपत्त्यैव सम्बन्धिप्र-

टी०—अनवसिनासङ्गतिकत्वमसिद्धमिति शङ्कते—“ ननु ” इति, यत्रसङ्गतिस्तदेव किमपूर्वमुत तदतिरिक्तमिति विकल्प्याद्यं दूषयति— “ सत्यम् ” इति, । तथैव किं न स्यादित्यत आह— “ तन्मात्रत्वेच ” इति, । द्वितीये दोषमाह—“ नच ” इति,

अस्तु तर्हि सम्बन्धिग्रहणमिति तत्राह—“ नचान्तरेण ” इति, । अस्तु तर्हि लिङ्गादिशब्दादेव नियोगं प्रतिपद्य तत्र सम्बन्धिग्रहणमिति तत्राह—“ नच ” इति, । तदेव स्पष्टयति— “ प्रतीते हि ” इति, ।

प्रकारान्तरेण सम्बन्धिग्रहणमाशङ्कते—“ स्वर्ग ” इति, । स्व-

मू०—तीतिरिति चेत्, प्राप्तस्तर्हि प्रमाणान्तरगोचरीभावः ।

मैवमानुपपत्तिकविज्ञानस्याप्रमाणत्वादिति चेत्
तत्किमिदानींस्मरणमेव तद्, नो खलु स्मरणग्रहणाति-
रेकिं विज्ञानमस्ति भवताम्, ।

अद्या स्मरणमेवैतत्तर्करूपत्वात्, तर्कं हि स्मरणमाद्रि-
यामहे, नच पूर्वानुभूतसंस्कारयोनिताऽभावादस्मृतिता,
सापेक्षतामात्रस्य स्मृतिलक्षणत्वाद्, अस्ति चात्रापि
भाविन्यपूर्वगोचरे मानेऽपेक्षणमिति,

टी०—नैकामपदेनाभिहितनियोज्यस्य क्षणिकक्रियायां कार्यत्वबोधानु-
पपत्तेरतिरिक्तं कार्यमवगम्यते तत्र लिङ्ङादेस्सङ्गतिग्रह इति भावः ।
परिहरति—“ प्राप्त ” इति, । अर्थापत्तिगोचरभावादिति भावः ।

मानान्तरगोचरत्वपरिहारमाशङ्कते,—“ मैवम् ” इति, ।

ग्रहणस्मरणभेदेन द्वैविध्यं वदतः प्रकृतविज्ञानस्य प्रमाण-
त्वाभावे स्मरणरूपत्वमेव स्यात्, तथाच्चाऽननुभूते स्मरणाभावात्प्रमा-
णान्तरगोचरत्वमेव स्यादिति परिहरति—“ तत्किमिदानीम् ”
इति । तथात्वे किं नियामकमित्यत आह— “ नोखलु ” इति,

स्मरणत्वेऽप्यस्य न प्रमाणान्तरत्वमिति शङ्कते—“ अद्या ” इति,
स्मरणलक्षणाभावादस्मरणत्वमित्याशङ्क्य परिहरति पूर्ववादी—
“ नच ” इति, । सापेक्षतैव कथमिति तत्राह—“ — ”

मू०—सोयं वृश्चिकभिया पलायमानो विषमाशीविषमुखे प-
तितो यदुतायमुत्तरान्वेषणकातरतया शालिकामपि ना-
लोचयति, ।

सा खल्वेवं 'प्रमाणमनुभूतिः सा स्मृतेरन्या स्मृतिः
पुनः, पूर्वविज्ञानसंस्कारमात्रजं ज्ञानमुच्यते' इति, नच
भाविन्यपेक्षापि निरूपणपद्धति मध्यास्ते ।

नच वाच्यमस्तु तर्हि लिङ्ङादेः सामर्थ्यातिशयो वै-

टी०—इति, । तर्केण खानुग्राह्यशब्दप्रमाणस्यैवापेक्षान्न मानान्तरगो-
चरत्वमिति भावः, ।

एवं परिहरतोऽपमिद्धान्तः स्यादिति सोपहासमाह 'सिद्धा-
न्ती—“ सोयम् ” इति, ।

तामेव दर्शयति—“ साखलु ” इति, । अनुभूतिलक्षण-
माह—“सास्मृतेरन्या” इति, स्मृतित्वानधिकरणमिति यावत् ।
अन्यथा स्मृतावतिव्याप्तिः, स्मृतेरपि स्मृत्यन्तरादन्यत्वात्, ।

स्मृतिलक्षणामाह—“ स्मृतिर ” इति, । प्रत्यभिज्ञानव्य-
वच्छेदार्थं मात्रग्रहणं, वेगविषयप्रत्यक्षव्यवच्छेदाय 'विज्ञानसंस्कारे-
ति, पूर्वपदं स्पष्टार्थम्, यदुक्तं 'भाविन्यपूर्वगोचरे मानेऽपेक्षणमिति त-
त्राह—“ नच ” इति, । कार्यस्य कारणपेक्षा भाविनश्च नियत-
पूर्वत्वाभावेनाकारणत्वान्न तत्रापेक्षासम्भव इत्यर्थः, ।

स्वभावविशेषाद्गृहीतसङ्गतिको लिङ्ङादिरपूर्वमवगमयिष्य-
तीत्यत आह—“ नचवाच्यम् ” इति, । कुतो न वाच्यमित्यत

मू०—दिकस्य येनागृहीतसम्बन्धोपि जनयत्ययं विलक्षण-
विषयमवबोधमिति, नोखत्वसति बलवद्वाधकोपनिपात
औत्सर्गिकं शब्दमात्रवर्त्ति सम्बन्धापेक्षाबाधनं सांप्रतं, ।

वैदिकाद्वाक्यादपूर्वार्थाधिगतेरित्थं कल्प्यते इति चेद्,
न, तस्या एवासम्प्रतिपन्नत्वात्, किं बहुना मानान्तर-
गोचरतायामपूर्वताहानिस्तद्गोचरताभावे तु न तत्र पद-
सङ्गतिः, नचापदार्थस्य प्राधान्येन गुणभावेन वा वा-
क्यार्थेन्वयसम्भव इति, ।

यववराहादिपददृष्टान्ताभिधानमप्यसुन्दरमेव, युक्तो

टी०—आह—“ नोखलु ” इति, । उत्सर्गेन्यायसिद्धस्य बलवद्वाध-
काभावेपि परित्यक्तुमयुक्तत्वान्मैवमित्यर्थः, ।

बाधकमाशङ्कते पूर्ववादी—“ वैदिकाद् ” इति, । परिहर-
ति—“ नतस्या एव ” इति, । न्यायवाधे सति वैदिकशब्दादपू-
र्वाधिगतिः, सत्यां च तस्यां तदपवाध इति परस्पराश्रयइत्यर्थः, ।

मानान्तरगोचरत्वे तदभावे च नाऽपूर्वसिद्धिरिति संक्षिप्याह—
“ किंबहुना ” इति, । सङ्गतिग्रहणाभावे माभूत्पदार्थो वाक्या-
र्थस्तु किं न स्यादित्यत आह—“ नच ” इति, । सर्वलक्षणा-
तिरिक्तवाक्यार्थ इति शेषः, विषंभुङ्क्ष्वेत्यादावपदार्थस्यैव वाक्या-
र्थत्वात्, ।

यववराहादिदृष्टान्तं विघटयति—“ यववराह ” इति, । नच

मू०—हि लोकसिद्धे दीर्घशूकादौ यवादिपदानां वाक्यशेषादर्थनिर्णयः, प्रकृते तु स्थले शक्तिगोचरतयाभिमतस्यापूर्वस्य मानान्तरतो नधिगमान्न लिङ्ङादेस्तदर्थतानिर्णयसम्भवः ।

तदधिगमे वा मानान्तरतस्तत्रानुवादक एव वेद इत्यापद्येत, ।

तस्मान्न स्वर्गकामादिसम्बन्धान्मानान्तरागोचरापूर्वाभिधानसिद्धिलिङ्ङादीनामिति, ।

टी०—यूपाऽऽहवनीयादिशब्दप्रतिबन्दीग्रहः, यूपन्तक्षति' आहवनीये जुहोति' इत्यवगततत्क्षणक्रियासंस्कार्यत्वहोमाधिकरणतानुपपत्त्यात्र सम्बन्धग्रहोपपत्तेः, ।

अस्तु तर्हि मानान्तरतोऽधिगतिरिति तत्राह—“तदधिगम” इति, । नच तर्हि ब्रह्मणः प्रमाणान्तरसिद्धौ वेदान्तानामनुवादकत्वमसति प्रसिद्धत्वे च सम्बन्धाग्रहणादागमप्रमाणकत्वं ब्रह्मणो न स्यादिति वाच्यम्, आत्मत्वेन प्रसिद्धस्य ब्रह्मणो निर्मृष्टनिखिलप्रपञ्चतया प्रतिपाद्यत्वेन वेदान्तवाक्यानामपि तत्र प्रमाणत्वात्, तथाचादुरत्नभवन्तो मण्डननिश्चाः ‘सर्वप्रत्ययवेद्ये वा ब्रह्मरूपे व्यवस्थिते, प्रपञ्चस्य प्रविलयः शब्देन प्रतिपाद्यते, प्रविलीनप्रपञ्चेन तद्रूपेण नगोचरः, मानान्तरस्यैति मतमास्मायैकनिबन्धनम्’ इति, नच कार्यत्वेन प्रसिद्धरूपस्य क्रियातिरिक्तरूपता वाक्यप्रतिपाद्येति सांप्रतं, क्रियातिरिक्तकार्यस्यैव लिङ्ङादिप्रत्ययमात्रगोचरत्वाऽयुपगमाद् ‘अतो मानान्तरापूर्वमपूर्वमिति गीयत’ इति वचनादिति भावः, ।

मू०—तत्र सिद्धमेतद्विवादाध्यासिता लिङ्ङादयो न माना-
न्तरापूर्वकार्याभिधायिनः तत्रागृहीतसङ्गतिवत्त्वाद् यदु-
क्तसाधनं तदुक्तसाध्यं यथोभयवाद्यविवादास्पदपदान्तरं
तथा चेमे तस्मादुक्तसाध्या इति, ।

न चायमसिद्धो हेतुः, सङ्गतिग्रहणासम्भवस्यानन्त-
रमेव निपुणतरं निरूपणादिति, ।

यदपि जरतां प्राभाकराणां मतं लोके लिङ्ङादीनां
प्रवृत्त्यभावविरोधे सम्बन्धग्रहणाद् निरधिष्ठानस्य तस्या-
सम्भवाद् अपौरुषेये वेदे पुरुषाश्रयाणां प्रेषणाध्येषणा-

टी०—उक्तमर्थं प्रयोगारूढं करोति—“ तत्सिद्धम् ” इति । वि-
वादाध्यासिता इति=वैदिका विधायकत्वेन सम्मता इति यावत्,
अत्रापि चिरन्तनरीत्या परप्रसिद्धिमात्रेण साध्यविशेषप्रसिद्धिरप्यु-
हनीया, मानान्तरापूर्वकार्यस्य स्वतोऽप्रसिद्धित्वात्, ।

अथ वा लिङ्ङादिशब्द एतत्क्रियार्तिरक्तकार्याभिधायकत्वान्न
धिकरणमतदन्यलिङ्ङशब्दान्यत्वाद्धटादिशब्दवदिति ।

भाट्टैकदेशिप्राभाकरमतमुत्थापयति—“ यदपि ” इति, ।
प्रवृत्त्यभावविरोधे=प्रवृत्तेनासामान्ये, तथापि नियोगसिद्धिः क-
थमिति तत्राह—“ निरधिष्ठानस्य ” इति, । सन्तु प्रेषादय-
एव तदाश्रया इत्यत आह—“ अपौरुषेये ” इति, । न केवल-
माश्रयाभावेनापौरुषेये वेदे तेषामसम्भवो विरोधादपीत्याह—

मू०—दीनां चासम्भवात् विरोधाच्चापर्यवसानेनान्य एवा-
श्रयः कल्प्यते सच नियोगः, ।

नन्वाज्ञायाच्चादिषु लोके लिङ्ङादीनां सम्बन्धग्रह-
णाद्, ‘ विधिनिमन्त्रणामन्त्रणाधीष्ट ’ इत्यादिस्मर-
णाच्च, आज्ञादय एव लिङ्ङाच्या न प्रवृत्त्यभावविरोधः,
अतः कथं लिङ्ङादिप्रतिपादितप्रवृत्त्यभावविरोधपर्यवसा-
नेन वेदे प्रवर्तकान्तरपरिकल्पना, ।

उच्यते विशेषेणाज्ञादीनां व्यभिचारात्, प्रवृ-
त्त्यभावविरोधस्य सर्वत्रानुवृत्तत्वाद्, एकस्मिंश्च वाच्ये
सम्भवत्यनेकभिधानशक्तिकल्पनाया अयुक्तत्वात् प्र-

टी०—“ विरोधाच्च ” इति, । अपर्यवसानेन—निर्विशेषसामान्य-
न्यानुपपत्त्या ।

प्रवर्तनासामान्ये लिङ्ङादेः सङ्गतिग्रहणस्य सिद्धत्वादपर्य-
वसानेन न नियोगसिद्धिरिति शङ्कन्त—“ ननु ” इति, ।
न केवलं तत्र सङ्गतिग्रहणात् पाणिनिस्मरणा दधीत्याह—
“ विधि ” इति, । आनन्त्यकालव्यभिचाराभ्यामनेकेषु शब्द-
शक्तिकल्पनस्यायोगादेकस्मिन्नेव प्रवर्तनासामान्ये तदभ्युपगन्त-
व्यमित्यभिप्रेत्य परिहरति—“ उच्यते ” इति, । भवत्वनुवृत्ति-
स्तथापि कथं तत्रैव शक्तिकल्पनमिति तत्राह—“ एकस्मिंश्च ”
इति । नच सूत्रविरोधः, विधिः प्रेरणामितिसूत्रं व्याचक्षाणेन प्रेरणस्य
प्रवर्तनापर्यायस्याभ्युपगमाद्, अनेकशक्तिकल्पनाभयेन चास्यैव नि-

मू०—वृत्त्यभावविरोधः शब्दार्थः, तदुक्तं ‘प्रवर्त्तकत्वं तु शब्दार्थः सर्वत्राव्यभिचारात्’ ।

नचास्य शब्दस्तद्व्यापारोप्यधिष्ठानं, तयोरकार्यपरतन्त्रत्वात्, कार्यपरतन्त्रस्य च लोके विरोधाधिष्ठानतया-
कलृप्तत्वाद्, लिङ्ङादेश्च न कार्यपारतन्त्र्यं, तदप्रतीता-
वपि प्रतीतेः, यस्य हि परापेक्षं स्वरूपं न तत्पराऽप्रतीतौ
प्रतीयते यथा दीर्घत्वादि प्रतीयन्ते च लिङ्ङादयः कार्यऽ-
प्रतीतावपि तस्मान्न तत्तन्त्रा इति न प्रवृत्त्यभावविरो-
धभाजः ।

एवं लिङ्ङादिभ्यः प्रतिपन्नः प्रवृत्त्यभावविरोधः

टी०—मन्त्रणादिष्वनुवर्त्तमानस्य प्रवर्त्तनहेतुताया वक्तव्यत्वादिति भावः—

शब्दनद्यापारावेव प्रवर्त्तनाश्रयो किं न स्यातामित्यत आह—

“ नच ” इति । तथापि तदाश्रयता किं न स्यादित्यत आह—

“ कार्ये ” इति, । तर्हि पारतन्त्र्यमपि स्यादित्यत आह—

“ लिङ्ङादेर् ” इति, । अस्तु तदप्रतीतावपि प्रतीतिस्तथापि पा-

रतन्त्र्याभावः कथमित्याशङ्क्य तथानियमादित्याह—“ यस्यहि ”

इति, । दीर्घत्वं-ह्रस्वत्वाद्यप्रतीताविति शेषः । ततः किमित्यत आह—

“ एवम् ” इति, । लौकिकैतादृशप्रवर्त्तकस्य स्वप्रवृत्तावनुपल-

मू०—कश्चित् प्रवर्तकः, न चैवं सत्यलौकिकः प्रवर्तककल्प-
नाप्रसङ्गः, लोकेपि रागादौ प्रवृत्त्यभावविरोधस्य प्रवर्त-
कत्वप्रयोजकत्वेन क्लृप्तत्वाद्, रागादेरपि हि प्रवृत्त्य-
भावविरोधेनैव प्रवर्तकत्वान्न स्वरूपेण केवलस्य व्यभि-
चारात्, सत्स्वपि तेषु विषयस्यान्यथासिद्धौ विरोधाभावे
प्रवृत्त्यदर्शनात् ।

स च प्रवृत्त्यभावविरोधितया ज्ञातः प्रवर्तको न
सत्तया, मृतेपि पितरि पित्राज्ञाया अनुसन्धीयमाना-
या प्रवर्तकत्वदर्शनाद्, यातु सत्यपि क्वचित्प्रवर्तकरा-

टी०—भेनालौकिककल्पनमित्याशङ्क्याह—“नचैवम्” इति, । ननु
रागादिः स्वरूपेण प्रवर्तको न पुनरुदीरितधर्मत्वेनेत्यत आह—
“ रागादेर् ” इति, । स्वरूपेणैव किं न स्यादित्यत आह—
“ केवलस्य ” इति, । व्यभिचारमेव दर्शयति—“ सत्सु ”
इति, । वृष्टौ वृष्टिसाधने च सत्यपि रागे यजमानममापिनकारीर्याम-
वग्रहविशेषितसस्यानामपि कृषीवलानां प्रवृत्त्यदर्शनादिति भावः, ।

तथापि तस्य सत्तामात्रेण प्रवर्तकत्वान्न शब्दप्रतिपाद्यत्वमित्यत
आह—“ सच ” इति, । ननु तथाविधस्यापि क्वचित्प्रवर्तकत्व-
व्यभिचार इत्यत आह—“ यातु ” इति, । लौकिकप्रवर्तनासा-

मू०—गाद्यनुस्मरणेप्यप्रवृत्तिः सा द्वेषालस्यादिप्रतिबन्धक-
वशादुपपन्नेति नात्र दुर्घटं किञ्चित्, ।

तस्मान्नियोग एव प्रवर्त्तकः, स च कालत्रयविविक्तः
शब्दैकसमधिगम्यः कार्यरूपोर्थविशेष इति ।

तदपि न विचार्यमाणं चतुरचेतसां चेतसि चातुरीं धत्ते,
तथाहि—प्रवृत्त्यभावविरोधापरपर्यायं प्रवर्त्तनामात्रं प्रमा-
णान्तरसिद्धं सङ्गतिग्रहणसमय इति तत्रानुवादका लि-
ङ्गादयः, यस्तु विशेषः स लौकिकविशेषान्तरासम्भवा-
द्वेदे परिशेषानुमानगोचरः, ।

‘ प्रसक्तप्रतिषेधे सत्यन्यत्ताप्रसङ्गाच्छिष्यमाणे सं-

टी०—मान्याश्रयाद्विशेषमाह—“सच” इति, । ननु कालोपि तथेत्यत
आह—“ कार्यरूप ” इति, । लोकेपि कार्यरूपोर्थस्तथेत्यत
आह—“ शब्दैकसमधिगम्य ” इति, ।

प्रवर्त्तनासामान्यस्य सङ्गत्यधिगतिममये ऽवगतन्वाद् विशेषस्य
परिशेषानुमानगोचरत्वाच्च शब्दैकगोचरत्वसिद्धिरिति दूषयति—
“ तदपि ” इति, ।

परिशेषलक्षण परं न्यायभाष्यं दर्शयति—“ प्रसक्त ” इति, ।
शब्दः समवायिकारणजन्यो गुणत्वादूपवदित्यत्र सामान्येन समवायि-
कारणेवगते शब्दाश्रयत्वेन प्रसक्तानां पृथग्व्यादीनां दिक्कालात्मम-
नसां च तदाश्रयत्वप्रतिषेधेन्यत्र गुणादावप्रसङ्गाच्छिष्यमाणं न
भसियः प्रत्ययः शब्दोष्टद्रव्यव्यतिरिक्तद्रव्याश्रितोष्टद्रव्यागुणत्वे सति

मू०—प्रत्ययः परिशेष ' इति च तद्विदः ।

तथा च कथं शब्दैकगोचरो नियोगः स्याद्, नच निदानतो निरूपणे परिशेषोऽपि, श्रेयः साधनत्वस्य लौकिकस्य कर्त्तव्यतैकार्थसमवायिनः स्तनपानादिस्वप्रवृत्तिसन्तताववसितप्रवृत्तिहेतुभावस्य सम्भवादलौकिकविशेषकल्पनानुपपत्तोः ।

उपपादितं च तादृश्याः श्रेयःसाधनतायाः प्रवृत्तिहेतुत्वं, तथा च न परिशेषोपपत्तिः ।

तदुक्तं 'न स कल्पयितुं शक्यस्तत्सिद्धैर्लौकिकादपि' इति, नचान्तरेण परिशेषं साक्षाल्लिङ्गादिरेवामुं प्रतिपा-

टी०—गुणत्वादूपवदिति यत्केवलव्यतिरेक्यनुमानं स परिशेष इत्यर्थः ।

ततः किमित्यत आह—“ तथा च ” इति । अङ्गीकृत्याभिहितः परिशेषोपि नास्तीत्याह—“ न च ” इति । तस्य कथं प्रवृत्तिहेतुत्वमित्यत आह—“ स्तनपानादि ” इति, ।

ननु तत्रापि वादिविप्रतिपत्तिसम्भवात्कथं निर्णय इत्यत आह—“ उपपादितम् ” इति ।

उक्तेर्धे ब्रह्मसिद्धिकारवचनमुदाहरति—“ तदुक्तम् ” इति । 'प्रवृत्तिहेतुमात्रं च शब्दार्थः स्यादलौकिक' इति पूर्वार्द्धः, तेनालौकिको न स कल्पयितुं शक्य इत्यन्वयः । तत्र हेतुमाह—“ तत्सिद्धैर्लौकिकादपि ” इति, । तस्याः=प्रवृत्तेः लौकिकादपि श्रेयः साधनत्वात्सिद्धैरित्यर्थः । भाभूत् परिशेषः साक्षाल्लिङ्गादिरेवापूर्व

मू०—दयेत्, स खल्वत्रा नवसितसङ्गतिः, सर्वत्र हि परि-
छिद्य प्रमाणान्तरेण वाच्यवाचकयोः स्वरूपं सङ्गति-
रध्यवसीयते,

नच नियोगस्य प्रमाणान्तरपरिच्छेद्यता, शब्दैकगो-
चरताश्रयणात्, नच लिङ्ङादिभ्यः परिछिद्य नियोगं तत्र
तेषां सङ्गतिग्रहणं, परस्पराश्रयप्रसङ्गादित्युक्तं,

नच लिङ्ङादेरयं महिमा यदयमगृहीतसङ्गतिरपि
जनयत्यलौकिकार्थगोचरमवबोधं, सम्बन्धसापेक्षतालक्ष-
णपदधर्मव्युत्क्रमप्रसंगात्, तन्निरपेक्षतालक्षणवाक्यधर्मा-

टी०—बोधयिष्यतीत्यत आह—“ न च ” इति, कुत इत्यत आह—

“ स खलु ” इति, तदेव कथमित्यत आह—“सर्वत्र हि” इति।

सोपि तर्हि प्रमाणान्तरगम्यः स्यादित्यत आह—“ नच ”
इति । तर्हि लिङ्ङादिभिरेव नियोगे प्रतिपन्ने तत्र सङ्गतिरित्यत
आह—“ नच लिङ्ङादिभ्य ” इति । उक्तं हि पूर्ववादे प्र-
तीते हि सम्बन्धिनि सम्बन्धाधिगतिरित्यत्र ।

स्वभावविशेषादगृहीतसङ्गतिर्लिङ्ङादिरेवैनमवगमयिष्यतीत्यत
आह—“नचलिङ्ङादेर्” इति । कस्मादित्यत आह—“सम्बन्ध ”
इति । दूषणान्तरमाह—“ तन्निरपेक्षता ” इति, ।

सम्बन्धग्रहणनिरपे कथंवाक्यधर्म इत्यत आह—“वाक्यधर्मो-

मू०—पक्षे, वाक्यधर्मो ह्ययमनवसितसङ्गतैरपि स्वार्था-
वसायहेतुता नाम, प्रतिवाक्यं वाक्यार्थानामानन्त्येन वा-
क्यानां संगतिग्रहणायोगाद्, अतएव समीहितसाधनता-
विधिपक्षे वेदस्य प्रतिपदं पदार्थेष्वनुवादकस्याप्यलौकिक-
वाक्यार्थगोचरप्रमितिसाधनता ।

नच नियोगोऽपि वाक्यप्रमेय एव येनायमन्तरेणापि
सङ्गतिग्रहणं मीयेत, पदार्थमात्रसंसर्गो हि वाक्यार्थः,

टी०—सम्बन्ध(१)ग्रहणनिरपेक्षता कथं वाक्यधर्म इत्यत आह—
“ वाक्यधर्मो ह्ययम् ” इति, । तत्रापि सम्बन्धग्रहणं किं न
स्यादित्यत आह—“ प्रतिवाक्यम् ” इति ।

नन्विष्टसाधनस्य प्रमाणान्तरगोचरत्वे तत्रानुवादकत्वात्, तद्गो-
चरत्वे च सम्बन्धग्रहणायोगाद्भवन्मतेपि वेदस्य प्रामाण्यं न स्यादि-
त्यत आह—“ अतएव ” इति, । यत्त एव वाक्यार्थे वाक्यस्य
सम्बन्धग्रहणानपेक्षा अतएवेति यावत्, ।

इष्टसाधनमात्रेणानुवादकानामपि वैदिकपदानां यागादिपदार्था-
न्तरसंसृष्टमिष्टसाधनत्वमनवगतं बोधयतां प्रमाणता न व्याहन्यते,
नच तत्र सम्बन्धग्रहणापेक्षा, वाक्यस्य वाक्यार्थे तदनपेक्षत्वादि-
तिभावः ।

नियोगोपि तर्हि वाक्यगम्य इत्यत आह—“ नच ” इति ।
वाक्यार्थत्वाभावं दर्शयितुं वाक्यार्थस्वरूपमाह—“ पदार्थमात्र ”

मू०—पदार्था एव वा संसृष्टा वाक्यार्थ इति, नच नियोगः
 पदार्थसंसर्गः, लिङ्ङादि पदमात्रार्थताभ्युपगमाद्, —
 मानान्तरागोचरे लिङ्ङादिपदसङ्गतिरपि संज्ञातेति नार्थं
 पदार्थोपि, नाप्यत एव पदान्तरार्थसंसृष्टतया वाक्यार्थ
 इति, न मानान्तरागोचरो नापि वेदगोचर इति हा ह-
 तोयं तपस्वी नियोगात्मा ।

यदि कथं चित्पदधर्मव्युत्क्रमपरिहाराय सङ्गतिरास्थी-
 येत प्राप्ता मानान्तरागोचरता, तदाहुरत्रभवन्तो मण्डन-
 मिश्राः—‘पदं स्वधर्मं व्युत्क्रामेदन्यसिद्धार्थतान्यथा’ इति ।

टी०—इति, । मात्रग्रहणेनान्विताभिधानं व्यावर्त्तयति, अथवा पदार्थ-
 विशेषसंसर्गलक्षणेभिहिते विशेषसंसर्गस्य विशेषान्तरसंसर्गेननुवृत्ते-
 रव्यापिलक्षणं स्यादत उक्तं ‘मात्र’ इति ।

संसर्गत्वं प्रथमतो निराकरोति—“ नच ” इति, । अस्तु
 तर्हि पदार्थस्तथाच पदार्थान्तरसंसृष्टतया वाक्यार्थरूपता भवि-
 स्यतीत्यत आह—“ नचात्र ” इति, । फलितमाह—
 “ नमानान्तर ” इति, ।

तर्हि नियोगे सम्बन्धग्रहणं तथा च न पदधर्मव्युत्क्रम इत्यत
 आह—“ यदि ” ‘अव्युत्पन्नप्रवृत्तिः स्यात्सम्बन्धग्रहनिहवे’ इति
 पूर्वाहः, तेन सम्बन्धज्ञाननिहवे पदं स्वधर्ममुत्क्रामेदित्यन्वयः, अन्य-
 था=सम्बन्धज्ञानस्वीकारे, अन्यसिद्धार्थता=प्रमाणान्तरागोचरता,
 सम्बन्धग्रहणपूर्वकत्वात्सम्बन्धग्रहणस्यत्वर्थः, ।

मू०—नच प्रवर्तनामात्रे समवसितसङ्गतिरेव लिङ्ङादि-
रनाकलितविशेषायास्तस्या बोद्धुमशक्यत्वात् तां बो-
धयन्नेव तत्रापर्यवसितप्रमाणव्यापारः तदाधारमपि वि-
शेषं नियोगमवच्छिन्नत्यपर्यवसानवृत्त्येति साभ्रतं, वि-
कल्पासहत्वात्,

स हि प्रवर्तनामात्रबोधव्यापृतः प्रथमं तदपर्यवसा-
नादनन्तरं नियोगं गोचरयेत् किं वा ऽपर्यायमेवान्तर्भा-
वितनियोगां प्रवर्तनां, न तावदाद्यः कल्पः, पदबुद्ध्यो-
र्विरम्य व्यापारानुपपत्तेः, अथोत्तरः तत्रापि वक्तव्यं किं
प्रवर्तनांशवन्नियोगांशेष्यस्ति पदसामर्थ्यं नो वेति, य-
द्यस्ति नाऽगृहीतं तत्कार्याय पर्याप्तम्, अपरथा पदधर्म-

टी०—प्रवर्तनाया बोधकोपि लिङ्ङादिशब्दः सविशेषामेव तामव-
बोधयति निर्विशेषाया बोधयितुमशक्यत्वादित्याशङ्क्य विकल्पा-
सहत्वाच्चैवमित्याह—“ नच ” इति, ।

विकल्पमेव दर्शयति—“ सहि ” इति, । द्वितीयं विकल्प-
मपि विकल्पयति—“ तत्रापि ” इति । अगृहीतस्य कार्यानुप-
योगित्वात् पदधर्मव्युत्क्रमपरिहाराय चावश्यवक्तव्ये तदग्रहणे मा-
मर्थ्यप्रतियोगितया नियोगस्यापि मानान्तरगोचरतापत्तेर्नाद्य इत्याह—
“ यद्यस्ति ” इति, । व्याघातप्रसङ्गेन द्वितीयं दूषयति—

मू०—व्युक्रमप्रसङ्गादित्युक्तं, यदि नास्ति व्याहतं तर्हि—तत्रा-
समर्थं तदपि बोधयतीति, नो चेत् तद्वोधमन्तरेण प्रव-
र्त्तनाबोधो मैवामं वबुधत किं नश्छिन्नं ? , ।

अप्रामाण्यप्रसङ्गो वैदिकस्य पदसन्दर्भस्येति चेत्, त-
त्किमिदानीं वेदप्रामाण्यकातरतया न्यायाऽपरिशु-
द्धमर्थमङ्गीकुर्मः, नहि प्रयोजनानुवर्ति प्रमाणं, प्रमा-
णानुवर्त्येव तत्, तत्र यदि सहस्रेणाप्यनुसरणप्रका-
रेण विधान्तरेणापि वेदप्रामाण्यमुपपादयितुं न शक्यामः
परित्यक्ष्याम एव तद्, यदि शक्यामस्तदा परितोष्यामः,
प्रामाण्यं च न परित्यक्ष्यामः,

टी०—“यदिनास्ति” इति, । विशेषस्यानवबोधे प्रवर्त्तनाबोध एव न
भवेदित्याशङ्क्य सोऽपि तर्हि माभूदित्याह—“ नोचेद् ” इति, ।
नैयायिकानां=प्रामाणिकानामिति यावत्, ।

वेदप्रामाण्यमेव छिन्नमिति शङ्कते—“ अप्रामाण्य ” इति, ।
गूढाभिसंधिरुत्तरमाह—“ तत्किमिदानीम् ” इति, ।

तथैव कस्मान्नभवेदित्यत आह—“ नहि ” इति, । प्रयो-
जनवशादप्रामाणिकार्थस्वीकारेति प्रसङ्गादसौ न स्वीकार्य इति भावः ।
कथं तर्हि स्वीकार इत्यत आह—“ प्रमाण ” इति, । स्वसत्ता-
प्राहकप्रमाणानुसार्येव प्रयोजनमिति यावत्,
प्रकृते फलितमाह—“ तत्र ” इति, ।

मू०—शक्यते च लोकावसितश्रेयःसाधनतामेवार्थान्तर-
संसृष्टानवसिताकारेणाकलयतः प्रमाणतोपपादयितुम्, ।

अथापि स्याद्योग्येनान्विताभिधानं, क्रिया च स्वर-
समङ्गुरा न कालान्तरभाविस्वर्गादिसाधनयोग्या कथं
तदन्विताभिधीयेत, नचापूर्वव्यवधानेन योग्यता, पूर्व-
मपूर्वस्यैवाकल्पितत्वाद्, अनभिहिते हि चिरभाविफल-
साधनभावे किमुपपादयितुं पूर्वमपूर्वकल्पना स्यात्, ।

—

टी०—स्वाभिसन्धिमुद्धाटयति—“ शक्यतेच ” इति, । इष्टसाध-
नता लोकावसिता चेदनुवादकत्वं वेदस्य प्रसज्येतेत्यतआह—
“ अर्थान्तर ” इति, यागादिविशेषिता श्रेयःसाधनता न मा-
नान्तराधिगतेति भावः ।

न यागादेरभिसन्धितस्वर्गादिसाधनता वेदेन बोधयितुं शक्यते क्ष-
णिकत्वेनायोग्यत्वादित्यभिप्रेत्य शङ्कते—“ अथापि ” इति, । क्रि-
यापि योग्या कस्मान्न भवेदित्यत आह—“ क्रियाच ” इति, ।
अपूर्वद्वारा सापि फलसाधनयोग्या कस्मान्नभवेदित्यत आह—
“ नच ” इति, । पूर्वं फलसाधनतावगमाद् इति शेषः, तदेव
कथमित्यतआह—“ अनभिहित ” इति, । साधनस्य प्रतीता-
वपूर्वस्य कल्पनं तदन्तर्भावेनेष्टसाधनत्वप्रतीतिरिति परस्पर-
अभय इत्यर्थः, ।

मू०—आग्नेयादयः पुनरापाततः परमापूर्वसाधनभावयोग्यतावैधुर्यप्रतिपत्तिशून्याः तेन तत्सा— श-
क्यन्ते निश्चेतुं, पश्चात्तु क्रमभाविनां साहित्यसिद्ध्यर्थं
कल्पितेष्वपूर्वेषु व्यवधानमङ्गीकृतं, पूर्वं तु योग्यताव-
सायादन्वयः, कारणान्तरात्तु व्यवधानमिति ।

तदेतत् परामर्शकौशलविरहविजृम्भितं, न्यायसम्पाद-

टी०—आग्नेयादिष्वपि समानमेतदित्यत आह—“ आग्नेयादयः ”
इति, । दृष्टफले व्यवघातादिकर्मणि नियमाददृष्टजनने कर्मणोऽपि
योग्यतावधारितैव, तेनाग्नेयादीनामप्यपूर्वजनने योग्यताप्रतीतेः प-
रमापूर्वसाधनत्वमवगम्यते, स्वर्गस्य तु कालान्तरभाबितया कर्म-
णस्तज्जननयोग्यत्वाभावनिश्चयान्न तत्साधनतावगम्यत इति वैष-
म्यमित्यर्थः, ।

साधनताऽवगता चेदलमपूर्वकल्पनयेत्यत आह—“ पश्चाद् ”
इति, । अवगतसाधनत्वसिद्ध्यर्थमेवापूर्वव्यवधानमङ्गीकृतमित्यर्थः, ।
प्रागपूर्वकल्पनात् साधनत्वमेव तर्हि न प्रतीयत इत्यत आह—
“ पूर्वम् ” इति, । अन्वयः—साधनत्वेनेति यावद्, ।

तर्हि किमर्थं व्यवधानमित्यत आह—“ कारणान्तराद् ”
इति, साहित्यसिद्ध्यर्थमित्यर्थः ।

दूषयति—“ तदेतद् ” इति, ।

साम्यमेव दर्शयति—“ न्याय ” इति, । अदृष्टजननोपाधा-
वाग्नेयादीनां यदि योग्यता कर्मणः सुखजनने सा तुल्यैव, काला-

मू०—दनोत्तरकालं ह्यन्विताभिधानं, नचान्वेयाद्यनुष्ठानान-
न्तरमेव प्रधानापूर्वस्योत्पादयोग्यता नैय्यायिकी, तथा-
प्यापाततो विरोधस्फूर्त्यभावमात्रेणान्विताभिधाने पक्षा-
न्तरेपि तत्समानमिति सन्तोष्टव्यम्, ।

यत्तु लिङ्ङादीनां प्रवृत्त्यभावविरोधे प्रवर्तनापर-
पर्याये सङ्गतिग्रहणमिति, तदनाकलितसङ्गतिग्रहणवृ-
त्तान्तस्य भाषितम्, ।

वालो हि स्वप्रवृत्तिसन्तत्यनुगतप्रवर्तकभावायां कर्तव्यतै

टी०—न्तरभावितया सुखविशेषस्वर्गोपाधावयोग्यता सा च परमापूर्वे
समानेत्यर्थः ।

प्रधानापूर्वस्याप्युत्पादयोग्यता स्यादित्यत आह—“ नच ”
इति, । व्यवहितत्वादिति भावः, ।

नैय्यायिकत्वाभावेपि आपाततो विरोधस्फूर्त्यभावेन तेषां सा-
धनताभिधानमित्याशङ्क्य तदितरत्रापि समानमित्याह—

“ तथापि ” इति, ।

प्रवर्तनामात्रे लिङ्ङादीनां सङ्गतिरित्युक्तमनूद्य दूषयति—
“ यत्तु ” इति, ।

कस्मादित्यत आह—“ वालो हि ” इति, ।

श्रेयःसाधनतायाः प्रवृत्तिनिमित्तत्वे हेतुमाह—“ स्वप्रवृत्ति ” इति, ।

मू०—कार्यसमवायिन्यां समीहितसाधनतायामेव दृष्टानुसारतः परप्रवृत्तावपि कल्पितकारणभावायां सङ्गतिमधिगन्तुमुत्सहते, कुतस्तु प्रवर्तनाभावे तदधिगतिः, ।

यत्तु बहुविधत्वात् प्रवृत्तिहेतूनामाज्ञादिविशेषाणां तेषां च परस्परव्यभिचारात्, प्रवृत्त्यभावविरोधस्य च सर्वतानुवृत्तत्वात्तावन्मात्रे च वाच्ये सम्भवत्यनेकाभिधानशक्तिकल्पनाया अयुक्तत्वात्, प्रवृत्त्यभावविरोधः काब्दार्थ इति, तदप्यनेकप्रवर्तकाभावादेवायुक्तम्, ।

प्रेषादिविशेषो हि समीहितोपायभावानुरोधेनैव प्रवृत्तिगोचरोऽननुविधेयप्रेषादिषु प्रवृत्त्यभावात्, ।

तथा च समीहितसाधनताया एव सर्वत्र प्रवर्तिका-

टी०—स्वप्रवृत्तिसन्ततावनुगतः प्रवर्तकभावो यस्याः सा तथा, सङ्गतिग्रहणं च भूयोदर्शनेन व्याप्तिसिद्ध्यर्थं, भवतु स्वप्रवृत्तावेवं तथापि शब्दप्रवृत्तौ किमायातमित्यत आह—“दृष्टानुसारतः” इति, ।

प्रवर्तनासाभान्ये लिङ्ङादिसङ्गतिग्रहणसाधकहेतूननूच दूषयति—“ यत्तु ” इति, । तदप्ययुक्तमित्यन्वयः, तत्रहेतुः—“ अनेक, ” इति । कथमनेकप्रवर्तकाभावः प्रेषादीनां तस्मैतत्वादित्यत आह—“ प्रेषादि ” इति । उक्तप्रयोजकपुरस्कारेणैव तेषां हेतुत्वमन्यथा व्यभिचारादितिभावः ।

ततः किमित्यत आह—“ तथा च ” इति, ।

मू०—या एकरूपत्वात्कथं प्रवर्त्तकवहुत्वं कथन्तरां च परस्परव्यभिचार्य्यनेकप्रवर्त्तकाभिधानशक्तिकल्पनागरीय-स्तापरिहरणायानुवृत्तप्रयोजकान्वेषणा कथन्तमां च प्रवृत्त्यभावविरोधे सङ्गतिस्वीकारः, ।

एतेनैतदपोढं—यदाहुरेके—प्रैषादीनां विशेषाणां व्यभिचारादनेकशक्तिकल्पनाप्रसङ्गात् प्रेरणायाश्च सर्वत्राऽनुवृत्तत्वात् कल्पनाप्रसङ्गात् लाघवात् प्रेरणामात्र एव लिङ्ङादिसङ्गतिरवसीयते, तथा चावसितप्रवर्त्तनाभिधानसामर्थ्यास्ते वेदेपि श्रूयमाणास्तामेव बोधयन्ति, ।

टी०—एकस्यैव प्रवर्त्तकत्वादनेकशक्तिकल्पनापि नास्तीत्याह—
“ कथन्तराम् ” इति, । अत एतत्परिहाराय प्रवर्त्तनायां सङ्गतिग्रहोपि न स्वीकरणीय इत्याह—“ कथन्तमाम् ” इति ।

जरत्प्रभाकरमतदूषणं भाट्टमतेष्यतिदिशति—“ एतेन ” इति, । प्रवर्त्तनासामान्याश्रयनियोगनिराकरणेन लिङ्ङादिशब्दव्यापारः प्रवर्त्तनाश्रयः प्रवर्त्तक इति पक्षोपि निरस्त इत्यर्थः ।

निराकार्यस्वरूपं दर्शयति—“ यदाहुर् ” इति, । तदाश्रयतया शब्दव्यापारस्य प्रवर्त्तकत्वं दर्शयितुं प्रेरणायां लिङ्ङादिसङ्गतिमुपपादयति—“ प्रैषादीनाम् ” इति, । भवतु तथा लोके वेदे कथं तदवबोध इत्यत आह—“ तथाच ” इति, । लोकावगतसामर्थ्यः शब्दो वेदेपि बोधक इति न्यायादित्यर्थः ।

मू०—नचासौ निर्विशेषा बोद्धुं शक्या, निर्विशेषस्य सामान्यस्यासम्भवाद्, अपौरुषेये च वेदे पुरुषाश्रयाणां प्रैषादीनां विशेषाणामसम्भवादन्य एव कश्चित्प्रवर्त्तनाधर्मकः प्रतीयते, ।

नचासौ नियोगः, तस्य कालत्रयविविक्तस्य स्वपुष्पकल्पस्य प्रेरणाश्रयत्वासम्भवात्, नचान्योपि कश्चित्स्वतन्त्र एव, स्वतन्त्रस्य प्रवृत्तिहेतोरलोकानुसारित्वात्, सर्वो हि प्रेषणादिः पराश्रय एव लोके प्रवृत्तिहेतुर्दृश्यते न स्वतन्त्रः, ततो वेदोपि लिङ्ङादिभ्यः प्रवृत्तिहेतुः कस्य चिद्धर्म एवावगम्यते, ।

टी०—तथापि कथं शब्दव्यापारस्य प्रवर्त्तकत्वमित्यन आह—
“ नच ” इति । भवतु तर्हि प्रैषादिरेव विशेष इति, तत्राह—
“ अपौरुषेय ” इति, ।

नियोग एव किं न स्यादित्यत आह—“ नचासौ ” इति, ।
कालान्यत्वे सति कालासंसृष्टस्य गगतकुसुमवदसत्त्वादिति यावत्, अन्यथातिव्याप्तकत्वप्रसङ्गाद्, ।

तथापि न सिद्धिरन्यस्यैव स्वतन्त्रस्य प्रवर्त्तकत्वादित्यत आह—“ नच ” इति, । अलोकानुसारित्वमेव दर्शयति—“ सर्वोहि ” इति, । तथापि शब्दधर्मत्वं कथमित्यत-

मू०—कस्य चायं धर्म इति विशये शब्दस्य सन्निहितत्वा-
च्छब्दधर्मत्वनिश्चयो, यद्यपि चार्थस्य धात्वर्थार्थभावना-
देरानन्तर्यमुपलभ्यते तथापि तस्य विषयत्वेनाश्रयताऽयो-
ग्यत्वान्न तद्धर्मतावगन्तुं शक्या, नहि कश्चित्प्रवर्तको
विषयधर्मो लोके दृश्यते सर्वेषां रागादीनां विषयव्यति-
रिक्तधर्मिधर्मतयाऽवगमाद्, व्यापारता चास्य लाघवादाश्र-
यणीया, व्यापारव्यतिरेके हि व्यापारान्तरमस्य कल्प्ये-
त, निर्व्यापारतादृशकारणाऽदर्शनाद्, व्यापारत्वे च व्या-

टी०—आह—“ कस्य च ” इति, ।

ननु प्रकृत्या यागस्य प्रत्ययेनार्थभावनायाः सन्निहितत्वादेतद्ध-
र्मता किमिति न भवेदित्यत आह—“ यद्यपि ” इति, । अर्थ-
स्य=यजतिशब्दप्रतिपाद्यस्य, अर्थभावना=पुरुषप्रवृत्तिरिति, आदिश-
ब्देन तदतिरिक्तः प्रवृत्तिविषयो द्रव्यगुणादिः, विषयत्वेऽपि तद्धर्म-
ता किं न स्यादित्यत आह—“ नहि ” इति, । ‘विषय’ इति=श-
ब्दप्रवृत्तिविषयः, प्रवृत्तिविषयो वा, ।

भवतु शब्दनिष्ठत्वं तथापि तस्य व्यापारता कथमित्यत आह—
“व्यापारताच” इति । इतरत्र गौरवमाह—“व्यापारान्तरम्” इति ।

चरमव्यापारवन्निर्व्यापारस्यैव कारणत्वं किं न स्यादित्यत आह—
“ निर्व्यापार ” इति, । अव्यापाररूपस्य निर्व्यापारस्य लोकका-
रणत्वाददर्शनादितिभावः ।

सव्यापारस्य कारणत्वाद्भवतोऽपि गौरवं तुल्यमित्यत आह—
“ व्यापारत्वेच ” इति, । नच कर्तृव्यापारस्यैव यागस्यापूर्वव्या-

मू०—पारान्तरनैरपेक्ष्यान्नापरं किं चित्कल्पनीयमिति कल्प-
नालाघवाद्यापारत्वमेव लिङ्ङाद्यभिधेयस्य प्रवृत्तिहे-
तोर्निश्चीयते, ।

सामान्यद्वारेण चाभिधाशब्दवद्व्यापाराभिधानं तदु-
त्पादनं च नानुपपन्नं, यथा खल्वभिधाशब्दः सामान्येना-
भिधामभिधत्ते विशेषं चोत्पादयति एवं लिङ्ङादयोपि
प्रवर्तनासामान्यमभिधदति विशेषं चोत्पादयन्तीति कि-
मत्रावद्यम् ।

ननु न प्रवर्त्तयत्यपि शब्दव्यापारे प्रेक्षापूर्वकारिणः
प्रवर्त्तन्ते तस्याननुविधेयत्वाद्, नचाकामा अपि सल्लि-
लादिनोदनेनेव व्यापारेणामुना प्रवर्त्तन्ते, लिङ्ङाश्रा-

टी०—पारवत्वात्कथमस्य व्यापारनैरपेक्ष्यमिति वाच्यम्, अस्मैव प्रवृत्ति
प्रतिचरमव्यापारत्वेन तदतिरिक्तकल्पनाभावादिति विशेषः ।

ननु व्यापारस्य शब्देन प्रतिपादने उत्पाद्यता न स्यात्पटवदि-
त्याशङ्क्याभिधानव्यापारैकान्तिकत्वान्मैवमिति परिहरति—“सा-
मान्यद्वारेण ” इति ।

दृष्टान्तं प्रपञ्चयति—“ यथाखलु ” इति । अभिधाशब्दः
अभिधानक्रियावाचकः शब्द इति यावत्, सामान्येनाभिधामभि-
धत्ते सर्वाभिधावाचकतया स्वाभिधामपि प्रतिपादयतीत्यर्थः ।

समीहितसाधनत्वाभावेन शब्दव्यापारस्य न प्रवर्त्तकत्वमिति-
शङ्कते—“ ननु ” इति, । अननुविधेयत्वेपि सल्लिलादिवत्प्रवृ-
त्तिहेतुता किं न स्यादित्यत आह—“ नच ” इति, ।

मू०—विणां सर्वेषामपि प्रवृत्तिप्रसङ्गादिति ।

नैतत्सारं लौकिकातोपदेशवद्विषयसमवायिसन्निहितसाधनताबोधकत्वेन तस्यानुविधेयत्वाद्, अधिकारिभेदापेक्षया च तद्विधेयत्वान्नातिप्रसङ्गाप्रसङ्गौ, तेन शब्दानन्तर्यात्प्रवृत्तेः ।

उक्तेन च प्रकारेणान्यस्य प्रवृत्तिहेतोरसम्भवात्सिद्धं शब्दभावनायाः प्रवर्तकत्वमिति ।

एतस्मिन्नपि हि पक्षे प्रेषणादिपरस्येव व्यभिचारिप्र-

टी०—लिङ्गः शब्दव्यापारस्य प्रवर्तकत्वसिद्धये प्रवृत्तिविषयगतसमीहितसाधनताबोधकतयाऽनुविधेयत्वान्नैवमिति परिहरति—“ नैतत्सारम् ” इति, । अनुविधेयत्वादेव सर्वेषां प्रवृत्तिरूपवृत्तिर्वा स्यादित्यत आह—“   ” इति, । अतो न सर्वेषां प्रवृत्त्यप्रवृत्ता स्यातामिति भावः ।

ततः किमित्यत आह—“ तेन ” इति, ।

पक्षान्तरेपि शब्दानन्तर्यात्प्रवर्तकत्वं सम्भवतीत्यत आह—“ उक्तेन च ” इति, ।

‘सिद्धं शब्दभावनायाः प्रवर्तकत्वमिति—’ यदाहुरेके तदपोढमित्यधस्तनेनान्वयः, एतेन इत्यतिदिष्टं हेतुं दर्शयति—“ एतस्मिन्नपि ” इति, । श्रेयःसाधनत्वस्यैवानुवृत्तस्य प्रवृत्ति-

मू०—वर्त्तकभेदे सिद्धे शक्तिककल्पनगौरवपरिहायानुवृत्त-
प्रेरणामात्र एव लिङ्ङादिसङ्गतिराश्रयणीया, नचास्ति
प्रवर्त्तकभेदः, समीहितसाधनतैव तु सर्वत्र प्रवर्त्तिके-
त्युपपादितं, तथा च कुतः प्रेरणामात्रे सङ्गतिग्रहप्रसङ्गः
कुतो वा लौकिकविशेषासम्भवान्निर्विशेषसामान्यास-
म्भवाच्च प्रागुक्तपरिपाट्या शब्दव्यापारस्य विशेषता-
श्रयणता, !

नच कोपि व्यापारः शब्दस्य निरूप्यत इत्यधस्ता-
दुपपादितम्, ।

अभिधाशब्ददृष्टान्तश्चैवं प्रत्यूढः ।

समीहितसाधनताबोधकत्वेनैव चान्ततः प्रवर्त्य-

टी०—हेतुतया अनेकशक्तिकल्पनाप्रसङ्गाभावात् प्रेरणामात्रे सङ्गत्यभा-
वेन तदाश्रयतया न शब्दव्यापारस्य प्रवर्त्तकत्वमङ्गीकरणीयमित्यर्थः ।

अमूर्त्तत्वाद्चेतनत्वात्परिस्यन्दप्रयत्नयोरसम्भवादन्यस्य चानि-
रूपणाद्यापार एव शब्दे 'न सम्भवतीत्यपि कार्यवादे निरूपितमि-
त्याह—“ न च कोपि ” इति, ।

व्यापाराभावादेवाभिधाशब्ददृष्टान्तो नावतरतीत्याह—“ अ-
भिधा ” इति, ।

प्रवृत्तिविषयस्य समीहितसाधनताबोधकत्वेन शब्दव्यापारस्या-
नुविधेयत्वे समीहितसाधनत्वमेव प्रवर्त्तकप्रयोजकमुक्तं स्यादित्याह—
“ समीहित ” इति, ।

मू०—पुरुषानुविधेयतया प्रवर्तकत्वे प्राप्ताप्राप्तविवेकेन समीहितसाधनतैश्च प्रवृत्तिहेतुरिति प्रकारभेदेन प्रतिपादितं स्यात्, तस्मान्नायमपि समञ्जसपक्षनिक्षेपक्षमः पक्ष इति क्षमन्ते परीक्षकास्तदलमनया स्थूलदर्शिनां कथया निबद्धमानया प्रस्तुतमनुसरामः ।

यः प्रवृत्त्यभावविरोधः सा प्रवर्त्तनेत्युक्तं, प्रवृत्तावपि तत्प्रसङ्गात्, सापि हि प्रवृत्त्यभावविरोधिनी, नचास्याः प्रवर्त्तनाप्रसिद्धिः, ।

न प्रवृत्त्यभावविरोधः प्रवर्तना किन्तु प्रवर्त्तनायाः

टी०—प्रवृत्त्यभावेन विरोधः प्रवृत्त्यभावविरोधः, किं वा प्रवृत्त्यभावेन विरोधो यस्य स तथेति विकल्प्याद्ये दोषमाह—
“ यः प्रवृत्त्यभाव ” इति, । प्रवृत्तिनिष्ठतया प्रवर्त्तनाप्रसङ्गादित्यर्थः, ।

तदेव कथमित्यत आह—“ सापिहि ” इति, । येन प्रवृत्त्यभावेन विरोधवती प्रवृत्तिस्तेन तन्निष्ठो विरोधोपि प्रवर्त्तना स्यादित्यर्थः, ।

अस्तु प्रवृत्तावपि प्रवर्त्तना को दोष इत्यत आह—“ नच ” इति, । प्रवृत्तिहेतुभूतार्थः प्रवर्त्तना न तत्प्रसिद्धिरिति यावत्, प्रवर्त्तनाश्रयत्वे प्रैषादिवत्प्रवृत्तेरपि प्रवर्त्तकता स्यादित्यर्थः ।

द्वितीयं कल्पमुत्थापयति—“ नप्रवृत्त्युत्पादेन ” इति, ।

अत्रापि प्रवृत्तावपि तत्प्रसङ्गादिति दोषतादवस्थं, प्रवृत्तेरपि-

मू०—प्रवृत्त्यभावविरोध इति चेत्, कस्तर्ह्यस्याः प्रवृत्त्यभा-
वेन विरोधः, स खल्वस्याः सत्तायां प्रतीतौ वा स्याद्, न
तावत्सत्तायां, प्रवृत्त्यभाव एव तत्सत्ताभ्युपगमात्, स-
त्यां प्रवृत्तौ तदयोगात् न खलु प्रवृत्त एव प्रवर्त्यते,
नापि ज्ञप्तौ, प्रवृत्त्यभाव एव प्रवृत्तिहेतुः, ।
प्रवृत्त्युत्पादेन प्रवृत्त्यभावं विरुणद्धीति —

टी०—प्रवृत्त्यभावेन विरोधस्य सत्त्वात्तथापि दूषणान्तरं वक्तुं गूढाभि-
सन्धिराह—“ कस्तर्हि ” इति, ।

विरोधं विकल्पयति—“ सखलु ” इति, । प्रवृत्त्यभाव
एव=प्रवृत्त्यभावे सतीति यावत्, एवकारस्य व्यावर्त्यमाह—
“ सत्याम् ” इति, । सत्यां प्रवृत्तौ प्रवृत्तिहेतुभूतव्यापारस्य-
वैयर्थ्येनऽसम्भवादिति भावः ।

तदेव स्फुटयति—“ नखलु ” इति, । द्वितीयं दूषयति
“ नापि ” इति, । प्रवृत्त्यभावप्रतीतौ सत्यामेव प्रवृत्तिसिद्ध्यर्थं
शब्देन प्रवर्त्तनायाः प्रतिपादनादित्यर्थः, ।

न सहानवस्थानविरोधः किन्तु प्रवृत्तिजननेन वध्यघातकभाव
इति शङ्कते—“ प्रवृत्त्युत्पादेन ” इति, ।

भवतु विरोधवती प्रवर्तना तथापि प्रवृत्तिनदभावयोरने-
कतया तद्विरोधस्यापि तथात्वेनानुवृत्तत्वादनुवृत्तस्यान्वयव्य-
तिरेकवत्तयात्र प्रवृत्तिकारणकोटिनिक्षिप्तत्वेनान्तरङ्गत्वाच्चानुवृत्त-
प्रवर्त्तनामात्रे शब्दशक्तिकल्पनं युक्तं न पुनस्तद्वति प्रवृ-

मू०—प्रवृत्त्यभावविरोध इति चेत्, तथापि परस्परव्यभि-
चारिप्रवर्तकविशेषगोचरशक्तिकल्पनानुपपत्तेः प्रवर्तना-
त्मनि सामान्ये तत्कल्पनं स्यात् कुतः पुनः प्रवर्तना-
धर्मतया बहिरङ्गे प्रवृत्त्यभावविरोधे तत्कल्पनावकाशः ।
प्रवृत्त्यभावविरोधोपि प्रवर्तकरागादिसमवायिप्रवर्तना-
प्रयोजकः, सत्स्वपि रागादिषु विषयस्यान्यथासिद्धौ
विरोधाभावे प्रवृत्त्यदर्शनाद्, नाऽतो बहिरङ्ग इति चेत्,
तथापि विशेषव्यभिचारे सामान्यात्मनि प्रवर्तनायामे-
वास्तु शक्तिर्न तत्प्रयोजके विरोधे, नचान्यथासिद्धे वि-
षये विरोधाभावाद् रागादौ प्रवृत्त्यभावः, किं तु सिद्धवि-

टी०—त्यभावविरोध इति परिहरति—“ तथापि ” इति, । ब-
हिरङ्गत्वमसिद्धमिति शङ्कते—“ प्रवृत्त्यभाव ” इति, । प्र-
वर्तनायाः प्रयोजकः=प्रवर्तनायाः प्रवृत्तिहेतुत्वप्रयोजक इति यावत्,
केवलव्यतिरेकप्रदर्शनेन प्रयोजकत्वमेव दर्शयति—“सत्सु” इति, ।

भवतु केवलव्यतिरेकस्तथाप्यननुवृत्तत्वाच्च शब्दशक्तिगोचरत्व-
मिति परिहरति—“ तथापि ” इति, । केवलव्यतिरेकोपि ना-
स्तीत्याह—“ नच ” इति, । अप्राप्तस्य प्रार्थनमेव रागः स च
प्राप्ते विषये नावतरति तेन तत्र रागाभावादेव प्रवृत्त्यभावो न पुन-
र्विरोधाभावादित्यर्थः, ।

मू०—षये रागस्यैवाभावः, स खलु सत्तया प्रवर्त्तक इत्युक्तम् ।

प्रवृत्त्यभावविरोधस्य प्रवर्त्तनाप्रयोजकतायां प्रवृत्तौ व्यभिचारः, नच प्रवर्त्तनैव प्रवृत्त्यभावविरोधः, प्रवृत्तौ प्रवृत्त्यभावविरोधेऽपि प्रवर्त्तनायामभावादित्युक्तम्, ।

ननु प्रवृत्त्युत्पादनेन प्रवृत्त्यभावविरोधः प्रवर्त्तना, तस्मात्प्रवृत्त्यभावविरोधे पदसामर्थ्यमिति प्रवर्त्तनागोचरमेव तदुक्तं, मैवं, प्रवृत्त्युत्पादनाया एव प्रवर्त्तनात्वाद्विरोधविशेषणयोगात्, तस्मात्प्रवर्त्तनाया लिङ्ङादिपदगोचरभावेऽपि न प्रवृत्त्यभावविरोधस्य तद्भावः ।

टी०—रागस्याभावादप्रवृत्तिरिति किं नियामकमित्यत आह—“स-खलु” इति, । असति विरोधिरागादिप्रतिबन्धे सत्तयैव रागः प्रवर्त्तको न पुनर्ज्ञातयेत्युक्तमित्यर्थः ।

विरोधस्य व्यभिचारित्वाच्च न प्रवर्त्तनाप्रयोजकत्वमित्याह—“प्रवृत्त्यभाव” इति, । माभूद्विरोधस्य प्रवर्त्तनां प्रति प्रयोजकत्वं तत्स्वरूपमेव तर्हि स्यादित्यत आह—“नच” इति, । तद्व्यभिचारित्वाच्च तत्स्वरूपमिति भावः ।

ननु प्रवृत्त्यभावविरोधमात्रं न प्रवर्त्तना किन्तु तद्विशेष इति शङ्कते—“ननु प्रवृत्ति” इति, । प्रवृत्त्युत्पादनस्यैव प्रवर्त्तनारूपत्वात्तस्य चाव्यभिचारात्तेनविरोधस्य विशेषणं न युक्तमिति परिहरति—“मैवम्” इति, । प्रवृत्त्युत्पादनेन प्रवृत्त्यभावविरोध इति प्रवृत्त्युत्पादनस्य विरोधं प्रति विशेषणत्वायोगादित्यर्थः ।

उक्तविरोधवानेव लिङ्ङशब्दवाच्य इति निराकृतमेव पक्षं पुनः शङ्कते दूषणान्तरं वक्तुम्—“प्रवृत्त्यभावविरोधी” इति, ।

मू०—प्रवृत्त्यभावविरोधी लिङ्ङर्थो न विरोध इति चेत्, तर्हि रागस्यैव तदर्थता स्याद्, अद्धा, नान्यथासिद्ध-तया प्रतिषिद्धत्वात्, ।

यागीयं विषयान्यथाभावविरोधी प्रवर्त्तक इति परिभाषा, तत्रापि विषयान्यथाभावविरोधीति प्रवृत्त्य-भावविरोध्येव चेदभिधीयेत प्रागुक्तन्यायः प्रत्युद्ध्रियेत, ।

विषयस्यान्यथाभावमन्तरेण विरुध्यत इति विषया-

टी०—निराकरोति—“तर्हि” इति, प्रवृत्त्युत्पादनेन प्रवृत्त्यभावविरो-धस्य रागेऽपि सत्त्वादयमपि तदर्थः ।

अस्तु तर्हि तथैवेति शङ्कने—“ अद्धा ” इति, । मनोवेद्य-तया साक्षिनिर्भास्यतया वा तस्यान्यत एव सिद्धत्वान्न शब्दार्थते-त्युक्तमिति परिहरति—“ नान्यथा ” इति ।

विषयकारीयादेरन्यत एव सिद्धे मत्यपि रागे प्रवृत्त्यभावविरो-धाभावेन प्रवर्त्तकत्वाभावादिति, त्वयैव रागप्रवर्त्तकत्वस्य निराकृ-तत्वादिति वा परिहरति—“ नान्यथा ” इति, ।

दूषणितुं तदीयपरिभाषामनुवदति—“ यापि ” इति, । विषयशब्देनोद्देश्यतया प्रवृत्तिरभिधीयते, अन्यथाभावश्च तदभावः, तथा च तद्विरोधी प्रवृत्त्यभावविरोधीति विवक्षितं किं वा वि-षयशब्दवाच्यो धात्वर्थः तस्यान्यथाभावमन्तरेण विरोधीति, आद्ये दूषणमाह—“ तत्रापि ” इति, । प्रागुक्तमेव दूषणं स्यादित्यर्थः ।

द्वितीयपक्षमुत्थापयति—“ विषयस्य ” इति, । अन्तरेणे-

मू०—न्यथाभावविरोधीति चेत्, अपूर्वमिदमायुष्मतां व्याक-
रणकौशलं, कश्चायं विषयः को वा तस्यान्यथाभावः कथं
वा तमन्तरेण विरोधः कस्य चासौ ।

धात्वर्थो विषयस्तस्य चानिष्पन्नस्य निष्पत्तिरन्य-
थाभावः, तन्नान्तरीयकतया च विरोधः, स च रागादे-
रिति चेत्, को भावः—किं रागः सत्तायां तमन्तरेण
विरुध्यते, किं वा ज्ञसौ, न तावदाद्यः, कदलीफलभ-
क्षणादिपरिनिष्पत्तेः प्रागेव रागसम्भवाद्, निष्पन्न एव
तदयोगाद्, नाप्युत्तरस्तन्निष्पत्तेः प्रागेव रागावगमाद्, ।
अथ विषयनिष्पादकत्वमेव तमन्तरेण विरोधस्त-

टी०—त्यर्थस्य पदादप्रतीतेरपदार्थस्याऽवाक्यार्थत्वादित्थं परिभाषाव-
र्णनमयुक्तमिति सोपहासमाह—“ अपूर्वमिदम् ” इति ।

ननु शाकप्रधानः पार्थिवः शाकपार्थिव इति वन्मध्यमपदलो-
पिसमासेनापि तस्यार्थस्य प्रतीतेरविरोध इत्याशङ्क्य तस्याप्यतिर्व-
चनादयुक्तमिति साक्षेपमाह—“ कश्चायम् ” इति, ।

पृष्ठं मत्त्वोत्तरमाह—“ धात्वर्थ ” इति, । तन्नान्तरीकतया =
तदविनाभावेन, धूमस्य धूमध्वजेनाविनाभूततया तमन्तरेण विरो-
धवदित्यर्थः, ।

तदेतद्विकल्प्य दूषयति—“ कोभाव ” इति, ।

न सहानवस्थानविरोधः, किन्तु तज्जन्यजनकत्वेन वध्यघातक-
भाव इति शङ्कते—“ अथविषय ” इति, । अस्तु को दोष इ-

मू०—हिं प्रवर्तकत्वं विरोध इति स्यात्, तथा च यावतोक्तं विषयान्यथाभावविरोधी राग इति, तावतोक्तं प्रवर्तको राग इति, स्यादेवं चेत्, प्रसिद्धयैव भाषयाभिधीयतां किमप्रसिद्धाभिः कणाटलाटभाषाभिर्भाषते भवान् ।

विषयान्यथाभावविरोधी प्रवर्तक इति चोक्तौ पौनरुक्त्यापातः ।

यापीयं परिभाषा संविदभिन्नो विषयान्यथाभावविरोधी राग इति, तत्रापि संविदभिन्न इति संविदेवेति चेदर्थः संविद्राग इत्युक्तं स्यात्, नचैवं सम्भवति ।

टी०—त्यत आह—“तथाच” इति, । कणाटलाटभाषाभिर् इत्यप्रसिद्धभाषोपलक्षणं प्रस्तुते तयोरभावाद्, वृजुवर्णनासम्भवे वक्रोक्तिरयुक्तेत्यर्थः ।

दूषणान्तरमाह—“विषय” इति, । अन्यथाभावविरोधीति प्रवृत्तिजनकत्वस्यैवोक्तत्वात्पुनः प्रवर्तक इत्युक्तौ पौनरुक्त्यापात इत्यर्थः ।

परिभाषान्तरं दूषयितुमनुवदति—“ यापि ” इति, ।

विषयान्यथाभावस्य पूर्वमेव दूषितत्वादवशिष्टं संविदभिन्नत्वं दूषयितुमुपक्रमते—“ तत्रापि ” इति, ।

संविदभिन्न इति केवलाभेदो विवक्षितो, भेदसंसृष्टोऽभेदो वेति विकल्प्याद्यं दूषयति—“ संविदभिन्न ” इति, । अस्तु तथेत्यत आह—“ नचैवम् ” इति, । जन्यजनकत्वेन भेदादित्यर्थः, ।

मू०—यदि अतं न संविदभेदो नाम संविन्मात्रता, तत्कि-
मिदानीं कथं चिद् भेदोऽपि, सत्यं, मैवम्, एकोपाधौ वि-
रोधात् भेदाभेदयोर्, अपराद्धान्तापाताच्च, तदलमतिचाप-
लेन वाचाम्, ।

यत्युनर्मृते पितरि पित्राज्ञायाश्चानुसन्धीयमानायाः
प्रवर्त्तकत्वमिति, तदप्याज्ञादिष्वपि समीहितसाधनताया
एव रागावच्छिन्नायाः प्रवृत्ति हेतुताप्रतिपादनेन पराकृतं ।

यत्तु कालत्रयविविक्तो नियोग इति, तत्रेदं भवा-

टी०—द्वितीयमाशङ्कते—“ यदिमतम् ” इति, । तन्मात्रत्वाभावे
भेदोभ्युपगतः स्यादिति गूढाभिसन्धिराह—“ तत्किमिदानीम् ”
इति, । अस्तु तथैवेति शङ्कते पूर्ववादी—“ सत्यम् ” इति, ।
दूषयति—“ मैवम् ” इति, । एकस्यैकत्रैकेन रूपेण भेदतदभाव-
योर्विरोधादित्यर्थः ।

दूषणान्तरमाह—“ अपराद्धान्त ” इति, । भेदाभेदयोः
प्राभाकरेणानङ्गीकारादित्यर्थः ।

प्रवृत्त्यभावविरोधित्वेनानुसन्धीयमानतया आज्ञायाः प्रवर्त्तक-
त्वमुक्तमनूद्य दूषयति—“ यत्पुनर् ” इति, ।

शब्दैकगोचरत्वं निराकृत्य कालत्रयविविक्तत्वं निराकर्तुमनुव-
दति—“ यत्तु ” इति, । किं कालत्रयेणासंसृष्टः उत शब्देन त-
था प्रतीयते इति विकल्पार्थः ।

मू०—न्याचिष्टां किमर्थतः कालविवेकः, किं वा शब्दत इति, यद्याधः कल्पः, खरविषाणसाम्यापातः ।

कालातिरेकिणो हि सत्ता कालसम्बन्धव्याप्ता, स-
चाकालात्मनो नियोगाद्व्यापको व्यावर्त्तमानः स्वव्या-
प्यामपि सत्तां व्यावर्त्तयेद् दहन इव धूमम्, उत्तरस्मिस्तु
न घटादिभ्यो विशेषः कश्चित्, ।

अयमत्रार्थसंग्रहः—प्रमाणान्तरप्रसिद्धयोरलौकिक-
नियोगार्थताऽयोगाल्लिङ्गादीनां लोकावसितामेव समी-

टी०—अमत्त्वापातमेवानुमानेन दर्शयति—“कालातिरेकिणोपि”

इति । काले व्यभिचारवारणार्थं कालातिरेकिण इति विशेषणम्, अत्र
जडस्येति विशेषणमनुसन्धेयम्, अन्यथा ब्रह्मण्यनैकान्तिकत्वाद्, ।

“ न घटादिभ्ये विशेष ” इति, । घटशब्देन यदा घटः प्रती-
यते तदा कालत्रयासंबन्धित्वमेव प्रतीयतेऽन्यथाघटोभूदस्ति भवि-
ष्यतीति प्रयोगपौनरूक्त्यापाताद्, घटशब्देनैव कालत्रयसत्त्वप्रतीते-
नियमेन चान्यतरकालसंबन्धित्वे तदितरकालसंबन्धप्रतिपादका-
भूदस्तीत्यादिशब्दानां विरोधाच्चेत्यर्थः ।

अथ वा घटादयोपि यदा घटादिशब्दैः कृतिसाध्यतयाधिग-
म्यन्ते तदा कालत्रयासंस्पृष्टतयैव गम्यन्तेऽन्यतनवर्त्तमानादिव्य-
तिरिक्तार्थे लिङ्गादिविधानात्, ततोऽनियोगस्य घटादिविशेष इत्यर्थः ।

सुखावबोधाय नियोगदूषणं संक्षिप्य लिङ्गादीनां समीहित-
साधनताप्रतिपादकत्वमुक्तमनुस्मारयति—“ अयमत्र ” इति, ।

मू०—हितसाधनतां वैदिकवाक्यसन्दर्भेषु प्रयुक्ताः पदार्था-
न्तरसंसृष्टालौकिकाकारेणाभिदधतीत्यपेक्षितोपायतैव
विध्यर्थः ।

तदभिहितमाचार्यवर्यैर् “ अपेक्षितोपायतैव विधि-
रिष्टो मनीषिभिर् ” इति, ।

तदेवं विधिवाक्यानामपि समीहितसाधनार्थतया
सिद्धार्थपर्यवसानान्न किञ्चिदपि वैदिकं वचः पराभिमत-
कार्यपर्यवसायीति सिद्धं, ।

तदेवं प्रयोगमधिरोहति—वेदः सिद्ध एवार्थे प्र-
माणं प्रमाणत्वात्प्रत्यक्षवत्, पराभिमतकार्यवैपरीत्यं च

टी०—अनुवादकतां परिहरति—“पदार्थान्तरं” इति, । आचार्यव-
र्यैः=मण्डनमिश्रैरिति यावत्, ।

‘तु परमतकार्ये वेदलेशोऽपि मात्वं लभत’ इति य-
दुक्तं तत्साधनमुपसंहरति— “ तदेवम् ” इति, । सिद्धसाध-
नतापरिहारार्थं सिद्ध एवेति विशेषणं, कार्यसंसृष्टतया सिद्धेऽपि परेण
प्रामाण्यङ्गीकाराद्, अनुमानस्य च भविष्यदर्थेऽपि प्रमाणतयानैका-
न्तिकत्वमाशङ्क्य सिद्धशब्दार्थनिर्वचनेन परिहरति—“पराभिमत”
इति, । आदिशब्देन वर्तमाननित्यप्रसिद्धसत्त्वानि गृह्यन्ते, ।

मू०—सिद्धशब्दार्थो न पुनर्निष्पन्नतादिः, एवं च बहुलकालमेघोन्नत्तिदर्शनाद् भविष्यत्प्रवर्षणानुमानेनानैकान्तिकेति कुचोद्यमेव, तस्माद्विशदमशेषम् ।

“इति गलितकलङ्कः सिद्धतत्त्वे प्रसिद्धेः, सविधिकपदराशेर्मानभावः प्रमाणात्, प्रतिहतपरयुक्तिव्रातनीतिप्रपञ्चात्, किमु विगलितभेदे पुंसि वेदान्तवाचः” ।

“नन्वानन्दादिशब्दानामैकार्थ्यानुपपत्तितः, ।

अद्वैतानन्दनिष्ठत्वं वेदान्तानामप्ययुक्तिमद्” ॥

इह खलु विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेत्यादिपदसन्दर्भेषु न तावद्विज्ञानानन्दादिपदानामैकार्थ्यं तथासति पर्यायतया

टी०—वादार्थमुपसंहरन्नुत्तरवादार्थमुपक्षिपति—“ इतिगलित ”

इति, । प्रमाणमेव विगिनष्टि—“ प्रतिहत ” इति, । प्रतिहतः

प्रयुक्तिव्रातो=न्यायप्रपञ्चो यस्मात्तत्प्रमाणं तथा तस्मादिति यावत्, ।

‘किमु विगलितभेदे पुंसि’ इत्यनन्तरवादार्थकथनं, तदेतदमृष्य-
ञ्चाह—“ ननु ” इति, । अद्वैतानन्दनिष्ठत्वं=सजातीयविजातीय-

स्वगतनानन्तत्त्वशून्यानन्दविषयत्वं वेदान्तानां नोपपद्यत इति यावत्,

तत्र हेतुर्—“ आनन्दादिशब्दानाम् ” इति । अभेदवस्तुपरत्वे विज्ञानानन्दशब्दानामेकार्थत्वेन पर्यायतया सहप्रयोगानुपपत्तेरित्यर्थः, ।

विज्ञानानन्दशब्दानामेकार्थत्वं भिन्नार्थत्वं विकल्प्याद्यपक्षोत्तरत्वेन पूर्वार्द्धे व्याचष्टे—“ इह ” इति, । भिन्नार्थत्वे तु संसृष्टः

मू०—सहप्रयोगो न स्याद्, नो खलु पर्यायाणां सह प्रयोगो युक्तिमान् ।

यथोक्तं—“पर्यायाणां प्रयोगो हि यौगपद्येन नेष्यते, पर्यायेणैव ते यस्माद्वदन्यर्थं न संहिताः, पर्यायत्वं ततः सर्वपर्यायाणां प्रतिष्ठितम्” इति, ।

यदपि मतं—विज्ञानानन्दसच्छब्दाः परापरसामान्यवाचित्वात्सामानाधिकरण्याच्च स्वसामान्यविधानमुखे-

टी०—यतया नाऽखण्डार्थत्वसिद्धिरिति द्वितीये दूषणं बहिरेव द्रष्टव्यं, सहप्रयोगः कस्मान्नभवतीत्यत आह—“ नोखलु ” इति, । एकेनैव तदर्थप्रतीतिसिद्धेरितरस्य वैयर्थ्यादिति भावः ।

तत्रैव वृद्धसंमतिमाह—“ यथोक्तम् ” इति, । किमिति नेष्यते - पर्यायशब्दनिरुक्तिरेव नियामिकेत्याह—“ पर्यायेणैव ” इति, ।

विज्ञानानन्दादिशब्दानां भिन्नार्थत्वेऽपि ब्रह्मणो लक्ष्यस्यैकत्वाद्-खण्डार्थत्वं न व्याहृतमिति विवरणाचार्यमतमुत्थापयति—“यदपि” इति, । सत्ता=परं सामान्यं, तदपेक्षया विज्ञानत्वमपरम्, एतदपेक्षया चानन्दत्वमिति भावः ।

अथ तु परापरसामान्यवाचित्वं तथाप्येकव्यक्तिलक्षकत्वं कथमित्यत आह—“ सामानाधिकरण्याद् ” इति ।

अतु विज्ञानानन्दादिशब्दानां स्वार्थस्य परित्यागे तीरस्य गङ्गारूपताऽभाववद्ब्रह्मणोऽपि विज्ञानादिरूपता न स्यात्तदपरित्यागे च पृथिवी घट इति वद्विशिष्टार्थावबोधनेन सखण्डार्थता स्यादित्यत आह—“ स्वसामान्य ” इति, ।

मू०—नैकामानन्दव्यक्तिमपरसामान्यव्यक्तिकां ब्रह्मत्वेन लक्षयन्तीति ।

तदपि दुराशाविजृम्भितं, नो खलु लक्षणाश्रयणे-
प्यखण्ड एवार्थे विज्ञानादिपदानां वृत्तिः सम्भवति, यो
ह्येकेनैव पदेन लक्षितार्थस्तस्यैव पदान्तरेण लक्षणायां
“निष्पादितक्रिये कर्मण्यविशेषाभिधायिनः साधनस्य
साधनन्यायातिपात” इतिन्यायेन पदान्तराध्ययनमनर्थ-
कमापद्येतेति, तथा च विज्ञानानन्दपदयोरैकाध्यानुप-
पत्त्यावश्याभ्युपेयमेतदानन्दगुणकं ब्रह्म वेदनीयमिति ।

स्यान्मतं—गुणगुणिभावाश्रयणेपि नानन्दादीनां ब्र-
ह्मातिरेकिता, तथासति गवाश्ववद् गुणगुणिभावस्यैवा-

टी०—सामान्यवाचिनामपि विज्ञानादिशब्दानां तुच्छत्वजडत्वदुःख-
तन्व्यावृत्तिमात्रप्रयोजनतया संसर्गप्रतिपादनपरत्वाभावात्प्रोक्त-
दोष इत्यर्थः ।

दूषयति—“तदपि” इति, । कस्मादित्यत आह—“योहि”
इति, । तत्तद्व्यावृत्तिषु तद्विशिष्टे वा तात्पर्ये सखण्डार्थता स्याद्, व्यक्ति-
मात्रपरत्वे एकैकैव पदेन तत्सिद्धेरितरूपद्वैयर्थ्यं स्यात्, नच तत्र-
तात्पर्येपि तदभिधानाभावेनाखण्डार्थता, विषं भुक्ष्वेति भोजनप्रति-
षेधपरवाक्यस्याप्यखण्डार्थत्वप्रसङ्गादित्यर्थः, ।

गुणगुणिभावेपि भेदाभावादखण्डार्थता न व्याहन्यत इति सि-
द्धान्ती शङ्कते—“स्यान्मतम्” इति, ।

मू०—सम्भवादिति, न, अभेदेपि तदसम्भवसाम्याद् गुणस्वरूपवत्, तस्मात्कथञ्चिद्विज्ञयोरेव गुणगुणिभावोपपत्तेर्‘एकमेवाद्वितीयम्’ इत्यात्यन्तिकभेदाभावश्रुतिरनुपपन्नैवेति सिद्धमिति, ।

अत्र समाधिः—“ लक्ष्यार्थभेदाभावेपि व्यवच्छेद्यविभेदतः, विज्ञानानन्दपदयोः पर्यायव्यर्थता कुतः ” ।

विज्ञानादिपदानां हि न यद्यपि लक्ष्यस्वरूपभेदस-

टी०—अभेदेपि धर्मस्वरूपवदेव तदनुपपत्तिस्तुल्येति परिहरति—
“ नाऽभेदेपि ” इति, ।

पक्षद्वयानुपपत्तौ कथं भवदभिमतसिद्धिरित्यत आह—
“ तस्मात्कथञ्चिद् ” इति । भेदस्पृष्टाभेदेन गुणगुणिभावोपपत्तेः पूर्वोक्तदूषणाप्रसङ्गादिति भावः ।

तथास्वीकारेऽद्वितीयश्रुतिविरोध इत्यत आह—“ एकमेव ” इति, । केवलाभेदे च गुणगुणिभावस्यासम्भवादस्य च श्रुतिसिद्धत्वादत्यन्तभेदाभावश्रुतिर्भेदाभेदविषया स्वीकर्त्तव्येत्यर्थः, ।

सिद्धान्तमुपक्रमते—“ लक्ष्यार्थभेद ” इति, । लक्ष्यस्य ब्रह्मणो भेदाभावेपि विज्ञानादिपदव्यवच्छेद्यस्य जडत्वादेर्भेदेपि, पर्यायत्ववैयर्थ्ययोरेवाभावादखण्डार्थता न व्याहन्यत इत्यर्थः ।

श्लोकं व्याचष्टे—“ विज्ञान ” इति, । व्यवच्छेद्याकारभे-

मू०—सम्भवस्तथापि प्रतिपदं व्यवच्छेद्याकारभेदादवैयर्थ्य-
मनेकपदाम्नानस्य प्रकृष्टप्रकाशश्चन्द्र इति वद्, :

यथा खलु कश्चित्केन चिदस्मिन्ज्योतिर्मण्डले कत-
मश्चन्द्र इति पृष्टः प्राह प्रकृष्टप्रकाशश्चन्द्र इति, स ख-
ल्वयं प्रकर्षमात्रमाचक्षाणो नापेक्षितमर्थमाचक्षीत तस्य
प्रकृष्टं तम इति सन्तमसेपि सम्भवेन चन्द्रस्वलक्षण-
तानुपपत्तेः, नापि प्रकाशमात्रं तस्य खद्योतादावप्य-
चन्द्राकारे सम्भवात्, ।

टी०—दादू=जडत्वाद्याकारभेदादितियावत्, । नच व्यवच्छेदानां तद्वि-
शिष्टस्य वा प्रतिपादनेन सखण्डार्थतापातः, विज्ञानादिशब्दानां स्वाभि-
धेयविरोधिव्यावृत्तिद्वारा लक्ष्ये ब्रह्मणि पर्यवसानेन व्यावृत्तौ त-
द्विशिष्टे वा तात्पर्याभावात्, नच व्यावृत्तिपरत्वाभावे कथं तत्सि-
द्धिरिति वाच्यं, व्यावृत्तेः पदसामर्थ्यलभ्यतया शब्दार्थत्वाभावाद्—

“ यश्चार्थादर्थो न स चोदनार्थ ” इति न्यायाद्, नचगुण-
गुणिभावाभिधानेपि तदितरव्यावृत्तिसिद्धिरिति वाच्यं, ब्रह्मपदा-
र्थमात्रस्य बुभुत्सितत्वेन गुणगुणिभावानुपपत्तेरिति भावः ।

तत्रदृष्टान्तमाह—“ प्रकृष्ट ” इति, । तमेव विभजते—

“ यथा ” इति ।

ननु तत्रापि लक्ष्यैकत्वेन प्रकृष्टशब्दमात्रमेवास्तु कृतमितरेणे-
त्यत आह—“ सखलु ” इति । अस्तु तर्हि प्रकाशमात्रमि-
त्यत आह—“ नापि ” इति, । किं तर्हि लक्ष्यस्वरूपप्रतिपतये

भू०—तदनेनापेक्षितचन्द्रलक्षणाभिधायिना स एव विशेष
आख्यातव्यः यत्रैव प्रकृष्टप्रकाशपदलक्ष्ययोः परस्परं
चन्द्रस्वलक्षणाच्चाभेदः,

तथा चाप्रकृष्टखद्योतादिव्यवच्छेदेन प्रकृष्टपदस्था-
प्रकाशसन्तमसादिव्यवच्छेदेन प्रकाशपदस्य च प्रवर्त्त-
मानस्य न वैयर्थ्यं, नाप्यखण्डार्थताऽभावः, चन्द्रप्रा-
तिपदिकार्थमात्रप्रतिपादनाय पदप्रयोगात्, ।

प्रतिपित्सितं खल्वसौ प्रतिपादयन्प्रतिपादयिता प्र-

टी०—वक्तव्यमित्यत आह—“तदनेन” इति । विशेषं दर्शयति—

“यत्रैव” इति, ।

ननु प्रकृष्टप्रकाशपदवाच्ययोर्विशिष्टतया कथमखण्डार्थत्वमि-
त्यत आह—“प्रकृष्टप्रकाशपदलक्ष्ययोर्” इति, । तयोः
परस्पराभेदेऽपि चन्द्रस्वलक्षणाद्भेदेऽखण्डार्थता न स्यादिति विशि-
नष्टि—“चन्द्रस्वलक्षणाच्च” इति, । तावता कथमुक्तदोषप-
रिहारेणाखण्डतासिद्धिरित्यत आह—“तथाच” इति, ।

ननु तत्तद्गुणप्रतिपादनेऽपि तदितरव्यवच्छेदसिद्धेः कथमख-
ण्डार्थतेति, तत्राह—“चन्द्रप्रातिपदिकार्थ” इति, ।

भवतु तन्मात्रप्रतिपादनाय प्रयोगस्तथापि गुणपरत्वं किं न
स्यादित्यत आह—“प्रतिपित्सितम्” इति, । विपक्षे दोष-

मू०—श्रुवधेयवचनतामवलम्बेत अपरथा त्वबुभुत्सिताव-
बोधने सत्यनवधेयवचनतया नायं प्रेक्षावानित्युपेक्षणी-
यतापत्तेः,

प्रतिषित्सितं चानेन चन्द्रस्वलक्षणमात्रमिति तदेव
प्रतिपादनीयं तथा चाखण्डार्थतासिद्धिः, ।

तदेवं प्रयोगपदवीमुपारोहति—विज्ञानानन्दादिवाक्य-
मखण्डार्थपरं लक्षणवाक्यत्वाद् यदित्थं तत्तथा यथा प्र-
कृष्टप्रकाशश्चन्द्र इति वाक्यं यथा वा पृथुवुधोदराकारः
कुम्भ इति ।

टी०—आह—“अपरथा” इति, । अनाकाङ्क्षितार्थप्रतिपादनादप्राप्तका-
लनिग्रहापत्तिरित्यर्थः ।

ननु गुणविशिष्टमेव प्रतिषित्सितमिति तत्राह—“ प्रतिपि-
त्सितं च ” इति, ।

अयमभिसन्धिः—न वयमेतद्वाक्यस्य संसृष्टस्वार्थत्वमेव क्वापि
नास्तीति ब्रूमः, नापि चन्द्रोखण्डार्थ इति, किन्तु प्रातिपदिकार्थमा-
त्रबुभुत्सतायामयं प्रयुक्तः पदसन्दर्भः परिहृत्य संसर्गपरत्वं तन्मात्र
एव पर्यवस्यतीति ।

इष्टान्तं प्रसाध्योक्तेर्येऽनुमानं रचयति—“तदेवम्” इति,
अखण्डार्थपरं=संसर्गागोचरप्रमितिजनकं, संसृष्टार्थपरवाक्येनानैका-
न्तिकतापरिहाराय ल(१)क्षणविशेषणं, तन्मात्रामिधाने(२) च गन्धा-
दिषु व्यभिचारः, तेषां लक्षणत्वेपि शब्दरूपत्वाभावेनाखण्डार्थप-
रत्वाभावाद्, ।

(१) द्विती लक्षणमिति विशेषणमित्यर्थः, ।

(२) लक्षणत्वादित्येतन्मात्रोपादाने चेत्यर्थः, ।

मू०—नचायं साध्यविकलो दृष्टान्तः, प्रकृष्टादिपदानाम-
प्यखण्डार्थवृत्तिताया अनन्तरमेवोपपादितत्वाद्, ।

आचार्यवाचस्पतिमिश्राः पुनर्—अण्मतुबिनिस्-
मासविशेषाणां सन्निहितविशेषाभिधायितामङ्गीकुर्वाणा
वैश्वदेव्यामिक्षा दण्डी कमण्डलुमानित्यादयोप्यखण्डार्थ-
वृत्तितायामुदाहार्या इति मन्यन्ते, ।

टी०—साध्यविकलतामाशङ्क्य परिहरति—“नच” इति, ।

नन्वेवमपि साध्यविकलो दृष्टान्तस्तदितरव्यावृत्तेस्तत्तच्छब्दवा-
च्यत्वस्यैव वा प्रतिपादनाद्, गन्धवती पृथिवीत्यादिलक्षणवाक्य-
स्यापि सखण्डार्थत्वादिति चेद्, मैवं, व्यावृत्तिवाचकशब्दाभावेन
साक्षाद् व्यावृत्तिपरत्वाभावात्, तद्धर्मनिरूपणेन लक्ष्यस्वरूपप्रति-
पादनेऽर्थाद् व्यावृत्तिसिद्धौ सामर्थ्यलभ्यतया शब्दार्थत्वाभावाद्,
अन्यथा गवानयनवाक्ये तुरगानयनव्यावृत्तेरपि शब्दार्थत्वापाताद्,
वृद्धव्यवहारादेव शब्दार्थयोर्वाच्यवाचकसिद्धौ लक्षणवाक्यानपेक्ष-
णात्, लक्षणवाक्येनैव वाच्यवाचकभावाऽवगमे लक्षणवाक्यस्थपदाना-
मपि तदवगमसिद्धौ लक्षणान्तराश्रयणानानवस्थापातात्, आसोपदे-
शवद्वस्तुस्वरूपमात्रपरेणैव लक्षणवाक्येनार्थादितरव्यावृत्तिरिति स्वी-
कारस्यैव युक्तत्वादिति भावः ।

न केवलं लक्षणवाक्यानामेवाखण्डार्थत्वमन्यत्रापि तदस्तीति
वाचस्पतिमिश्रमतमाह—“ आचार्य ” इति, । चित्रा गावो
यस्येति बहुव्रीहिसमासस्यान्यपदार्थप्राधान्येन देवदत्तमात्रपरत्वा-
च्चित्रनोपदार्थपरत्वे चान्यपदार्थप्रधानता ऽभावे बहुव्रीहिसमास-
व्याकोपात्, विरवेदेवा देवता अस्याः कमण्डलुरस्य दण्डोऽस्येति
विग्रहाद् अण्-मतुबादिप्रत्ययानामपि बहुव्रीहिसमानार्थत्वेन व्य-
क्तिमात्रपरत्वादखण्डार्थत्वमित्यर्थः, पाठक्रमव्यत्ययेन वैश्वदेवी-
त्याद्युदाहरणम्, ।

मू०—कश्चायं तैर्थिक इत्थमाचक्षीत—अपर्यायानेकपदाना-
मखण्डार्थवृत्तितानुपपन्नेति, न तावद्वैयाकरणः, तेन
स्वयमेव प्रातिपदिकप्रथमाविभक्त्योरेकरसार्थवृत्तिताभ्यु-
पगमाद्, नापि सौगतेनेत्थं पर्यनुयुज्येत, विज्ञानं
भिन्नमिति वाक्ये विज्ञानभिन्नशब्दयोखण्डार्थता-
भ्युपगमाद्, नो खलु विज्ञानादन्यस्तद्भेदोस्ति येन भि-
न्नपदस्यार्थातिरेकोवसीयेत, अत एव न गुरुमतानुसारि-
णोप्येवं पर्यनुयोगावकाशः, समानन्यायत्वात्, ।

टी०—अखण्डवाक्यार्थस्य सर्वतन्त्रसिद्धान्ततां दिदर्शयिषुस्तत्तत्परीक्ष-
कसम्मतिं दर्शयितुमाह—“ कश्चायम् ” इति, । ‘तेन स्वयमेव’ इति,
यद्यपि लिङ्गपरिमाणवचनेषु प्रथमातिरिक्तार्थैव तथापि प्रातिपदि-
कार्थे साऽनतिरिक्तार्था, नच प्रथमाविभक्तेः प्रातिपदिकसमानार्थत्वे
वैयर्थ्यमेव स्यादिति वाच्यं, शब्दसाधुत्वसिद्ध्यर्थमपि तत्प्रयोगोप-
पत्तेरिति भावः ।

तदेव कथमित्यत आह—“ नोखलु ” इति, । भेदस्य
विज्ञानस्वरूपानतिरिक्ततया भिन्नशब्दस्यापि विज्ञानमात्रपरस्याऽभे-
दव्यवच्छेदेन स्वार्थैकताया वक्तव्यत्वादिति भावः, ।

उक्तं न्यायं स्वरूपभेदवादिमतान्तरेष्वतिदिशति—“ अत-
एव ” इति, । धर्मिव्यतिरिक्तो भेद इति मतेऽप्युक्तन्यायमतिदिशति—

मू०—कणभक्षाक्षचरणकुमारिलपक्षपातिनोपि स्वरूपभेद-
वादिनः प्रागुन्नीतन्यायेन शिक्षणीयाः,

धर्मभेदवादिनस्तु भेदो भिन्न इत्युदाहरणेन, न
खलु भेदस्य भेदान्तरमस्ति येन भेदो भिन्न इत्यर्थाति-
रेको वर्ण्येत, तस्मात्सर्वतन्त्रराद्धान्तोयमखण्डवाक्यार्थ
इति सिद्धम् ।

एवं च विज्ञानानन्दपदयोरेकैर्ध्यानुपपत्तावश्याभ्यु-
पेयमेवैतदानन्दादिगुणकं ब्रह्म वेदान्तवेदनीयमित्यपास्तम् ।

‘एकमेवाऽद्वितीयं नेहनानास्ति किं चन’ इति ब्रह्म-
णि निखिलभेदप्रतिषेधान्नानन्दादिभिर्गुणगुणिभावो

टी०—“ धर्म ” इति, । उदाहरणेन—शिक्षणीया इति पूर्वणान्वयः ।

ननु तत्रापि भेदान्तरविशिष्टत्वमेव किं नाभिधीयत इत्यत
आह—“ नखलु ” इति । भेदस्य भेदान्तरस्वीकारेऽनवस्थाना-
दू. एतदतिक्रमे च भिन्नशब्दस्यानेकेषु प्रवर्त्तमानस्यैकप्रवृत्तिनिमित्ता-
श्रयणे स्वाश्रितभेदस्यावर्तमानतया तत्र भिन्नशब्दस्य भेदनिमित्त-
कत्वायोगादात्मनि वृत्तिविरोधेन स्वीकृतोपाधिनिमित्तकत्वाभावा-
दखण्डार्थताया अवश्यवक्तव्यत्वादिति भावः ।

एवमखण्डार्थत्वसम्भवादानन्दादिपदानां गुणपरता न स्वी-
करणीयेत्याह—“ एवञ्च ” इति । निखिलभेदनिराकरणादप्ये-
वमित्याह—“ एकमेव ” इति ।

मू०—ब्रह्मणस्तस्य भेदापेक्षत्वात्, नो खल्वन्तरेण भेदमेक-
स्मिन्नेव तत्सम्भव इत्युक्तमायुष्मतैव, नच भेदतद-
भावयोरेकोपाधवुपपत्तिः येन निषेधश्रुतिर्गुणगुणिभा-
वश्चोपपद्येत, भावाभावयोरेकत्वाऽनुपपत्तेः, न हि यत्तैव
कुम्भस्तत्रैव तदभावो युक्तिमान्, तस्मादखण्डार्थपर्यव-
सायीनि विज्ञानानन्दादिपदानीति सिद्धम्, ।

एवं च तत्त्वमसीत्यपि जीवब्रह्मतादात्म्यबोधपरं
वाक्यमखण्डार्थनिष्ठमेव सोऽयं देवदत्त इति वाक्यवत् ।

तत्र हि पदत्रयस्यैकस्मिन्नेव देवदत्ते पर्यावसान-
भवसीयते, तथा च प्र ि ि ि ि ; परस्मै

टी०-मास्तु भेदस्तथापि गुणगुणिभावः किं न स्यादित्यत आह—
 “ तस्य ” इति, । तदेव स्फुटयति—“ नोखलु ” इति, ।
 अस्तु तर्हि भेदाऽभेदाभ्यां गुणगुणिभाव इति तत्राह—“ नच ”
 इति, । उपपत्तौ को लाभस्तत्राह—“ येन ” इति, । तदेव स्फु-
 टयति—“ नाहि ” इति, । तदङ्गीकारे जगति विरोधोच्छेदः स्या-
 दिति भावः ।

अवान्तरवाक्यस्याखण्डार्थतामभिधाय महावाक्यस्यापि ता-
माह—“ एवञ्च ” इति, ।

दृष्टान्तं प्रपञ्चयति—“ तत्रहि ” इति, । तदेव कथमित्यतः
आह—“ तथा च ” इति, ।

मू०—प्रतिपादन्नाह सोयं देवदत्त इति, न च तत्र तद्देशकालयोरेतद्देशकालयोस्तदवच्छिन्नयोर्वा देवदत्तरूपयो-
रैक्यं प्रत्यभिजानाति, किन्तु सोयमित्यवच्छिन्नरूप-
द्वयोपलक्षितः प्रत्यभिज्ञागोचरभावमाचरति, प्रत्यभि-
ज्ञातं चार्थं परस्मै विशिष्टाभिधायिपदाभ्यां स्वार्थैकदेश-
परित्यागेनैकदेशलक्षणया प्रतिपादयति ।

टी०—ननु तत्रापि विशिष्टयोरेकत्वं प्रत्यभिज्ञागोचर इति तत्राह—
“ नच ” इति, । तदेतद्देशकालयोरिति दृष्टान्तकथनं, यथा त-
देतद्देशकालयोरेकत्वं न सम्भवति विरोधादेवं तद्विशिष्टयोरपि
भेदेन न तत्प्रत्यभिज्ञागोचरत्वमित्यर्थः ।

तर्हि किं प्रत्यभिज्ञागोचर इति तत्राह—“ किन्तु ” इति ।
भवतु तथापि वाक्यस्य तत्परत्वं कथमिति तत्राह— “ प्रत्यभि-
ज्ञातम् ” इति, ।

ननु तद्देशकालोपलक्षितस्यैतद्देशकालविशिष्टेनाऽभेदप्रतिपाद-
नात् तत्रापि सखण्डार्थतैवोभयोपलक्षणायां गौरवादिति चेन्मैवं,
तत्कालोपलक्षितेनैतत्कालविशिष्टस्याभेदे सति तद्वदेतत्कालविशि-
ष्टस्य प्रागपि सत्त्वप्रसङ्गाद्, नचैतत्कालविशिष्टत्वधर्मप्रतिपादनेऽप्य-
र्थादभेदः सिद्ध्यतीति वाच्यं साक्षादभेदप्रतिपादने सत्यार्थिक-
स्वीकारस्याऽप्युक्तत्वाद्, बुद्धिलाघवेन बुभुत्सित्ताभेदप्रतिपादनेन गौ-
रवदोषस्यापहस्तितत्त्वादितिभावः ।

लक्षणायामपि न जहलक्षणेत्याह—“ स्वार्थैकदेश ” इति, ।

मू०—तथा च तत्त्वमसिवाक्येपि तत्त्वंपदार्थयोर्विरुद्धांश-
परिहाराय जहदजहलक्षणया जीवपरमात्मतादात्म्यपर्य-
वसायो नानुपपन्नः,

तथाच प्रयोगः—तत्त्वमसिवाक्यमखण्डार्थनिष्ठमका-
र्यकारणद्रव्यवर्तित्वे सति समानाधिकरणत्वात्सोयं दे-
वदत्त इति वाक्यवदिति, ।

तस्मात्तत्त्वमसीत्यादिवाक्याजीवपरात्मनोरैकात्म्य-
गोचरं ज्ञानं सिद्धं मोक्षनिबन्धनम् ।

ननु भोः क एष मोक्षो नाम, केचिदाहुर्—उत्त-

टी०—दार्ष्टान्तिकमाह—“ तथा ” इति, । पारोक्ष्यसद्वितीयत्वादि-
विरुद्धांशपरिहारेणाविरुद्धांशलक्षणया एकत्वमभिधीयतं इत्यर्थः ।

नीलमुत्पलमित्यादिगुणगुणिभावसामानाधिकरण्ये व्यभिचा-
रनिवारणार्थं द्रव्यपदं, मृद्व्यादिसामानाधिकरण्यव्यवच्छेदार्थं चा-
कार्यकारणपदम्, अकार्यकारणनिष्ठत्वे सति सामानाधिकरण्या-
दित्यभिधीयमाने गौः शावलेय इत्याकृतिव्यक्तिसामानाधिकरण्ये
व्यभिचारस्तन्माभूदिति द्रव्यपदम्, अकार्यकारणनिष्ठत्वस्य द्र-
व्यविशेषितस्य च शावलेयस्य गोत्वं देवदत्तस्य गौरित्यादिवाक्येषु
व्यभिचारस्तत्परिहारार्थं सामानाधिकरण्यादिति ।

तदेवं शोधिततत्त्वंपदार्थयोर्वाक्यादेकत्वज्ञानमुपपन्नमित्युपसं-
हरन्नुत्तरवादार्थमुपक्षिपति—“ तस्माद् ” इति, ।

अविद्यानिवृत्तिलक्षणमोक्षप्रसाधनाय मतान्तराणि निराचि-
कीर्षुराकाङ्क्षापूर्वं तानि कथयति—“ ननु ” इति, । माध्यमिक-
मतमाह—“ केचिद् ” इति, । उत्तराधरभावेन=उत्कर्षापक-

मू०—राधरभावेन निरन्तरोत्पादक्लेशादिदोषदूषितबोधस-
न्ततिविच्छेदलक्षणो मोक्ष इति,

तदाहुः ‘ प्रदीपस्येव निर्वाणं विमोक्षस्तस्य ता-
यिन’ इति ।

अपरे पुनर्भावनाप्रकर्षपरिलब्धपरिशुद्धचित्तसन्ता-
नम्, अपरे तु बोधादिनिखिलवैशेषिकगुणोच्छेदेन क्षे-
त्रज्ञस्य स्वरूपावस्थानम्, अन्ये तु प्रलीननिखिलोपाधेः
क्षेत्रज्ञस्य सततोद्भगतिलक्षणम्, ।

टी०—र्षभावेन निरन्तरमुत्पादो येषां बोधानां ते तथा क्लेशाः=रागद्वे-
षमोहाः, आदिशब्दाद्विषयाकारवासनाः, ते च ते क्लेशादिदूषिताश्च,
तेषां बोधानां सन्तानं तस्योच्छेद इति यावद्, उत्कर्षापकर्षभावेन
निरन्तरोत्पादवन्तो ये क्लेशादयस्तद्दूषितबोधसन्तानस्योपरम इति
वा । बद्धस्यात्मनो बन्धेन सह नाश एव मोक्ष इत्यर्थः ।

तायिनो=विस्तारिणो बोधसन्तानस्य निर्वाणं=निवृत्तिः स-
एव मोक्ष इति यावत् ।

योगाचारमतमाह—“ अपर ” इति, । क्षणिकदुःखशून्य-
स्वलक्षणभावनाप्रकर्षेण जनितः परिशुद्धः=विषयाकाराद्युपप्लवशून्यो
यश्चित्तसन्तानस्तस्योत्पाद एव मोक्ष इत्यर्थः, ।

नैयायिकमतमाह—“ अपरे तु ” इति, । आदिशब्देन सु-
खदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नधर्माधर्मसंस्कारा विशेषगुणा गृह्यन्ते, संख्या-
दिसामान्यगुणानां मुक्त्यवस्थायामपिभावाद् वैशेषिकग्रहणम्, ।

जैनमतमाह—“ अन्येतु ” इति, । प्रविलीना निखिलाः
शरीरेन्द्रियकर्मप्रभृतय उपाधयो यस्य स तथा तस्येति यावत् ।

मू०—अक्षयशरीरादिलाभमपरे, प्रकृतिपुरुषविवेकदर्श-
नात्तदविवेकविनिवृत्तौ पुरुषस्य स्वरूपेणावस्थानमेके ।

नित्यनिरतिशयसुखाभिव्यक्तिर्निःशेषदुःखोच्छेदल-
क्षणमाचार्याः, स पुनरविद्यास्तमय एवेति, ।

तदाह स्म “ अविद्यास्तमयो मोक्षः सा संसार
उदाहृता ” इति ।

न तावदाद्यः पक्षः प्रेक्षावतां चित्तमनुरञ्ज-
यति, तथा सति मोक्षस्य पुरुषार्थभावाभावात्, त-
थाहि सन्तानोच्छेदलक्षणो मोक्षः सन्तानिनां पुरुषार्थः,

टी०—वैष्णवकापालिकयोर्मतमाह—“अक्षय” इति, । साङ्ख्ययो-
गमतमाह—“ प्रकृति ” इति, । शरीरेन्द्रियादिभावेन परिण-
तायाः प्रकृतेः पुरुषस्य विवेको न ज्ञायते तन्निबन्धनश्रायमहं कर्ता
सुखी दुःखीत्यादिव्यवहारः, प्रकृतिविविक्तपुरुषदर्शनेन तदविवे-
कनिवृत्तौ पुरुषस्य स्वरूपेणावस्थानं मोक्ष इत्यर्थः ।

सिद्धान्तमतमाह—“ नित्य ” इति, । संप्रसादावस्थाया-
मपि सुखस्य ब्रह्मस्वरूपतया तादृशत्वात् ततो विशिनष्टि—
“ निःशेष ” इति, । तावन्मात्राभिधाने च वैशेषिकमतादवि-
शेषोऽतो नित्येत्युक्तम्, तथापि न्यायभूषणकारमतादविशेषस्तत्राह—
“ सपुनर् ” इति, । तत्र मण्डनमिश्रवचनमुदाहरति—“त-
दाहुः स्म ” इति, । सा=अविद्या, ।

पुरुषार्थत्वाभावभावं दर्शयितुं विकल्पयति—“ तथा हि ”

मू०—किं वा सन्तानस्य, न तावत्सन्तानिनां, तेषां स्वरस-
परिनिर्वाणेन मोक्षफलसम्बन्धाभावाद्, नापि सन्तानस्य,
स्वोच्छेदस्यापुरुषार्थत्वात्, को हि नाम सर्वतः प्रेयस
आत्मन उच्छेदं कामयते, नच सन्तानिभ्योतिरिक्तः
सन्तानो नाम प्रमाणवान् यस्य बन्धमोक्षाववकल्पेत,
नच सन्तानिन एव सन्तानः, तेषां प्रत्येकं सन्तान-
धीगोचरभावाभावात् प्रागुक्तदोषानुषङ्गाच्च ।

नापि सन्तानिनामेव हेतुफलभावः सन्तानः, तस्य
दुर्ज्ञानत्वात्, न तावत्प्रत्यक्षं तत्र प्रक्रमते स्वरूपमात्र-
परिनिष्ठत्वात्, साक्षात्कृतिर्हि प्रत्यक्षं, तच्च स्वलक्षणमा-

टी०—इति, 'स्वरसपरिनिर्वाणेन' इति, हेत्वन्तरानपेक्षतया स्वोत्पत्त्य-
नन्तरं विनाशेन, सन्तानस्यैवात्मत्वात्तदुच्छेदस्यापुरुषार्थत्वादिति ।

द्वितीयं दूषयति—“ नापि ” इति, तदेव साधयति—

“ को हि ” इति, सन्तानोपि भेदाभेदविकल्पेन दुर्निरूप इत्याह—
“ नच ” इति, 'प्रागुक्त' इति, स्वरसपरिनिर्वाणेन मोक्षफलसम्ब-
धाभावादित्यर्थः ।

अस्तु तर्हि सन्तानिनां कार्यकारणभावः सन्तान इति, तत्राह—
“ नापि ” इति, । किमसौ प्रत्यक्षेण गम्यते किं वानुमानेनेति
विकल्प्याद्यं दूषयति—“ न तावद् ” इति, । वैभाषिकेणैव
वाह्यार्थानभ्युपगमेन स्वरूपमात्रनिष्ठत्वादित्यर्थः ।

स्वरूपमात्रनिष्ठत्वं दर्शयितुं प्रत्यक्षस्य स्वरूपमाह—“साक्षात्कृतिर्”,
इति, । सामान्यस्यावस्तुत्वेन स्वलक्षणमात्रगोचरमिति यावत्, ।

मू०—त्रगोचरं, तथा च संवेदने स्वसंवेदनमेव प्रत्यक्षं, न च तत्पूर्वोत्तराः संविदः समाकलयितुमलमतः कथं तदधीननिरूपणमपि हेतुफलभावं तासामाकलयेत्, तत एव न कस्य चित्तेन प्रतिबन्धोपि यस्मादनुमानतस्तदवसायः, तथापि वैकल्पिकोऽयं सन्तानस्तत्त्वाऽन्यत्वाभ्यामनिर्वाच्यः, तस्यैव च बन्धमोक्षाविति चेत्, तत्किमिदानीं बन्धदशायामिव मोक्षदशायामप्यनिवृत्तिः कल्पनाया येन काल्पनिकमेवाकारं मोक्षभाजमाचण्डे भवान्, अद्वेति चेद्,

टी०—ततः किमित्यत आह—“ तथाच ” इति, । तदेव पूर्वोत्तर-
ज्ञानविषयं किं न स्यादित्यत आह—“ नच तद् ” इति, ।

पूर्वोत्तरघातानां स्वरूपमात्रविषयत्वादित्यर्थः, ।

संविदामनाफलनेपि हेतुभावः किमिति न गृह्यत इत्यत आह—
“ कथम् ” इति, । नन्वनुमानेन संगृह्यत इति द्वितीयं दूषयति—“ तत एव ” इति, । प्रतिबन्धः=अविनाभावः, हेतुफलभावस्याऽप्रत्यक्षतया तेन व्यक्तिग्रहणाभावादनुमानग्राह्यता न सम्भवतीत्यर्थः । यस्मादविनाभावादनुमानतो लिङ्गेन तस्य हेतुफलभावस्यावसायः स प्रतिबन्धो न गृह्यते इति यावद्, ।

सन्तानिभ्यो भेदेनाभेदेन च दुर्निरूपस्य विकल्पमात्रविषयस्य सन्तानस्य बन्धमोक्षाविति शङ्कते—“ तथापि ” इति, । गूढाभिसन्धिस्तरमाह—“ तत्किम् ” इति, । तदनुवृत्तिः केनोक्तेति, तत्राह—“ येन ” इति, । भवतु तथैवेति शङ्कते—“ अद्वा ” इति, । कल्पनाया मोक्षदशायामप्यनुवर्त्तमानतया तन्मात्रशरीरस्यापि सन्तानस्य सत्त्वात् तदुच्छेदो मोक्ष इति ।

मू०—हन्त तर्हि सन्तानोच्छेदो मोक्षः, तथासति सन्तानस्य फलिनोऽभावाद् न चान्तरेण फलिनं फलं स्याद्, नचाफलार्था प्रवृत्तिः प्रेक्षावतामित्यसमञ्जसपक्षानिक्षेपक्षम एवायं पक्षः ।

परिशुद्धचित्तसन्तानोत्पादेपि प्राचीनसन्तानोच्छेदान्नास्य कश्चित्पुरुषार्थः, परिशुद्धचित्तसन्तान एव पुरुषार्थ इति चेत्, तथापि यस्य प्रवृत्तिर्मोक्षाय न तस्य कश्चित्पुरुषार्थ इति सुनिरूपितो मोक्षः, मोक्षदशायामपि च सन्तानपरिकल्पनायां क्लेशपरिकल्पनापि दुर्वा-

—

टी-०स्वाभिसन्धिमुद्धाटयति—“ हन्ततर्हि ” इति, । तदुच्छेद एव किं न स्यादित्यत आह—“ तथासति ” इति, । मास्तु फलिसत्त्वमिति तत्राह—“ नचान्तरेण ” इति, । फलमपि मा भूदित्यत आह—“ नचाऽफलार्था ” इति, ।

योगाचारमते विशुद्धसन्तानोत्पादे प्राचीनसन्तानस्य किमुच्छेदः किं वा नेति विकल्प्याद्ये दोषमाह—“ परिशुद्ध ” इति, । शुद्धसन्तान एव सम्भविष्यतीति शङ्कते—“ परिशुद्ध ” इति, । बन्धमोक्षयोर्वैयर्थ्याधिकरण्यापाताद्, बन्धविच्छेदपर्यायस्य तस्मिन्नसम्भवाच्चेति परिहरति—“ तथापि ” इति, । द्वितीये दोषमाह—“ मोक्षदशायाम् ” इति, । विशुद्धचित्तसन्तानो मोक्ष इत्येतदेव न घटते तत्रापि सन्तानस्य पूर्ववत्कल्पनामात्रशरीरतया मोक्षदशायामपि सन्ताननिर्वाहककल्पनाऽनिवृत्तौ क्लेशादिकल्पनाऽनिवृत्तिरिति विकल्पद्वयमुपेक्ष्य वा स्वातन्त्र्येण दूषणमा-

मू०—रा एव, वासनातो हि कल्पना, तत्त्वपरिभावनाव-
शाच्च वासनोच्छेदः, सा चेत्संसारवासनां नोच्छिन्द्यान्
नतरां रागादिवासनां, तथा च संसारानुबन्ध एवेत्यवि-
चारितरमणीय एवायं मोक्षः ।

तृतीयोपि मोक्षप्रकारो न पुरुषार्थगन्धमनुभवेद्,
दुःखोच्छेद एव परमपुरुषार्थ इति चेत् ।

कुतः पुनर्निखिलसुखोच्छेदादपुरुषार्थोपि न भवेत्,
तथाच समव्ययफलत्वान्न मोक्षाय प्रेक्षावतां प्रवृत्तिः,

उक्तं हि—‘व्यसनानि दुरन्तानि समव्ययफलानि

टी०—ह—“मोक्षदशायाम्” इति, । कथमित्यत आह—“वास-
नातोहि ” इति, । वासनातत्सन्ततिपतितपूर्वज्ञानं कल्पना त-
ज्जन्यभ्रमज्ञानमिति यावत्, स्वायिवांदिबदतिरिक्तसंस्कारानङ्गी-
कारात्, । ततः किमित्यत आह—“ तत्त्व ” इति, । तथापि कथं
क्लेशपरिकल्पनेत्यत आह—“ साचेद् ” इति, । तत्त्वज्ञानस्य
भ्रमाविरोधित्वे सन्तानभ्रमोपि न निवर्त्तते अनुवृत्ते रागादिवास-
नापि न निवर्त्तत इत्यर्थः ।

वैशेषिकमोक्षं दूषयति—“ तृतीयोपि ” इति, । आन्यन्ति-
कदुःखनिवृत्तिरस्ति पुरुषार्थ इति शङ्कने—“ दुःखोच्छेद ”
इति, । तथापि सुखस्याभावेन समव्ययफलत्वादपुरुषार्थता दुर्वा-
रेति परि हरति—“ कुतः पुनर् ” इति, । ननु दुःखाभावा-
त्पुरुषार्थताप्यस्तीति तत्राह—“ तथाच ” इति, ।

उक्तं नोतिशास्त्रमुदाहरति—“ उक्तं हि ” इति, दुर-

मू०—च, अशक्यानि च वस्तूनि नारभेत विचक्षण' इति, ।

नच दुःखपरिहारमात्रप्रयोजना प्रवृत्तिः क्वचिद्
दृष्टचरी, कण्टकादिदुःखपरिहारोपि हि दुःखे सति
निरवद्यसुखोपभोगसम्भवात्सुखोपभोगार्थ एवेत्यदृष्टान्तः,
किं च न दुःखाभावोप्यसंवेद्यः पुरुषार्थः, विज्ञा-

टी०—तानि=दुःखोत्तराणि, समे व्ययफले च तानि समव्ययफलानि,
अशक्यानि=साधकप्रयत्नासाध्यानि, ।

ननु संसारसुखस्यापि दुःखशबलतया विषसंपृक्तमधुवदपुरुषा-
र्थतया तत्परिहारमात्रेणापि भवति प्रवृत्तिरित्यत आह—“ नच ”
इति । सुखानुषक्तदुःखपरिहारस्य लोके पुरुषार्थत्वाददर्शनादित्य-
र्थः । क्वचिदेवमपि दृश्यत इत्यत आह—“ कण्टकादि ” इति, ।
नच सुखमपि दुःखपरिहारशेषमिति विपर्ययोपि वक्तुं सुकर इति
वाच्यं सुखस्य दुःखाभावजनने तत्प्रतीतौ चानावश्यकत्वात्, स-
त्यपि दुःखे तदनुभवे चाकस्मादुपनतविपश्चीस्वरश्रवणादौ सुखो-
त्पत्तेः, न च सन्तापवतः शीतहृदे निमग्नार्द्धकायस्य सुखोत्पत्तेर्दु-
खाभावोपि न सुखशेषः स्यादिति वाच्यं, सुखस्य दुःखाभावैकव्य-
ङ्गात्वनियमानङ्गीकाराद्, अनुभूयमानो दुःखाभावः सुखमभिव्य-
नक्त्येवेति परमभ्युपगमाद्, नच कण्टकादिदुःखनिवृत्तौ वैषयि-
कसुखस्याभावादन्वयस्त्वनिरूपणाद्यमपि नियमो न सम्भवती-
तिवाच्यं, आत्मस्वरूपभूतसुखस्य सद्भावादात्मनः सुखस्वरूपत-
या परप्रेमास्पदत्वेन प्रागेव साधितत्वादितिभावः ।

मुक्तिदशायां विज्ञानाभावेनाननुभूयमानत्वाच्च न दुःखाभावः
पुरुषार्थ इत्याह—“ किञ्च ” इति, ।

मू०—नादिविशेषगुणोच्छेदे च न तत्संवेदनमिति न मू-
च्छाद्यवस्थातो मोक्षावस्थायां विशेषमुत्पश्यामः, ।

यथोक्तं 'दुःखाभावोपि नावेद्यः पुरुषार्थतयेष्यते,
नहि मूच्छाद्यवस्थार्थं प्रवृत्तो दृश्यते सुधीर्' इति ।

यदपि मतम् 'असंवेद्यमानोपि दुःखाभावः सौषुप्त-
दुःखाभाव इव पुरुषार्थ' इति, तदपि न युक्तं, तत्र सं-
वेदनाभावे प्रमाणाभावाद्, अन्यस्य खल्वभावः संवेद-
नेन गृह्यते संवेदनस्याभावः केन गृह्येत, यदि संवे-

टी०—ननु तत्रापि चरमजन्मनि योगप्रभावाद्नागतदुःखनिवृत्तेरप-
रोक्षतया अनुभूयमानत्वं, नच यावद्दुःखनिवृत्तिसत्त्वमनुभूयमानत्वं,
तस्य च कण्टकादिदुःखनिवृत्तावनुपलम्भेनापुरुषार्थत्वानापादकत्वा-
दिति चेद्, एतस्यामवस्थायां पुरुषस्य कैवल्यं भवतीश्वरस्यानीश्वरस्य
वेति योगशास्त्राद् योगस्यानियतत्वाद्नागतदुःखनिवृत्तिसाक्षात्कार-
स्यासम्भवेनापुरुषार्थत्वस्य दुरपह्ववत्वादिति भावः ।

अननुभूयमानस्यापि दुःखाभावस्य पुरुषार्थत्वं कचि-
दस्त्येव तथा प्रकृतेऽपि किं न स्यादित्यत आह—
“ यदपि ” इति, । त्वन्मदे ज्ञानाभावस्य तन्न नियन्तु-
मशक्यत्वेन दुःखाभावस्याऽसम्भेद्यमानताऽसिद्धेति परिहरति—
“ तत्र ” इति, । सम्भेदनमेव तद्वाहकं किं न स्यादित्यत आह—
“ अन्यस्य खलु ” इति, । तर्हि प्रत्यक्षेण गम्यते किं वानुमा-
नेनेति विकल्प्याद्यं दूषयति—“ यदि ” इति, । द्वितीयं दूषयति—

मू०—दनेनैव कथं तदा सर्वसंवेदनाभावः, तथा च सर्व-
संवेदनाभावेन न सम्बन्धोपि लिङ्गस्य प्रतिपत्तुं श-
क्यत इति लिङ्गतोपि न सुषुप्तस्य सर्वज्ञानाभावावगतिः,
किञ्च सुखेनाहमस्वाप्समित्यनुस्मृतेः सुखं त-
त्संवेदनं च सुषुप्तस्याभ्युपगन्तव्यं, पूर्वदिनेपि तदभ्युप-
गमे स एव न्यायः ।

तथा च सुखानुभवः स्वापेपि पुरुषार्थो न दुःखा-
भावमात्रमिति नायं दृष्टान्तः ।

दुःखस्मृत्यनुपलम्भात्तदनुभवाभावमनुमाय निर्दुःखो-

टी०—“ तथाच ” इति, । ननु न किञ्चिद्वेदेषमित्युत्थितस्य परा-
मर्शदर्शनादस्ति ज्ञानाभावस्यावगतिः, नचासौ साक्षिवेद्यस्तदा प्रति-
योगिस्मरणाभावेनानुपपत्तेरिति चेद्, मैवम, अभावविलक्षणाज्ञा-
नस्य प्रतियोगिस्मरणानपक्षत्वेन सुषुप्तौ साक्षिसिद्धस्य न किञ्चि-
द्वेदेषमित्युत्थितस्य परामर्शे सति तदन्यथानुपपत्त्या तद्विरोधि-
ज्ञानाभावस्येदानीमेव प्रतीयमानत्वादिति भावः ।

सुषुप्तौ सुखस्य विद्यमानत्वाच्च न तत्र दुःखाभावमात्रं पुरुषार्थं
इत्याह—“ किञ्च ” इति, । अनुस्मृतिः=परामर्शः, पूर्वदिना-
नुभूतं सुखं सुषुप्तौ परामर्श्यत इत्यत आह—“ पूर्वदिन ” इति,
ततः किमित्यत आह—“ तथा च ” इति, ।

परामर्शान्यथासिद्धिमाशङ्कते—“दुःख” इति, उपेक्षणीयतृणा-
भूदिष्वनुतेष्वपि स्मृत्यभावेनानैकान्तिकत्वादयुक्तमेतदिति दूषयति—

मू०—हमस्वाप्समित्येनमर्थं सुखेनाहमस्वाप्समित्युपचरतीति चेद्, न, स्मृत्यभावस्यानुभवाभावसिद्धावनैकान्तिक-त्वात्सुखानुभवस्मृतौ बाधाभावाच्च ।

तस्मान्न स्वापेप्यसंवेद्यदुःखाभावः पुरुषार्थः किन्तु प्रतिभासमानः परानन्द एवेति न मोक्षस्यापि सुख-बोधवैधुर्ये पुरुषार्थतोपपत्तिः, तथा च मूर्च्छावस्थावत् स्वात्मोच्छेदवच्च न तत्र प्रेक्षावतां प्रवृत्तिः,

न खलु स्वरूपसतोप्यत्यन्ताप्रतिभासोऽभावाद्विशिष्यते,

—

टी०—“स्मृत्यभावस्य” इति, । मुख्येसम्भवत्युपचारकहयना च न युक्तेत्याह—“ सुखानुभव ” इति, न च दुःखेनाहमस्वाप्स-मिति परामर्शादात्मनो दुःखरूपतापि स्यादिति वाच्यं, तथा सति परप्रेमास्यदत्वविरोधादिति भावः ।

उपसंहरति—“ तस्माद् ” इति, । तथापि प्रकृते किमा-यातमित्यत आह—“ इति न मोक्षस्यापि ” इति, ।

फलितमाह—“ तथाच ” इति, ।

ननु स्वरूपस्य सत्त्वादात्मोच्छेदनिर्देशनमयुक्तमित्यत आह—“ नखलु ” इति, नच शास्त्रानुमानाभ्यामात्मनस्तदवस्थाविशि-ष्टस्य प्रतीयमानत्वात्कथमत्यन्ताप्रतिभास इति वाच्यं, कण्टका-दिदुःखाभावदशायामिव निर्दुःखोहमस्मीति मुक्तौ प्रत्यक्षतः प्र-तिभासाभावेन परोक्षतया तत्प्रतिभासस्य पुरुषार्थतानुपयुक्तत्वाद्,

मू०—ननु तीव्ररोगाद्यभिभूताः स्वात्मोच्छेदार्थमपि प्रवर्तन्ते, नच तत्र शरीरोच्छेदार्था प्रवृत्तिरिति वाच्यं, तदतिरिक्तात्मप्रतिपत्तिशून्यानामात्मोच्छेदाभिसन्धिनैव प्रवृत्तेः, सत्यं, प्रवृद्धगदोन्मूलितनिखिलसुखानुषङ्गाद् दुःखमयीमिव मूर्त्तिमुद्ग्रहंतस्तथा प्रवर्तन्तां संसारिणः पुनरैहिकामुष्मिकविविधानन्दभोगसम्भवे तत्साधन एव प्रवर्त्तेरन् न पुनर्निखिलसुखोच्छेदरूपे मोक्षे,

यथोक्तम्—“दुःखहानाय नो युक्तं सुखं दुःखात्मकं वरं, नहि कश्चित्पदार्थज्ञो मोहसिद्धयै प्रवर्त्तत” इति,

टी०—आत्मोच्छेदार्थमपि कश्चित्प्रवृत्तिरस्तीति शङ्कते—“ननु” इति, । आत्मनो नित्यत्वेन देहमात्रोच्छेदार्थतयैव तत्प्रवृत्तिरित्यत आह—
“नच” इति, ।

सुखलेशाभावेन दुःखमयदेहतया च तत्र तथास्तु ऐहिकामुष्मिकसुखोपभोगसम्भवे सति तत्परिहारेण पाषाणावस्थायां न प्रवृत्तिरिति परिहरति—“सत्यम्” इति, । अभियुक्तवाक्यमुदाहरति—“दुःखहानाय” इति, नित्यनिरतिशयसुखानङ्गीकारे दुःखहानाय नो युक्तं=दुःखहानार्था प्रवृत्तिरयुक्तेति यावद्, दुःखहाने सति सुखस्यापि निवृत्तेः । दुःखमिश्रितत्वेन सुखमपि दुःखपक्षनिक्षिप्तमिति तत्राह—“सुखम्” इति, । दुःखासंसृष्टसुखाभावेन दुःखात्मकं सुखमेव वरं=श्रेष्ठमिति यावत् । तत्र हेतुमाह—“नहि कश्चिद्” इति, ।

मू०—तस्माद्विज्ञानादिविशेषगुणोच्छेदलक्षणापि मुक्तिर्न यु-
क्तिमतीति सिद्धम् ।

मध्यमपरिमाणनिराकरणादेव च पुरुषस्य सततो-
र्द्धगतिलक्षणोपि मोक्षः परस्तावकाशः ।

किञ्च—सततोर्द्धगतिर्न मोक्षोपयोगिनी, बहुलायास-
हेतुत्वात्, प्रत्युतानर्थपक्षनिक्षेपमर्हति ।

अक्षयशरीरादिलाभोप्ययुक्तिमानेव, अस्मदादिशरीर-
वत् क्षयिष्णुतानुमानस्य कार्य्यताविशेषेणाशक्यनिवार-
णत्वात्, ।

टी०—वैशेषिकमोक्षनिराकरणमुप संहरति—“ तस्माद् ” इति, ।

जैनमोक्षं निराकरोति—“ मध्यमपरिमाण ” इति, । मध्य-
मपरिमाणत्वेऽनित्यत्वप्रसङ्गाद् नित्यत्वस्वीकाराच्च सर्वगतत्वे सिद्धे
सततोर्द्धगमनमयुक्तमित्यर्थः ।

पक्ष एवायमनुपपन्न इत्याह—“ किञ्च ” इति, ।

माहेश्वरादिमोक्षं निराकरोति—“ अक्षय ” इति, ।

‘विवादाध्यासितं शरीरमनित्यं शरीरत्वादस्मदादिशरीरवद्’
इत्यत्र मुक्तव्यवस्थातिरिक्तकार्य्यतादेरनुपाधित्वाद्, इत्यनुमानसम्भ-
वाद्, आगमानां च तदीयानाम्—“ अतोऽन्यदार्त्तम् ” इति प्र-
त्यक्षश्रुत्या तदनुसारिपुराणवाक्यैश्च बाधितत्वादित्यर्थः ।

मू०—प्रकृतिपुरुषविवेकदर्शनाच्च पुरुषस्वरूपावस्थानल-
क्षणा मुक्तिर्न पुरुषार्थपक्षमवलम्बते, न खल्वन्तरेण
सुखसाक्षात्कारमन्यः पुरुषार्थ इत्यावेदितं, नचानन्द-
रूपः पुरुषोभ्युपगतो येन स एव प्रकाशमानः पुरुषार्थः,
किं च यस्य बन्धस्तस्यैव तदभावो मोक्षो भवेद्,
बन्धश्चाज्ञाननिमित्तः यस्मादुक्तं—“ धर्मेण गमनमूर्धं
गमनमधस्ताद्भवत्यधर्मेण, ज्ञानेन चापवर्गो विपर्ययादि-
ष्यते बन्धः ” “वैराग्यात् प्रकृतिलयः संसारो भवति
राजसाद् रागाद्, ऐश्वर्यादविघातो विपर्ययात्तद्विप-
र्यास” इति ।

टी०—साङ्ख्यमोक्षमपाकरोति—“ प्रकृति ” इति, । ननु दुःख-
निवृत्तेः कथं पुरुषार्थत्वाभाव इति तत्राह—“ न खलु ” इति, ।
वेदान्तिवर्तिकेन स्यादित्यत आह—“ नच ” इति, ।

बन्धमोक्षयोर्वैयर्थ्यधिकरण्यादप्ययुक्तमेतदित्याह—“ किञ्च ”
इति, । ततः किमित्यत आह—“ बन्धश्च ” इति, ।

उक्तार्थे साङ्ख्यसम्प्रतिमाह—“ धर्मेण ” इति, । नित्यनैमि-
त्तिकादिजनिनेन धर्मेणोर्द्धलोकप्राप्तिरिति यावत्, अधर्मेण च प्रति-
षिद्धादिजनिनेनाऽधस्ताद्गमनं=तरकप्राप्तिः, ज्ञानेन=सत्त्वपुरुषान्यता-
ज्ञानेनापवर्गो, विपर्ययाद्=अग्रहणाद्बन्धो मोक्षविपरीतः, वैराग्यात्प्र-
कृतिलयलक्षणो मोक्षः, सात्त्विकरागस्य मोहतानिबृत्त्यर्थं राजसादिति
प्रदृश्यां, राजसाद्वागात्संसारः=पुनः शरीरयोगः, ऐश्वर्यादणिमादिल-

मू०—तच्चाज्ञानरागादिकं बुद्धेरेवाभिमतं न पुरुषस्येति
कथमन्यगतेनाज्ञानादिना पुरुषस्य बन्धमोक्षाद्युपपत्तिः,
नहि तस्करापराधात्साधूनां बन्धो न्याय्यः, साधुकृताद्वा
सुकृतात्तस्कराणां मोक्ष इति ।

स्यादेतद्—उपचारेणैव पुरुषस्य बन्धमोक्षाबुध्यते मु-
ख्यतस्तु प्रकृतेरेव बन्धमोक्षौ, यस्मादुक्तं—रूपैः सप्तभिरेव
बध्नात्यात्मानमात्मना प्रकृतिः, सैव च पुरुषस्यार्थं विमो-
चयत्येकरूपेण ” इति ।

न, निमित्ताभावादुपचारानुपपत्तेः, न च स्वस्वा-

टी०—क्षणाद्विघातः=सर्वस्मिन्नपि विषये प्रतिहतत्वं, विपर्ययाद्=
अनैश्वर्यात् तद्विपर्ययः=प्रतिहतत्वमिति यावद्, अत्र च विपर्य-
यादिष्यते बन्ध इत्यज्ञानस्य बन्धहेतुत्वमुक्तमिति मन्तव्यमिति, य-
थाह—“ तच्च ” इति, आदिशब्देनाधर्माधैराग्यानैश्वर्यतद्विपर्यया-
णां संग्रहः, तदेव लोकदृष्टान्तेन साधयति—“ न हि ” इति, ।

प्रकृतिनिष्ठावेव बधमोक्षौ पुरुषस्य तत्त्वामितयोपचर्येते ततो
न वैश्यधिकरण्यमिति शङ्कते—“ स्यादेतद् ” इति । तत्र
साक्षितया साङ्ख्यसंमतवचनमुदाहरति—“ रूपैर् ” इति, ध-
र्मेण गमनमूर्द्धम्—इत्यत्र प्रतिपादितरूपेषु धर्मवैराग्यैश्वर्याधर्माज्ञाना-
वैराग्यानैश्वर्याख्यैः सप्तभिः स्वात्मानं स्वयमेव बध्नाति सैव च
पुरुषस्य मुक्तत्वव्यवहारसिद्धये ज्ञानाख्येनैकेन रूपेणात्मानमेव विवे-
चयतीत्यर्थः ।

परिहरति—“ न निमित्त ” इति, । इदयस्य द्रष्टृशेषतया
स्वस्वामिभावो निमित्तमित्याशङ्क्य पुरुषस्योदासीनतया सोपि न
सम्भवतीत्याह—“ नच ” अनुदासीनस्य स्वामित्वेपि न दृष्टान्त-

मू०—मिभावो निमित्तं, सर्वथोदासीनस्य स्वस्वामिभावे दृष्टान्ताऽप्रासिद्धेः, विपर्यये तु राजादिदृष्टान्तः सुलभ एव, स्वत्वमप्युपकारकस्यैव भृत्यादेर्दृष्टं, नच बुद्धिर्भवन्मते पुंसः स्वभावनिर्मलस्य कंचिदुपकारं कर्तुं शक्तेति ।

नर्त्तकीवदात्मानं दर्शयन्त्येवोपकारिकेति चेद्, नैतदस्ति, नर्त्तकी रङ्गस्य स्वात्मसाक्षात्कारं तत्प्रणाड्या चानन्दविशेषं जनयन्ती भवत्युपकारिका, न च बुद्धिः पुंसः किञ्चिज्जनयति तस्य सर्वथाऽनुपकार्यत्वात् ।

टी०—इत्यत आह—“ विपर्ययेतु ” इति, । चेतनस्य स्वामित्वं निराकृत्य दृश्यस्य स्वत्वं निराकरोति—“ स्वत्वमपि ” इति, । स्वत्वाकारपरिणता प्रकृतिरपि पुरुषस्योपकरोतीत्यत आह—“ नच ” इति, । अपरिणामित्वेनोपजनापायधर्मशून्यतयाऽत्मनो बुद्धिजन्योपकाराश्रयत्वं न सम्भवतीत्यर्थः ।

उपकारान्तरासम्भवेऽपि दर्शनमेवोपकार इति शङ्कते—“ नर्त्तकी ” इति, ।

स्वरूपभूतदर्शनस्य नित्यत्वादागन्तुकदर्शनतज्जन्यसुखस्य पुरुषाश्रयत्वानङ्गीकाराद्विषमो दृष्टान्त इति परिहरति—“ नैतदस्ति ” इति । रङ्गशब्देन स्थानवाचिना स्थानिनः सभासदो लक्ष्यन्ते, दार्ष्टान्तिके वैषम्यमाह—“ नच ” इति, । अनुपकार्यत्वाद्=अनाधेयातिशयत्वादिति यावत् ।

मू०—न च नर्त्तक्यप्यदिदृक्षोः कस्य चिदात्मानं दर्शयितुं
शक्नोति, दिदृक्षवश्च सुखाभिलाषिणः पुनः पुनश्चक्षुर्व्या-
पारयन्तः कथमुदासीनाः, तस्मान्नोदासीनस्य दृश्यद-
र्शनमपि स्याद्, योग्यतया तद्दर्शने सर्वदा तत्प्रसङ्गा
दनिर्मोक्षः, योग्यतानपायात्, तदपाये वा न कस्यापि
तद्दर्शनं, नच पुरुषविशेषापेक्षया तस्या एव योग्यताया
अपायानपायौ, विरोधाद्—

नो खल्वेकस्थापेतं नीलमन्यस्यानपेतं, नच योग्य-
ताभेदे प्रमाणं, तद्भेदेपि कथं पुरुषकृतविशेषाभावे त-

टी०—उदासीनत्वाच्च दर्शनमपि न सम्भवतीत्याह—“ नच ” इति, ।

नर्त्तकीदिदृक्षापि तर्हि स्यादित्यत आह—“ दिदृक्षवश्च ”

इति । पुरुषस्योदासीनत्वेपि दृश्यनिष्ठयोग्यतावशादेव तद्दर्शनमि-
त्याशङ्क्य योग्यतापि किं सर्वदास्त्युत नास्तीति विकल्प्याद्यं दोष-
माह—“ योग्यतया ” इति, । द्वितीये दोषमाह—“ तदपाय ”

इति, । मुक्तं प्रति तदपायः संसारिणं प्रति तदनपाय इति विशेष-
माशङ्क्याह—“ नचपुरुष ” इति, । विरोधमेव स्फुटयति—

“ नखलु ” इति, । योग्यताभेदाङ्गीकारादविरोध इत्यत आह—

“ नचयोग्यता ” इति, । संसारिणां दर्शनमितरस्यादर्शनमेव

दृश्यगतयोग्यताभेदे प्रमाणमाशङ्क्य पुरुषगतविशेषाभावे योग्यता-
विशेषापायस्य वक्तुमशक्यत्वादयुक्तमेतदिति परि हरति—

“ तद्भेदेपि ” इति, ।

मू०—द्विच्छेदव्यवस्था, योग्यता च कार्यप्रतियोगिनी, नच बुद्धिः पुरुषे स्वभावाभिनिर्मलत्वेनानाधेयातिशये किं चिद-पूर्वदर्शनमुपजनयतीति कथं तद्योग्यतया दृश्या, ।

नर्तकी तु पार्षदानां स्वगोचरसाक्षात्कारं जनयन्ती भवति दृश्योपकारिका चेत्युक्तम्, ।

तदेवं प्रकृतिजनितोपकारानिरूपणान्न तस्याः पुरुषस्य च स्वस्वामिभावोपपत्तिः ।

भिन्नाभिन्नानुपपत्तेश्च, न तावत् स्वस्वामिभावः प्रकृतिपुरुषाभ्यां भिन्नः, स्वयमनभ्युपगमाद्, नहि गुण-पुरुषातिरिक्तं किञ्चित्त्वयाभ्युपगतम्, अथाभिन्नस्तथापि प्रकृतिपुरुषयोरनुच्छेदादनुच्छेद्यः स्वस्वामिभावः, ततो मोक्षानुपपत्तिः, ।

टी०—योग्यतायाः कार्यसमधिगम्यत्वात्पुरुषे च दर्शनलक्षणकार्य-स्याभावादपि न योग्यतासद्भाव इत्याह—“ योग्यता च ” इति । तद्योग्यता=दर्शनयोग्यतेति यावत् ।

दृष्टान्तेऽपि समानमेतदित्यत आह—“ नर्तकी तु ” इति, ।

उपचारनिमित्ताभावमुक्तमुपसंहरति—“ तदेवम् ” इति, । प्रकृतिपुरुषाभ्यामन्यत्वेनानन्यत्वेनच सम्बन्धो दुर्निरूप इत्याह—“ भिन्नाभिन्न ” इति, । भिन्नस्य चाभिन्नस्य चानुपपत्तेरिति यावत् ।

संग्रहवाक्यं विभजते—“ नतावद् ” इति, । अनभ्युपगम-मेवं दर्शयति—“ नहि ” इति, । द्वितीयमनूद्य दूषयति—“ अथ ” इति, । ततः किमित्यत आह—“ तत ” इति, ।

मू०—द्रष्टृदृश्यभावाविवेकावपि समानन्यायौ, किञ्च पुरुषभोगापवर्गार्था चेत्प्रधानप्रवृत्तिः सकृच्छब्दाद्युपलम्भेन चरितार्थत्वात् न पुनस्तदर्थं प्रवर्त्तते, अनन्तविकारत्वेनादृष्टविकारदर्शनार्थं प्रवृत्तावनिर्मोक्षः, ।

तथा च भोगार्थैव प्रवृत्तिरिति न पुरुषविमोक्षार्था प्रकृतिप्रवृत्तिः स्यात्, ।

ततश्चैतत्प्रमत्तगीतं—“वत्सविवृद्धिनिमित्तं क्षीरस्य यथा प्रवृत्तिरज्ञस्य, पुरुषविमोक्षनिमित्तं प्रवर्त्तते तद्वदव्यक्तम्” इति ।

पुरुषकृतविशेषाभावे चापर्यायमेव निखिलपुरुषोपभोगार्था प्रधानप्रवृत्तिरपवर्गार्था वा कुतो न स्याद्,

—

टी०—उक्तन्यायं सम्बन्धान्तरेष्यतिदिशति—“ दृष्टृदृश्य ” इति, । प्रधानप्रवृत्त्यनिरूपणादपि मोक्षोनुपपन्न इत्याह—“ किञ्च ” इति, । अनुपलब्धशब्दादेरुपलम्भार्थं प्रवृत्तिरित्याशङ्क्याह—“ अनन्त ” इति, ।

दूषणाभ्तरमाह—“ तथाच ” इति । भवत्वेवं को दोष इत्यत आह—“ ततश्चेतद् ” इति, । अचेतनस्य प्रधानस्य कथं प्रवृत्तिरित्यत उक्तं—“ वत्स ” इति, । पुरुषविशेषे भोगार्थं प्रवृत्तिरपवर्गार्थं चान्यत्रेति व्यवस्थापि न सिद्ध्यति निर्विशेषत्वात्पुरुषाणामित्याह—“ पुरुषकृत ” इति, । नाचेतने पर्यनुयोगाव-

मू०—अचेतनत्वादपर्यनुयोग इति चेन्मुक्तानपि कदाचिद्-
बध्नीयाद्, यादृच्छिकप्रवृत्तेर्नियामकानुपलम्भात्, ।

तस्मादविचारितस्मणीय एवायमपि पन्थाः ।

इदन्तु युक्तं मन्यामहे—नित्यनिरतिशयसुखाभिव्य-
क्तिर्निःशेषदुःखोच्छेदलक्षणो मोक्षः स चाविद्यास्तमय
एवेति, एकमेव खल्वपराधीनप्रकाशानतिशयानन्दरूपम-
नाद्यविद्यावशेनाद्वितीयमपि सद्वितीयमिव संसारिकध-
र्मकलुषितमिव च जीवव्यपदेशं ब्रह्मावभासते, तथा चा-

टी०—काश इत्याशङ्क्य परिहरति—“ अचेतनत्वाद् ” इति, । कुत
इत्यत आह—“ यादृच्छिक ” इति, । नच मायायाः सर्गप्रल-
यप्रवृत्तावपि समानमेतदिति वाच्यं, । विचारासहत्वेन स्वप्नगन्ध-
र्वनगरादिवदपर्यनुयोज्यत्वादिनिभावः ।

साङ्ख्यमतनिराकरणमुपसंहरति—“ तस्माद् ” इति, ।

सिद्धान्तमुपक्रमते— “ इदं तु ” इति, । अविद्याप्रतियोगिका-
भावस्य कथं भावरूपसुखाभिव्यक्तिरूपत्वं दुःखप्रतियोगिकाभा-
वत्वं च कथमित्याशङ्क्यानभिव्यक्तेर्दुःखस्य चाविद्यारूपतया तत्त्व-
ज्ञानाधीनस्तदस्तमय एव तदुभयविरुद्धरूप इति परि हरति—

“ एकमेव ” इति, । नन्वविद्यानिवृत्तावपि संसारस्यानिवृत्तेः

कथं मोक्ष इति वा शङ्क्यं परिहरति—“ एकमेव ” इति, । सर्व-
गतत्वेन निरवयवत्वेन च परिरूपन्दपरिणामयोरभावाद्विनाशि-
त्वेन चानित्यगुणाश्रयत्वानुपपत्तेरविद्यैव कर्तृत्वादिलक्षणः सं-
सार इत्यर्थः ।

मू०—नादिरविद्यैव संसारः, निखिलविकल्पातीतपरिशुद्ध-
परमात्मविद्योदयाधीनस्तदस्तमय एव मोक्ष इति, ।

तथाह्याह—“अविद्यास्तमयो मोक्षः सा संसार उ-
दाहता” इति, ।

विद्याविद्ययोर्हि विरोधः सुप्रसिद्धः, शुक्तिशकलादौ
चिरनिरूढामपि हि स्वासनामविद्यां तत्र तत्त्वविद्योच्छि-
नत्ति, सर्वस्य चास्य द्वैतावभासस्याविद्यामयत्वमधस्ता
दापादितम्, अतश्चायमपि तत्त्वविद्याविनिवर्त्तनीय इति
युक्तम्, तत्त्वं चाद्वैतात्मरूपमेवेत्यनेकागमपर्यालोचनतो
निरणायि, तथा चाऽद्वैतात्मविद्यावशादेवाशेषविद्यावि-
निवृत्तिर्निश्चयसमिति चतुरस्रम्, ।

टी०—एवं संसारस्याविद्यारूपत्वादविद्यानिवृत्तिरेव तन्निवृत्तिरित्याह—
“ निखिल ” इति, । विकल्पः=भेदस्तदतीतं तत्कारणाविद्यावि-
द्युरतया च परिशुद्धं=विकल्पातीतत्वादेव च परिशुद्धं, कथं वि-
द्यया तन्निवृत्तिरित्यत आह—“ विद्याविद्ययोर् ” इति, ।

विरोधे वैपरीत्यमेव किं न स्यात्पूर्वभावित्वेनाविद्याया बलव-
त्त्वादित्यत आह—“ शुक्ति ” इति, । भवत्वविद्याया विद्यया
निवृत्तिस्तथापि प्रपञ्चस्य कथं निवृत्तिरित्यत आह—“ सर्व-
स्य च ” इति, ।

आत्मतत्त्वमपि परीक्षकाः सद्वितीयमिति वदन्ति ततस्तद्विज्ञा-
नात्प्रपञ्चनिवृत्तिः कथमित्यत आह—“ तत्त्वं च ” इति, ।

मू०—अपरे पुनराहुः—स्यादेतदेवं यद्यद्वैतं कस्य चित्प्रमाण-
स्य गोचरः, नचैतदित्थं, न खलु प्रत्यक्षमेव विधिमात्रोप-
क्षीणव्यापारमपरिस्पृष्टान्योन्यभेदमेकमेव तत्त्वं साक्षात्क-
रोतीति साम्प्रतं, तद्धि विदधदपि रूपं रूपतया रसं च
रसतया विदधाति नपुनः सर्वमेकरूपमेव, यथा हि रूपे
धारावाहिनी बुद्धिस्तथाभूतैव यदि रसमपि रसयतः स्या-
त्तदा भवेदेव प्रत्यक्षेण साक्षात्कृतमद्वैतं नत्वेतदेवमिति
सर्वप्रतिपत्तृसंविदितम् ।

यदपि कैश्चित्प्रमेयविकल्पेन सामान्यमेव वस्त्विति-
स्थापयित्वा सत्ताया महासामान्यरूपत्वात् सन्मात्रमेव

टी०—प्रभाकरमतमुत्थापयति—“ अपर ” इति, । ‘ कस्यचिद् ’
इति, न कस्यापीति यावद्, अद्वैतविषयविज्ञानस्य प्रमाकरणजन्य-
त्वमेव च नास्तीत्यर्थः ।

किं प्रत्यक्षमद्वैते प्रमाणां किं वाऽगमः अथवानुमानमिति विक-
ल्पाद्यं दूषयति—“ नखलु ” इति, । ‘ अपरिस्पृष्टान्योन्यभेद-
म् ’ इत्यत्र युक्तिर्—‘ विधिमात्र ’ इति, कस्मादित्यत आह—“ तद्धि ”
इति, । अद्वैतवादिनस्तु(१) तथैव विदधातीत्याशङ्क्य मैवमनुभवविरो-
धादिति परिहरति—“ यथा हि ” इति, ।

ब्रह्मसिद्धिकारमतमुत्थापयति—“ यदपि ” इति, । सामा-
न्यविशेषौ वस्तुद्वयमुनैकमेव सामान्यविशेषात्मकम्, अथवा विशेष
एव किं वा सामान्यमेव उरमार्थ इति विकल्प्य गौः शबलेय इति
तादात्म्यप्रतिपत्तिविरोधेन वस्तुद्वयस्यायुक्तत्वाद्, एकस्यानेकस्व-

मू०—सत्त्वमिति साधितं, तदपि न सत्कल्पं, तथाहि—सत्त्वं न विशेषमात्रं वस्तु, सर्वत्राऽनुवृत्तप्रतिभासवेदनीयस्य सामान्यस्यापह्नोतुमशक्यत्वात्, नापि सामान्यविशेषात्मकम्, एकस्य द्वैरूप्यविरोधात्, सामान्यविशेषौ तु परस्परं सम्बद्धे द्वे वस्तुनी प्रत्यक्षमेवावगाहते तथा च कुतः सत्ताऽद्वैतसिद्धिः नचागमादेवाद्वैतसाधनं, तस्य कार्यैकविषयतया परिनिष्ठितगोचरप्रमाणभावा-
नुपपत्तेः ।

अपि च वाक्यात्मा प्रमाणमागम इष्यते, वाक्यं

—

टी०—भावत्वविरोधादेव स्वरूपत्वानुपपत्तेर्, अनुगतप्रत्ययस्य विशेषमात्रेषु चानुपपत्तेरेकमेव सामान्यरूपं वस्तु स्वीकरणीयम्, एकस्मिन्ननेक रूपताप्रतिभासस्य चित्ररूपे तत्ज्ञाने चन्द्रस्वरूपे च परीक्षकैरङ्गीकृतत्वात्कल्पनालाघवादेकमेव परमार्थवस्त्विति स्थापितमित्यर्थः,

तथा चोक्तं ब्रह्मसिद्धिकारैः “एकस्यैवास्तु महिमा यन्नानेव प्रकाशते, लाघवाच्चतुभिन्नानां यच्चकास्त्यप्यभिन्नवद्” इति,

दूषयति—“तदपि” इति, । यद्यपि वस्तुनो विशेषमात्ररूपत्वमुभयरूपत्वं च न सम्भवति तथाप्यनुगताननुगतप्रत्ययाभ्यां सामान्यविशेषरूपं वस्तुद्वयमङ्गीकरणीयं सामानाधिकरण्यप्रत्ययस्य च समवायसम्बन्धविशेषादपि दहनायः पिण्डवबुपपत्तेरिति भावः ।

द्वितीयं पक्षमुत्थाप्य दूषयति—“नच” इति, ।

अद्वैतप्रतिपादनव्याघातादपि कल्पोभयमनुपपन्न इत्याह—“अपि च” इति, । ततः किमायातमत आह—“वाक्यं च” इति, ।

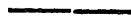
मू०—चानेकपदार्थात्मनि स्वार्थे धियमुपजनयत्कथमद्वैतमव-
भासयेद्, अथ “ एष नेतिनेति ” इति सकलोपाधिनिषे-
धादद्वैतसिद्धिः, मैवं, यः खल्वेष इति सद्रूपतया प्रत्यव-
मृष्टो भावः सोऽसत्स्वभावापादकेन नञर्थेन सह सम्ब-
द्धुमयोग्यः अस्तिनास्तीतिवत्, अन्वयायोग्ययोश्च प-
दार्थयोरन्वयासम्भवेन न वाक्यार्थीभवनं, नचेत्थं नि-
खिलनिषेधवाक्यनिराकरणप्रसङ्गः, नहि निषेधवाक्येषु
कस्य चिदात्यन्तिको निषेधः किन्तु किञ्चित्कचिन्निषि-
ध्यते, ब्रह्माद्वैताभिमाना तु भवानाऽऽत्यन्तिकमेव निषेध-
मभिलषति, तथा च सोयमात्मीय एव बाणो भवन्तं प्र-

टी०—भवतु तत्संसर्गरूपवाक्यार्थे, प्रकृतवाक्ये तु वाक्यार्थस्यानेक
पदार्थसंसर्गनिषेधरूपत्वादव्याघात इति शङ्कते—“अथ” इति,
अयोग्यतया निषेधेतरपदार्थयोः परस्परान्वयो न प्रतीयत इति परि-
हरति—“ मैवम् ” इति, माभूद्योग्यता तथापि संसर्गः कि-
मिति न स्यादित्यत आह—“ अन्वय ” इति, । घटो नास्ती-
त्वादिसर्वनिषेधखण्डकतया स्वव्याघातकरत्वेन जात्युत्तरमेतदि-
त्यत आह—“ नचेत्थम् ” इति, । कस्मादित्यत आह—
“ नहि ” इति, । नन्वद्वैतिनोपि तथैव किं न स्यादित्यत आह—
“ ब्रह्म ” इति । ततः किमित्यत आह—“ तथा च ” इति, ।
लब्धरूपे=प्रमाणेन निश्चितसत्ताके कचिदधिकरणे भूतलादौ किं
चित्प्रतियोगि तादृगेव=कचिल्लब्धसत्ताकमेव निषिध्यते यस्मादतो
विधानं=प्रतियोगिवस्तुस्वरूपप्रतीतिमन्तरेण निषेधो न सम्भव-

मू०—हरति “ लघ्वरूपे क्वचित्किञ्चित्तादृगेव निषिध्यते,
विधानमन्तरेणाऽतो न निषेधस्य सम्भवः ” इति, ।

प्रत्यक्षविरोधादेव चाद्वैतबोधक आम्नायो न य-
थाश्रुतिः युक्तः ।

यदपीदमभिधीयते—प्रत्यक्षादिविरोधेऽप्याम्नायस्यैव
बलीयस्त्वात् प्रत्यक्षादेर्भ्रान्ततेति, तदतिमन्दं, प्रत्यक्षादि-
विरोधे पदार्थानामन्वयाऽयोग्यत्वादाम्नायार्थानवबोधाद्,
अतः प्रत्यक्षादिविरोधादाम्नाये गौणी लाक्षणिकी वा
वृत्तिरास्थेया, ततो नागमादप्यद्वैतसिद्धिः ।

टी०—त्यात्यन्तिकासत्त्वे च प्रतियोगिप्रतीतिरेवाऽसम्भवान्निषेधो न
सम्भवतीति त्वदुक्तो दोषस्त्वामेवापहन्यादित्यर्थः ।

मुख्यार्थे ग्रावप्लवनश्रुतिवदध्यक्षविरोधादपि न तदभ्युपगमो
युक्त इत्याह—“ प्रत्यक्ष ” इति, । यथाश्रुतिं=मुख्यार्थपर इति
यावत्, प्रत्यक्षविरोधेपि श्रुतेरेव बलीयस्त्वमुक्तमनूद्य दूषयति—
“ यदपि ” इति, । कस्मादित्यत आह—“ प्रत्यक्षादि ”
इति, । अर्थावबोधे सति श्रुतेर्बलवत्त्वं विरोधे तु स एव नास्तीत्य-
र्थः । श्रुतेस्तर्हि का गतिरित्यत आह—“ अतः ” इति, । जाति-
देशकालभेदाभावेनात्मनामेकत्वश्रुतिरूपचरितार्था, आत्मैवेदं सर्वमि-
ति चात्मनामेकत्वश्रुतिस्त्वादर्थ्यनिमित्तोपचाराद् ममात्मा भद्रसेन
इतिवत्, लक्षणया चोपासनाविधिपरत्वमित्यर्थः ।

मू०—अथ यत्प्रकाशते तत्प्रकाशादभिन्नं जडस्य प्रकाशयोगात्, प्रकाशात्मकं च ब्रह्मातो ब्रह्मात्मकं जगदिति सिद्धमद्वैतं, तदयुक्तं, तथा सति हि नानाभूतानामाकारणां प्रकाशादभेदे प्रकाशस्यापि नानात्वापपत्तेर्नाद्वैतम्, ।

अथ विविधोयमाकारः प्रपञ्चोऽविद्याध्यासान्भवतीति, तदपि स्वमतहतं, सदात्मा हि प्रकाशस्तेन सहाभिन्ना-

टी०—अनुमानेनाद्वैतमिति तृतीयं पक्षमनुवदति—“ अथ ” इति, । प्रकाशाद्भेदेऽपि प्रकाशमानत्वसम्भवात् सन्दिग्धव्यतिरेकित्वमित्याशङ्क्य विपक्षे बाधकतर्कमाह—“ जडस्य ” इति, । संयोग-समवायादिसम्बन्धानिरूपणाद्भेदे जडस्य प्रतिभास एव न स्यादित्यर्थः ।

अस्तु प्रकाशाभेदस्तथापि ब्रह्माभेदः कथमिति तत्राह—“ प्रकाश ” इति, ।

भेदप्रपञ्चेनाभेदे प्रकाशस्यापि भेदापातान्मैवमिति परिहरति—“ तदयुक्तम् ” इति, ।

प्रपञ्चस्यालीकनया पारमार्थिकभेदाभावान्मैवमिति शङ्कते—“ अथ ” इति, ।

अथवा परमार्थसतः प्रपञ्चस्य प्रकाशेनाभेदः किमुनापरमार्थसतोऽभेद इति विकल्पपाद्यं दूषयति—“ तदयुक्तम् ” इति, ।

द्वितीयमुत्थाप्य दूषयति—“ अथ ” इति, । सदसतोरेकत्वानुपपत्तेरभेदाच्चोयुक्तिः तर्हि न युक्तेति परिहरति—“ तदपि ”

मू०—स्तावदसदात्मान आकारा इत्ययुक्तम्,

तथा सत्यप्रकाशात्मानस्ते कथमिव प्रकाशेरन्,
किं च—अप्रकाशात्मन एव प्रकाशः सम्बन्धीति प्रका-
शादेवसिद्धिः, तस्मादेषोपि महायानिकपक्षानुप्रवेशो
ब्रह्मवादिनां मोह एव ।

किञ्च आत्यन्तिकमसन्तं प्रपञ्चं कथमविद्यापि दर्श-
यितुमलं, न खल्वसत्ख्यातिरविद्या किं त्वग्रहणरूपैव, त-
स्मान्नाऽविद्यास्तमयो मोक्षः, आत्यन्तिकस्तु देहोच्छेदः निः

टी०—इति, । असत्त्वे च प्रपञ्चस्य प्रकाशेन सम्बन्धाभावात्प्रतीतिरेव न
स्यादिति दूषणान्तरमाह—“ तथासति ” इति, । घटमनुभवा-
मीति कर्तृकर्मविषयतयाऽनुभवस्य स्वसम्बन्धितत्वादभेदपक्षोभ-
वविरुद्ध इत्याह—“ किञ्च ” इति, । प्रकाशादेव=घटमहंजा-
नामीत्यनुभवादिति यावत् ।

उपसंहरति—“ तस्माद् ” इति, । ज्ञानज्ञेययोरभेदाङ्गी-
कारान्महायानिकपक्षानुप्रवेशः, ।

असतः प्रतिभासमङ्गीकृत्यैतदुक्तं स एव तु न सम्भव-
त्यसत्त्वानङ्गीकारादित्याह—“ किञ्च ” इति, । का तर्हि,
सेति तामाह—“ किन्तु ” इति । ततः किमित्यत
आह—“ तस्माद् ” इति, । कस्तर्हि तदाह—“ आत्य-
न्तिकस्तु ” इति, । एतज्ज्ञेयसाधनप्रागभावासमानकालीनदे-
हध्वंसोऽस्य मोक्ष इतियावत्, तस्य साधनकथनं ‘निःशेष’ इति, धर्मा-

मू०—शेषधर्माधर्मपरिक्षयनिबन्धनो मोक्ष इति युक्तं, धर्मा-
धर्मवशीकृतोहि जन्तुस्तासुतासुयोनिषु संसरति स तयोरे-
कान्तोच्छेदे व्यपगताखिलदेहेन्द्रियसम्बन्धः समुत्खात-
निखिलसांसारिकदुःखानुबन्धो मुक्त इत्युच्यते, कर्मण-
श्चालपीयसो भवपरम्पराप्रापितस्य भोगादेव परिक्षयः,
निःशेष कर्मक्षयस्तु शमदमब्रह्मचर्याद्यङ्गकेनात्मज्ञानेन
अपुनरावृत्तये श्रुतेन, ज्ञानविधौ चापरार्थं नियोज्यविशे-

टी०—धर्मपरिक्षये कथं देहपरिक्षयस्तस्य ततोऽन्यत्वादित्याशङ्क्य धर्माध-
र्मयोः कारणतया तदभावे देहाभावो युक्त इति परिहरति—
“ धर्म ” इति, । भवतु देहोच्छेदस्तथापि संसारसद्भावे कथं
मोक्ष इत्याशङ्क्य देहसम्बन्धाभावे सोऽपि निवृत्त एवेत्याह—
“ व्यपगत ” इति, । सति कर्मक्षये तस्य मुक्तिसम्भवः स एव
तु न सम्भवत्यनेकभवपरम्पराप्रापितस्यासङ्ख्येयतया कर्मणो निवर्त्त-
यितुमशक्यत्वादित्यत आह—“ कर्मणश्च ” इति, । अलपीय-
सः=प्रारध्वफलस्य, तथाप्यनारध्वफलस्यानिवृत्तौ कथं मोक्ष इत्यत
आह—“ निःशेष ” इति, । शमोन्तःकरणस्य, दमो वाह्यकरणस्य,
ज्ञान्तोभिधुः दान्तोवदीवर्द इति लोकव्यवहारवत् ‘स्मरणं कीर्तनं
केलिः प्रेक्षणं गृह्यभाषणं, सङ्कल्पोध्यवसायश्च क्रियानिर्वृत्तिरेव च
एतन्मैथुनमष्टाङ्गं प्रवदन्ति मनीषिणः, विपरीतं ब्रह्मचर्यमेतदेवाष्टल-
क्षणम्’ इत्यभिहितब्रह्मचर्यम्, आदिशब्देनोपरमादयो गृह्यन्ते, तस्य-
तत्साधनत्वे प्रमाणमाह—“ अपुनरावृत्तये श्रुतेन ” इति, ।

नन्वात्मज्ञानस्य कर्मप्रवृत्तिहेतुतया कर्माङ्गत्वादङ्गेषु फलश्रुतेर-
र्थवादत्वात्कर्मफलेनैव फलवत्त्वमिति तत्राह—“ ज्ञानविधौ च ”

मू०—षणमपुनरावृत्ती रात्रिसत्त्ववदिति,

तदेतदखिलमप्याकाशरोमन्थनायमानमुत्पश्यामः ।

तथाहि—यत्तावदद्वैतविषयताऽभावै प्रत्यक्षस्याभिहितं-
‘विधिमात्रावसितव्यापारमपि प्रत्यक्षं रूपं रूपतया रसं च
रसतया परस्परव्यावृत्तस्वभावमेव विधत्ते न पुनरेकाका-
रमेवाशेषं यथा हि रूपे धारावाहिनी धीस्तथा यदि रसेपि
स्यात्तदा प्रत्यक्षादद्वैतम्’ इति, तदेतद्विधायकस्यैव प्रत्यक्षस्य
व्यवच्छेदकत्वमपाकुर्वद्भिरस्माभिरधस्तादेव निरस्तमिति

—

टी०—इति, । अगनायाद्यतीतज्ञानस्य कर्मप्रवृत्तावनुपयोगित्वात्कर्माङ्गत्वे
श्रुत्यादिप्रमाणाभावाच्च ‘न स पुनरावर्त्तते’ इति वाक्यशेषे श्रूयमाणा-
पुनरावृत्तिरेव नियोज्यविशेषणतया फलं तस्य कर्मक्षयव्यतिरेके-
णाऽसम्भवात् ज्ञानमशेषाणि कर्माणि क्षपणतीत्यर्थः, अपरार्थे=अग्नि-
होत्रादिकर्मानङ्गभूतेङ्गफल इति यावत्, ननु तथापि विहितान्म-
ज्ञानस्य विश्वजिन्मयायेन स्वर्ग एव फलं न कस्मादित्यत आह—
“ रात्रिसत्त्वद् ” इति, ।

अश्रूयमाणस्वर्गस्य तत्साधनत्वस्य कल्पनायां गौरवात्,
“ प्रतितिष्ठन्ति ह वा य एता रात्रीरुपयन्ति ” इति वा-
क्यशेषे श्रूयमाणे प्रतिष्ठाक्षणफले साधनत्वमात्रकल्पनायां ला-
घवाद्यथा रात्रिसत्त्वनियोगस्य प्रतिष्ठाफलं तथात्रापि श्रूयमाणापुन-
रावृत्तिरेव फलमित्यर्थः, ।

प्रत्यक्षस्य व्यावृत्तवस्तुग्राहकत्वेन नाद्वैतसाधकत्वमित्युक्तमनू-
द्यदूषयति—“ यत्तावद् ” इति, । “ अधस्तादेवनिरस्तम् ”
इति, स्वरूपभेदनिराकरणप्रस्ताव एवेत्यर्थः, ।

मू०—नैह पुनर्विपञ्च्यते, नच वयं वस्तुतः प्रत्यक्षादद्वैतसि-
द्धिं ब्रूमः, न खल्वन्तरेण द्वैतावमर्शं तदधीननिरूपणमद्वैत-
मध्यक्षमञ्जसा साक्षात्कर्तुमलं, नचास्ति द्वैतावमर्शः प्रत्यक्ष
इत्युक्तं, तेन वेदान्तैकवेद्यमेवाद्वैतं वेदविदः प्रतिपन्नाः,
चिदात्मतत्त्वं हि स्वसंवेदनमखिलार्थावबोधेष्ववभासमान-
मपि निर्मृष्टनिखिलद्वैतानुषङ्गं नैव तदन्तरेण वेदान्तम-
ध्यवसीयेत ।

यथोक्तं—‘सर्वप्रत्ययवेद्ये वा ब्रह्मरूपे व्यवस्थिते, प्रपञ्चस्य

टी०—प्रत्यक्षस्याद्वैतसाधनत्वानङ्गीकारादनुकोपालम्भोयमित्याह—
“ नच ” इति, । कस्मादित्यत आह—“ नखलु ” इति, ।
द्वैतस्याग्रहणे तदधीननिरूपणमद्वैतमध्यक्षेण न ग्रहीतुं शक्यमित्यर्थः,
अस्तु तर्हि द्वैतस्य ग्रहणमित्यत आह—“ नच ” इति, । केन
नहि तत्सिद्धिरिति तत्राह—“ तेन ” इति, । ननु कथं वेदा-
न्तैकवेद्यतात्मतत्त्वस्य स्वसंवेदनतया सर्वार्थबोधेषु स्फुरणाद्, इ-
त्यत आह—“ चिदात्मतत्त्वम् ” इति, । अयं घटोयं पट इ-
त्यादिप्रत्ययेष्वयमयमित्यधिष्ठानतया घटादिसंस्पृष्टात्मस्फुरणं
तदसंस्पृष्टमागमव्यतिरेकेणनावभासत इत्यागमैकवेद्यमित्यर्थः ।

उक्तैर्वृद्धसंमतिमाह—“ यथोक्तम् ” इति, । ब्रह्मणः प्र-
सिद्धत्वेऽनुवादकत्वादप्रसिद्धत्वे सम्बन्धाग्रहणादनुपपन्नमागमप्र-
तिपाद्यत्वमित्याक्षेपस्य कार्यलिङ्गेन कारणास्य तत्सामान्यस्य वा प्र-
सिद्धतया स्थूलादिपदार्थे संसृज्यमानस्यानधिगताभिमतविशेषरूपे-
णावगन्तुं शक्यतया सम्भवत्यागमैकगम्यत्वमिति ब्रह्मसिद्धि-
कारणैकः परिहारोभिहितः संप्रति परिहारान्तरमाह—
“ सर्वे ” इति, । सन्धटः सन्पट इत्यादि प्रत्ययेष्वधिष्ठानतया

सू०—प्रविलयः शब्देन प्रतिपाद्यते, प्रविलीनप्रपञ्चेन तद्रूपेण न गोचरः, मानान्तरस्येति मतमात्मन्यैकनिबन्धनम् इति, तस्माद्वेदान्तैकवेदनीयमद्वैतात्मतत्त्वमित्युक्तं, वेदान्तानां च परिनिष्ठितगोचरः प्रमाणभावः प्रत्यपादि ।

यदपि चेदमगादि—‘वाक्यात्मा प्रमाणमागम इष्यते वाक्यं चानेकपदार्थात्मनि स्वार्थे धियमुपजनयत्कथमद्वैतमवभासयेद्’इति, तदप्यखण्डात्मतत्त्वस्य वाक्यार्थतामुपपादयद्भिरस्माभिरधस्तादेव निरस्तम् ।

यदपि नेतीति निखिलोपाधिनिषेधादद्वैतसिद्धिमाशङ्क्याभिहितं ‘यः खल्वेष इति सद्रूपतया प्रत्यवमृष्टो भावः सोऽसत्स्वभावापादकेन नञर्थेन सह सम्बन्धुमयोऽग्योऽस्तिनास्तीतिवद्’इति,

टी०—ब्रह्मणि प्रतीयमाने नेतिनेतीतिप्रपञ्चस्य प्रविलय एव शब्देन प्रतिपाद्यते, प्रविलयस्यैव प्रतिपाद्यतया न ब्रह्मणः प्रतिपाद्यता स्यादित्यत आह—“ प्रविलीन ” इति, । इति शब्दो हेतौ यस्मात्प्रविलीनप्रपञ्चेन रूपेण तन्मानान्तरस्य गोचरो न भवति तस्मादाम्नायैकनिबन्धनमेव तत्संमतमित्यर्थः ।

परिनिष्ठितवस्तुनिवेदान्तानां प्रामाण्यमनुपपन्नमित्युक्तमनूद्य दूषयति—“ वेदान्तानाञ्च ” इति, ।

संस्पृष्टपदार्थबोधकतया वाक्यस्य नाद्वैतबोधकत्वमित्युक्तमनूद्य दूषयति—“ यदपिच ” इति, ।

एव इति सद्रूपतया परामृष्टस्यासद्रूपापादकेन नञा सम्बन्धात्तु-

मू०—तदतिमन्दं रजतमित्यप्यनिषेधप्रसङ्गात्, स खलु तदुपाधावेव प्रसक्तरजतप्रतिषेधः, तदुपाधिप्रसक्तिश्च रजतादेरधस्तादेवाभिहिता, यदि तत्रालीकाकारतया तदुपाधावपि प्रसक्तनिषेधो न तर्ह्यत्राप्यालीकाकारता दण्डवारिता, नचैवंसति लघ्वरूप इत्यादिस्वोक्तिविरोधः, तत्र हि सिद्धनिषेधोभिधीयते न पुनः प्रमितिनिषेध एवेति, नच प्रमितिरेव सिद्धिरपितु प्रतीतिः सा चानाद्यविद्यावासनातो भवति प्रपञ्चविषया, ततो भवति प्राप्तिः, भवति चात्यन्तिकनिषेधो रजतवत्, नच भवति स्वोक्तिविरोध इति विशदमशेषम् ।

टी०—उपस्तेरखिलोपाधिनिषेधेनाद्वैतासिद्धिरित्युक्तमनूद्य दूषयति—
 “ यदपिनेति ” इति, । प्रसङ्गमेव दर्शयति—“ सखलु ” इति, । ननु न रजतस्य तत्रप्रत्यासत्तिरपितु विवेकाग्रहणादेव तथा व्यवहार इत्यत आह—“ तदुपाधिप्रसक्तिश्च ” इति, । रजतस्याविद्यमानत्वादेकोपाधावेव प्रसक्तप्रतिषेधो न पुनः प्रपञ्चस्येत्यत आह—“ यदि ” इति, । यदुक्तं ‘ सोयमात्मीयवाणो भवन्तंप्रहरतीति ’ तत्राह—“ नचैवम् ” इति, । न- - - प्रमातृस्तत्कथं न प्रमितनिषेध इत्यत आह—“ नचप्रमितिरेव ” इति, । असत्त्वे प्रपञ्चस्य प्रतीतिरपि कथमित्यत आह—“ साच ” इति, । अद्वैतागमस्य न मुख्यार्थत्वं प्रत्यक्षादिविरोधादिति यदुक्तं

मू०—प्रत्यक्षविरोधोप्यद्वैतागमस्य नास्ति प्रमाणस्यानव-
च्छेदकत्वादित्यावेदितम् ।

किञ्च विरोधेप्याम्नायस्यैव बलवत्ता कुतो न स्याद्
उत्तरत्वान् नेदंरजतमिति वत्, प्रत्यक्षादिविरोधे तदर्थाना-
मन्वयायोग्यत्वादान्नायार्थानवबोधादिति चेत्, तर्हि नायं
सर्पो रज्जुरेषा नेदं सलिलमपितु मरुमरीचिमात्रमित्याद्या-
सवचनमप्रमाणं स्यात्, प्राचीनसर्पादिसाक्षात्कारविरो-
धेनाऽनन्वयात्पदार्थानाम् ।

अथ साक्षात्कृतस्यापि सर्पादेरलीकाकारतया निषे-
धान्वययोग्यता, समानमेतदत्रापि ।

प्रतिपादितं हि प्रपञ्चस्याप्यलीकत्वं, पराक्रान्तं चात्र
सूरिभिरित्युपरम्यते ।

टी०—तत्राह—“ प्रत्यक्ष ” इति, ।

विरोधमङ्गीकृत्यापि दूषयति—“ किञ्च ” इति, । विरोधे
पदार्थानामन्वयायोग्यत्वादन्यप्रतीतिरेव न सम्भवतीति कुतोबाधक-
तेति शङ्कने—“ प्रत्यक्षादि ” इति, । प्रतिबन्दीन्यायेन परिह-
रति—“ तर्हि ” इति, ।

वैषम्यमाशङ्क्य तुल्यतापादनेन परिहरति—“ अथ ”
इति, । प्रकृतस्याऽलीकत्वमेवासिद्धमिति तत्राह—“ प्रतिपादितम् ”
इति, । न केवलमस्मदादिभिरेव किन्तु भाष्यकारप्रभृतिभिरपि
साधितमित्याह—“ पराक्रान्तम् ” इति, ।

मू०—तस्मादद्वैतागमानां न गौणी लाक्षणिकी वा वृत्तिरपि तु मुख्येवेति युक्तैवागमादद्वैतसिद्धिः ।

यत्पुनर्जडस्य प्रकाशयोगाच्चिदात्मतत्त्वाभेदमाशङ्क्य भेदप्रपञ्चस्य परिहृतं तथासति नानाभूतानामाकाराणां प्रकाशादभेदे प्रकाशस्यापि नानात्वापत्तेर्नाद्वैतम् इति, तदेतदनाकलितपराभिप्रायाणां गलगर्जितं, नहि वयं भेदप्रपञ्चस्य तत्त्वतश्चिदात्माऽभेदं वर्णयामः किन्तु न भिन्नो नाप्यभिन्नो नापि भिन्नाभिन्नः किंतर्ह्यनाद्यविद्याविलसित इति, ।

यदपि प्रपञ्चस्याविद्याध्यासात्प्रतिभासमाशङ्क्याभिहितं—‘स्वमतहतमेतत् सदात्मा हि प्रकाशः तेन सहाविद्यारोपिताऽसदाकाराणामभेदानुपपत्तावप्रकाशात्मानस्ते कथमिव प्रकाशेरन्निति, तदप्यनुचितं चिदात्मन एवैकस्य

टी०—मुख्यार्थे प्रत्यक्षादिविरोधाभावाद्गौणलाक्षणिकवृत्त्याश्रयणं न युक्तमित्युपसंहरति—“ तस्माद् ” इति, ।

प्रकाशाभेदसाधनानुमानस्य दूषणमनूय दूषयति—“ यत्पुनर् ” इति, ।

असतः प्रपञ्चस्य प्रकाशाभेदाऽभावेन तत्प्रतीतिरेव न स्यादिति यदुक्तं तद्विधत्तयति—“ यदपि ” इति, । परमार्थतस्तदभेदाभावेपि तद्विवर्त्तयति शुक्लौ रजतवत्प्रपञ्चप्रतिभासो घटत इत्यर्थः ।

मू०—तथा विवर्त्तमानस्याविचास्तिरमणीयैराकारैरवभासो-
पपत्तेः, ।

यदपि 'अप्रकाशात्मन एव प्रकाशः सम्बन्धीति प्रका-
शादेव सिद्धिर्' इति, सत्यं तथैव तत् को वाऽन्यथाह
स एव तु सम्बन्धो मायामय इति ब्रूमः, न खलु सम्ब-
न्धो नाम सम्बन्धिभ्यामतिरिक्तस्तन्मात्रो वा निपुणनि-
रूपणपदवीमारोहति

अतिरेके तस्य सम्बन्धिभ्यां सम्बन्धान्तरकल्पनेऽनव-
स्थानाद्, असति तु सम्बन्धान्तरे तत्सम्बद्ध इति तद-
धीननिरूपणतानुपपत्तेः, अनतिरेके च वस्तुनी एव के-
वलं न सम्बन्धो नाम कश्चित्तयोरित्यापातात् ।

टी०—अनात्मसम्बन्धत्वेन प्रकाशस्य प्रकाशनादभेदो न युक्त इति
यदुक्तं तद्विप्रव्यति—“ यदपि ” इति, । परमार्थ एव कस्माच्च
भेदेदित्याशङ्क्य सम्बन्धिव्यतिरेकेणाव्यतिरेकेण वा दुर्निरूपत्वान्मैव-
मिति परिहरति—“ नखलु ” इति, । भेदपक्षं प्रथमतो दूष-
यति—“ अतिरेक ” इति, । प्रथमसम्बन्धस्य सम्बन्धान्तरान-
पेक्षाऽतो नानवस्थेत्यत आह—“ असति तु ” इति, । सम्बन्ध-
मन्तरेणैव च सम्बन्धव्यवहारजनकत्वे सम्बन्धिनोरेव तथात्वा-
पत्तौ सम्बन्धापह्नवप्रसङ्गादिति भावः ।

अभेदपक्षं दूषयति—“ अनतिरेक ” इति, । अस्तु वा लोके
सम्बन्धिव्यतिरिक्तः सम्बन्धः तथापि सम्बित्सम्बेद्ययोरसौ न

मू०—संयोगादिविकल्पानुपपत्तेश्च, नहि तावज्जडाजडयोः
 संयोगरूपः सम्बन्धः सम्बिदोऽजडाया अद्रव्यत्वात् सं-
 योगस्य च द्रव्यमात्रानुविधायित्वात्, नापि युतसिद्धयोः
 — समवायः, तादात्म्यमपि द्रव्यकठिनवद्वि-
 रूद्धरूपयोः कथं स्याद, ।

विषयविषयिभावमपि नान्यं तत्त्वतः सम्बन्धं जानी-
 मः, तादृशसम्बन्धान्तरभावे वा कथं ध्वस्तानागतयोस्तत्स-
 म्भवः, न खल्वस्ति सम्भवो नास्ति सम्बन्धो सम्बन्धश्चा-

टी०—सम्भवतीत्याह—“ संयोगादि ” इति, ।

सङ्ग्रहवाक्यं विभजते—“ नहि ” इति, । ज्ञानस्य द्रव्यत्वा-
 भावे घटादेरस्तु तदित्यत आह—“ संयोगस्य ” इति, । अस्तु
 तर्हि समवाय इत्यत आह—“ नापि ” इति, । सम्बित्सम्बेद्ययोः
 परस्परपरिहारेण पृथगाश्रयाश्रयितया युतसिद्धत्वाच्च समवायस-
 म्भवस्तस्यायुतसिद्धनिष्ठत्वादिति भावः ।

अस्तु तर्हि तादात्म्यमित्यत आह—“ तादात्म्यम् ” इति,
 अस्तु तर्हि विषयविषयिभावसम्बन्ध इत्याशङ्क्य सम्बिदि विषयि-
 त्वस्य सम्बेद्ये विषयत्वस्य चायत्तत्वेनाद्विष्टतया सम्बन्धरूपतैव तस्य
 न सम्भवतीति परिहरति—“ विषय ” इति, । अद्विष्टस्यापि स-
 म्बन्धव्यवहारजनकत्वेन सम्बन्धरूपत्वमुपचारादित्याशङ्क्य तथा-
 प्यसौ न सार्वत्रिक इति परिहरति—“ तादृश ” इति, । कानु-
 पपत्तिरित्यत आह—“ नखलु ” इति, । मा भूत्सम्बन्धस्तथापि

मू०-स्तीति, नचान्तरेण सम्बन्धमस्ति सम्बित्सम्बेद्ययो-
निरूप्यनिरूपकभाव इति चतुरस्रम् ।

तथा च सत्ययं सौधसितिमानमपि परिणततालफल
कालिम्ना निरूपयेत्, तस्माच्चिदात्मन एवैकस्यानाद्य-
विद्यावशादविचारितरमणीयमयमतदाकारावभास इति
चतुरस्रम् ।

तथा सत्येषोपि महायानिकपक्षानुप्रवेशो ब्रह्मवादि-
नां मोह एवेति व्यामूढभाषितं, नहि वयं नीलाद्याकारां
चितिमभ्युपगच्छामो येन महायानिकपक्षानुप्रवेशः किं-
त्वनाद्यविद्याक्रीडितमलीकनिर्भासमाकारप्रपञ्चमाचक्ष्महे !

यदप्यत्यन्तमसन्तं प्रपञ्चं कथमविद्यापि दर्शयितुमलं
न खल्वसत्ख्यातिरविद्येत्यभ्यधायि, तदप्यनाकलितपरव-
चनस्य भाषितं, न खल्वत्यन्तमसन्तंप्रपञ्चमविद्या दर्शयतीति

टी०-ज्ञातो घटो घटस्य ज्ञानमिति निरूप्यनिरूपकभावसम्बन्धः किं न
स्यादित्यत आह—“ नच ” इति, । सम्बन्धाभावे दोषमाह—
“ तथाच ” इति, । प्रपञ्चप्रतिभासस्य तर्हि का गतिरित्यत
आह—“ तस्माद् ” इति, । तस्मादुक्तोपालम्भो निरवकाश
इत्याह—“ तथासति ” इति, । कस्मादित्यत आह—“ नहि ”
इति, । तर्हि कथमभ्युपगम इति तत्राह—“ किन्तु ” इति, ।

प्रपञ्चस्यात्यन्तासत्त्वानङ्गीकारादसत्ख्यातिप्रसङ्गोपलम्भोपि ना-
वतरतीत्याह—“ यदपि ” इति, । अयथार्थज्ञानसाधनाच्चाग्रह-

मू०—ब्रूमी येनायमुपल्लभः किंत्वनिर्वाच्यमाकारप्रपञ्चमव-
 त्तिम्, अग्रहणरूपैवाविद्येत्य-
 प्यधस्तादेव निरस्तावकाशं, तस्मादद्वितीयात्मतत्त्वावि-
 द्यानिबन्धनत्वात्संसारस्य तत्स्वरूपसाक्षात्कारनिबन्धन-
 तन्निवृत्तिरेवमोक्ष इति समञ्जसम्, ।

नचानिवृत्तविद्यस्यात्यंतिकदेहोच्छेदसंभवः, निःशेष-
 धर्माधर्मपरिक्षयनिबन्धनो देहोच्छेद इति चेन्मैवं, अन्तरेणा-
 द्वितीयात्मविद्यामशेषधर्मपरिक्षयानुपपत्तेः, न खल्वनंतमव-
 परंपराप्रापितस्यानियतकालविपाकस्य च कर्माशय-
 स्याऽशेषतो भोगक्षयसंभवः ।

टी०—णरूपैवाविद्येत्यपि निरस्तमित्याह—“अग्रहण” इति, । अवि-
 द्यानिवृत्तिरेव मोक्ष इत्युपसंहरति—“तस्माद्” इति, । ननु
 कथमविद्यानिवृत्तिरेवेति नियम्यते आत्यन्तिकदेहोच्छेदस्यापि
 मोक्षत्वादित्यत आह—“नच” इति, । प्रकारान्तरेण तदुच्छे-
 दसम्भवमाशङ्कते—“निःशेष” इति, । दूषयति—“मैवम्”
 इति, । ननु भोगेनापि तत्क्षय इत्यत आह—“नखलु”
 इति, । अनन्तस्यापि कलशोद्भवेनेव जलधेरपर्यायमेव भोगः किं न
 स्यादित्यत आह—“अनियत” इति, । अनियतविपाकत्वेऽपि स्या
 परिच्छेदे कर्माशयस्य क्रमेण भोगः सम्भवतीत्यत उक्तम्—
 “अनन्तम्” इति, ।

मू०—तद्भोगकालेपि च कर्मान्तरप्रसरो दुर्निवारः, नच नैवायं काम्यनिषिद्धे कुरुते मुक्षुरित्यपि साम्प्रतं, प्रा-
मादिकपापसन्ततेः सुनिपुणानामप्यपरिहार्यत्वात्, त-
त्फलभोगेनैव तस्यापि प्रक्षये तद्भोगकालेपि कर्मान्तर-
प्रसर इत्यनवस्था ।

स्यादेतद्, -निःशेषकर्माशयक्षयस्तु शमदमब्रह्मचर्याद्य-
ङ्गकेनात्मज्ञानेनापुनरावृत्तये विहितेन, ज्ञानविधौ चापरार्थे
नियोज्यविशेषणमपुनरावृत्ती रात्रिसत्रवदिति, तदप्य-
लीकं, त्रिविधस्याप्यात्मविज्ञानस्य विधिगोचरतायाः
सुनि पुनतरं निराकरणात्, विद्यायाश्चाविद्यानिवृत्तावन्वय

टी०—भोगकालेपि विहितप्रतिषिद्धाचरणादशेषकर्मक्षयो न सम्भ-
तीत्याह—“ तद्भोग ” इति, । एतच्चाधिकारिशरीरप्राप्ताविति
मन्तव्यं, अनधिकारितिर्यगादिशरीरप्राप्तौ कर्मान्तरप्रसराभावाद्,
मुमुक्षूणां काम्यनिषिद्धात्मककर्माकरणात्कथं कर्मान्तरसम्भव
इत्यत आह—“ नच ” इति, । प्रामादिकस्याप्युपभोगेनैव क्षयः
किं न स्यादित्यत आह—“ तत्फल ” इति, ।

विहितज्ञानादेवाशेषकर्मक्षयोपपत्तेरयमदोष इति पूर्वमेवामि-
हितमिति शङ्कते—“ स्यादेतद् ” इति, । सिद्धार्थप्रामाण्यवादे
विज्ञानविधिनिराकरणाच्चैवमिति परिहरति—“ तदपि ” इति, ।
ज्ञानस्यापुनरावृत्तिहेतुत्वमनन्यलभ्यमिति तदर्थो विधिरित्याशङ्क्य-
परिहरति—“ विद्यायाश्च ” इति, ।

मू०—व्यतिरेकसिद्धसाधनभावाया अन्तरेणापि विधिमपु-
नरावृत्तिशेषतावगमात्, अखिलसंसारमूलाविद्याया हि
विद्याविनिवर्त्तिताया ध्वस्तायाः पुनरुद्भवाभावात् ।

आगन्तुकस्य चाविद्यान्तरस्य हेत्वभावादेवाऽनुप-
पत्तावर्थसिद्धामनावृत्तिमर्थवादभावेनानुवदत्यपुनरावृत्ति-
श्रुतिर्-“नचपुनरावर्त्तत” इति न पुनर्नियोज्यविशेषणत्वै-
नां समर्पयति, तस्मादखिलसंसारमूलाविद्यायास्तत्त्वसाक्षा-
त्कारतो निःशेषविनिवृत्तिर्भुक्तिरिति सकलमपि पुष्कलम् ।

टी०—अविद्यानिवृत्तावपि पुनरविद्यान्तरात्संसारः स्याद निवृत्ताविद्यास्य
पुनरपि रजतभ्रमवदतो नाविद्यानिवृत्तावपुनरावृत्तिरित्याशङ्क्य
किमनागन्तुकाविद्यातः संसार उतागन्तुकाविद्यात इति विकल्प्याद्यं
दोषमाह—“ अखिल ” इति, । अविद्यान्तराणां सद्भावे रजत-
भ्रमस्य पुनरुद्भवोपपत्तेरिह तु संसारमूलाविद्याया एकत्वेन तस्या
निवृत्तायाः पुनरुद्भवाभावादपुनरावृत्तिर्घटत इत्यर्थः ।

द्वितीये तु दोषमाह—“ आगन्तुकस्य ” इति । हेत्व-
भावात्=संसारमूलकारणाभावादिति यावत्, अपुनरावृत्तिश्रुतेः पक्षे हि
वैयर्थ्यमित्याशङ्क्य प्ररोचनासिद्धयेर्थसिद्धामपुनरावृत्तिमनुवदति
श्रुतिरित्याह—“ अर्थसिद्ध ” इति, । नियोज्यविशेषणत्वमेव प्र-
तिष्ठाफलवर्त्तिकं न स्यादित्यत आह—“ नपुनर् ” इति, । अ-
न्यत एव सिद्धत्वादिति भावः, । प्रकृतमुपसंहरति—“ तस्माद् ”
इति, । निःशेषाविद्यानिवृत्तिरिति विदेहकैवल्यकथनम्, अविद्यानि-
वृत्तिकथनमुत्तरवादप्रस्तावार्थः ।

अविद्यानिवृत्तिर्भुक्तिरनुपपन्ना तदाधारस्यानिरूपणादित्याक्षिपति-

मू०—अथापि स्यात्—“कस्याविद्या यदुच्छित्तिर्मुक्तिरिष्टा परा-
त्मनः, विद्यास्वभावतोऽयुक्ता साऽतो जीवो न भिद्यते’ ।

न तावत्परस्य ब्रह्मणो विशुद्धचित्प्रकाशस्येयमवि-
द्या युक्ता प्रकाशाप्रकाशयोः परस्परप्रत्यनीकत्वाद् अधि-
करणाधेयभावानुपपत्तेः ।

स्यान्मतं जीवानामियमविद्याभ्युपेयत इति, तदप्ययु-
क्तं, विकल्पासहत्वात्, स खलु परमात्मनः किं व्यतिरि-
च्यते, नो वा, यद्याद्यः पक्षस्तर्ह्यद्वैतपक्षक्षतिर् अनेनजीवेना-
त्मना’इति जीवपरमात्मनोस्तादात्म्यश्रुतिव्याकोपश्च, परा-
चीनपक्षे तु प्राचीनदोषानुषङ्गो दुर्निवारः ।

टी०—“कस्य” इति, किं तद्विचारेणेत्यत आह—“यदुच्छित्तिर्”
इति, किं ब्रह्मणः, किं वा जीवानामिति विकल्प्याद्ये दोषमाह—
“ परात्मन ” इति, । परस्य विद्यास्वभावत्वेन तद्विरोधिनी तस्य
सा न युक्तेति भावः, ।

द्वितीये दोषमाह—“ अत ” इति, । अतः परमात्मनो
जीवो न भिद्यत अतः तस्मिन्नपि सा न युक्ता विद्यास्वभावत्वाद्, भेदे
पुनरपसिद्धान्तः । परात्मन इति भागं व्याचष्टे—“नतावद् ” इति, ।

अतो जीवो न भिद्यत इति भागं व्याचिख्यासुराशङ्कामुत्था-
यति—“ स्यान्मतम् ” इति । न केवलमपसिद्धान्तः श्रुतिवि-
रोधश्चेत्याह—“ अनेन ” इति, । अभेदपक्षे दोषमाह—
“ पराचीन ” इति, । विद्यास्वभावत्वादेव न सा युक्तेति प्रा-
चीनो दोषः, ।

मू०—स्यादेतत्—तात्त्विको जीवात्मनः परस्मादभेद एव भेदः पुनरनाद्यविद्याधीनः तथा च न श्रुतिविरोधः, नाप्यविद्याया आश्रयाभावः, तस्या जीवाश्रयत्वादिति, ।

तदेतन्न मनीषिणः श्रद्धते परस्पराश्रयापाताद् अविद्याधीनो जीवविभागो जीवाश्रया चाविद्येति, ।

योप्याह नाविद्यायां परस्पराश्रयदोषो नहि मायायां काचिदनुपपत्तिरिति, तस्य मुक्तानामपि सा स्यादनुपपत्त्यभावाद, ब्रह्मणश्च सा किं न स्यादनुपपत्त्यभावादेव, ।

यद्युच्येत न सा मुक्तानां भवति, नापि परिकल्प्या कल्पकाभावात् मुक्तताव्याघाताच्च, तथा ब्रह्मणोपि वि-

टी०—पक्षद्वयदोषपरिहारमाशङ्कते—“ स्यादेतद् ” इति, । तथापि कथमुक्तदोषपरिहार इत्यत आह—“ तथाच ” इति, ।

विरोधित्वेन ब्रह्मनिष्ठत्वानुपपत्तेर्जीवाश्रितैवाविद्या जीवभेद-मापादयतीति वाच्यं तथाच परस्पराश्रयदोष इति परिहरति—“ तदेतद् ” इति, ।

अनुपपत्तेरलङ्कारत्वादयमदोष इति शङ्कते—“ योप्याह ” इति, । अतिप्रसङ्गेन दूषयति—“ तस्य ” इति, । दूषणान्तरमाह—“ ब्रह्मणश्च ” इति, ।

अनुपपन्नत्वे प्रतिभासानुसारित्वादविद्या जीव एवेति शङ्कते—“ यद्युच्येत ” इति, । अमानेपि परिकल्प्यतामित्यत आह—“ नापि ” इति, । न केवलं कल्पकाभावादपितु विरोधादपीत्याह—“ मुक्तता ” इति, । अस्तु तर्हि ब्रह्मणीत्यत आह—“ तथा ”

मू०—द्यात्मत्वाद्, जीवाश्रया तु न कल्प्या प्रतीतिसिद्ध-
त्वाद्, अतो यथासौ प्रतिभासते तथाभ्युपगम्यते नोपपत्तिः
काचिदन्विष्यते ब्रह्मणि तु न सा प्रतिभाति नाप्यु-
पपद्यत इति विशेष इति, ।

तदप्यलीकं अविद्याकल्पितस्याविद्येत्यप्रतिभासात्, प्र-
तीत्यनुसारित्वे तु पारमार्थिक एवायं जीवविभागः

टी०—इति, । न भाति न परिकल्प्यत इत्यश्वस्तनेनान्वयः, विद्यास्वभाव-
त्वादित्युपलक्षणं कल्पकाभावादित्यपि द्रष्टव्यं, तर्हि जीवे समान-
मेतादित्यन आह—“ जीव ” इति, । प्रतीतिसिद्धत्वाद्=अहम-
ज्ञइत्यनुभवसिद्धत्वादिति यावत्, भवतु प्रतीतिस्तथापि किमित्यत
आह—“ अत ” इति, । तथापि परस्पराश्रयस्य कः परिहार
इत्यत आह—“ नोपपत्तिर् ” इति, । अनुपपत्तेरलङ्कारत्वा-
दिति भावः, उक्तवैषम्यमाह—“ ब्रह्मणि ” इति, ।

परिकल्पितस्याविद्येत्यप्रतिभासादहमज्ञ इत्येवानुभवादयुक्तमे-
तदिति परिहरति—“ तदपि ” इति, । नचाहमिति विशिष्टरूपस्य
कल्पितत्वेन तन्निष्ठनयैवाविद्याप्रतिभास इति वाच्यं सुषुप्तादाव-
हमित्यप्रतिभासेऽप्यविद्यास्वीकारेण विशिष्टरूपाश्रयत्वानुपपत्तेः, अ-
न्यथा सुषुप्तानामपि मुक्तिप्रसङ्गादिति भावः ।

प्रतिभासैकशरणत्वे च स्वतः प्रामाण्याद्ब्रह्मणि जीवविभागस्याऽ
विद्याश्रयत्वस्य च पारमार्थिकत्वमेव स्वीकरणीयं, नाविद्यानिबन्ध-
नत्वमित्याह— “ प्रतीत्यनुसारित्वेतु ” इति, । प्रतिभास-
मात्रादेव तदङ्गीकरणे चाविद्याया जीवाश्रयत्वेयुक्तिप्रमाणयोरुपन्यासो

मू०—पारमार्थिकं चाविद्याश्रयत्वमित्यभ्युपगन्तव्यं, नोपपत्तिर्मृग्यत इतिब्रुवाणस्य यौक्तिकत्वव्याघातः, ।

यदपिमतं बीजाङ्कुरवदनादिरविद्याजीवविभागस्ततो नान्योन्याश्रयत्वमिति, तदप्यसांप्रतं दृष्टान्तवैषम्याद्, व्यक्तिभेदेन हि बीजाङ्कुरयोरन्योन्यं कार्यकारणभावे न विरोधः जीवस्तु सर्वासु भवकोटिष्वेक एव मानुषपशुपक्षियोनिषु प्रत्यग्रजातस्य शिशोराहारविशेषाभिलाषेण प्रवृत्त्युपलम्भाद्, जन्मान्तरकृतस्य तत्तदाहारविशेषाभ्यासस्यानुमानपरम्परया तस्याभिन्नस्यैव नानाशरीरयोगप्र-

टी०—न स्यादित्याह—“ नोपपत्तिर् ” इति, ।

ब्रह्मासिद्धिकारमतमुत्थापयति—“ यदपि ” इति, । अनेकव्यक्तिस्वीकारेण तत्रेतेनराश्रयपरिहारः प्रकृते तु नैवमविद्याया जीवस्य चैकत्वादिति दूषयति—“ तदपि ” इति, । जीवेषु तथैवेत्यत्राह—“ जीवस्तु ” इति, । एकत्वे प्रमाणमाह—“ प्रत्यग्र ” इति, । भवतु प्रवृत्त्युपलम्भस्तथापि कथमेकत्वमित्यत आह—“ जन्मान्तर ” इति, ।

इदमत्राकूतम्—अस्ति, तावत्प्रत्यग्रजानस्य शिशोराहारविशेषाभिलाषेणप्रवृत्तिस्तस्याश्च व्यवहारविशेषविषयहितसाधनतानुमानपुरःसरत्वादानुमानस्य च व्याप्तिग्रहणाधीनतया संप्रति च तदभावेन पूर्वजन्मन्येव तद्ग्रहणस्यावश्यंक्तव्यात्पूर्वजन्मन्यपि प्रत्यग्रजातस्य शिशोराहारविशेषप्रतिपत्तिस्तथैवेष्टसाधनतानुमानपुरःसरैवेत्येवं नानाशरीरयोगप्रतीतेरनेकभवकोटिष्वेकत्वमेवात्मनोऽभ्युपगन्तव्यम्, ।

मू०--तीनेर् अन्यथा त्वकृताभ्यागमकृतविप्रणाशापातात् ।

तथा चाविद्याकृतो जीवभेदो जीवाश्रया चाविद्येत्यश-
क्यः परस्पराश्रयपरिहारः, ब्रह्मवर्जीवस्याप्यनादित्वे न
ब्रह्मप्रतिबिम्बता, प्रतिबिम्बस्य बिम्बसिद्धुच्चतरकालता-
नियमाद्, अनादित्वे चाविद्याधीनस्तद्विभाग इति दुर्नि-
रूपं, तस्मादनादिनिधनं ब्रह्मतत्त्वमेवाविद्याश्रय इति
वाच्यं तत्र चाक्तानुपपत्तिः ।

कथं च सर्वज्ञस्य ब्रह्मणोऽविद्याश्रयत्वम् अविद्यावा-

टी०-आत्मनोनादित्वाभावे दोषमाह—“ अन्यथा ” इति, । अना-
दित्वाभावे जन्तूनां सुखदुःखवैचित्र्यस्य पूर्वकृतधर्माधर्मनिबन्ध-
नत्वाभावेनाकस्मादेव तद्भवतीतिवक्तव्यत्वादकृताभ्यागमः, धर्मा-
धर्मनिबन्धनत्वाभावादेव सुखदुःखयोस्संप्रतितनकर्मणोपि सुखदु-
खाजननेनैव प्रणाशात् कृताविप्रणाशः स्यात्-सादित्वे वा विनाशस्या-
वश्यंभावित्रत्वादानुष्ठितकर्मणः कालान्तरभावि सुखदुःखाजननेनैव वि-
नाशात्कृताविप्रणाश इत्यर्थः, ।

भवतु जीवस्यैकत्वं तथापि किमित्यत आह—“ तथाच ”
इति, । न केवलमनादित्वे परस्पराश्रयः किन्तु प्रतिबिम्बत्वमपि
जीवस्य न स्यादित्याह—“ ब्रह्मवद् ” इति, । अनादित्वेनाज-
न्यत्वादविद्यानिबन्धनत्वमपि जीवस्य न स्यादित्याह—
“ अनादित्वेच ” इति, । जीवस्याविद्याश्रयत्वाभावाद्ब्रह्मण एव
तदभ्युपगन्तव्यं तथा च विरोधेनाविद्याश्रयत्वं न स्यादिति प्रागु-
क्तदोषः प्रसज्येतेत्याह—“ तस्माद् ” इति, ।

मम माता वन्द्येतिवत्स्ववचनविरोधादप्यविद्याश्रयत्वं ब्रह्मणो
न सम्भवतीत्याह—“ कथञ्च ” इति, ।

मू०—नसर्वज्ञ इति विप्रतिषेधाद्, ब्रह्मैव च स्वाविद्यया संसरति विद्यया च विमुच्यते इति ब्रुवाणस्य न बन्ध-मुक्तिव्यवस्थोपपत्तिः, नापि गुरुशिष्यव्यवस्था—यदिह्युत्पन्ना विद्या कस्तदा शिष्यः सर्वभेदप्रविलयाद्, यदि नोत्पन्ना कस्तदागुरुर् आत्मान्तराभावाद्, नचान्तरेण गुरुं विद्योत्पत्तिर् ‘आचार्यवान्पुरुषोवेद’ इति श्रुतेर्, अस्त्येव मायाविरचितो गुरुशिष्यभाव इति चेन्मैवम् उत्पन्नविद्यस्य गुरोर्मायायोमात् शिष्यसङ्गत्यबुपपत्तेर्, न च शिष्यात्माविद्याकल्पितो गुरुरिति वाच्यं, तस्य कल्पितस्य जडत्वे विद्यावत्तानुपपत्तौ गुरुत्वानुपपत्तेः, ।

टी०—इष्टसिद्धिकारमतमुपाप्य दूषयति—“ ब्रह्मैव ” इति, । न केवलमेतावद्यवस्थान्तरमपि न स्यादित्याह—“ नापि ” इति, । तदनुपपत्तिं दिदर्शयिषुः प्राणितो विद्योत्पत्तिरस्त्युत नास्तीति चिक्कल्याद्यं दूषयति—“ यदिह्युत्पन्ना ” इति, । एकस्य तदनुत्पादेप्यात्मान्तरस्य विद्या स्यादित्यत आह—“ आत्मान्तर ” इति, । मा भूद् गुरुस्तथापि विद्या किं न स्यादित्यत आह—“ नच ” इति, । आचार्यवत् एव विद्यावत्त्वप्रतिपादनादित्यर्थः, ।

आत्मैकत्वेपि मायया गुर्वादिव्यवस्था भविष्यतीति शङ्कने—“ अस्त्येव ” इति, । किं गुरोर्माया अथवा शिष्यस्येति चिक्कल्याद्यं दूषयति—“ मैवम् ” इति, । द्वितीयं दूषयति—“ नच ” इति, । कल्पितस्य जडत्वेन शुक्तिरजतवद्विद्याश्रयत्वमनुपपन्नमित्यर्थः, ।

मू०—स्वप्नवत्तदुपपत्तिरिति चेद् यथा हि कश्चन विद्या-
वत्तया स्वप्ने गुरुश्च कल्पितः स्वात्मानं प्रत्युपदिशेज्-
जानीयाच्च स्वयं तदुपदेशात्तद्वदिहापीति चेत्, तत्किमि-
दानीं त्वदविद्याविरचितस्त्वद्गुरुर्, अद्वेति चेद्, हन्त म-
दविद्याविरचितस्त्वं किं न स्याः, यथा तुभ्यं त्वद्गुरुरूपदि-
ष्ट्वांस्तथा त्वमपि मह्यमुपदिशसि तथा च शिष्यान्तरे-
भ्यः तत्र यदि त्वदुपदेष्टा त्वदविद्याविनिर्मितस्त-
न्मदुपदेष्टापि त्वं मदविद्याविनिर्मितो युक्तो गुरुत्वाविशे-
षाच्छिष्यत्वाविशेषाच्च, सत्यं त्वदविद्याविनिर्मित एवा-
हमपीति चेत्, कथं तर्हि त्वदविद्याविनिर्मितस्त्वद्गुरुर्

टी०—जडस्यापि विद्या सम्भवतीति शङ्कते—“ स्वप्नवद् ” इति, ।
संग्रहवाक्यं विभजने—“ यथाहि ” इति, । गूढाभिसन्धिरुक्त-
रमाह— “ तत्किमिदानीम् ” इति, । पृष्ठं मत्वाह सिद्धान्ती-
“ अद्धा ” इति, । स्वाभिप्रायमुद्धाटयति—“ हन्त ” इति, ।
तत्रोपदेशाभावे मम कथं गुरुत्वमित्यत आह—“ यथा ” इति, ।
एकस्थानेकाविद्याकल्पितत्वमापादयितुं शिष्यान्तरेभ्य इत्युक्तं, ता-
वता कथं शिष्याविद्याकल्पितत्वमित्याशङ्क्य गुरुत्वे शिष्याविद्या-
कल्पितत्वानुमानादित्याह—“ यदि ” इति, । अस्तु को दोष
इति सिद्धान्ती शङ्कते—“ सत्यम् ” इति, । तर्हि तव कल्पि-
तस्याविद्याश्रयत्वाभावेन त्वदविद्याकल्पितत्वं त्वद्गुरोर्न स्यादिति
गुरुत्वहेतुस्तत्रैवानैकान्तिक इति दूषयति—“ कथं तर्हि ” इति, ।

मू०—अविद्यानिर्मितस्याविद्याश्रयत्वानङ्गीकरणात्, इति ।

अथाहं मदगुरुश्च सर्वेपि त्वदविद्याविनिर्मितास्त्वं पुनः
परमात्मेति चेत्, तत् किमिदानीं मच्छिष्याय मयाप्ये-
वमेवोपदेष्टव्यम्, अद्वेति चेत्कथं तर्हि त्वदविद्याविनिर्मि-
तोहं परमात्मा सन्ति च मच्छिष्यास्तेभ्यश्च मयोपदेष्टव्यं-
मच्छिष्योपि चेदुपदिशेदन्यस्मै सोऽपि यावदुपदेशमेव पर-
मात्मेति सुनिरूपितः परमात्मा, ।

यदपि मतं स्वात्मानमेव कल्पितभेदं गुरुः शास्तीति
तदप्यसङ्गतं, गुरुर्हि स्वात्मनो मुक्तिं निश्चिन्वन्

टी०—कानुपपत्तिरित्यत्र आह—“ अविद्याविनिर्मितस्य ” इति, ।

अनैकान्तिकत्वं परिहरन्नाशङ्कते—“ अथाहम् ” इति, ।
त्वदविद्यानिर्मितत्वस्य तत्रापि भावेन नानैकान्तिकेत्यर्थः, गूढाभि-
सन्धिरुत्तरमाह—“ तत्किमिदानीम् ” इति, । अभिप्रायम-
बुद्ध्वाह—“ अद्वेति ” इति, । तर्हि शिष्याविद्याकल्पितस्य मम
परमात्मत्वमनुपपन्नमिति स्वाभिप्रायमुद्घाटयति—“ कथं तर्हि ”
इति, । शिष्याभावेन तत्र तदविद्याकल्पितत्वं नास्तीत्यत्र आह—
“ सन्ति च ” इति, । त्वच्छिष्य एव परमात्मा स्यादित्यत्र आह—
“ मच्छिष्योऽपि ” इति, । त्वच्छिष्यपरम्पराया एव सत्त्वादनिरु-
पित एव परमात्मा स्यादित्यर्थः, ।

शिष्यपरम्परानभ्युपगमात्परमात्मनो नानिरुपितत्त्वमिति मता-
न्तरमुत्थापयति—“ यदपि ” इति, । भवतु कल्पित-
भेदत्वं तथापि तत्त्वनिष्ठतयोपदेशक्रियैव न सम्भवेदिति
परिहरति—“ तदपि ” इति, । परमार्थभेदाभावे प्राति-

मू०—शिष्याणां च स्वात्मनः परमार्थतो भेदाभावं कस्मात्तेभ्य उपदिशेत् कस्माच्चोपदिशन्नपि मम मुक्त्यैव भवन्तोपि मुक्ता न यत्नान्तरमाचरणीयमिति नोपदिशेद्, ।

आस्तां तावदपरः कथाप्रपञ्चः किमनादौ प्रपञ्चपर-
म्परायामामीत्कस्य चिन्मुक्तिर्नवेति निरूपणीयं यद्याद्यः
कल्पः कथमधुना नः संसारदर्शनम्—आत्मान्तरासम्भवा-
द्, यद्युत्तरः कथं तर्हि भविष्यतीत्यप्याशा, नच प्राग्विद्या-
ऽभावादमुक्तिर्विद्योदये तु भविष्यतीति वाच्यं विद्याया
अप्यनादिभवरंपरायामनुत्पन्नाया उपर्यप्युत्पादे विश्वा-
सकारणाभावात्प्रत्युत नोत्पत्स्यत इत्येव निश्चयः गुरु-
संप्रदायाभावात्, तस्मादेकः परमात्मा स्वाविद्यया बध्य-
ते स्वविद्यया च मुच्यत इत्ययमपि पक्षो दुर्युक्तिकः, तथा-

टी०—भामिकभेदसत्त्वादुपदेश इत्याशङ्क्य तर्हि इत्थमुपदिशेदि त्याह—
“ कस्माच्च ” इति, । प्रकारान्तरेणैकजीववादे मुक्तिसंसारयो-
रनुपपत्तिं विकल्पपूर्वकमाह—“ आस्तां तावद् ” इति, । कथम
नुपपत्तिरित्यत आह—“ आत्मान्तर ” इति, । संप्रति विद्यास-
ङ्गावाद्भविष्यति मुक्तिरित्याशङ्क्य विद्याया अपि प्रागनुदये संप्रति
तदुत्पत्तिनियामकाभावाच्चैवमिति परिहरति—“ नच ” इति, ।
विद्यानुत्पादननिश्चयादप्येवमित्याह—“ प्रत्युत ” इति, । एक-
जीववादनिराकरणमुपसंहरति—“ तस्माद् ” इति, । तथापि
स्वमतसिद्धिः कथमित्यत आह—“ तथाच ” इति, । सिद्धान्त-

मू०—चाविद्यावादानुपपत्तौ परिशेषतः परमार्थिक एवायं प्रपञ्चः पुरुषभेदश्चेति रमणीयमिति, ।

तत्राभिधीयते— यत्तावदुक्तं न परस्य ब्रह्मणो विशुद्धचित्प्रकाशस्येयमविद्या युक्ता प्रकाशाप्रकाशयोः परस्परप्रत्यनीकत्वादधिकरणाधेयभावानुपपत्तेरिति, तत्र प्रकाशाप्रकाशयोः प्रत्यनीकत्वादिति कोर्थः यदि प्रकाशतदभावयोः परस्परविरोधादिति, किमायातं प्रकृते नहि त्रयं प्रकाशाभावमविद्यामाचक्ष्महे येन सा प्रकाशात्मनि ब्रह्मणि न भवेदिति, उक्तंहि ‘न भावो नाप्यभावः किंत्वनिर्वाच्यैवाविद्या’इत्यधस्तात्, अथाप्रकाशं जडं विवक्षितं कथं तर्हि तस्य प्रकाशप्रत्यनीकता सर्वस्यापि जडस्य प्रकाशसंबन्धादेव प्रतिभानाद्, यथोक्तं “त

टी०—मुपक्रमते—“ तत्राभिधीयत ” इति, । परमात्मनोऽविद्याश्रयत्वानुपपत्तिं प्रथमतो दूषयितुमनुवदति—“ यत्तावद् ” इति, । किमप्रकाशशब्देन प्रकाशाभावः किं वा जडमुतप्रकाशविरोधीति विकल्पयाद्यं दूषयति—“ यदि ” इति, । कथमभ्युपगमइति तत्राह—“ उक्तं हि ” इति, । द्वितीयमनूय दूषयति—“अथ” इति, । प्रत्यनीकतैव किं न स्यादित्यत आह—“ सर्वस्य ” इति, । विरोधे चैतन्यासम्बन्धेन जडस्य प्रतिभासो न स्यादिति भावः ।

उक्तर्थे श्रुतिविरोधमुदाहरति—“ यथोक्तम् ” इति, ।

मू०—मेव भान्तमनुभाति सर्वम्' इति, नाप्रकाशस्य प्रकाशसंबन्धो विरुद्धः किंतु प्रकाशाश्रयत्वमिति चेद्, नैतत्सारम्, उदाहरणाभावात्-किं खलु प्रकाशात्मत्वाच्चित्प्रकाशाश्रयं न भवतीति मां प्रत्युदाहियते सर्वस्यापि जडप्रपञ्चस्य चिदात्माधिष्ठानताभ्युपगमाद्, ।

अथाप्रकाशशब्देन प्रकाशविरुद्धतैवामिहिता प्रकाशविरुद्धा चाविद्येति, तदप्यसारम्, अविद्यायाश्चित्प्रकाशविरोधासिद्धेः, यो हि चिदाश्रयामेवाविद्या ब्रूते कथं तमेव प्रति चित्प्रकाशविरोधस्तस्याः सिद्धवदभिधीयेत-प्रकाशविरोधाभावे तस्यास्तदनिवर्त्यत्वादानिवृत्तिः प्रसङ्गइति चेद्, मैवं, प्रकाशान्तरनिवर्त्यतोपपत्तेः, यद् हि श्रुत-

—

टी०-जडस्य चैतन्यसम्बन्धेऽपि तदाश्रयत्वमनुपपन्नमिति शङ्कते—“ नाप्रकाशस्य ” इति, । दृष्टान्ताभावान्मैवमिति परिहरति—“नैतद्” इति, । तदेव स्फुटयति—“किं खलु” इति, ।

तृतीयं पक्षमनुवदति—“ अथाप्रकाश ” इति, । विरोधासिद्धेर्मेवमिति परिहरति—“ तदपि ” इति, । तन्निवर्त्यत्वे ताद्विरोधित्वमिति शङ्कते—“ प्रकाश ” इति, । तन्निवर्त्यत्वमसिद्धं प्रकारान्तरनिवर्त्यत्वादिति परिहरति—“ मैवम् ” इति, । प्रकारान्तरं दर्शयति—“ यद् हि ” इति, । श्रुतमयेनेत्यादिवि-

मू०—मयेन ज्ञानेन तत्त्वमभिज्ञाय युक्तिमयेन च व्यवस्था-
प्य चिन्तामयीमेव मनीषामवलम्बमानस्य तत्प्रकर्षपर्यन्त-
जातांतःकरणपरिणतिभेदरूपं प्रकाशान्तरमुत्पत्स्यते न
तस्याविद्याविनिवर्तकत्वे दोषः कश्चिद् ।

यथाच प्रकाशताऽविशेषेपि न चित्प्रकाशनिवर्त्यन्त
मःपटलं किं तर्हि जडप्रकाशप्रदीपपरास्यम् एवं चित्प्र
काशनिवर्त्याप्यविद्या जडप्रकाशान्तःकरणपरिणतिभेद
ब्रह्मसाक्षात्कारविनिवर्तनीयेति सांप्रतं, चिदात्मप्रकाश ए
व वा जडप्रकाशबुद्धिभेदानुरक्तस्तन्निवर्तकः, केवल

टी०—शेषणैः साक्षात्कारहेतुनया श्रवणमनननिदिध्यासनानि क्रमेण-
दर्शयति तस्याश्चिन्तामनीषायाः प्रकर्षस्य पर्यन्तः परिसमाप्तिस्तत्र
ज्ञानो योयमन्तःकरणपरिणामभेदस्तस्याविद्यानिवर्तकत्वे न क-
श्चिद्दोष इत्यन्वयः ।

नन्वप्रकाशत्वात्प्रकाशनिवर्त्यत्वे चित्प्रकाशनिवर्त्यतापि किं न
स्यान्न चेज्जडप्रकाशनिवर्त्यतापि न स्यादित्यशङ्कान्धकारस्य
सवितृप्रकाशनिवर्त्यत्वे चित्प्रकाशनिवर्त्यतापि स्यादिति वत् प्रस-
ङ्गाभास इति परिहरति—“ यथाच ” इति, । दार्ष्टान्तिक-
माह—“ एवम् ” इति, चित्प्रकाशनिवर्त्यत्वेपि न दोष इति
परिहारान्तर माह—“ चिदात्मा ” इति, तर्हि सर्वदा तत्सत्त्वे-
नाविद्यानिवृत्तौ नित्यमुक्ततैव स्यादित्याशङ्क्य सहकारिसव्यपेक्षस्य
निवर्तकत्वान्मैवमिति परिहरति—“ जडप्रकाश ” इति,
“ बुद्धिभेद ” इति, घटादिविषयवृत्तिव्यावृत्त्यर्थम्, ननु केवलस्य

मू०—स्यासामर्थ्येऽपि सहकार्यन्तरसध्रीचीनस्य तदुपपत्तेः,
दृश्यते हि दर्पणसहकृतार्कप्रभाया दग्धत्वं, नचाविद्या-
त्मनस्तस्यान्तःकरणपरिणतिभेदस्याविद्यानिवर्तकत्वानु-
पपत्तिः, सजातीयस्वपरविरोधिनां भावानां बहुलमुप-
लम्भाद्, यथा खलु कतकरजः प्रक्षिप्तं पाथसि रजो-
न्तराविले रजोऽन्तराणि संहरत्स्वयमपि संहियमाण-

टी०—सामर्थ्ये बुद्धिभेदवैयर्थ्यमसामर्थ्ये सुतरामित्यत आह—“केवलस्य”

इति, वेत्रवीजस्य स्वरूपेणासमर्थस्य दावदहनसापेक्षतया कदली-
काण्डजननवद् बुद्धिभेदसहितस्य चित्प्रकाशस्य तन्निवर्त्तकत्वमवि-
रुद्धमित्यर्थः । अविद्यारूपस्य कथमविद्यानिवर्त्तकत्वमित्यत आह—

“ नच ” इति, यथा नैयायिकादिमतेऽन्त्यशब्दस्योपान्त्यं प्रति
तद्वन्वससहकृतस्य च स्वात्मानं प्रति निवर्त्तकत्वं विजातीयस्य चो-
त्तरसंयोगस्य कर्मनिवर्त्तकत्वं कारणविभागस्य च कार्यद्रव्यनिवर्त्त-
कत्वं तथात्रापीत्यर्थः ।

प्रस्तुतोपयोगितया सजातीयेन स्वेन च विरोधे निदर्शनमाह—
“ यथा ” इति, । निदर्शने यद्यपि रजसो जलाद्वियोग
एष न पुनरुपसंहारो रजःपदलब्धाधोदेशे विद्यमानत्वात्तथापि र-
जसो जलाद्वियोगवदज्ञानस्य चिदात्मना वियोगे सत्याभयान्तरे स-
त्त्वाभावेन निवृत्तिरेवेत्यभिप्रेत्याभिहितमिति मन्तव्यम्, ।

मू०—मनाविलं पाथः कुरुते तद्, एतेन निखिलाविद्यानि-
र्वर्तकान्तःकरणपरिणतेः कुतो निवृत्तिर्, अनिवृत्तौ वा
निर्मोक्षः निखिलाविद्यातत्कार्यनिवृत्तिरूपत्वान्मोक्षस्य,
निवर्तकान्तराभ्युपगमे चानवस्थापात इत्यपि परास्तं,
तस्याः स्वपरविरोधितोपपादनात्, स्वाश्रयनिवृत्त्या च
तन्निवृत्त्युपपत्तेः, यथा खलु वेण्वाश्रयोग्निर्वेणुं वि-
नाशयन् स्वयमप्याश्रयाभावाद्दिनश्यति, एवमियमैका-
त्म्यविद्याप्यशेषप्रमात्रादिभेदनिवर्तका निराश्रया सती
शाम्यतीति साम्प्रतम्, ।

तदुन्नीतया नीत्या नाविद्यायाश्चित्प्रकाशाश्रयतावि-
रोधः, नापि तदाश्रयत्वे तस्या अनिवृत्तिः, नच तन्नि-
वर्तकस्य निवर्तकान्तरं चिन्तनीयमित्यशेषमतिसुन्दरम्,

टी०—भावानां स्वपरविरोधित्वनिरूपणेन शङ्कान्तरमपि पराकृतमि-
त्याह—“ एतेन ” इति, । माभून्निवृत्तिरित्यत्राह—“ अनि-
वृत्ताविद्यस्य ” इति, । तदेव कथमित्यत आह—“ निखिल ”
इति, । उपादाननिवृत्ताबुपादेयनिवृत्तिरयत्नसिद्धेति परिहारान्तर-
माह—“ स्वाश्रये ” इति, । यद्यपि वेणुर्न बह्वेवपादानं तथा-
प्याश्रयनिवृत्त्यांश्रयतस्य निवृत्तिरस्त्येवेति भावः, दार्ष्टान्तिकमाह—
“ एवम् ” इति, । परमप्रकृतमवातरप्रकृतं च भूषोपसंह-
रति—“ तदुन्नीतया ” इति, ।

मू०—यदपि जीवानामविद्याश्रयत्वानुपपत्तिरिति प्रपञ्चितं तदिष्टमेव चेष्टितमस्माकामयुष्मतेति परितोषमेव भजामहे, वयं हि ब्रह्मतत्त्वमेवैकमविद्याधिकरणमभ्युपगच्छामः, प्रतिषिद्धश्च पक्षेऽस्मिन्प्रागुक्तो दोषः, ।

यत्पुनः 'सर्वज्ञस्य ब्रह्मणः कथमविद्याश्रयत्वम् अविद्यावान्सर्वज्ञ इति विप्रतिषेधाद्' इति, तत्राविद्यावत्तयैव सर्वज्ञत्वमिति ब्रूमः, सर्वं हि यो जानाति स सर्वज्ञः, तिस्रश्चात्र विधाः सम्भवन्ति—प्रमाणतो वा सर्वं जानीयाद्, भ्रान्त्या वा—स्वभावसिद्ध्या वा प्रज्ञया, न तावत्प्रामाणिको भेद इत्युक्तं, नच भ्रान्तिरनविद्यस्येत्यपि, स्व-

टी०—जीवानामविद्याश्रयत्वदूषणं मदिष्टमेव भवतीत्याह—
“ यदपि ” इति, । अविद्याया जीवानामनाश्रयत्वे तर्हि किमधिकरणमित्यत आग्र—“ वयं हि ” इति, । ननु तत्रोक्तो दोष इति, तत्राह—“ प्रतिषिद्धश्च ” इति, ।

स्ववचनविरोधं परिहति—“ यत्पुनर् ” इति, । अविद्यावत्त्वेन सर्वज्ञत्वं दिदर्शयिषुः सर्वज्ञस्य स्वरूपमाह— “ सर्वं हि ” इति, । तथापि कथमविद्यावत्त्वमित्याशङ्क्य सर्वज्ञप्रकारभेदानाह—
“ तिस्रश्च ” इति, । भ्रान्त्येति सम्भावनामात्रेण, प्रथमं दूषयति—
“ नतावद् ” इति, । प्रपञ्चस्याप्रामाणिकत्वेन प्रमाणेन तद्विषयज्ञानमनुपपन्नमित्यर्थः, द्वितीयं दूषयति—“ नच ” इति, । इ-

मू०—रूपप्रज्ञयापि नान्तरेणाविद्यामशेषार्थसङ्गतिरसङ्गत्वाद्, 'असङ्गो ह्ययं पुरुष' इति च श्रुतिः, नचान्तरेणाविद्यामस्ति संबन्ध इत्युपपादितम्, अतः सर्वज्ञताप्यविद्यावत्तामाक्षिपत्येव परमात्मनो न प्रतिक्षिपति, एवं चाविद्यावान्सर्वज्ञ इत्यसिद्ध एव विप्रतिषेधः, ।

यदपि ब्रह्मैव च स्वाविद्यायासंसरति विद्यया च विमुच्यत इति ब्रुवाणस्य न बन्धमुक्तिव्यवस्थोपपत्तिरिति, तदसत्, तस्यैव कथंचित् तदुपपत्तेः, यावदविद्यं हि

टी०—त्युक्तमिति पूर्वोक्तान्वयः, अनिर्वचनीयव्याप्तौ भ्रान्तिरविद्याङ्गमयतीतिसाधितमित्यर्थः, तृतीये पुनरविद्यावत्त्वं सिद्धमित्याह “स्वरूप” इति, कुत इत्यत आह—“असङ्गत्वाद्” इति, । तदेव कथमित्यत आह—“ असङ्गो हि ” इति, । अन्तरेणाविद्यामस्ति लोके गुणगुण्यादिसम्बन्ध इत्यत आह—“ नच ” इति, । सम्बन्धिभ्यामभेदेन दुर्निरूपतया सम्बन्धस्याविद्यामयत्वमभिहितम्—अनन्तरातीतवादे चिज्जडयोः सम्बन्धनिराकरणप्रस्ताव इत्यर्थः, फलितमाह—“ अत ” इति । अतो न स्ववचनविरोध इत्यत आह—“ एवञ्च ” इति, ।

एकजीववादेऽभिहितदोषमनुवदति—“ यदपि ” इति, । किमतात्त्विकी न सम्भवत्याहोस्वित्पारमार्थिकीति विकल्प्याद्ये दोषमाह—“ तदसद् ” इति, । प्रतिभासमानशरीरेत्यर्थः । उपपत्तिमेव स्पष्टयति—“ यावद् ” इति, । द्वितीये दोषमाह—

मू०—सर्वा अपि व्यवस्थाः स्वप्नवदुपपद्यन्ते, विनिवृत्ताविद्ये
तु ब्रह्माणे नैष्टैव काचिदपि व्यवस्था, नापि युक्तम्, न
खल्वन्तरेणाविद्यां बन्धमुक्त्यादिव्यवस्था प्रमाणतौ नि-
रूपयितुं शक्या परस्पराश्रयादित्युक्तम्, अतो याव-
दविद्यमविद्यावादिनस्तदुपपत्तिः, ।

अपरेषां तु न सा स्वरूपतोपि सिद्ध्येद्, गुरुशिष्य-
व्यवस्थापि समानयोगक्षेमैव, ।

टी०—“विनिवृत्त” इति, । अथवा प्राक्तनस्वज्ञानादनुपपत्तिरुत्त-
रकालम्, इति विकल्प्याद्ये दोषमाह—“ तदसद् ” इति, । द्वि-
तीये दोषमाह—“ विनिवृत्त ” इति, । तदुक्तं संप्रदायविद्भिर्-
चार्यवर्यैर्—‘न निरोधो न चोत्पत्तिर्न च बन्धो न च साधकः, नमुमुक्षु-
नैवै मोक्ष इत्येषा परमार्थता’ इति, युक्तिरपि तत्र नास्ति इत्याह—
“ नापि ” इति, । अयुक्तत्वमेव दर्शयति—“ नखलु ”
इति, । सिद्धे भेदे व्यवस्थासिद्धिः सिद्धा व्यवस्था तत्साधिकेति
प्रथमवादे परस्पराश्रयोभिहित इत्यर्थः, तेन मायावादिन एव व्य-
वस्थासिद्धिरित्युपसंहरति—“ अत ” इति, । पक्षान्तरे तदनु-
पपत्तिमाह—“ अपरेषांतु ” इति, । स्वरूपतः=वस्तुतः, अपि श-
ब्दादपारमार्थिका च न सिद्ध्येद् व्यवस्थानुपपत्तेर्दूषितत्वाद्, बन्धस्य
च तात्त्विकत्वे ज्ञाननिवर्त्यत्वासम्भवादतात्त्विकव्यवस्थायाश्चान-
ङ्गीकृतत्वादित्यर्थः, । बन्धमोक्षयोरुक्तं न्यायमन्यत्राप्यतिदिशति—
“ गुरुशिष्य ” इति, । उत्पन्नविद्यस्य शिष्याभावः स्वीकृत ए-

मू०—यत्तु ‘यद्युत्पन्ना विद्या कस्तदा शिष्य’ इति, न कश्चिदिति ब्रूमः, कथं तर्ह्यसावुपदिशेत्, न कथं चिदित्येवात्राप्युत्तरं, यावदविद्यमेव हि गुरुशिष्यादिव्यवस्थामिमतोपपन्ना च, ।

यत्तु यदि नोत्पन्ना विद्या कस्तदा गुरुरात्मान्तराभावाद्, नचान्तरेण गुरुं विद्योत्पत्तिर्, ‘आचार्यवान्पुरुषोवेद’ इति श्रुतेरिति, तत्राप्ययं समाधिरवधार्यताम्—अन्तरेणाप्यात्मभेदं पारमार्थिकमस्त्येव मायाविनिर्मितो गुरुशिष्यभाव इति, ।

यत्पुनरुत्पन्नविद्यस्य गुरोर्मायाऽयोगाच्छिष्यसंगत्यनुपपत्तिरिति, तदप्यसद्, गुरोरपि शिष्याविद्याविनिर्मितत्वाद् ।

टी०—वेति दूषयति—“नकश्चिद्” इति, । शिष्याभावे कथमुपदेशकियेति शङ्कते—“ कथंतर्हि ” इति, । शिष्यवदुपदेशोऽपि नास्तीति पारेहरति—“ नकथञ्चिद् ” इति, । तत्किमिदानीं व्यवस्था स्वीकृतैव स्वीकृतैवाविद्यादश्यामित्याह—“ यावद् ” इति, । गुरोरभावेन विद्यानुपपत्तिमुक्तामनूय दूषयति—“ यत्तु ” इति, । मायामयत्वेभिहितामनुपपत्तिमनूय दूषयति—“ यत्पुनर् ” इति, । गुरोरविद्याभावेऽपि तस्य शिष्याविद्याकल्पितत्वे दोषाभावादित्यर्थः, ।

मू०—यदपि 'तस्य कल्पितस्य जडत्वेन विद्यावत्तानुपपत्तौ गुरुत्वानुपपत्तिरिति, तदपि मन्दं, स्वप्नवद्विद्यावत्तयैव तत्परिकल्पनोपपत्तेः ।

यदपीदं 'तत्किमिदानीं त्वदविद्याविरचितस्त्वद्गुरु-
रिति, तत्र बाढमित्येव ब्रूमः ।

यत्तु 'मदविद्याविनिर्मितस्त्वं किं न स्याः' इति, तत्र त्वदविद्यायास्तव च मदगुरुत्वं न मदविद्याविजृम्भितत्वादिति ब्रूमः, यथा खल्वहं मदुपदेष्टारं मदविद्ययैव पश्यामि तथा मदुपदेश्यानपि भवदादीन्, अप्रामाणिकत्वादखिलभेद-
दर्शनस्याविद्यामूलताया अवश्याश्रयणीयत्वात्, ।

टी०—कल्पितस्य विद्यावत्त्वमनुपपन्नमित्युक्तमनूद्य दूषयति—
“ यदपि ” इति, । परमार्थतो विद्यावत्ताभावेऽपि कल्पनया त-
त्सम्भवाद् गुरुत्वमुपपन्नमित्यर्थः, ।

शिष्याविद्याकल्पितत्वं गुरोरनुपपन्नं शिष्यस्यापि शिष्या-
न्तरं प्रति गुरुत्वेन कल्पितत्वादित्युक्तमनूद्य दूषयति—
“ यत्तु मदविद्या ” इति, । अकल्पितस्यैकस्याविद्ययैव सकलगु-
रुशिष्यपरम्परायाः कल्पितत्वे न किञ्चिदनुपपन्नमित्यर्थः, तदेवो-
दाहरणेन — “ यथा ” इति, । कुत इत्यत आह—
“ अप्रामाणिकत्वाद् ” इति, ।

मू०—नन्वहमपीत्थं शक्तोऽप्येव वक्तुं मदगुरुं त्वां मदीयां-
 श्चशिष्यसंग्रहान्मदविद्ययैव पश्यामि प्रामाणिकत्वाभावादेव
 भेददर्शनस्येति मच्छिष्योपि मां प्रत्येवमेव ब्रूयात्तत्र कुतो
 विनिर्णय इति,

अवधार्यतामिदमवहितमनसा पितृमता मदविद्यावि-
 जृम्भित इति केनचित्परिच्छेदेन क्रोडीकृतं चैतन्यमभि-
 धीयते किं वा निर्मृष्टनिखिलभेदं, न तावत्प्रथमः पक्षः
 परिच्छेदक्रोडी कृतस्य परिच्छेदकल्पितत्वादविद्याश्रयत्वा-
 नुपपत्तेः, यद्युत्तरः पक्षः सिद्धं मे समीहितं, अहमपि
 स्वत्वेतदेव ब्रवीमि निर्मृष्टनिखिलभेदमेकमेव ब्रह्माना-
 द्यविद्याविनिर्मिततत्परिच्छेदान् पश्यन्संसरतीति,

टी०—प्रतिवादिनाप्येवं वक्तुं सुकरं तथाचाविनिरूपितः परमात्मा
 स्यादिति शङ्कते—“ नन्वहम् ” इति, ।

दूषयितुमुपक्रमते—“ अवधार्यताम् ” इति, । पितृमता-
 इत्युपहासवचनं लक्षणया शिक्षितत्वाभावद्योतनाय, परिशेषेणाक-
 ल्पितस्याविद्याश्रयत्वं दर्शयितुं विकल्पयति—“ मदविद्या ”
 इति, । केनचिद्—इति—शरीरेन्द्रियादिविशेषणेनेति यावत्, विशेषणा-
 त्तत्सम्बन्धयोः कल्पितत्वेन विशिष्टस्यापि कल्पितत्वादविद्याश्रय-
 त्वमनुपपन्नमित्यर्थः, उत्तरपक्षोऽऽङ्गीक्रियत इत्याह—“ यद्युत्तर ”
 इति । समीहितसिद्धिमेव रूपयति—“ अहमपि ” इति, ।
 ननुशरीरेन्द्रियादिविशिष्टमस्तुमच्छब्दवाच्यं तदगताविद्याकल्पि-

मू०—तादृशमेव चाकारमभिप्रेत्य मच्छब्दोऽपि मया प्रयु-
क्तो न पुनः परिच्छिन्नाकारम् ।

न चेत्परिच्छिन्नानामविद्या विद्या वा कथं तर्ह्यावयोः
परिच्छिन्नयोरन्येषां च वादिप्रतिवादिनां मदविद्याविजृ-
म्भितस्त्वं मदविद्याविजृम्भितस्त्वमिति मुहुर्मुहुः कोलाहल
इति चेत्, आवामिति, अन्ये इति च, वादिप्रतिवादिनाविति
च, परस्परकोलाहल इति च, विनाप्यविद्यां तत्तत्परिच्छे-
देषु स्वप्न इव परस्मिन्नयमात्मन्यविद्याधीन एकस्मिन्नेव प्र-
तिभासः स्वप्नदृशीव चिदात्मनीति संतोष्यम्, एवं च
सति सत्यं त्वदविद्याविनिर्मित एवाहमपीति चेदित्या-
शङ्क्यं कथं तर्हि त्वदविद्याविनिर्मितस्त्वद्गुरुरविद्या-
कल्पितस्याविद्याश्रयत्वानङ्गीकारादिति चोपालम्भः, तथा

टी०—तत्त्वे कथं शुद्धचैतन्यनिष्ठाविद्याकल्पितत्वमित्यत आह—“तादृ-
शमेव ” इति । अहं ब्रह्मास्मीतिवत्परिशोधितत्वम्पदार्थविषयोऽयं
मच्छब्द इत्यर्थः ।

कथकव्यवहारान्यथानुपपत्त्या परिच्छिन्नस्याविद्याश्रयत्वमिति
शङ्कते—“ न च ” इति । परिच्छिन्नेष्वविद्यामन्तरेण व्यवहारस्य
स्वप्नवदुपपत्तेर्मेवमिति परिहरति—“ आवाम् ” इति ।
अविद्याया विशुद्धचैतन्यगतत्वप्रतिपादनात् पूर्वपक्षेऽभिहितशङ्को-
पालम्भपरम्पराऽऽस्थाने सम्भ्रम इत्याह—“ एवञ्च ” इति ।

मू०—चाहं मदगुरुश्च सर्वेऽपि त्वदविद्याविनिर्मितास्त्वं पुनः
परमात्मेति चेदिति शङ्कान्तरं, तत्किमिदानीं मच्छिष्याय
मयाप्येवमेवोपदेष्टव्यमित्युपालम्भान्तरम्, अद्वेति चेत्कथं
तर्हि तदविद्याविनिर्मितोऽहं परमात्मा, सन्ति च मच्छिष्या-
स्तेभ्यश्च मयौपदेष्टव्यं मच्छिष्योऽपि चेदुपदिशेदन्यस्मै
सोऽपि यावदुपदेशमेव परमात्मेति सुनिरूपितः परमा-
त्मेति साशङ्कमुपलम्भान्तरं निखिलमप्येतदाकाशविभ्रा-
न्तमित्युपहसन्ति पण्डिताः ।

परिच्छिन्नाविद्यानिबन्धने हि परिच्छेदान्तरपरिकल्पिते
प्रसज्येतासौ विधूताखिलपरिच्छेदस्य तु
चिदात्मनो मायाविनिर्मितः परिच्छेदप्रपञ्च इत्युक्ते
कुतोऽस्याः प्रसङ्गः ।

एवञ्च यदपि मतं स्वात्मानमेव परिकल्पितभेदं
गुरुः शास्तीत्यनुभाष्य तदप्यसंगतं गुरुर्हि स्वात्मनो
मुक्तिं निश्चिन्वच्छिष्याणां स्वात्मनः परमार्थतो भेदाभा-

टी०—उपहासमात्रेण कथं तन्निराकरणमित्यत आह—“परिच्छिन्न”
इति । कथं तर्हि तदभ्युपगम इति, तत्राह—“ विधूत ” इति ।

स्वात्मानमेव कल्पितभेदं गुरुः शास्तीति पक्षे तत्रोपदेशाभावे त-
त्सर्वेष्वेव तत्प्रकारभेदमुक्तमनूद्य दूषयति—“ एवञ्च ” इति ।

उत्पन्नविद्यस्योपदेशानङ्गीकारादनुक्तोपालम्भोऽयमित्यर्थः, । कथं

मू०—यं कस्मात्तेभ्य उपदिशेत्कस्माच्चोपदिशन्नपि मन्मु-
क्त्यैव भवतोऽपि मुक्तौ न यत्नान्तरमाचरणीयमिति नोप-
दिशतीत्यपि यदिदं दूषणमभ्यधायि तदप्यस्थाने भ्रान्तं,
न हि वयं परमार्थत उत्पन्नविद्यां मुक्तश्च गुरुः स्वात्म-
नः कल्पितभेदं शिष्यं शास्तीति ब्रूमो येनायं पर्यनुयोगः,
किन्तु विधूताखिलभेदमेकमेव चैतन्यमनाद्यविद्याविनि-
र्मितगुरुशिष्यविभागं काल्पनिकगुरुपरिच्छेदजनितविद्या-
विनिवर्त्यनिःशेषाविद्यं मुच्यत इति, न च कल्पितं गुरुं
प्रति कश्चन पर्यनुयोगो युक्तः, कस्मादयमित्थं कुरुते
कस्माच्च नेति माहेन्द्रजालनिर्मितगुरुविशेषवत्तस्याव-
स्तुत्वेनाखिलपर्यनुयोगायोग्यत्वात्, ।

यश्चायं पर्यनुयोगः किमनादौ प्रपञ्चपरम्परायामा-
सीत् कस्यचिन्मुक्तिर्नो वेति निरूपणीयं, यद्याद्यः कल्पः
कथमधुना नः संसारदर्शनमात्मान्तरासम्भवात्, ।

टी०—तर्हि तदभ्युपगम इति तत्राह—“ किन्तु ” इति, । काल्प-
निको यो गुरुलक्षणः परिच्छेदस्तज्जनिता या विद्या तथा विनिवर्त्ये-
निःशेषाऽविद्या यस्मिन्ब्रह्माणं तत्तथोक्तं तथापि कल्पितो गुरुर्मन्मु-
क्त्यैव भवन्तोऽपि मुक्ता इति कस्मान्नोपदिशेदित्यत आह—
“ नच ” इति, । कुतो न युक्त इत्यत आह—“ माहेन्द्र ” इति ।

प्रागितो मुक्तिसत्त्वे संसाराभावोऽसत्त्वे च विद्याऽनुपपत्तौ त-
दभाव इत्युक्तमनूद्योत्तरपक्षाङ्गीकारेण परिहरति—“ यश्च ” इति ।

मू०—यद्युत्तरः कथं तर्हि भविष्यतीत्यप्याशेति, तत्रोत्तर-
पक्षमेवाङ्गीकुर्मो न प्राच्यं, तेन नाद्यतनसंसारोपल-
म्भानुपपत्तिः, परेषामेव तु तदनुपपत्तिः, तथा ह्येकैकस्मि-
न्कल्प एकैकमुक्तावप्यतीतकल्पानन्त्यादनन्तानामप्या-
त्मनां क्रमेणातीतकल्पेष्वेव मुक्त्युपपत्तेः साम्प्रतं संसा-
रोपलम्भो न स्यात्, न च वाच्यमात्मानो यावन्तो न
सन्ति तावन्तः कल्पा अतीता इति, । तथा सत्यतीत-
कल्पानामियत्तावधारणासम्भवेन संसारसादिताप्रसङ्गा-
त्सकलजीवानां, तथा च प्राचीनभवोपार्जितपुण्यापुण्य-
शून्यानामप्याकस्मिकसंसारसम्भवे मुक्तानामपि पुनस्त-
त्सम्भवादपुनरावृत्तिश्रुतिः पीड्यते तस्मादेकैकमाषाऽपचये
निखिलमाषराश्यऽपचयवदेकैकपुरुषमुक्तावतीतानन्तक-
ल्पेष्वखिलपुरुषमुक्तेरद्यतनः संसारो न कस्यचित् स्यात् ।

—

टी०—संसारोपलम्भाभावं परमते च दर्शयति—“ परेषाम् ”
इति, । कुत इत्यत आह—“ तथा हि ” इति, ।

आत्माऽसमानकल्पानामतीतत्वादप्रसङ्गोऽयमित्यत आह—“न च”
इति, अत्र हेतुमाह—“ तथा सति ” इति, सादित्ये दोषमाह—
“तथा च” इति, उदाहरणमुपदर्शयन्कलितमाह—“तस्मात्” इति

मू०—अथापि स्यान्नापरिमितानामन्तन्यूनान्तिरेकाः सम्भवन्ति जीवाश्चापरिमितास्तस्मान्न दोषः कश्चित्, यथोक्तम् ।

अत एव च विद्वत्सु मुच्यमानेषु सन्ततम् ।

ब्रह्माण्डलोकजीवानामनन्तत्वादशून्यता ॥ इति ।

अन्तन्यूनान्तिरिक्तत्वे युज्यते परिमाणवत्, ।

वस्तुन्यपरिमेये तु नूनं तेषामसम्भवः ॥ इति,

तदप्यलिकं पुरुषाणामपरिमेयतायाः साधकाभावाद्वाधकसद्भावाच्च, तथा हि न तावदज्ञातसंख्यत्वमपरिमे-

टी०—आत्मनामपरिमितत्वेनोक्तदूषणानवकाश इति शङ्कने—“अथापि” इति, अन्तः—परिसमाप्तिः, संख्याऽपचयप्रचयाभ्यां, न्यूनान्तिरेकौ प्रसिद्धौ । भवतु तथापि जीवानां किमायातमित्यत आह—“जीवाश्च” इति, ।

उक्तेऽर्थे वार्तिकमुदाहरति—“यथोक्तम्” इति, अत एव परिमितत्वं नेति यावत् कुतस्तर्हि शून्यतेत्यत आह—“अतः” इति, अन्तश्च न्यूनत्वं चातिरिक्तत्वं चेति द्वन्द्वैकवद्भावे नपुंसकत्वं, पुरुषाणां तथात्वे शून्यता युज्येत परिमाणवत्परितो मानं यस्य वस्तुनस्तथा परिमितवस्तुवदित्यर्थः । अथवा परिमाणवत्परिमाणयुक्तं वस्तु अन्तन्यूनान्तिरेकपक्षेषु तत्सम्भवतीत्यर्थः, प्रस्तुतेषु तथा किं न स्यादित्यत आह—“वस्तुनि” इति, तेषाम्—अन्तन्यूनान्तिरिक्तानामिति यावत्, ।

अपरिमितत्वमसिद्ध्या दूषयति—“तदपि” इति, साधकाभावं दर्शयितुमुपक्रमते—“तथा हि” इति, नन्वज्ञातसंख्यत्वमेव तत्साधकमित्याशङ्क्य तर्हि पुरुषविशेषस्योत सर्वेषामिति विकल्प्याद्यं दर्शयति—“न तावत्” इति, द्वितीयं दूषयति—

मू०—यत्त्वसाधकं कस्यचिदज्ञातसंख्यत्वं चेत्साधनं माषा-
दिराशिभिरनैकान्तः, सर्वेषामज्ञातसंख्यत्वं तु सन्दिग्धं,
बाधकं च नाना परिमिता आत्मानो भिन्नत्वादेकप्राङ्ग-
णपरिनिष्ठितमाषवदिति, न चातीतकल्पैर्व्यभिचारः, तेषां
तद्भेदस्य तदानन्त्यस्य च सर्वस्याप्यप्रामाणिकत्वेनावि-
चारितरमणीयत्वात्, वास्तवपरिमेयतानिराकरणसाधन-
स्य व्यभिचारताऽनुपपत्तेः ।

यत्पुनरुत्तरस्मिन्कल्पे दूषणम् अतीतानन्तकल्पेषु न
चेत्कस्य चिन्मुक्तिर्विद्या चोदपादि कथं तर्हि भवि-

टी०—“सर्वेषाम्” इति, सन्दिग्धमित्यसर्वज्ञेन ज्ञातुमशक्यत्वाद्-
सिद्धतैवेति भावः । इदानीं बाधकमाह—“ बाधकं च ” इति, ।
अतीतकल्पानां भिन्नत्वेऽपि परिमितत्वाभावादनैकान्तिकतेत्याशङ्क्य
परिहरति—“ न च ” इति, पारमार्थिकापरिमितत्वाभावस्य सा-
धनात्कल्पानां च प्रपञ्चान्तर्गत्वेनालीकतयाऽपारमार्थिकाऽपरिमितत्वा-
भावान्न सव्यभिचारता तथापि ब्रह्मणि व्यभिचारस्तस्यापि प्रपञ्च-
भिन्नत्वादिति न वाच्यं सति धर्मिण्यबाधितभेदवत्त्वस्य विवक्षित-
त्वात्सति ब्रह्मणि यत्र त्वस्येति श्रुत्यैव भेदस्य बाधितत्वेन हेतोस्तत्रावृ-
त्तेरिति भावः ।

इतः प्राङ् मुक्तिविद्ययोगभावे तयोः संप्रति का सम्भावनेति चो-
द्यमनूद्य दूषयति—“ यत्पुनः ” इति ब्रह्मविदामोति परमित्या-
दिश्रुत्या ज्ञानमोक्षयोरविद्याभावनियतकालतयाऽभिधानात् संप्रति च
संसारदर्शनेन प्रागभावेऽपि शास्त्रप्रामाण्यादेव तयोर्भविष्यत्कालस-
द्भावनियमः अन्यथा श्रुतेरप्रामाण्य प्रसङ्गादिति भावः ।

मू०—यतीत्यप्याशेति तत्र मोक्षशास्त्रप्रामाण्योदेवेति परि-
तोष्टव्यं, यत्तु गुरुसंप्रदायाभावान्नोत्पत्स्यत एव विद्येति,
तदप्यसत्, कल्पनिकगुरुसंप्रदायद्वारत एव तदुपपत्तेः
यथा च कल्पितोऽपि गुरुस्तथोपपादितमेवाधस्तात्, एवं
चैकस्यैव बन्धमोक्षयोर्नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टेत्यादिकाः श्रुतय
उपपन्नार्थाः, व्यवस्थाश्रुतयस्तु गवां सत्तासनश्रुतिवत्कथं-

टी०—गुरुसंप्रदायाभावेन विद्याभावनिश्चयमनूद्य दूषयति—“यत्तु-
गुर्वि” इति, कल्पितस्य गुरोर्विद्यावत्त्वमनुपपन्नमित्यत आह—
“यथाच” इति, विद्यावत्त्वेन कल्पितत्वस्याभिहितत्वादविरोध
इत्यर्थः, ।

युक्तिभिरनुग्राह्यां श्रुतिमाह—“एवं च” इति, न चान्तर्यामि-
ब्राह्मणे नियन्तुरेवातः शब्देन परामर्शान्नियन्त्रन्तरप्रतिषेधार्थमेव त-
द्वचनमिति सांप्रतं श्रुतिनः परीक्षकसंगत्या वा नियन्त्रन्तरस्याप्र-
सङ्गेनाप्रसक्तप्रतिषेधप्रसङ्गात्, अन्योऽतोऽस्ति निन्तेतिविशेषस्याश्र-
वणाच्चेति भावः, ।

‘तद्योयो देवानां प्रत्यबुद्ध्यत स एव तदभवत्तर्थाणीं, इन्द्रो दे-
वानामभिप्रवब्राज विरोचनेऽसुराणां, तथा ‘तत्पदयन्नुषिर्वामदेवः
प्रतिपेदे, तस्मै मृदितकषायाय तमसः पारं दर्शयति भगवान्सनत्कु-
मारः, इत्यादिश्रुतिभिरात्मभेदबन्धमोक्षव्यवस्थाप्रतिपादनादभिहितव-
नस्य संकोच - परिहरति—“व्यवस्थाश्रुतय” इति,
यथा गवामयनेन यन्तीतिविहितसत्रयागस्य गावो वै सत्रमासत इति
वाक्यशेषे श्रूयमाणं गवां सत्तासनमर्थवादतयैवावतिष्ठते गवां कर्मान-
धिकारादेवमहं ब्रह्मास्मीति ज्ञानादात्मभावप्रतिपादकवाक्यस्य सन्नि-
धौ श्रूयमाणानि भेदप्रतिपादकवाक्यानि —————

मू०—चिदर्थवादभावेनान्यपरा व्याख्येयाः, तदेवं ब्रह्मैव स्वा-
विद्यया संसरति, विद्यया च विमुच्यते इति ब्रह्माश्रयैवा-
विद्या न पुनर्जीवाश्रयेत्यनाविलमशेषम् ।

“अविद्यास्तमयो मोक्ष इति तावत्समर्थितम्, ।

तेन मोक्षाभ्युपायत्वं विद्याया न तु कर्मणाम्” ॥

यतश्चाविद्यास्तमयो मोक्षस्तेन कर्मणा मोक्ष
इत्यपि परास्तं, विद्यैव ह्यविद्याव्यावृत्तिहेतुः, न
खलु शुक्तिशकलादिषु समुत्पन्नस्तत्त्वसाक्षात्कारो
न निवर्त्तयत्यविद्यां निवर्त्तयन्वा सहकारि-

टी०—तिष्ठन्ते अन्यथैकमेवाद्वितीयमिति सकलभेदनिषेधकाद्वितीय-
श्रुतिविरोधादिति भावः ।

वादार्यमुपसंहरति—“ तदेवम् ” इति, वृत्तकथनपूर्वकमु-
त्तरवादं प्रस्तौति—“ अविद्या ” इति, येन कारणेनाविद्याव्यावृ-
त्तिरेव मोक्षः तेन विद्याया एव तत्साधनत्वं न कर्मणां, लोके तत्त्व-
ज्ञानस्याप्यविद्यानिवर्त्तने कर्मानपेक्षत्वादिति भावः ।

श्लोकस्योत्तरार्द्धं व्याचष्टे—“ यतश्च ” इति, कथमित्यन्त
आह—“ विद्यैव हि ” इति तदेव कथमित्याशङ्क्य लोके तथा दृष्ट-
त्वादित्याह—“ न खलु ” इति, केवलं धर्मव्युदासाय—“ सा-
क्षात् ” इति, साक्षात्कार एव निकटोपसर्पणादिहेतोर्निवर्त्तकत्वमि-
त्यत आह—“ निवर्त्तयन्वा ” इति, निकटोपसर्पणादेः साक्षा-
त्कारजनकतयाऽन्यथासिद्धत्वादिति भावः ।

मू०—किञ्चिदपेक्षते । न चान्तरेण तत्त्वसाक्षात्कारं जातु कर्मणा तन्निवृत्तिः । एवं लोकानुसारतो ब्रह्मसाक्षात्कार एव तदविद्याव्यावृत्तिहेतुरिति सांप्रतम् ।

अपि च श्रुतिस्मृतिभ्यां कर्मणां मोक्षकारणत्वाभावः ।
तथा हि—

तमेव विदित्वा ऽति मृत्युमेति नान्यः पन्था विद्य-
तेऽयनाय । न कर्मणा न प्रजया धनेन । एतावदरे ख-
ल्वमृतत्वम् । इति श्रुतयः ।

स्मृतयश्च—

“यज्ञेन देवानामोति वैराजं तपसा पुनः ।

संन्यासाद्ब्रह्मणः स्थानं वैराग्यात्प्रकृतौ लयः” ॥

टी०—मास्तु तर्हि साक्षात्कारस्य तन्निवर्त्तकत्वमित्यत आह—“न चा-
न्तरेण” इति, निकटोपसर्पणादिभावेऽप्यनुत्पन्नसाक्षात्कारस्य भ्र-
मानुवृत्तेस्तत्त्वसाक्षात्कारस्य तन्निवर्त्तकत्वादेव श्रुतिस्मृतिष्वङ्गीकरणी-
यमित्यर्थः । भवतु लोके, तथापि ब्रह्मसाक्षात्कारस्य किमायातमित्या-
शङ्क्य साक्षात्कारत्वहेतुना शुक्तिकादिसाक्षात्कारवदन्यनिरपेक्षतया
ऽविद्यानिवर्त्तकत्वानुमानादिति परिहरति—“ एवम् ” इति ।

न केवलमनुमानादेव, श्रुतिस्मृतिषु कर्मणो मोक्षसाधनत्वनिराक-
रणादपीत्याह—“अपि च” इति, एवकारनिवर्त्यमाह—“नान्य”
इति, मैत्रेयीब्राह्मणे विज्ञानात्मस्वरूपज्ञानमभिधाय एतावदमृतत्वसा-
धनमित्यभिधानात् कर्मणां मोक्षसाधनत्वाभाव इत्यर्थः । स्मृतीराह—
“ स्मृतयश्च ” इति, तपसा कृच्छ्रचान्द्रायणादिना, वैराजं पदं हि-
रण्यगर्भपदमिति यावत् । संन्यासात्संन्यासाश्रमग्रहणाद्ब्रह्मणः स्थानं
सत्यलोकप्राप्तिः, वैराग्यादिहामुत्रफलभोगविरागात्प्रकृतौ लयः प्रकृत्य-
भिमानिनी (मानि)देवताप्राप्तिः । एवं कर्मणामितरफलसाधनत्वमभि-

मू०—“ज्ञानादेव च कैवल्यं प्राप्यते येन मुच्यते ।

कर्मणा बध्यते जन्तुर्विद्यया च विमुच्यते ॥

इति कर्मणां मोक्षसाधनतां व्यावर्त्तयन्ति ।

स्यादेतत्, केवलकर्मणां मोक्षसाधनताव्यावृत्तिपराण्यु-

दाहनानि वाक्यानि । ज्ञानसमुच्चितानान्तूपपद्यत एव

कर्मणां मोक्षसाधनभावः, तथा च स्पष्टमीशावास्ये ज्ञा-

नसहितस्य कर्मणो मोक्षकारणभावोऽवगम्यते, तत् हि

अन्धं तमः प्रविशन्ति येऽविद्यामुपासते ।

ततो भूय इव ते तमो य उ विद्यायां रताः ॥

इत्येकैकनिन्दां प्रक्रम्य—

विद्यां चाविद्यां च यस्तद्वेदोभयं सह ।

अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते ॥

टी०—धाय मोक्षस्य ज्ञानैकसाधनतामाह—“ज्ञानादेव” इति, विद्या-

या मोक्षसाधनत्वं कर्मणां तदभावं दर्शयति—“कर्मणा ” इति ।

प्रतिषेधवचनानि केवलकर्मविषयाणीति शङ्कते—“स्यादेतत् ”

इति, तथापि भवतः का लाभ इत्यत आह—“ज्ञानसमुच्चितानाम्”

इति, ज्ञानसमुच्चितानां साधनत्वे किं प्रमाणमित्यत आह—“तथा च”

इति, तदेव दर्शयति—“ तत् ” इति, अविद्यामाविद्याकार्ये क-

र्मोद्यमस्ते अनुनिष्ठन्तीति । वाक्यस्य तात्पर्यमाह—“ एकैकेति ”

पूर्वाद्धेन कर्मणां ज्ञानस्य चोत्तराद्धेन निन्देत्यर्थः । ननु तत्त्वज्ञा-

मू०—इति विद्याकर्मणोरुभयोरपि कार्यभेदेनापवर्गोपयोगः प्रतीयते ।

अयं भावः, संसारनिवृत्तिर्ब्रह्मप्राप्तिश्च मोक्षः, तत्र मृत्युपदवेदनीयकर्मक्षयद्वारेण संसारनिवृत्तौ विद्येतरत्वे-
नाविद्यामूलत्वेन वा ऽविद्याशब्दवाच्यानां कर्मणाभुपयो-
गः, ब्रह्म त्वात्मतया

कण्ठगतचामीकरवत् न तत्राविद्यानिवृत्तेरधिकं कर्मका-
र्यमस्तीत्यविद्यानिवृत्तौ विद्याया उपयोगः । तदिदमुक्तं
‘विद्ययाऽमृतमश्नुत’ इति ।

टी०—नकर्मणांभिन्नमेव कार्यं निर्दिष्टमिति तत्राह—“कार्यभेदेन” इति ।

ननु विद्ययाऽमृतमश्नुत इति ज्ञानस्यैवापवर्गोपयोगप्रतीतेन कर्म-
शान्त्युपयोग इत्याशङ्क्याभिप्रायमाह—“ अयं भावः ” इति, अ-
शब्देनोभयोरप्युपयोगं दर्शयितुमंशद्वयघटितमोक्षस्वरूपमाह—
“ संसारः ” इति, नन्वऽविद्यया मृत्युनरणमेव प्रतीयते न कर्मणा
संसारनिवृत्तिरिति तत्राह—“ तत्र ” इति, मृत्युमाघनत्वात् मृत्यु-
पदवेदनीयं कर्म तद्द्वारेणेति यावत्, तथाऽप्यविद्याशब्देन कथं कमा-
भिधीयत इत्यत आह—“ विद्येतरत्वेन ” इति, ब्रह्मप्राप्ताव्या-
कर्मणांमवोपयोगः किं न स्यादित्यत आह—“ ब्रह्म तु ” इति,
नित्यप्राप्तत्वे सर्वेषामेव मुक्तिरित्यत आह—“ अविद्याः ” इति,
मात्रपदेन कर्मकार्यं व्यावर्त्तयति, तथाऽपि कर्मणामनुपयोगः कथमेति
तत्राह—“ न तत्र ” इति, कर्मकार्यमुत्पत्त्यादि चतुर्निधम् । उक्तं ऽर्थं
श्रुतिमवतारयति—“ तदिदम् ” इति ।

देवताविज्ञानस्य कर्मणां समुच्चयप्रतिपादकमिदं वचनमिति भा-

मू०—यत्तु परेषां व्याख्यानं देवताज्ञानमिह विद्याशब्देन विवक्षितम्, तस्य कर्मणा समुच्चयोऽनेन कथ्यत इति, तत्प्रक्रमाननुगुणत्वादयुक्तम्, ईशावास्ये परमात्मन एव प्रक्रान्तत्वात् । तथा—सत्येन लभ्यस्तपसा ह्येष आत्मा सम्यग् ज्ञानेन ब्रह्मचर्येण नित्यमिति तेनैति ब्रह्मवित्पुण्यकृदिति च स्पष्टः समुच्चयप्रतिभासः ।

तथाच भगवता 'तस्मात्सर्वेषु कालेषु मामनुस्मर युध्य च' इत्यादि स्पष्टम् । अभिहितं च श्रीपराशरेण—
'तत्प्राप्तिहेतुर्ज्ञानं च कर्म चोक्तं महामुने । इति,
दक्षेणापि—

यथान्नं मधुसंयुक्तं मधु चान्नेन संयुतम् ।

एवं तपश्च विद्या च संयुक्तं भेषजं महत् ॥ इति,
मनुनाऽप्युक्तं—

टी०—एकार्थं वचनमनूद्य दूषयति पूर्ववादी—“यत्तु” इति, अननुगुणत्वमेव दर्शयति—“ईशावास्य” इति, समुच्चयप्रतिपादकानि वाक्यान्तराण्युदाहरति—“तथा” इति, सत्यतपोब्रह्मचर्याणां ज्ञानेन समुच्चयः प्रतीयत इत्यर्थः । एष पन्था ब्रह्मणा सह जनक इत्युपक्रम्य तेनैति ब्रह्मवित्पुण्यकृदिति ब्रह्मवित्पुण्यकृतोः समुच्चयः प्रतीयत इत्याह—“तेन” इति, भगवद्गीतामुदाहरति—
“तथा च” इति, क्षत्रस्य युद्धकर्मणो मामनुस्मरेत्यभिहितज्ञानेन समुच्चयः प्रतीयत इत्यर्थः । एवं समुच्चयस्य वचनेन प्रतिपादितत्वात्कर्मप्रतिषेधवचनानि केवलकर्मविषयाणीत्युपसंहरति—
“तस्मात्” इति ।

मू०—तपो विद्या च विप्रस्य निःश्रेयसकरं परम् । इति ।
तस्माद्वाचनिकसमुच्चयानुसारेण कर्मप्रतिषेधवचनानां
केवलकर्मविषयतेति साम्प्रतम् ।

कस्मात्पुनः समुच्चयवचनानां पारम्पर्यसमुच्चयार्थत्वं
लाङ्गलभोजनयोरिव तृप्तौ न गृह्यते, मोक्षस्य ज्ञानं साध-
नं, कर्माणि तु पापापाकरणद्वारेण ज्ञानसाधनानीति ।

यदपि किञ्चित्केवलकर्मणो मोक्षकारणतावचनं, त-
देतदपि लाङ्गलेन वयं जीवाम इतिवत्पारम्पर्येणान्वयं
लक्षयतीति ।

निषेधस्य प्राप्तिसापेक्षतया दुर्बलत्वादिति चेत्, मैवम्,

टी०—उक्तवचनानां पारम्पर्यसमुच्चयतयाऽप्युपपत्तौ न तुल्यवत्त्वसमुच्चय
इत्यभिप्रेत्य पूर्ववादिमतं दूषयति सिद्धान्ती—“कस्मात् ” इति,
लाङ्गलं सस्यनिष्पत्तिद्वारा भोजनसाधनं, भोजनं पुनः साक्षात्तृप्तिसा-
धनमित्यर्थः । प्रकृते समुच्चयप्रकारमाह—“मोक्षस्य ” इति,

कथं तर्हि कर्मणैव संसिद्धिमित्यादि केवलस्य कर्मणो मोक्षसाध-
नत्ववचनमिति तत्राह—“यदपि ” इति, परम्परया समुच्चयप्र-
तिपादकवचनविरोधादन्धन्तमो न कर्मणेत्यादिकेवलकर्मनिषेधवचन-
विरोधाच्च तदपि पारम्पर्येण मोक्षान्वयं लक्षयतीति भावः ।

प्राप्तिपूर्वकत्वात्प्रतिषेधस्य प्रत्यक्षाद्यविषयतया च केवलकर्मणः
शास्त्रेणैव मोक्षसाधनत्वप्राप्तेरुपजीव्यविरोधात्तन्निषेधो दुर्बल इति
केवलकर्मवादी शङ्कते—“निषेधस्य ” इति, प्रतिबन्दीग्रहणेन
परिहरति सिद्धान्ती—“मैवम् ” इति, अतिरात्रे षोडशिनं गृह्या-

मू०—षोडशिग्रहणप्रतिषेधस्याप्यतुल्यबलत्वेन विकल्पानु-
पपत्तिप्रसङ्गात् ।

स्यान्मतं, मोक्षसाधनत्वेन प्राप्तस्य साधनसाधनत्व-
ग्रहणे प्राप्तान्वयबाधो भवन्मते, निषेधस्य त्वस्मन्मते के-
वलकर्मविषयत्वे सङ्कोचमात्रं नान्वयबाधः, तस्मात्तदेव
युक्तमिति ।

सत्यमेवम्, तथाऽप्यन्वयबाध एवात्र युक्तः, शास्त्रेणैव
तथा व्यवस्थाया दर्शितत्वात् । तथाहि—विविदिषन्ति यज्ञे-
नेति वेदने यज्ञादीनां विनियोगः श्रूयते । स्मृतौ च—

—

टी०—तीति शास्त्रेणैव षोडशिग्रहणस्य प्राप्तेर्नातिरात्रे षोडशिनमि-
निनिषेधस्य तत्सापेक्षत्वेन दुर्बलतया षोडशिग्रहणाग्रहणयोर्विकल्पो
न स्यादित्यर्थः ।

अभिहितवचनैः कर्मणां ज्ञानेन सह मोक्षसाधनत्वप्रतीतेः
परस्परकल्पनायां श्रुतान्वयबाधप्रसङ्गात्कल्पनमयुक्तमिति समुच्च-
यवादी शङ्कुते—“ स्यान्मतम् ” इति, ननु ज्ञानसमुच्चितानां
कर्मणां मोक्षसाधनताङ्गीकाराद्भवन्मतेऽपि न कर्मणेत्यादिनिषेधो
निर्विषयः स्यादित्याशङ्क्याह समुच्चयवादी—“ निषेधस्य तु ”
इति । अभिहितवचनं समुच्चितानां कर्मणां मोक्षसाधनत्वं न प्राप्तेषे-
धति किन्तु केवलानाम, तेन केवलकर्मविषयनिषेधस्य सङ्कोचमात्र-
मस्मन्मते न श्रुतापवर्गान्वयबाध इत्यर्थः ।

पारस्पर्यवचनबलादन्वयबाध एव स्वीकरणीय इति परिहरति
सिद्धान्ती—“ सत्यम् ” इति, यज्ञेनेत्यादि तृतीयेष्यमाणाज्ञानं
प्रति यज्ञादीनां करणभावावगमात् साक्षादपवर्गसाधनत्वमित्यर्थः ।
पारस्पर्ये स्मृतिरपि प्रमाणमित्याह—“ स्मृतौ च ” इति, आ-

मू०— धर्मात्सुखं च ज्ञानं च ज्ञानान्मोक्षोऽधिगम्यते ।

कायेन मनसा बुद्ध्या केवलैरिन्द्रियैरपि ।

योगिनः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वाऽऽत्मशुद्धये ॥

ब्रह्मण्याधाय कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा करोति यः ।

लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥

इति साधनभाव एव कर्मणामवसितः ।

केवलकर्मणां चाभ्युच्चयोऽयं मोक्षकारणताऽभावे, न हि साक्षात्साधनं कर्म साधनसाधनभावे विनियोक्तुमुचितम्, 'अक्के चेन्मधु विन्देत किमर्थं पर्वतं व्रजेत्' इति न्यायात् । तस्माद्यथाशास्त्रमेव व्यवस्था युक्तेति सिद्धम् ।

अत्राह—सत्यं व्यवधानेन संबन्धः कर्मणामपवर्गे, किन्तु व्यवधानं कर्मणांपकारः, न तदुत्पत्तिः, दूरत एव तत्साधनत्वसंबन्धः । कुत एतत्, केवलविद्यानिन्दाऽनुपपत्तेरिति

टी०—त्मशुद्धये लिप्यते न स पापेनेति सत्त्वशुद्धिद्वारेण कर्मणां ज्ञानसाधनत्वमवस्थीयत इत्यर्थः, न केवलकर्मानुषेध एव केवलकर्मणां मोक्षसाधनत्वाभावे मानं किन्तु साधनसाधनत्वप्रतिपादकवचनमपीत्याह—“ केवल ” इति, कथामत्यत आह—“ न हि ” इति, व्यवधानेन कर्मणामुपकारकत्वेऽपि ज्ञानलक्षणकरणोपकारकत्वमेव नतु करणनिर्वर्त्तकत्वमिति समुच्चयवादिमतमुत्थापयति—“ अत्राह ” इति ।

माभूत्करणनिर्वर्त्तकत्वं ज्ञानसाधनान्तःकरणशुद्ध्यादिहेतुत्वमेव किं न स्यात् तथाच संस्कारत्वपक्षानुप्रवेश इत्यत आह—“ दूरत एव ” इति, आकाङ्क्षापूर्वकं हेतुमाह—“ कुत ” इति, निन्दांमेव

मू०—ब्रूमः, ततो भूय इवेत्यादिना हि केवलविद्यानिन्दाव-
सीयते, तत एव न विरोधपरिहारार्थानि परम्परावचनानि
किन्तु सर्वथापेक्षितत्वप्रतिपादनपराणि षड्यागवत्साक्षा-
त्साधनत्वानभ्युपगमेन च तमेव विदित्वा नान्यः पन्था
इत्यादीनि वचनान्युपपन्नानि । अभ्युपगमेऽपि न कर्माणि
मोक्षसाधनानि विद्यासहितानि तु साधनानीत्युक्ते गोबली-
वर्दन्यायेन सामान्यवचनस्यानियतवृत्तेरदोषः, नच क-
र्मसाध्यत्वे मोक्षस्यानित्यतादोषः तद्यथेहेत्यादिश्रुतेर्न्या-

टी०—दर्शयति—“तत” इति, ननु कर्मणां कचिन्मोक्षसाधनत्वनि-
षेधात्कचिच्च साधनत्वप्रतिपादनात्परस्परविरोधे सति धर्मात्सुखञ्चे-
त्यादिपरम्परावचनानुसारेण ज्ञानजनकत्वमेव कर्मणो ज्ञानमेव तु
मोक्षसाधनमभ्युपगन्तव्यमित्यत आह—“ तत एव ” इति, ज्ञान-
स्यैव मोक्षसाधनत्वे केवलविद्यानिन्दा न स्यादित्यर्थः । का तर्हि
परम्परावचनानां गनिरित्यत आह—“ किन्तु ” इति, उभ-
योः साधनत्वे तमेवेत्यादिकर्मनिषेधवचनानि तर्हि कथमित्यत आह—
“ षड्यागवत् ” इति, यथाग्नेयादीनां साक्षात्स्वर्गसाधनत्वं न
तथा कर्मेणामपवर्गसाधनत्वं किन्तु प्रयाजादिवत्करणोपकारतया, त-
था च विज्ञानसाम्येनान्यःपन्था नास्तीति साक्षात्साधनत्वाभावपरा-
णि नानीत्यर्थः । साक्षात्साधनत्वमङ्गीकृत्याप्याह—“ अभ्युपगमे-
पि ” इति, यस्तद्वेदोभयं सहेति ज्ञानकर्मणोरुभयोरपि समुच्चय-
प्रतिपादनादन्यः पन्था नास्तीति वचनमसमुच्चितकर्मविषयमिति न
विरुद्धमित्यर्थः । ननु कर्मसाध्यत्वे मोक्षस्य कृतकत्वेनानित्यत्वं स्यात्
- पुण्यचितो लोकः क्षीयत इति श्रुतेरित्यत आह—“न च”

मू०-वाच्चेति युक्तं, कर्मक्षयांशे कर्मणामुपयोगाङ्गीकरणात् ।
नच सहस्राक्षोऽपि क्षयं क्षेप्तुं क्षम इति । तस्मात् प्रापक-
सङ्गावाह्याधकाभावाच्च कर्मसमुच्चितमेव ज्ञानं मोक्ष-
साधनमिति ।

तदेतदयुक्तम् । तथाहि, यत्तावद्व्यवधानं करणोपकारो
न तदुत्पत्तिरिति । न तदुचितम् । काष्ठेन पिपक्षत्यश्वेन
जिगमिषति, दात्रेण लुलूषतीतिवद् यज्ञेन विविदिषन्तीत्य-
त्रापि सन्वाच्येच्छायाः करणसम्बन्धाऽनुपपत्तावुभय-
वादिसिद्ध्यां साधकतमार्थया तृतीयया काष्ठादेरिव पा-
कादाविष्यमाणवेदनोत्पादे यज्ञादेरपि करणभावेन त्रिनि-
योगावगमात्, करणे च मुख्यायास्तृतीयायाः परिनिष्पन्न-
करणोपकारार्थताश्रयणे भङ्गप्रसङ्गात् ।

टी०-इति । तस्यापि तर्हि कृतकत्वादित्यता किं न स्यादित्यत आह—
“ नच सहस्रे ” इति । प्रध्वंसस्यानित्यत्वे नष्टानष्टप्रसङ्गादित्यर्थः ।
अश्वेन जिगमिषतीत्यादिवद् यज्ञेन, विविदिषन्तीत्यादितृतीयाश्रुत्या
यज्ञादीनामिष्यमाणज्ञानसाधनत्वप्रतीतौ करणोपकारकत्वकल्पनं
न युक्तमिति दूषयति सिद्धान्ती—“ तदेतद् ” इति । प्रत्यय-
वाच्या विविदिषैव यज्ञादिसाध्या किं न स्यादित्यत आह—
“ सन्वाच्या ” इति । अयोग्यत्वादित्यर्थः । तृतीयाश्रुतिरुप-
कारकत्वविषया किं न स्यादित्यत आह—“ करणे च ” इति ।

मू०—स्यान्मतमिह तावद्वर्तमानापदेशे साध्यसाधनभावानवगतेरानर्थक्यप्रसङ्गात् । अपूर्वत्वेन च विद्यास्तुति-
त्वानुपपत्तेर्विधिपरमिदं वाक्यम् । सविधिके च वाक्ये
विध्यवच्छिन्नभावनारूपवाक्यार्थानुप्रवेशपूर्वक एव पदानां
परस्परसंबन्धः । अन्यथा, दध्ना हाम इतिवद् विध्यसं-
स्पर्शनानर्थक्यस्य तादवस्थ्यात् ।

टी०—मुख्यार्थासम्भवे गौणार्थाश्रयणं तृतीयाया युक्तमेवेति मन्य-
मानस्य ब्रह्मप्रकाशिकाकारस्य मतमुत्थापयति—“स्यान्मतम्”
इति । विविदिषन्तीत्यत्र, ज्ञानेन मोक्षं भावयेदिति वाक्यार्थं दिद-
शयिषुर्वर्तमानापदेशस्य विधिपरत्वमाह—“इह तावद् ” इति ।
नहि यज्ञादिभिर्बहुवित्तव्ययाऽऽयाससाध्यैरियं ब्रह्मविद्या प्राप्यत
इति विद्यास्तुतिपरनैव किं न स्यादित्यत आह—“ अपूर्वत्वेन ”
इति । यज्ञादीनां विद्यासाधनत्वस्योपरिधारणवत् प्रमाणान्तरागोच-
रत्वाद् विधिपरत्वे च सम्भवति स्तुतिपरत्वस्यायुक्तत्वात् पञ्चम-
लकारस्वीकारेण च विधिपरत्वमेव युक्तमित्यर्थः । ततः किमित्यत
आह—“ सविधिके च ” इति । विधिः शब्दव्यापारः प्रेर-
णारूपः, भावना पुरुषप्रयत्नस्तेन विधिनाऽवच्छिन्नो यो भावत्त्वारूपो
वाक्यार्थः, भावयेद् भावनां कुर्यादिति, तादृशवाक्यार्थानुप्रवेशेनैव-
तरपदानां फलकरणातिकर्तव्यतासमर्पकाणाम्, इदमनेनेत्थं भावये-
दिति परस्परसम्बन्धोऽवगम्यते । फलस्य करणाकाङ्क्षत्वात्, करणस्य
चेतिकर्तव्यताकाङ्क्षत्वादित्यर्थः । तथाऽनङ्गीकारं दोषमाह—
“ अन्यथा ” इति । विध्यवच्छिन्नभावनाप्रतिपादकतव्यपदा-
ऽभावे साकाङ्क्षतया वाक्यस्यानर्थक्यमेव स्यादित्यर्थः । ततः किमि-

मू०—सा च भावना मोक्षभाव्यावच्छिन्ना न पुनर्धात्वर्थ
एव भावं भजते । तस्यासमीहितत्वात् । तथाचान्यार्थप्र-
वृत्तभावनाभाव्यत्वलक्षणः करणभाव एव भावनायां
धात्वर्थस्य स्यात् । तथाच लब्धश्रौतधात्वर्थकरणायां
भावनायाङ्करणत्वेनानुप्रवेशासम्भवात् तदपेक्षितकरणो-
पकारद्वारेण सम्बन्धो यज्ञादीनामेति । तेन यज्ञादिभि-
रुपकृत्येति वाक्यार्थः सम्पद्यत इति ।

तदसत् । श्रुत्यन्तरसिद्धशमाद्यङ्गनिबन्धनोपकारनैर-

टी०—त्यत आह—“सा च” इति । तमेतमिनि निर्वाणरूपोऽयम
आत्मा भाव्यस्तदवच्छिन्नेत्यर्थः । विविदिषन्तीत्येकपदोपादानलक्षणाया
श्रुत्या प्रकृत्यर्थस्यैव ज्ञानस्य भाव्यता किं न स्यादित्यत आह—
“ न पुनरि ” ति । श्रुत्याऽऽयातत्वेऽप्यपुरुषार्थत्वेन न प्रकृत्यर्थो
भाव्य इत्यर्थः । प्रकृत्यर्थस्य कथं नहि सम्बन्ध इत्यत आह—
“ तथाच ” इति । फले व्यभिचारनिवारणार्थमन्यार्थपदं, मो-
क्षोद्देशेन प्रवृत्तया भावनया कारणाकाङ्क्षिण्या वेदनलक्षणधा-
त्वर्थस्यासाध्यत्वाद् वेदनेन मोक्षं भावयेदितिकरणतयैव धात्वर्थस्य
सम्बन्धः, स्वर्गभावनायामिव यागस्येत्यर्थः ।

तथापि कथं यज्ञादीनामुपकारकत्वमित्यत आह—“तथा च”
इति । करणत्वेन संबन्धाभावेन तदुपकारकत्वमेव परिशिष्यत इ-
त्यर्थः । अन्वयप्रकारमाह—“ तेन ” इति ।

शमादीनामेवेतिकर्तव्यतान्वये सति यज्ञादीनां विधेयधात्वर्थ
प्रति करणतयैवान्वयस्य वक्तव्यत्वादिति परिहरति—“तदसद्”

मू०—पेक्ष्यात् तत्तद्द्वारेण यज्ञादीनां सम्बन्धानुपपत्तौ विधेय-
धात्वर्थकरणभावद्वारेणैव यज्ञादेर्भावनानुप्रवेशात् । एवञ्च
यज्ञेनेति तृतीयाया मुख्यसाधकतमार्थतोपपत्तेः । उपकृत्ये-
ति च व्याख्याने साध्याहारयोजनापातात् ।

यत्पुनरिच्छायाः प्रपञ्चेन न यज्ञादिभिः सम्बन्धः
किन्तु वेदनेनैवेति साधितं, तथापि न नः काचन हानिः ।
तत्रापि करणभावेनैव सम्बन्धोपपादनात् ।

टी०—इति । नच प्रयाजानुयाजादविवागृह्यमाणविशेषतया यज्ञादीनाम-
पीतिकर्त्तव्यतात्वेनान्वयः । तत्र करणशरीरनिर्वर्तकव्रीह्यादिसद्भावव-
दिह विधेयज्ञानस्य निर्वर्त्तकान्तराभावात् । नच श्रवणादय एव तथा ।
यज्ञादिभिरक्षपितकल्मषस्य ज्ञानानुपदेशादिति भावः । यज्ञादीनामपी-
तिकर्त्तव्यतात्वेनान्वये, व्रीहिभिर्गजेतेतिवद्, यज्ञेन
तृतीयाश्रुतेरिष्यमाणज्ञानं प्रति करणताबोधकत्वादुपकारकत्वे च
करणत्वाभावेन तृतीयाश्रुतिविरोधः स्यादित्याह—“ एवं चे ”ति ।
नच हेतावपि तृतीयाविधानात्तद्विशेषाकाङ्क्षयामुपकारकत्वेन सं-
बन्धः । उभयत्र तृतीयाविधानेऽपि करणस्य फलं प्रति साधनतया पुरः-
स्फूर्तिकत्वेन तत्परिग्रहस्यैव युक्तत्वादिति भावः । दूषणान्तरमाह—
“ उपकृत्ये ”ति ।

सन्प्रत्ययवाच्येच्छाया वेदानुवचनादिभिः संबन्धासम्भवेनेष्य-
माणवेदनेनैव संबन्ध दूषयति—“ यत्पुनरि ”ति ।

संबन्धो हानिरेवेत्यत आह—“ ----- ”ति ।

केवलविद्याया मोक्षसाधनत्वे ततो भूय इति निन्दानुपपत्तिरि-

मू०—यत्तु विद्यासाधनत्वेन यज्ञाद्यन्वये, तस्या एव च केवलाया मोक्षसाधनत्वे, ततो भूय इवेत्यादिना केवल-विद्यानिन्दानुपपत्तिरिति । तदयुक्तम् । आज्ञस्या वृत्त्या तृतीयाश्रुत्यनुसारतो विद्याकरणभावे कर्मणां सिद्धे, ततो भूय इवेत्यादिना देवताविज्ञाननिन्दाद्वारेण तस्यैव कर्म समुच्चयः प्रतिपाद्यत इत्यभ्युपगमेऽप्यविरोधात् ।

यत्तु परमात्मनः प्रक्रान्तत्वादेवताविज्ञानप्रक्रमान-नुगुणत्वान्न स्वीकरणीयमिति । तदपि न चारु । साधक-तमाऽर्थतृतीयाश्रुतिभङ्गभयादेव प्रक्रममात्रभङ्गाऽङ्गीकर-णेऽपि विरोधाभावात्,

यत्तु न विरोधपरिहारार्थानि परम्परावचनानि, किन्तु सर्वथाऽपेक्षितत्वप्रतिपादनपराणीति । तदप्यनुचितम् ।

टी०—त्युक्तमनूय दूषयति—“यत्त्वि” ति । यज्ञादीनां भूत्या विद्या-कारणभावस्य सिद्धत्वाद्विद्यानिन्दाया देवताविज्ञानविषयतया त-स्यैव कर्मसमुच्चयप्रतिपादनेऽपि विरोधाभावादित्यर्थः ।

देवताविज्ञानस्य समुच्चयप्रतिपादनं प्रकरणानुगुणमिति य-दुक्तं तद् दूषयति—“यत्तु परमात्मनः” इति । श्रुतेर्बलीयस्त्वेन प्रकरणस्य तथा बाधत् परमात्मप्रकरणेऽप्यायुहोपासतेऽमृतमिति प्रकरणविच्छेदेनोपासनस्य प्रतिपादनवदिहापि देवताविज्ञानसमुच्चय-प्रतिपादने विरोधाभावादित्यर्थः । परंपरावचनानि सर्वथाऽपेक्षितत्व-प्रतिपादनपरतया न विरोधपरिहारार्थानीति यदुक्तं तद् दूषयति—
“यत्तु न विरोधे” ति । आनर्थक्यमेव दूषयति—

मू०—अपेक्षितत्वमात्राभिप्राये परम्पराभिधानानर्थक्यात् ।
न हि साक्षात्साधनस्यापेक्षितत्वं परम्पराभिधानमन्तरेणा-
ऽशक्यं प्रतिपादयितुं, परम्पराभिधीयेत ।

यदपि षड्यागवत् साक्षात्साधनत्वानभ्युपगमेन, तमेव
विदित्वा, नान्यः पन्था इत्यादीनि वचनान्युपपन्नानीति । तत्
सत्यमुपपन्नान्येव, व्यवधानं तु विज्ञानसाधनत्वमित्युक्तम् ।

यच्च साक्षात्साधनत्वाभ्युपगमेऽपि न कर्माणि मोक्ष-
साधनानि, विद्यासहितानि तु साधनानीत्युक्तेर्गोबली-
वर्दन्यायेन सामान्यवचनस्यानियतवृत्तेरदोष इति, तदपि
साक्षात्साधनत्वपराकरणत्वादेव पराकृतम् ।

यत्तु कर्मक्षयांश एव कर्मणामुपयोगाङ्गीकरणान्न कर्म-

टी०—“ न ही ” ति ।

नान्यः पन्था विद्यते इत्यादिवचनानि साक्षात्साधनत्वाभावविषया-
णीति यदुक्तं तद् दूषयति—“ यदपी ” ति । तथैवाङ्गीकारे को
विरोध इत्यत आह—“ व्यवधानन्तिव ” ति ।

उक्तवचनानां गोबलीवर्दन्यायेनार्थवत्त्वमुक्तमनूद्य दूषयति—
“ यच्च साक्षाद् ” इति ।

कर्मक्षयांश एव कर्मणामुपयोगान्मोक्षस्य नानित्यत्वदोष इति
यदुक्तं तद् दूषयति—“ यत्तु कर्मे ” ति । तथाङ्गीकारे भवतः को

मू०—साध्यत्वेन मोक्षस्यानित्यत्वं, नापि कर्मक्षयस्य क्षयः, क्षयस्य क्षयाभावादिति । तत्तथास्तु नाम, मोक्षस्य तु कर्मसाध्यताभावमात्रेण सिद्ध एवास्मत्पक्षः ।

किञ्च, सत्येन लभ्यस्तपसेति विविदिषावाक्यानुसारेण सत्यादीनां ज्ञानसाधनत्वं ज्ञानस्यैव चात्मलाभसाधनत्वमित्यन्यत्रावसितयोग्यतानुसारेण व्याख्यातव्यम् । तेनैतिब्रह्मवित्पुण्यकृच्चेति ब्रह्मवित्पुण्यकृतोर्मार्गैसमुच्चयः । मार्गश्च कार्यब्रह्मगोचर एवेति राद्धान्तितं, कार्यवादरिरस्य गत्युपपत्तेरित्यत्र ।

स्मृतयस्तु साधनसाधनत्वविषयाः श्रुत्यनुरोधेन कथञ्चिद्योजनीयाः । तथाचेदशक्ययोजना, अप्रामाण्यमेव तासां,

टी०—लाभ इत्यत आह—“ मोक्षस्ये ” ति ।

सत्येन लभ्यते इति समुच्चयवाक्यस्यान्यपरत्वमाह—“ किञ्चे ” ति । मार्गसमुच्चयप्रतिपादकवचनस्यान्यपरत्वमाह—“ तेने ” ति । अस्तु तथेत्यत आह—“ मार्गश्च ” इति । कथमित्यत आह—“ राद्धान्तितम् ” इति । गतेर्गन्तुगन्तव्यगमनसाधनभेदे सत्येव सम्भवाद्वितीयात्मविज्ञानेन च समस्तभेदः प्रविलीयते इति तदसम्भवान्न तस्य प्राणा उत्क्रामन्तीति च गत्युत्क्रान्त्योः प्रतिषेधात् परमात्मनि न गतिसम्भव इत्यर्थः ।

का तर्हि व्यासदक्षमनुवचनानां गतिरित्यत आह—“ स्मृतयस्त्वि ” ति । ननु तथा योजयितुं न शक्यन्त इतितन्नाह—

मू०—श्रुतिविरोधादिति । तस्माज्ज्ञानमेवैकं मोक्षसाधनं, न पुनः कर्मलक्षोऽपीति सिद्धम् । तथा च पौराणिकं वचनम्—

धर्मरज्ज्वा ब्रजेद्ध्वं पापरज्ज्वा ब्रजेदधः ।

द्वयं ज्ञानाऽसिना छित्वा विदेहः शान्तिमृच्छतीति ॥

तदेवं न्यायागमाभ्यामद्वैतसाक्षात्कारनिबन्धनो मोक्ष इति सिद्धम् ।

“नन्वविद्याक्षतेः सत्त्वे सद्वितीयत्वमात्मनः ।

मिथ्याभावे त्वनिर्मोक्षो मूलाविद्याव्यवस्थितेः ॥ उक्तमेतदविद्यास्तमयो मोक्ष इति । तत्रैतद् विद्विचार्यते,—स किं सत्यां, मिथ्या वेति । यद्याद्यः कल्पस्तदापि किमात्मैव, ततो

टी०—“तथा चेद्” इति । समुच्चयनिषेधकवचनान्तरमुदाहरति—

“तथा च” इति । धर्माधर्मौ रज्जुर्गमनसाधनत्वात् ।

प्रकृतं महाप्रमेयमुपसंहरति वादान्तरं

“तदेवम्” इति ।

विद्यानिवृत्तिः सती मिथ्यावेति विकल्प्य क्रमेण दूषयति—“नन्वि” त्यादिश्लोकेन । मन्यत्वे ब्रह्मव्यतिरिक्तत्वं सतीति शेषः । द्वितीये दोषमाह—“मिथ्याभाव” इति । मिथ्याभावस्याविद्यातकार्ययोरन्यतरत्वेन मूलाविद्याव्यवस्थितेरनिर्मोक्ष इत्यर्थः । वृत्तकथनपूर्वकं पूर्वाद्धं व्याचष्टे—“उक्तमेतद्” इति । आद्यं पक्षं द्विधा विकल्पयति—“यद्याद्य” इति ।

तथापि किमविद्यानिवृत्तेरात्मन्यन्तर्भावः ? किं वा निवृत्तावात्मनः ?

मू०—वान्यः ? । स चेदात्मैव नित्यनिवृत्तिरविद्यायाः ।
कथञ्चानादेरात्मनो निवृत्तिता । निवृत्तिर्हि निवृत्तिमद्भा-
वपूर्विका । तथाच कथमनादिः । अविद्यानिवृत्तिश्च वि-
द्यासाध्या । तथा च कथमात्माभेदस्तस्यापि तद्भावापा-
तात् । तदभ्युपगमे वा कथमनादितोऽयमज्ञानस्याश्रयः ।
अनादि चाज्ञानमभिप्रेतम् ।

अथात्मनोऽन्यः । कथं न द्वैतापातः । अथोत्तरः । कः
पुनरयं मिथ्यार्थः । यद्यनिर्वाच्यता, न तर्ह्यविद्याकार्याद अ-
विद्यातश्चान्यदनिर्वाच्यमिति । अविद्याकार्यत्वे तन्मूलाऽवि-

टी०—इति विकल्प्याद्यं दूषयति—“ नित्ये ” इति । द्वितीये दोष-
माह—“ कथञ्च ” इति । काऽनुपपत्तिरित्यत आह—
“ निवृत्तिरि ” इति । तत्रापि कथमनादित्वाभाव इति तत्रा-
ह—“ तथाच ” इति । नन्वात्मवदविद्यानिवृत्तिरप्यनादिरिति
तत्राह—“ अविद्ये ” इति । फलितमाह—“ तथाच ”
इति । तद्भावापातात्=साध्यत्वापातादस्तु तथैवेति तत्राह—
“ तदभ्युपगमे ” इति । आत्मनः सादित्वेऽनाद्यज्ञानस्याश्रयाभा-
वात्सत्त्वमेव, सादित्वं वा स्यादित्यर्थः । अस्तु तर्हि सादित्वमेवेति
तत्राह—“ अनादि ” इति ।

किं वा ततोऽन्य इति पक्षे दोषमाह—“ अथात्मन ” इति ।
द्वितीयेऽपि मिथ्याशब्देन किमनिर्वाच्यत्वमुच्यते, किं वा ऽसत्त्व-
मिति विकल्प्याद्ये दोषमाह—“ यदि ” इति । अनिर्वाच्यत्वमपि
किमविद्याकार्यत्वमुताविद्यात्वमिति विकल्प्य आद्ये दोषमाह—
“ अविद्याकार्यत्वे ” इति ।

मू०-द्याव्यवस्थितेरनिर्मोक्षः । अविद्यैव त्वविद्याव्यावृत्तिरिति गहनेयं न्यायपदवी । अथाऽसत्तैव मिथ्यार्थः । सा चेत्तुच्छता कथं कारकव्यापारसाध्यता । यदि तुच्छातिरिक्ताऽभावरूपता, तदाऽपि निर्वाच्यत्वे द्वैतम्, अनिर्वाच्यत्वे त्वनिर्मोक्षः । भावस्यैव चाभावो निवृत्तिरभावस्यैव च भावः । नचाज्ञानं भावोऽभावो वा । तस्यानिर्वाच्यताभ्युपगमात् । नचास्ति भावाभावरूपं वस्तु यदविद्याव्यावृत्तिः । नचान्यो निवृ-

टी०-यथा प्रागभावनिवृत्तिर्घट एवमविद्यानिवृत्तिरविद्यैवेति द्वितीयं पक्षमुत्थापयति—“ अविद्यैवे ” ति । अविद्याया अनादित्वेन निवृत्तेरप्यनादित्वेन निवृत्तेरप्यनादिता स्यात् । निवृत्तितद्वतोश्चाभेदे घटतत्प्रध्वंसयोरप्यविरोधापत्तिरित्यर्थः । मिथ्याशब्देनासत्त्वमुच्यते इति द्वितीयं पक्षमुत्थापयति—“ अथे ” ति । असत्त्वमपि किं तुच्छत्वमुताभावरूपत्वमिति विकल्प्याद्यं दोषमाह—“ सा चेदि ” ति । द्वितीयमनुवदति—“ यदि त्वि ” ति । तदा निर्वाच्यताऽनिर्वाच्यता वा ? । आद्येदोषमाह—“ तदाऽपि ” इति । द्वितीयं दूषयति—“ अनिर्वाच्यत्व ” इति । मूलाविद्याव्यवस्थितेरित्यर्थः । पक्ष एवाऽयमनुपयन्त इत्याह—“ भावस्यैवे ” ति । अज्ञानमपि तदुभयोरन्यतरादिति, तत्राह—“ नचे ” ति । सदसद्रूपैव तर्हि निवृत्तिरस्त्वित्यत आह—“ नचे ” ति । उक्तप्रकारविलक्षणैव तर्हि निवृत्तिरस्त्वित्यत आह—“ नचान्य ” इति ।

मू०—त्तिप्रकारः प्रसिद्ध, उत्प्रेक्षितुं वा शक्यः । मिथ्या-
भावे चाविद्याव्यावृत्तेरनिवृत्तिरेव तात्त्विकी प्रसज्येत ।
आत्मवत् । अतः कथमविद्याव्यावृत्तिर्मोक्ष इति ।

‘न सन्नासन्न सदसन्नानिर्वाच्योऽपि तत्क्षयः ।

यक्षानुरूपो हि बलिरित्याचार्या व्यचीचरन् ॥

अस्ति तावदविद्याव्यावृत्तिर्लोकप्रसिद्धा, न तस्या
विकल्पपांशुभिः स्वरूपमेवावकरितुं युक्तम् । तथाच न-
चेत् प्रागुक्तप्रकारसंभवः, परिशेषतः प्रकारान्तरमेवास्तु ।
यथा खलु शुक्तिशकलादेः स्वरूपे प्रसिद्धे प्रकारा-

टी०—नन्वस्ति पञ्चमः प्रकार इत्यत आह—“उत्प्रेक्षितुम्” इति ।
सदसद्विलक्षणत्वेन त्वऽस्यानिर्वाच्यकोटावन्तर्भाव इत्यर्थः । दूष-
णान्तरमाह—“ मिथ्याभाव ” इति ।

सिद्धान्तरमुपक्रमते—“ न सदि ” ति । अविद्यानिवृत्तः प्रसि-
द्धत्वादुक्तप्रकारेष्वनन्तर्भावात् परिशेषादन्यप्रकारैवाविद्यानिवृत्ति-
रिति श्लोकार्थः । किमेताभिर्युक्तिभिरविद्यानिवृत्तिर्नास्तीत्युच्यते ?
उत एतत्प्रकारान्यप्रकारवती नास्तीत्युच्यते ? न प्रथम इत्याह—
“ अस्ति तावदि ” ति । नापि द्वितीय इत्याह—“ तथाचे ” ति
भवदुक्तयुक्तिभिरेवोक्तप्रकारासम्भवात् परिशेषतः साऽन्यप्रकारैवे-
त्यर्थः । परिशेषाश्रयेऽप्रसिद्धः प्रकारः कथमङ्गीक्रियत इत्यत आह—
“ यथा खल्वि ” ति । तथा सत्यद्वैतव्याघात इत्यत आह—

मू०—न्तरानिरूपणाच्च परिशेषतोऽनिर्वाच्यता तथाऽविद्याव्यावृत्तिरपि प्रसिद्धिपरिशेषाभ्यां प्रकारान्तरशालिनीति युक्तम् ।

नचैवं सदद्वैतव्याहृतिरनिर्माक्षो वा । तस्याः सद्व्यपताऽनङ्गीकाराद् अनिर्वाच्यताभावाच्चानविद्योपादनत्वात् ।

अथ कथमनिर्वाच्यताऽभावः । सदसद्वैलक्षण्यादेवानिर्वाच्यत्वम् । तल्लक्षणत्वादेवानिर्वाच्यतायाः । अतोऽनिर्वाच्या वाऽविद्याव्यावृत्तिः । अतिव्यापकं चानिर्वाच्यलक्षणमिति ।

अत्र केचित् परिहाराऽऽलोचनकातरान्तःकरणाः पर-

टी०—“नच” इति । अनिर्वाच्यतैव तर्हि किं न स्यादित्यत आह—“ अनिर्वाच्यते ” ति । तदेव कथमित्यत आह—“ अनविद्ये ” ति । अत्र कार्यत्वे सतीति विशेषणमनुसन्धेयम् । अन्यथाऽविद्यायामनैकान्तिकत्वात् ।

एतदाक्षिपति—“ अथ कथमि ” ति । कस्मादित्यत आह—“ सदसदि ” ति । तावता कथमनिर्वाच्यत्वमित्यत आह—“ तल्लक्षणत्वादि ” ति । ततः किमित्यत आह—“अत” इति । निवृत्तिरद्वैतोरतुल्यरूपतया नानिर्वचनीयाऽविद्यानिवृत्तिरित्यत आह—“ अतिव्यापकम् ” इति । अस्याः सदसद्विलक्षणत्वेऽप्यनिर्वाच्यताऽभावादित्यर्थः ।

एकदेशिनां परिहारमुत्थापयति—“ अत्र केचिदि ” ति ।

मू०—मात्मैवाविद्यानिवृत्तिरित्याहुः । उदाहरन्ति चाचार्यवचनम्—आत्मैवाज्ञानहानिर्वेति । न तेषां प्रागुक्तदोषान्निर्मोक्षः । नचात्मैवाज्ञानहानिर्वेति वैदिकं वचनं, येन तन्मात्रादर्थसिद्धिः । अनास्थावादस्त्वयम्, आचार्यस्याऽपि स्खलितमेव वा, को दोषः ।

अपरे पुनराहुरस्तु नामानिर्वाच्यताऽविद्यानिवृत्तेः, का नो हानिः ।

अथैषैव हानिरनिर्वाच्यतायामविद्यातद्विलासयोरन्यतरभावापत्तेः । उभयथाप्यविद्यावस्थानादनिर्मोक्ष इति ।

—

टी०—तत्र किं प्रमाणमित्यत आह—“उदाहरन्ती” ति । दूषयति—“न तेषामि” ति । अविद्याया नित्यनिवृत्तिरात्मनो वा सादितेति प्रागुक्तदोषः । ननूदाहृतमेव तत्र प्रमाणमिति, तत्राह—“नचे” ति । तर्हि किमर्थमाचार्येणोक्तमिति तत्राह—“अनास्थे” ति । अनास्थावादेऽनुपपन्नं किमर्थमुच्यत इति, तत्राह—“अचार्यस्यापी” ति । अऽयुच्चययुक्तितयानुपपन्नस्याप्युदाहरणसंभवाद् “युक्तियुक्तावबोधश्चेद्वचो ग्राह्यं मनीषिभि”-रितिन्यायादानुपपन्नस्योदाहरणेऽपि न दोष इत्यर्थः । स्वमतेन परिहरति—“अपरे पुनरि” ति । पृष्ठं मत्वोत्तरमाह पूर्ववादी—“अथैषे” ति । इयमविद्यातद्विलासयोरन्यतरानिर्वाच्यत्वात्तद्वदेवेति प्रसङ्गार्थः । ततः किमित्यत आह—“उभयथापि”

मू०—मैवम् । निवृत्तिमदुपाधित्वेनापि तदुपपत्तेरनिर्वाच्यता-
याः स्वाभाविकप्रतिबन्धानिरूपणान्निवृत्तेस्तु निवृत्त्यन्त-
रानङ्गीकारात् । अपरथाऽनवस्थापातात् । अपुनरावृ-
त्तिश्रुतिव्याकोषाच्च ।

कथमनिर्वाच्यस्यानिर्वाच्या व्यावृत्तिरिति चेदित्थमेव
यथोपपादितम् ।

अथापि स्यादन्तरेण वैक्षण्यं कथं निवृत्तितद्वद्भावं
इति । तत् किमिदानीं मात्रयापि सालक्षण्येन न भा-
व्यम् । माभूद् घटतदध्वंसयोरपि तद्भावं ।

टी०—इति । सोपाधिकत्वे हेतुं दूयति—“ मैवमि ” ति । अनिर्वा-
च्यत्वेनाविद्यातद्विलासान्यतरत्वसाधने निवृत्तिमत्त्वमुपाधिरित्यर्थः ।
साधनव्यापकत्वमाशङ्क्य परिहरति—“ निवृत्तेस्त्विति ” ति ।
अङ्गीकारे दोषमाह—“ अपरथे ” ति । श्रुतिविराधादप्येवमि-
त्याह—“ अपुनरावृत्ती ” ति ।

निवृत्तितद्वद्वतोरतुल्यरूपतयाऽनिर्वाच्यत्वमनुपपन्नमिति शङ्कते—
“ कथमि ” ति । किमुपपत्तिरन्विष्यते, किं वा वैलक्षण्येन भ-
वितव्यमित्युच्यते इति विकल्प्याद्ये दोषमाह—“ इत्थम् ”
इति । द्वितीयमुत्थापयति—“ अथापी ” इति । केनचित्प्रकारेण वैल-
क्षण्यं विवक्षितं ? किं वा प्रतियोगिनिष्ठसर्वधर्मराहित्यम् ? आद्यो
ऽङ्गीक्रियते निवृत्तिमत्त्वतद्राहित्याभ्यां वैलक्षण्यस्याभिधानात् । द्वि-
तीये दोषमाह—“ तत्किमिदानीम् ” इति । अस्तु तथैवेति,
तत्राह—“ माभूदि ” ति ।

मू०—ज्ञेयत्वाभिधेयत्वादिसालक्षण्योपलम्भात् । अनिर्वाच्यत्वादेव त्वनविद्याव्यावृत्तितां प्रसाधयतः प्रागुक्त एवोपाधिः । न चानिर्वाच्यायां निवृत्तावनिवृत्तिरेव तात्त्विकं स्यादात्मवदिति साम्प्रतम् । आत्मनोऽप्यनिवृत्तेः सत्त्वोपाधिकत्वात् । अनएवाक्तं, मिथ्याभावेन भूतं किं मिथ्यानाशान्न नङ्क्षयतीति । तदेवं सदसद्वैलक्षण्येऽप्यनिर्वाच्यलक्षणे न काचनानुपपत्तिः । यदा तु, बाध्यतैवानिर्वाच्यलक्षणमिति स्थितिस्तदाऽनिर्वाच्यत्रिलक्षणैव । अविद्यानिवृत्तेरबाध्यत्वात् । नचैवमनिर्वाच्यलक्षणमप्यतिव्यापकमिति सकलमनाविलम् ॥

नानानिबन्धकुसुमप्रभवावदात-

न्यायापदेशमकरन्दकदम्ब एषः ॥

टी०—कुत इत्यत आह—“ ज्ञेयत्वे ” ति । विमता नाविद्यानिवृत्तिरनिर्वाच्यत्वादविद्यावदित्यत आह—“ अनिर्वाच्यत्वादेव ” इति । निवृत्तिमत्त्वमवोपाधिरित्यर्थः । दुर्निरूपनिवृत्तित्वं नत्यात्मवदविद्यानिवृत्तिरेव न स्यादित्यत आह—“ नचे ” ति । दुर्निरूपितत्वेन, सत्त्वस्यैव तत्रोपाधिना । नच साधनव्यापकता, सत्यत्वसाधनबाध्यादित्यर्थः । निवृत्तेरनिर्वाच्यतायामिष्टसिद्धिकारवचनमुदाहरति—“ अन एवे ” ति । यदुक्तमविद्यापकं च लक्षणमिति तदुपसंहारव्याजेन परिहरति—“ तदेवमि ” ति । अविद्यानिवृत्तेरप्यनिर्वाच्यतया नातिव्यापकं लक्षणमित्यर्थः ॥

आनन्दबोधयतिना निधिना गुणाना
 मानन्दहेतुरकलङ्कधियां व्यधायि ॥ १ ॥
 सेवन्तां मतिमन्तः सरस्वतीं चन्द्रिकां विशदाम् ॥
 आनन्दबोधकृतिनः शमयन्तीमान्तरं तिमिरम् ॥ २ ॥
 आनन्दबोधसुकवेः सूक्तिं के नाभिनन्दन्ति ॥
 नो चेदरुचिनिदानं महापित्तम् ॥ ३ ॥
 इति श्रीमदानन्दबोधभट्टारकविरचितो न्याय-
 मकरन्दः समाप्तः ॥ शुभं भवतु ॥

टी०—रूपकालङ्कारेण नामकथनपुरःसरं ग्रन्थकरणमुपसंहरति—“नाने
 ति । नानानिबन्धा एव कुसुमानि तेऽयः प्रसव उत्पत्तिर्यस्य स त-
 थोक्तः । स चासाववदातन्यायापदेशमकरन्दकदम्बकः । न्यायापदेशो
 न्यायाभिधानो मकरन्दस्य कदम्बकः समूहः । कीटाद्युपद्रवपयुषि-
 तादिदोषराहित्यमितरमकरन्दकदम्बेऽवदातत्वम् । अत्र पुनरुपाधि-
 बार्धतत्त्वप्रतिकूलतर्कपराहतिवैधुर्यमनुकूलतर्कसद्भावश्चावदातत्वं,
 तादृशो मकरन्दकदम्बो गुणानां निधिना व्यधायि विहित इति या-
 वत् । कुसुमान्यपि गुणानां निधानानि । अयमपि गुणानां “श्रुश्रूषाश्र-
 वणश्चैव ग्रहणं धारणं तथा । ऊहापोहार्थविज्ञानं तत्त्वज्ञानञ्च धीगुणा”
 इति प्रतिपादितानां निधिः । तेषां ग्रन्थकरणोपयुक्तत्वात्केषां किंप्रयोज-
 जनहेतुतयाऽयं ग्रन्थो विहित इत्यत आह—“ आनन्दहेतुरि ”

ति । अकलङ्कधियां सन्देहविपर्ययासासूयादिकलङ्करहितबुद्धीनां भृ-
 ङ्गायमाणानामानन्दहेतुरित्यवगन्तव्यम् । लोके मकरन्दस्य भ्रमरानं-
 न्दहेतुत्वादकलङ्कधियामानन्दहेतुत्वप्रदर्शनेन च ग्रन्थस्य निर्दुष्टता
 प्रतिपादितेति मन्तव्यम् । दुष्टस्य तदानन्दहेतुत्वाभावात् ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यज्ञानोत्तमपूज्यपादाशिष्येण
 श्रीमच्चित्सुखेन मुनिना कृता न्यायमकरन्दटीका सम्पूर्णा ॥

॥ श्रीगणेशायनमः ॥

प्रमाणमाला ।

श्रीमदानन्दबोधभट्टारकसुधीकृता ।

आनन्दमात्मानमसत्यभेदं प्रणम्य विज्ञानतनुं मुकुन्दम् ॥

प्रसाधने तस्य सदोपयुक्तां प्रमाणमालां रचयामि रम्याम् ॥ १ ॥

आनन्दो दुःखाभावो न भवति । तदनिरूप्यत्वात् । यदित्यं तत्
तथा । यथा घटः । यद्वा, आनन्दो भावरूपः । प्रतियोग्यनिरूप्यत्वा-
त् । घटवत् । अबाध्ये सत्यपदवदानन्दपदस्य दुःखाभावे प्रवृत्तेः प्र-
तियोग्यनिरूप्यत्वमसिद्धमिति चेन्मैवम् । अकस्मादुपनतविपश्चीस्वर-
श्रवणादावन्तरेणऽपि दुःखाभाववमर्शमानन्दसंवेदनात् । आनन्दा-
ऽभाव एव दुःखमिति पूर्वन्यायेन विपरीतप्रसङ्गाच्चातत्रानुभवविरोध
इति चेत् । अत्रापि समं समवधानमन्यत्राभिनिवेशात् । प्रतियोग्य-
निरूप्यस्याऽप्यभावत्वे सत्यतिप्रसङ्गात् । किञ्च, आनन्दो भावरूपः ।
सातिशयत्वात् । दुःखवत् । नच निर्वर्त्यदुःखोपाधेरतिशय इति
युक्तम् । अन्याथापि दर्शनात् । तथाहि । क्लेशावाप्ते हि न तथा प्र-
तीयते लोको, यथान्तरेण प्रवासं प्राप्ते । व्याप्तिः पुनरुपाधिनिरसनेन
समर्थनीयेति । एवं स्थिते विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेति श्रुतावानन्द-
शब्दस्य स एवार्थः, लोकानुसारात् ।

बाधकादन्यथात्वमिति चेन्न । तदनिरूपणात् । ब्रह्मात्मभावरूपे
मोक्षे तद्दानन्दरागात् प्रवर्तमानस्य संसारप्रसङ्गो बाधकः स्यात् ।
रागनिबन्धना च प्रवृत्तिः संसारबीजमिति हि शास्त्रस्थितिरिति चे-
न्मैवम् । अस्य परमानन्दगोचरत्वे तत्प्रवृत्तिविरोधित्वात् । परमो हि
ब्रह्मानन्दः । सोऽयं परम आनन्दः, एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि
मात्रमुपजीवन्तीति श्रुतेः । तथा च तद्गोचरो रागः कथमलपीय-
स्यऽनेकदुःखसम्भिन्ने सांसारिके सुखे प्रवर्तयेत् । तदलाभे कदा-

चिदन्यत्र प्रवृत्तिर्भवेत् । 'अलाभे मत्तकामिन्या दृष्टा तिर्यक्षु काम्य-
ते'ति न्यायादिति चेत् । भवत्येवं कस्यचिन्न तु सर्वस्य महारम्भस्या-
ऽयमग्रमनसो वशीकृतेन्द्रियग्रामस्य प्रकृत एवार्थे प्रवृत्तिसम्भवात् ।
तादृश एवाधिकारी मोक्षशास्त्रे विवक्षितः । नच सर्वाधिकारं कि-
मपि शास्त्रं सम्भवतीति ।

यस्त्वेवमपि दर्शनकथाङ्गसंबोधरहितो यथा दर्शनपूजकः प्राह
रागनिबन्धनत्वादेवेयं प्रवृत्तिः संसारबीजमितरप्रवृत्तिविदिति, तस्य
च दुःखोच्छेदमात्रेऽपि मांश्रे तद्वृत्तेष्वनिबन्धना प्रवृत्तिर्द्वेषनिबन्धने-
त्येव कथं न संसारबीजं भवेत् । तथाभूनेतरप्रवृत्तिवत् । न तत्र द्वे-
षात् प्रवृत्तिः, किन्तु संसारासारतातत्त्वदर्शनान्धपन्नादुद्वेगात् मिथ्या-
ज्ञाननिदानो हि द्वेष इति चेद् अत्रापि तर्हि न रागात् प्रवृत्तिरपि तु
परमार्थदर्शननिदानाया परमानन्दश्रद्धाया एव । न हीच्छामात्रं रा-
गः, किन्तु हि मिथ्याज्ञाननिदानैव सा । अत एव भगवान् पतञ्जलि-
रविद्याक्षेत्रत्वमहं स्म परेषां क्लेशानाम् । अविद्याक्षेत्रमुत्तरेषां प्रसुप्त-
तनुविच्छिन्नोदाशनामिति । तस्मान्मुख्यार्थे बाधकाभावाद् ब्रह्म-
ष्यानन्दश्रुतिर्न दुःखाभावपरतयोपचरणीयेति सिद्धम् ।

ब्रह्मेति च तत्र तत्र परमात्मोच्यते । तथाचायमानन्दस्वभावः
स्यादात्मत्वाद्परात्मवत् । तत्त्वमसीत्यसकृदैकात्म्यश्रुतेश्च । न ख-
ल्वानन्दात्मनो जीवादभिन्नः परमात्मा तद्विपरीतो भवितुमुत्संहते,
विरोधात् । जीवश्च परमानन्दस्वभावः । परप्रेमास्पदत्वात् । य
उक्तसाध्यो न भवति, नासावुक्तसाधनः । यथा घटः । न चायमु-
क्तसाधनो न भवति तस्मान्न नोक्तसाध्य इति । नचाऽयमसिद्धो
हेतुः । परो हि निरनिशयः स्वात्मनि सर्वस्य प्रेमां दृश्यते । कथ-
मपरथा तादर्थ्येनैवापरः सर्वोऽपि प्रेमगोचरः स्यात् । नो खल्वान-
न्दमपि लौकिकं रूपतो रोचयन्ते, किन्त्वात्मार्थमन्यथा रूपाभेदेन
स्वपरानन्दयोरविशेषापत्तेः । यदा त्वानन्दस्यापीदृशी दृष्टा, तदा
किमन्यत्र वक्तव्यामिति । भवति चात्र श्रुतिः— आत्मनस्तु कामाय
मर्षं प्रियं भवतीति । यच्च यदर्थं प्रियं भवति स ततोऽप्यति-
शयेन प्रिय इति लोके दृष्टम् । यथा पुत्रार्थतया प्रियात् तन्मित्रा-
देः पुत्र इति ।

भवत्वर्थं परप्रेमगोचर आत्मा, तथापि परमानन्दस्वभावो मा

भूत् किं बाधकमिति चेद् उच्यते । न तावत् ससाधनस्य दुःखस्यो-
पेक्षणीयस्य वा प्रेमगोचरता युक्ता । द्वेषाद्, उपेक्षणाच्च । दुःखा-
भावस्य तु यद्यपि सा युक्ता, तथापि न तद्रूपत्वेनात्मनि सा सम्भ-
वेत् । तस्य भावरूपत्वात् । यद्यपि च सुखसाधने प्रेमास्ति, तथापि
सुखगोचरान्यूनः सान्तिशयश्च । स्वात्मनि तु सुखगोचरादप्यधिकां
निरतिशय एवायमीक्ष्यते । सुखगोचराच्च प्रेम्णोऽयमतिशयानः सु-
खातिशयानुशायी दृश्यते । सार्वभौमोपक्रमेष्टतरोत्तरशतगुणध्वानन्द-
विविधं सकललौकिकसुखप्रेमानिशायी निरतिशयोऽयमात्मनि प्रेमा
सर्वानन्दातिशयित्वेनाऽनतिशयानन्दरूप एवावभासमाने तस्मिन्-
वकल्पत इत्यनिच्छताऽप्यच्छमतिनाऽभ्युपेतव्यम् । तदेवमपरात्मनि
परानन्दस्वभावे सिद्धे तद्भिन्नः परमात्मापि तद्रूप एव भवितुं युक्त
इत्यभिप्रायेणोक्तम्—“ आनन्दमात्मानम् ” इति ।

कथं पुनर्जीवपरमात्मनोरभेदे संसार्यसंसार्यादिभावेन तयोर्भेदः
सङ्गच्छते, कथं वा जीवानामपि च परस्परं पण्डितमूर्खादिभावेनेत्यत-
इदमुक्तम् “ असत्यभेदम् ” इति । नायं तादात्म्यश्रुतिबाधित-
त्वात् मत्तो भेदः, किं तर्हि बिम्बप्रतिबिम्बयोः प्रतिबिम्बानामिव च
परस्परमलीकनिर्भास एवोपपद्यत इत्यर्थः । किञ्च, जीवाः परमा-
त्मनस्तत्त्वतो न भिद्यन्ते । आत्मत्वात् । परमात्मवत् । परस्परं भेद-
निरासायोच्यते—विवादास्पदभिूतानि भोगायतनानि उभयवाद्यविवा-
दास्पदस्यैव भोगायतनानि । भोगायतनत्वात् । प्रतिवादिभोगायतन-
वत् । यद्वा, विवादरदानीन्द्रियाणि उभयसिद्धस्यैव भोगसाधना-
नि । भोगसाधनत्वाद्, इन्द्रियत्वाद्वा । प्रतिवादीन्द्रियवत् । एवं
प्रत्येकं चक्षुरादिकमपि पक्षीकृत्य प्रयोक्तव्यम् । विपर्यये त्वेकेनैवोप-
विष्य कलानागौरवं बाधकमुन्नेयम् ।

अननुसन्धानं तु जीवान्तरे जीवस्य शिरोऽवच्छिन्न इवात्मभा-
गे पादावच्छिन्नस्योपाधिकभेदप्रयुक्तैवोपपत्स्यते । परमेश्वरस्य त्व-
भोक्तुरनुसन्धानेऽपि न प्रवृत्तिसङ्कुरप्रसङ्गः शरीराणामिति प्रपञ्चि-
तमन्यत्र । किञ्च । विवादाध्यासिता जीवाः प्रतिवादिनस्तत्त्वतो न
व्यतिरिच्यन्ते । जीवत्वादात्मत्वाद्वा । प्रतिवादिवत् । न चामुष्मा-
च्छेष्टाद्यनुमितात् । प्रयतमानादप्रयतमानोऽहं भिन्न इत्यादिप्रत्यक्षवि-
रोधः । परात्मनां प्रत्यक्षत्वानभ्युपगमात् । प्रत्यक्षाप्रत्यक्षयुगधर्मस्य

च भेदस्य प्रत्यक्षत्वानुपपत्तेर्वायुवनस्पतिसंयोगवत् । उपपत्तौ वा शाश्वतिकवाधाभावलक्षणस्य तात्त्विकत्वस्य प्रत्यक्षीकर्तुमशक्यतया प्रकृताप्रतिपक्षत्वात् । नच कालान्तरवर्ती बाधः संप्रति योग्यो, येन तदनुपलम्भात् तदभावो निश्चीयेत । नच स्वरूपमेव भावानां भेद इति विवक्षितयुगधर्मत्वासिद्धिः । तथा सति प्रतियोग्यनपेक्षत्वप्रसङ्गात् । न हि पटादिस्वरूपं प्रतियोग्यपेक्षं प्रतिभासते । घटाद्यप्रतिभासेऽपि पट इत्यादिप्रतीतिदर्शनात् । भेदस्तु नियमेन प्रतियोग्यपेक्षः प्रतिभाति । घटात् पटो भिन्न इति । तस्मादपेक्षानपेक्षालक्षणविरुद्धधर्माध्यासान्नानयोरैक्यं सम्भवति ।

किञ्चास्मिन् मते स्वरूपाणामानन्त्यात् कथं तेष्वेकं भिन्नपदं प्रवर्तेत । इतरेतरभावोपाधिनेति चेत् स एव तर्हि प्राप्ताप्राप्तविवेकेन भेदः स्यात् । तथा सति, घटो भिन्नो, घटस्य भेद इति च विशेषणविशेष्यभावसम्बन्धावभासावाञ्छस्येनोपपादितौ भवेताम् । नचात्र लौकिकानामुपचाराभिमान इति सर्वं समञ्जसम् ।

अथवा सर्वभेदनिराकरणायेदमुक्तम् “ असत्यभेदम् ” इति । सर्वोऽपि हि भेदः श्रुत्या बाध्यते । एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म, नेह नानानास्ति किञ्चनेति । नच ब्रह्माधिकरणस्य नानाभूतस्य निषेधेऽपि ततोऽन्यत्र तद्भवेदिति शङ्कनीयम् । कारणादन्यत्र कार्यानुपपत्तेः । ब्रह्मणश्चाकाशादिकारणताया अशेषोपनिवृत्तप्रसिद्धत्वात् । एतदेवोक्तं गुरुभिः—

नान्यत्र कारणात् कार्यं न चेत् तत्र क तद्भवेदिति ।

प्रतिष्ठितप्रामाण्यप्राचीनप्रत्यक्षादिविरोधात् । तदपेक्षपराचीनमागमवाक्यं कथं तद्गोचरं भेदमपवाधत इति चेत् । मैवम् ।

तत्परत्वात् परत्वाच्च निर्दोषत्वाच्च वैदिकम् ।

पूर्वस्य बाधकं, नायं सर्प इत्याप्तवाक्यवत् ॥

तत्परत्वं चोपक्रमादिषड्विधतात्पर्यलिङ्गावगम्यम् । अवगमितं चान्यत्रास्माभिरिति नेह विपश्च्यते । संग्रहाधिकारात् ।

अत्राऽद्वैतसाधनश्लोकः—

विमतं तात्त्विकस्त्वान्तर्भेदहीनं मितत्वतः ।

यदित्थं तत्तथा यद्वत् ख तथेदं ततस्तथा ॥

विमतं विप्रतिपन्नम् । मितत्वतो ज्ञातत्वात् । यद्वत् खं, यथा

आकाशमित्यर्थः । अत्र च समुदायस्य सन्दिग्धसाध्यतया पक्षत्वे-
ऽपि तदेकदेशस्याप्याकाशस्य भङ्गचन्तरेण निश्चितसाध्यतया व्या-
प्तिग्रहणस्याऽतत्त्वाद् दृष्टान्ततायां न काचिदप्यनुपपत्तिरिति गम-
यितव्यम् । भेदस्य तु तात्त्विकत्वेन तावदयं वस्तुनः स्वभाव इत्यु-
दितम् । अस्वभावत्वे तु न तावदयं स्वतन्त्रः प्रतिभाति, इदमस्मा-
द्विज्ञमित्ययमनयोर्भेद इति वा वस्तुविशेषणत्वेन विशेष्यत्वेन वा
प्रतिभासानियमात् । विशेषणविशेष्यत्वेन तु प्रतिभासो भेदान्तर-
ग्रहणपूर्वक एव स्यात् । दण्ड्यादौ तद्भावप्रतिभासस्य भेद-
ग्रहणपूर्वकत्वनियमात् तस्य च सम्बन्धगर्भत्वात् सम्बन्धस्य च
भिन्नाधिष्ठानत्वेनैव प्रतीतिसम्भवात् । अनाकलितभेदसम्बन्धयोश्च
दूरस्थयोर्वनस्पत्योः कदाचिदपि विशेषणविशेष्यभावेनानिश्चयात् ।
प्रत्युनैकत्वेन प्रतिभासात् सन्देहाद्वा विशेषणविशेष्यभावस्य च
गुणप्रधानभावगर्भत्वेनानुभवात् तस्य च नियमेन भिन्नाधिष्ठानत-
यैव प्रतिभासात् । भवतु तर्हि भेदग्रहणस्य भेदान्तरग्रहणपूर्वक-
त्वनियमस्तथापि किमायातमिति चेदिदमायातं तस्यापि भेदस्य भेदा-
न्तरग्रहणपूर्वकत्वं, तस्यापि तस्यापीत्यनवस्था मूलक्षयकरीति ॥

स्वभावास्वभावसमुच्चयः पुनरस्वभावभागप्रयुक्ताऽनवस्थिते-
रेवायुक्तः । परस्परप्रतिषेधात्मकयोर्विधिनिषेधयोरेकत्वविरोधाच्च ।
अविरोधे वा जगति विरोधोच्छेदप्रसङ्गात् । भावाभावयोः साक्षा-
द्विरोधस्तदनुषङ्गादन्यत्वेति स्थितिः । असमुच्चयात्मनोऽपि प्रका-
रस्यानयोः प्रतिस्पर्द्धिनोरसम्भव एव । स खलु स्वभावादतिरिक्त-
श्चेद् अस्वभाव एव स्यात् । तस्य तन्मात्रलक्षणत्वात् । अनतिरेक
स्वभाव एवेति कथमयं तृतीयः स्यात् । स्वभावास्वभावविलक्षणात्मा
अयमस्तिवतिचेन्मैवम् । "परस्परविरुद्धानां निषेधेऽपि विधाविव
समुच्चयविरोधस्य गीर्वाणैरप्यवारणात्" । एतेन चतुष्कोटिविनिर्मु-
क्तो भेद इति परास्तम् । चतुष्कोट्यात्मनोऽपि प्रसक्तेर्विरोधस्योभ-
यत्राविशेषात् । नच तर्हि चतुष्कोट्यात्माऽस्तिवति वाच्यम् । ए-
कैककोटिनियमस्य तात्त्विकत्वात्तात्त्विकत्वयोस्तदनुपपत्तेः । यदि
खल्वेकैककोटीनां तदात्मकत्वनियमस्तात्त्विकः कथमेकश्चतुष्को-
ट्यात्मा भवेत् । अनियमेऽपि न चतस्रः कोटय इति कथं चतुष्को-
ट्यात्मैकः स्यात् । सदसाद्विलक्षणताद्यभ्युपगमोऽप्येवमेव जडस्यानु-

पपन्न इति चेत् । सत्यम् । तत्त्विकत्वे तथैव । अत एव तत्त्वतो युक्त्या निश्चित्य वक्तुमशक्यत्वाद्निवृत्तनीयमेव जडमुच्यते । सद्-सद्वैलक्षण्यादिवाचोयुक्तिरपि तत्तद्रूपनिरूपणासहिष्णुत्वमात्रप्रकटनाय, न तु तत्तद्विरहसमुच्चयात्मनो रूपान्तरस्य तत्त्विकत्वप्रकटनायेति न किञ्चनास्माकं दुष्यति । तस्मादस्मन्मतमेवानुसृत्य, भेदोऽपि वस्तुस्वभावादिबिकल्पानुपपत्तेरनिर्वाच्य एवाभ्युपगन्तव्यो, न तत्त्विक इति सिद्धम् ॥

किञ्च । अस्मादिदं भिन्नमित्यवध्यवधिमद्रूपावच्छिन्नो भेदः प्रतिभासते । विशेषणप्रतिभासपूर्वकञ्च विशिष्टप्रतिभासस्तयोः कार्यकारणभावनियमात् । नच वस्तुमात्रमविभागं दृश्यमानमवधित्वेनावधिमत्त्वेन वाऽध्यवसातुं शक्यम् । तत् स्रष्टव्यवधित्वेनावसीयमानं तथैव पर्यवस्येदवधिमत्त्वेनापि तथैव, न त्वल्लण्डमेकमन्योन्माभावाऽविनाभूतत्वेनान्योन्यविरुद्धावध्यवधिमद्रूपद्वयावच्छिन्नमधिगन्तुं शक्यम् । तथाचादावाधारभेदे प्रतिपन्ने भिन्नाधारमसङ्कीर्णमेवावध्यवधिमत्त्वं चाधिगन्तव्यम् । अवध्यवधिमद्रूपावच्छिन्नञ्च भेदोऽनुभूयत इत्युक्तम् । तथाचावध्यवधिमद्भावप्रतिभासे भेदप्रतिभासस्तत्प्रतिभासे चावध्यवधिमद्भावप्रतिभास इति इतरेतराश्रयप्रसङ्गः । एतेनेदमपास्तं, यदादुरेकं नीलं नीलतया, पीतं पीततया च विदित्वा अस्मादिदं — इति । न हि नीलं नीलतथैव पीतं पीततथैव भेदमवच्छिनत्ति, किं तर्हि अवधित्वेनावधिमत्त्वेन च, अवधित्वमवधिमत्त्वं चाविभागेन प्रत्येतुं शक्यमित्युक्तम् । तथाच कथं प्रागुक्तः परस्परश्रयप्रसङ्गो न भवेत् । किञ्च, नीलं नीलतया पीतं च पीततयेति निर्विकल्पकं वा नीलादिरूपमुपलक्ष्यते । किञ्चाऽनीलताद्यवच्छिन्नं शब्दाशुविद्धंसविकल्पकं, पूर्वस्मिन्कल्पे नशब्दाऽनुव्याधयति संसर्गप्रत्यये तयोरवच्छेद्यावच्छेदकभावेन प्रतिभासा भवेत् । न हि निर्विकल्पकाः पदार्थाः प्रतिभान्ति । वाक्यार्थस्तु सविकल्पक इति दृष्टचरम् । उत्तरस्मिन्स्तु नीलत्वादियोगादनद्व्यावृत्तिमुखेन परस्परमपि व्यावृत्तयोरेव तयोः प्रतिभाससम्भवः । तत्प्रतिभासश्चावध्यवधिमद्भावप्रतिपत्तिपूर्वक इति कथं स एव दुरुत्तरात्मा परस्परश्रयो न प्राप्नुयादिति । अनयैव दिशा परोऽप्यत्राऽनुकूलस्तर्को द्वेयः ॥

यथा विवादाध्यासितो भेदो मिथ्या भेदत्वात् । दर्पणादिगत-
मुखादिभेदवदिति । विपर्ययेतु बाधकमुक्तम् ।

यथा, विवादपदं भेदसंवेदेन मिथ्या, भेदसंवेदनत्वात् ।
स्वप्नभेदसंवेदनवदिति सत्यत्वे तु भेदसंवेदनस्य लब्धरूप इ-
त्यादिशास्त्रीयन्यायानुगृहीतान्वयव्यतिरेकपरिकल्पिततद्वर्गनिष्ठकार-
णदोषनिदानताऽनुपपत्तेराकस्मिकत्वप्रसक्तिर्बाधिका ॥

अथैवं भेदप्रपञ्चस्यालीकनिर्भासत्वे तदपवाधे शून्यमेवावशि-
ष्यते ? किं वा सलक्ष्यं ब्रह्म ? इति । किमत्र विनिगमने कारण-
म् ? उच्यते । विवादाध्यासिता घटादिभेदाः सद्रूपे परिकल्पिताः ।
प्रत्येकं तदनुविद्धत्वात् । ये येन प्रत्येकमनुविद्धास्ते तत्र परिकल्पि-
ताः । यथा प्रत्येकं चन्द्ररूपानुविद्धास्तत्र परिकल्पिता जलतरङ्गच-
न्द्रमसः । तथा चामी घटादिभेदाः सद्रूपानुविद्धास्तस्मात् तत्र प-
रिकल्पिताः । तदनुविद्धत्वं च तदनुरागेणैव विधीयमानत्वम् । न-
चेदं तदादिवाच्यताद्यपेक्षमप्यस्तीति विशेषः । दूरा तरवो निरन्तरा
वनाकारानुविद्धाः प्रतिभासन्ते । नच ते तत्र परिकल्पिता इति त-
दव्यवच्छेदार्थं प्रत्येकमित्युक्तम् । न हि प्रत्येकं तरुषु वनामिनि म-
तिः, किन्तु मिलितेष्विति । विपर्यये तु निरधिष्ठानो भ्रमो निरवधि-
कश्च बाधो भवेत् । तथाच तयोरधिष्ठानावभासतदवधिकप्रमाणल-
क्षणप्रसिद्धनिमित्तासम्भवादिनिमित्तत्वप्रसक्तिर्बाधिका । नच शू-
न्यमवधिष्ठानमवधिश्च स्यात् । यदनुविद्धं ह्यारोपितं प्रतिभासते
तदधिष्ठानं स एवावधिस्तस्य । यथा शुक्लीदमंशे रूष्यस्य । न क-
दाचिच्छून्यानुविद्धमारोपितं प्रतिभातीति कथं तत्तथा स्यात् । न

।पि शून्यं कचिद्भवति, किं तर्हि शुक्त्यादिकम् । अन्यथा
तदुपादानानुपपत्तेरिति विवादाध्यासिताभावाः स्वानुग-
तप्रतिभासे वस्तुनि परिकल्पिताः । विभक्तत्वात् । यदित्थं तत्
तथा । यथा सर्पभाराद्यडमालाबलीवर्द्धमूत्रितत्वादीनि स्वानुगत-
प्रतिभासे रज्ज्वा इदमंशे परिकल्पितानीति । विपर्यये तु बाधक-
मुक्तम् ॥

अत्राह कश्चित् स्यादेतदेवं यदि सर्पादयः परिकल्पिताः
स्युः । न त्वेवम् । तत्प्रत्ययानामपि यथार्थत्वात् । तथाहि । विवा-
दाध्यासिताः प्रत्यया यथार्थाः । प्रत्ययत्वात् । उभयवादिसिद्धप्रत्यय-

वत् । नच सर्वोऽप्ययथार्थ एव प्रत्यय इति दृष्टान्तासिद्धिः । अस्यैव प्रत्ययस्य यथार्थत्वविपर्ययत्वयोर्द्वयोघातात् । यदि ह्ययं यथार्थः स्यात् कथं तदा सर्वोऽप्ययथार्थः । यदि त्वयमयथार्थस्तदाप्यस्य विषयवैपरीत्याय केनचिद्यथार्थेन प्रत्ययेन भवितव्यमिति कथं न व्याघात इति । तद्विदमसङ्गतम् । विवादास्पदविभ्रमाद्यभ्युपगमे राद्धान्तविरोधात् । यथार्थशब्देन च सदर्थविवक्षायां, नायं सर्प इत्यादिवाधविरोधात् । तुच्छव्यावृत्तार्थविवक्षायां चास्मान् प्रति सिद्धसाधनत्वात् । विवादास्पदविभ्रमाद्यनभ्युपगमे तु हेतोराश्रया-
सिद्धिरिति ॥

किञ्चायथार्थः प्रत्ययोऽस्तीत्यस्मदीयः प्रत्ययो यथार्थः स्या-
द् ? अयथार्थो वा ? प्रथमे तेनैवायथार्थत्वसिद्धिः । चरमेऽप्यस्याय-
थार्थत्वे कथं सर्वप्रत्यययाथार्थ्यमिति नैवंविधः प्रत्ययोऽस्ति । किं
तर्हि व्यवहारमात्रमेतत्पदार्थानामसंसर्गाग्रहमूलमिति चेत् । मैवम् ।
व्यवहारमात्रस्य परस्परान्वितत्वेन व्यवहियमाणपदार्थप्रत्ययमूल-
त्वात् । तथाहि । विवादाध्यासिनो व्यवहारः परस्परान्वितत्वेन व्य-
वहियमाणपदार्थज्ञानपूर्वकः । व्यवहारत्वात् । मध्यमवृद्धव्यवहारव-
त् । नच साध्यविकलो दृष्टान्तः । तथा सत्युत्तमवृद्धप्रयुक्तशब्दा-
नामन्वितप्रत्ययाजननेन व्युत्पत्तिवैधुर्ये शब्दप्रामाण्याच्छेदप्रसङ्गात् ।
संवादिनि व्यवहारे संसृष्टप्रत्ययोऽपि कारणमस्तु, न सर्वत्रेति चेत् ।
कुत एतत् ? कार्यवैलक्षण्यस्य व्यवहारसंवादस्य कारणवैलक्षण्यपे-
क्षणादिनि चेत् । अस्तु तर्हि संसृष्टयोरसंसर्गाग्रहः संवादिव्यवहार-
स्य क रणं, वागरीतस्तु विपरीतस्योत्, व्यवस्था, किं संसृष्टप्रत्ययाभ्यु-
पगमेन । तस्माद् व्यवहारमात्रस्य संसृष्टप्रत्ययः कारणं, तद्विशेष-
स्तु संवादी संवादिन इति स्वाभ्युपगतशब्दप्रामाण्यालोभादेवाश्रय-
णीयम् । अन्यथोन्नीतन्यायेन तदसिद्धिरिति स्थितम् । तथापि
रजतादिसमारापसद्भावे किं प्रमाणमिति चेद्, एतावन्तं कालमिद-
मेव शुक्तिशकलं मिथ्यैव रजतमभादित्युत्तरकालानुसन्धानात्मकं
प्रत्याभज्ञापरपर्यायं प्रत्यक्षं तावदेकम् । अपरं चानुमानमनन्तर-
न्यायसूचितम् ॥

किञ्च । शुक्तिकाशकलं रजनात्मना प्रतिभासते । रजतार्थिनो
नियमेन प्रवृत्तिगोचरत्वात् सम्यग्रजतवत् । नान्तरीयकप्रवृत्तिगो-

क्षरस्य शुक्तेवादिमलस्य व्यवच्छेदार्थं नियमग्रहणम् । किञ्च । वि-
वादाध्यासिता प्रवृत्तिः पुरोवर्त्तिगोचररजतज्ञानपूर्विका । रजतेच्छा-
धीनपुरोवर्त्तिप्रवृत्तित्वात् । सम्यग्रजतप्रवृत्तिवत् ।

यद्वा विवादाध्यासितं, रजतधीपदम् । रजतव्यवहारपद-
त्वात् । यदित्यं तत्तथा यथा सम्यग्रजतम् ।

यः पुनराह— शुक्तिकाशकलं तदात्मना न प्रतीयते, तदूरूपेणा-
ऽसत्त्वात् । यद्यद्रूपेणाऽसत् तत्तद्रूपेण न प्रतीयते । यथा घटः पटरू-
पेण, यथा वा शशविषाणं सद्रूपेणेत्यस्य साध्यविकलो दृष्टान्तः ।
शाब्दप्रत्यये घटादेरपि पटादिरूपेण प्रतिभासमानत्वात् । अन्यथा
परं प्रति दृष्टान्तत्वेनाभिधानस्यैवानुपपत्तेरिति । अस्तु तर्हि समारोपः
समारोप्यमाणं तु विचार्यतां, किमसत्, किं वा सत्, किं बोधयात्मकं,
किं बोधयविलक्षणम् ? इति । न तावदसत् । तत्र प्रतिभासभेदप्र-
वृत्त्योरनुपपत्तेः । न ह्यनति नरविषाणादौ अपरोक्षावभासः कदा-
चिदुपलभ्यते । नापि प्रवृत्तिः । आन्तरालिकाद्वैलक्षणयादसत्येव
कचिदप्येवमस्तिविति चेन्न । वैलक्षणयाधिकरणत्वे तुच्छरूपाऽसत्त्वा-
नुपपत्तेः । तस्य च निराकारत्वात् । स द्वैलक्षण्यमात्रेणाऽसत्त्वाभि-
धाने मायावादिमनप्रवेशात् । नापि सत् । बाधविरोधात् । यत्र बा-
ध्यते ततोऽन्यत्रास्तीति चेन्न । तत्रास्याप्रतीतेः कल्पनानर्थक्याच्च । न
ह्यन्यत्र सत्त्वमस्यात्र प्रतीतिमुत्पादयेत् । विषयभेदात् । नहि भूमलिन-
सत्तामात्राज्ञभोमलिनं प्रतिभायात् । तथा प्रतिभासे वाऽन्यत्र दृष्टस्या-
ऽन्यत्रसत्ता न कल्पनीया । क्लृप्तस्यैव तथाभूतस्यानेकस्य सम्भवात् ।
इह निषेधादन्यत्रास्ति घटादिवदिति चेन्मैवम् । अधिष्ठानारोपितता-
दात्म्ये व्यभिचारात् । यद्यन्यत्रापि नास्ति, कुतस्तत्रापि न निषिद्ध्यत
इति चेद्, अप्रसक्तेस्तादात्म्यवद्, इहापि नेदं रजतमित्याकारेण ता-
दात्म्यमेव निषिद्ध्यते, न स्वरूपमिति चेन्न । तथा साति वनस्पत्योरि-
व विविक्तयोर्द्वयोरप्यत्रैवानन्तरं प्रतीतिप्रसक्तेः । प्रतिषेधप्रत्ययस्तु
कदाचिन्न तत्र दृष्टं सलिलमस्ति, न मया तत्रानुभूतं रजतमस्ति इति
वैयाधिकरण्येनापि जायत एव । कुत्र चेदमन्यत्र भवेद्, भवेद् बुद्धौ
देशान्तरादौ वा । यदि बुद्धौ तर्हि गुञ्जापुञ्जादौ ज्वलनादिसमारो-
पावसरे शरीरदाहादिप्रसङ्गः । तत्रापि तस्याऽनास्त्विकत्वाच्च प्रसङ्ग
इति चेद्, आयातं तर्हि अत्यन्तासत्त्वमनिर्वचनीयत्वं वा । तथाभा-

वस्य गत्यन्तराभावात् सञ्ज्ञेवायमर्थक्रियाऽक्षम आकार इति चेद्,
 गुञ्जापुञ्जादावपि तर्हि तदाकारारोपेण दाहाद्यर्थो न प्रवर्तते । तदा-
 कारस्य सर्वदैवाहृष्टशक्तित्वात् । बाह्यसमर्थाकारेण समारोप्यमाणः
 पुनः प्रवर्तयतीति चेत् । गुञ्जापुञ्जादिरेव तथा समारोप्यमाणः प्रव-
 र्त्तयतु, किमनेनान्तस्तात्त्विकेन बहिरारोपितेनाऽसमर्थेन समर्थात्मना
 समारोप्यमाणेन कल्पितेन । भवतु तर्हि देशान्तरादावेव समारो-
 पितस्य सद्भाव इति चेन्न । तथा सति नाक्षं ग्राहकं, विप्रकर्षेण द्रष्टु-
 मयोग्यत्वात् । अन्यथाऽतिप्रसङ्गः । दोषसामर्थ्याद्दर्शने नातिप्रसङ्ग
 इति चेद् दोषोऽप्यसर्दानिर्वचनीयं वा तादात्म्यवद्दर्शयतु दृष्टान्तानु-
 सारात् । तत्र च गत्यन्तराभावात् तस्मान्नात्यन्तासन्नापि सत् स-
 मारोपणीयमिति सिद्धम् । सदसद्रूपसमुच्चयस्तु विरोधादेवायुक्तः ।
 अविरोधे वा कथं भ्रान्तिर्वाधव्यवस्था, पूर्वोत्तरयोः सहयोग्यैकैकां-
 शे यथार्थत्वेति । सदसद्रूपस्य सद्रूपेण प्रतीतिभ्रान्तिरिति चेत्, तदा
 किमिदानींमंशाग्रहण भ्रान्तः ? । तथाचोत्तरोऽपि भ्रान्त एव स्यात् ।
 तत्राप्यसदंशस्यैव स्फुरणात् । सर्वज्ञानानि चैवं भ्रान्तानि स्युः ।
 सर्वात्मना अर्थानवभासकत्वत् । नांशाग्रहणं भ्रमं ब्रूमः, किन्त्व-
 शान्तरव्यवच्छेदेन सदवेदमिति ह्यवधारयदाद्यं संवेदनमिति चेन्न ।
 द्वितीयरूपस्य तत्राप्रसक्तेः । अप्रसक्तस्यापि व्यवच्छेदकत्वेन भ्रम-
 त्वे सर्वस्यापि ज्ञानस्य तथाभावः किं न स्यात् । सर्वस्यापि ज्ञानस्य
 कियति कियति रूपे वर्तमानस्याप्रसक्तापररूपव्यवच्छेदेन भ्रमत्वो-
 पपत्तेः । नदेवं न सदसद्रूपमप्यारोपणीयमभ्युपेयं, किं तर्हि प्रत्येक-
 समुच्चयरूपाभ्यां सदसद्विलक्षणमनिर्वचनीयमेव । नचैतादृशमुभय-
 वलक्षणमपि तात्त्विकमभ्युपगच्छामो येन प्रसङ्गं येन विरोधम् ।
 विलक्षणवाच्योयुक्तिर्हि प्रतियोगिनिरूपणाद् यौक्तिकत्वप्रकटनफला,
 न त्वेवंरूपतायाः सामञ्जस्यसम्पादनायेत्यवोचाम ।

न हि स्वरूपत एवातात्त्विकस्य तात्त्विकं किमपि रूपं सम्भवति ।
 नो खल्वतात्त्विकस्य सर्पस्य विसर्पणादयस्तात्त्विकाः सम्भवयुः ।

अन एवोक्तमाचार्यवाचस्पत्यानिना ब्रह्मतत्त्वसमीक्षायां- सदसदुभ-
 यानुभयादिप्रकारैरनिर्वचनीयत्वमेव ह्यविद्यानामविद्यात्वमिति । प्र-
 माणां पुनरत्र- विवादपदमनिर्वाच्यं, बाध्यत्वात् । यदुक्तसाध्यं न

भवति, न तदुक्तसाधनम् । यथात्मा । न तथेदमुक्तसाधनं न भव-
तीति, तस्मान्नेदं नोक्तसाध्यमिति विपर्ययं तु बाधकमुक्तमेव । ए-
तदेवोपजीव्यप्रतीतिबाधान्यथानुपपत्तिः प्रवृत्तिबाधान्यथानुपपत्ति-
श्चेत्यर्थापत्तिद्वयमपि तद्वादिनं प्रत्यभिधातव्यम् । नह्यन्तासति यथो-
क्तनीत्या प्रतीतिभेदप्रवृत्ती स्याताम् । नरविषाणवत् । नापि वस्तुनि
सति बाधश्चेतन्यवादिनि । भवत्वेवं लक्षणमारोपणीयं, तथाप्यस्या-
नाद्यनन्तत्वे सर्वदोषलम्भापानादबाधपत्तिः । कादाचित्कतायां तु
कारणं वाच्यम् । नच प्रध्वंसातिरेकणः कार्यस्य निमित्तमात्रादु-
त्पत्तिरित्युपादानमपि किञ्चिदभ्युपेयमिति चेत् । अभ्युपेयतां तर्हि
कार्यवशादेव तदनुगुणं सन्निमित्तमुपादानम् । निमित्तं तावदनादि-
सन्ततिवाहिनी सविषयस्य विभ्रमस्यैव वासना स्यात् । अपरम-
प्यधिष्ठानाऽवभासाद्यन्यव्यतिरेकानुकार्युपादानमप्यनिर्वचनीयमेव
किञ्चिदनादिकार्यानुगुणं कल्पनीयम् । न हि तावत् सत्यं सम्भवति ।
तथात्वे कार्यस्यापि सत्यतापत्तेः । उपादानोपादेययोस्तादात्म्यदर्श-
नात् । सुवर्णं कुण्डलमिति वत् । अत्यन्ताऽसतो निरस्तसामर्थ्यस्य
न कारणतैव सम्भवनी, दूरं हि तद्विशेष उपादानत्वम् । तस्मा-
दनिर्वचनीयमेव कार्यवत्तदुपादानमपि । तच्चानाद्येव युक्तम् । भादि-
त्वे तत्परम्परापत्तेः । आन्त्यात् कार्यादन्वयदर्शनापत्तेश्च स्वकार्यानु-
गतदर्शनस्यैवोपादानत्वात् सुवर्णवत् । तस्मादनाद्यानिर्वचनीयमेव
रजताद्युपादानम् । तच्चाधिष्ठानविद्याविरोधादविद्येति गीयते । तदे-
कार्थनया चाऽज्ञानमिति । तां च सविलासां विलापयद्धिष्ठानज्ञानं
बाधकमुच्यते । तच्चान्तरीयकसिद्धिरेव त्वभावो, नेदं रजतामिति
स्वातन्त्र्येणानूद्यत इति रहस्यम् ।

सति चैवं प्रपञ्चोऽपि स्यादविद्याविनिर्मितः ।

अविद्यातो विभिन्नत्वे जडत्वाद्वज्जुसर्पवत् ॥

जाड्यदृश्यत्वहेतुभ्यां मिथ्यात्वं वा प्रसाध्यताम् ।

प्रागुक्त एव दृष्टान्तो मिथ्यात्वं चेह बाध्यताम् ॥

अथायं प्रामाणिकः प्रपञ्चः, किं वा न । आद्ये कथमविद्या-
मयः स्यात् । अलीकस्यैव रज्जुमर्पादेस्तथाभावात् । उत्तरस्मिंस्तु
कथं नाश्रयासिद्धं साधनमिति । उच्यते—

प्रत्यक्षादिप्रमाणानां प्रामाण्यं व्यावहारिकम् ।

आश्रित्याऽयं प्रपञ्चः स्यादलीकोऽपि प्रमाणवान् ॥

अद्वैतागमवाक्यं तु तत्त्वावेदनलक्षणम् ।

प्रमाणभावं भजतां बाधवैधुर्यहेतुतः ॥

न हि सुशिक्षितोऽपि प्रत्यक्षादिरत्यन्ताबाध्यार्थपरिच्छेदलक्ष-
णाप्रामाण्यं स्वतः परतो वा विज्ञातुं क्षमते । न हि तावत् प्रत्यक्षेणैव
वेदनेन स्वप्रामाण्यमीदृग् विज्ञायते । परवेदनपक्षे हि तत्स्वात्मानम-
प्यगोचरयत् कथं स्वप्रामाण्यं गोचरयेत् । स्वसंवेदनपक्षेऽपि
स्वार्थस्यात्यन्तिकमबाधमनवगम्य तु कथं तदुपहितमर्यादात्मनः
प्रामाण्यमध्यवस्येत् । नच स्वार्थस्यात्यन्तिकबाधासत्त्वमस्मत्प्रत्यक्ष-
गम्यं सम्भवति । कालान्तरभाविनो बाधस्येदानीमयोग्यत्वेनानुप-
लम्भसम्भवात् । परमपि प्रत्यक्षान्तरं चेदाद्यसमानयोगक्षेमं कथम-
त्र प्रवर्तताम् । यदा तु प्रत्यक्षस्यैवैतादृशी गतिस्तदा कैव कथा तद्वो-
चरव्याप्त्युपजीविनो वराकस्यानुमानादेः ।

परतश्च प्रमाणत्वपरिज्ञानेऽनवस्थितेः ।

परिहारं प्रयत्नेऽपि न पश्यामः सभाक्षमम् ॥

आगमवाक्यं पुनरनियतकालवस्तुपरिच्छेदकत्वादात्यन्तिका-
बाध्यत्वलक्षणमपि सत्यत्वं स्रविषयस्याध्यवस्येत् । तदवसायान्व-
व्यतिरेकाभ्यां च तत्साधनत्वलक्षणं प्रामाण्यमध्यवसीयते । तथाच
श्रूयते, सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेति । तस्मादद्वैतागमवाक्यमेव तत्त्वावेदनं
प्रमाणमुपपद्यते, न प्रत्यक्षादीनीनि स्थितम् । एतेन धर्मिग्राहकप्रमा-
णबाधः प्रकृतस्य परास्त एव । सांख्यव्यवहारिकस्य सत्यत्वस्य तेन
सिद्धेः । तस्य च शरीरात्मभाव इवालीकत्वेनाविरोधात् । यत्पुनर-
प्रामाणिकत्वे प्रपञ्चस्य कथं नाश्रयासिद्धं साधनमिति । तदप्यस-
त् । प्रसिद्धिमात्रेणाप्याश्रयत्वे बाधकादर्शनात् । नैवम्भूत आश्रयः,
प्रमाणशून्यत्वान्नरविषाणवदिति बाधकमिति चेन्न । एतदेव हेतुं प्रति
आश्रयत्वानाश्रयत्वयोः प्रकृताबाधात् । यदि त्वेवम्भूतमेव प्रमाणशू-
न्यत्वं भवदीयं हेतुं प्रत्याश्रयः, कथमस्मदीयं प्रति न भवेदविशेषा-
त् । अथ भवदीयं प्रत्यपि नाश्रयस्तर्हि तस्याश्रयासिद्धत्वादसाधन-
त्वे कथं प्रकृतबाधकतेति । एतेनोदाहरणोऽप्याश्रयहानिशङ्कानिर-
स्ता, त्वदुदाहरणसाम्यादिति सर्वं सुस्थितम् । तथापीदमुच्यतां कि-

मिदं जडत्वं नाम हेतुकृतं किं वा दृश्यत्वमिति । उच्यते । जडत्वं नामानात्मप्रकाशत्वमसंविद्रूपत्वं वा पर्युदासात्मकं, दृश्यत्वं तु स्व-
व्यवहारे स्वातिरोकिस्वदर्शनापेक्षानियतिर्विधिमात्रमिति विवेकः ।
हन्त एवमात्मन्यपि प्रकृतहेतुप्रवृत्तावनैकान्तिकत्वं स्यात् । नैवम् ।
तस्य स्वप्रकाशत्वात्, संविद्रूपत्वाच्च । अत एव तृतीयाऽप्रसक्तोः ।
कुतः स्वप्रकाशत्वमिति चेत् । अत्रायं पुरुषः स्वयञ्ज्योतिर्भवतीति
श्रुतेः । किञ्च । अस्ति तावन्ममेदमनुकूलमिदं प्रतिकूलमिति च
ज्ञानं, यद्वशादनुकूले प्रवृत्तिः, प्रतिकूलाच्च निवृत्तिः । तच्चैदमवच्छे-
दकप्रकाशाधीनम्, अवच्छिन्नप्रकाशत्वाद्दण्डप्रकाशवत् । अवच्छे-
दकश्चायमात्मा न स्वाश्रयव्याप्यो भवितुमुत्सहते । वस्तुत्वाद्वासि-
धारावत् । न ह्यसिधारयैवासिधारा छिद्यते । विषयसंबन्धनादेव
तदाश्रयः सोऽपि सिध्यत्विति चेन्नैवम् । संवेदिता हि न स्वातिरे-
किसंविदधीनप्रकाशः । संवित्कर्मतामन्तरेणापरोक्षत्वात् । संवेदनव-
त् । अतः परिशेषात् स्वप्रकाशतासिद्धिः ।

यद्वा प्राभाकारं प्रत्येवं प्रयुज्यते । संवेदिता स्वप्रकाशः संवि-
त्कर्मतामन्तरेणापरोक्षत्वात् संवेदनवादिति । विज्ञानरूपश्चायमात्मा
वेदान्तेषु गीयते । विज्ञानमानन्दं ब्रह्म । अयमात्मा ब्रह्म सर्वानुभूति-
त्यनुशासनमिति च । विज्ञानं च स्वप्रकाशमिति कथं तद्रूपस्यात्म-
नो नात्मप्रकाशता । विज्ञानमेव तावत् कथं स्वप्रकाशमिति चेत् ।
अत्र साधनश्लोकः

विमता धीः समाधारकालस्वज्ञानहानितः ।

न हीना व्यवहारेण धीत्वादविमता यथा ॥

विमता विप्रतिपन्ना धीः सवित्समाधारकालस्वज्ञानहानितः,
स्वसमानाश्रयस्वसमानकालस्वगोचरज्ञानाभावादिति यावत्, न
हीना व्यवहारेण व्यवहार्यो न भवति । धीत्वात् । संवित्त्वात् । अ-
विमता यथा । अविप्रतिपन्ना घटसंविन्मभासीति व्यवहियमाणसं-
विद् यथेत्यर्थः ।

एतदुक्तं भवति, विवादाध्यासिता संवित्, स्वसमानाश्रयस्व-
समानकालस्वगोचरसंवेदनविरहप्रयुक्तव्यवहारविरहा न भवति
संवित्त्वात् । अनन्तरव्यवहियमाणसंविद्धादिति । अस्वसंवेदनत्वे तु
संवेद्यमानघटप्रकाशसमनन्तरमेव मयेदं विदितमिति विकल्पो न

भवेत् । न ह्यविदिते विशेषणे विशिष्टविकल्पः सम्भवति । नच वेदनान्तरं तद्वोचरमनुभूयते । अनुभवे तद्वोचरमप्यनुभूयतेत्यन-
वस्था स्यात् । आद्यसमानयोगक्षेमत्वात् । यावन्ती खल्वद्यग्रहण-
सामग्री मनःसंयुक्तात्मसमवायलक्षणा दृष्टा, सा द्वितीयादावप्यवि-
शिष्टेति कथं तदापि नानुभूयते । नचादृष्टमात्रवैकल्यादिति शङ्कनीयम् ।
तन्मात्रवैकल्यात् साक्षात्कारानुत्पत्त्यनुपपत्तेः । उपपत्तौ वा समन-
स्केन्द्रियसन्निकृष्टाः स्फीतालोकमध्यमध्यासीनाश्च कारिणरतुरगाद-
योऽपि कदाचित् वीक्षयेन् । तथाच योग्यानुलम्भादभावनिर्णयः
कापि न भवेत् । तथापि सौष्ठवप्रयत्नवद्वान्तरवैजात्यादनुपलब्धि-
भवेदिति चेद्, भवेन्नाम तत्र तथा यद्यनन्यथासिद्धं कार्यमस्ति ।
तद्वशेन तस्यावश्यं कल्पनीयत्वादनुपलम्भाच्च, नेह तथाविधं कार्य-
मस्ति । घटो मया विदित इति विशिष्टवेदनमेवात्रापि तथाविधं
कार्यमिति चेन्न । तस्य विशेषणवेदनमात्रेण चरितार्थत्वाद् भेदाभे-
दयोरुदासीनत्वात् । यद्वस्तु तत् स्वानिरिक्तं नैव वेदनेन व्याप्यमि-
तिव्याप्तेर्भेदः कल्पनीय इति चेन्न, अनेनैव व्याप्तिस्संवेदनेन व्यभि-
चारात् । इदं हि वस्तुमात्रं व्याप्नुवद्वात्मानमपि व्याप्नुयात् । किञ्च ।
सर्वं संवेदनमस्वसंवेदनं, सर्वं कार्यं सकारणकं सर्वं वस्तु सात्म-
कमित्यादिसंवेदनाति स्वपरसाधारणप्रयोजकवशात् । स्वात्मगोच-
रायपि बहुलमुपपद्यन्त इति कथं न व्यभिचारपरम्परा । परं गोच-
रयन्त्येव स्वात्मानमपि गोचरयन्तीति चेद्, घटसंवेदनमपि तर्हि घटं
गोचरयदेव स्वात्मानमपि गोचरयतीति न विशेषः कश्चित् । स्वपर-
साधारणप्रवृत्तिनिमित्तगोचरतयैव स्वगोचरत्वं तद्वदृष्टमिति चेन्न । अस्य
वैधर्म्यमात्रत्वात् । सर्वथा च साम्यसम्पादनीयत्वे प्रमाणाभावात् । प्र-
दीपवच्चात्र प्रवृत्त्युपपत्तेः । यथा खलु प्रदीपः परत्र विज्ञानलक्षणं कार्यं
कुर्वन् स्वात्मन्यपि स्वभावभेदादेव तत् करोति, न तु दीपान्तरम-
पेक्ष्यते, तथा विज्ञानमपि परत्र व्यवहारकार्यं कुर्वन् स्वभावभेदादेव
स्वात्मनि व्यवहारं कुर्याद् विज्ञानान्तरं तु नापेक्षत इति किं न स्यात् ।
अत एवोक्तम्—

एकं कस्य चिदन्यस्य द्वयमेव प्रकाशकम् ।

अत्यन्तमनपेक्षस्य नैकमप्यस्तु का क्षतिरिति ॥

तस्मादाद्यसंवेदनस्य वेदनान्तरवेदनयित्वेऽनवस्थाप्रसङ्गलक्ष-

णतर्कौपकृतानुलम्भादेव तस्याभावसिद्धौ परिशेषात् स्वप्रकाशता-
सिद्धिः ।

उक्तञ्च— “असंवित्तौ वित्तेन खलु तदुपाधिव्यवहृतिः, प्रतीता-
वन्यस्यां प्रसभमनवस्था प्रसरती”ति । एवञ्चेदमप्यनवकाशं चोद्यम् ।
यदाहुरेकं— स्वात्मनि वृत्तिविरोधान्न स्वसंवेदनं विज्ञानमिति व्या-
प्त्यादिवेदनवत् प्रदीपवच्चोपपत्तेः । नच तत्र स्वपरसङ्गतकार्यानु-
कूलात् स्वभावभेदादन्या स्वात्मनि वृत्तिरस्ति या विरुद्ध्येतेति चेत्,
प्रकृतेऽपि तर्हि स्वपरव्यवहारानुकूलात् स्वभावभेदादन्या नकाचन
स्वस्कन्धारोहकल्पा वृत्तिर्या विरुद्ध्येतेति सर्वं समञ्जसम् । एतेना-
ऽवीतोऽप्यत्र वेदनत्वादिति प्राचामाचार्याणां हेतुः समर्थितः । प्रति-
पक्षे बाधकदर्शनात् । एतदर्थमेव चाभिमतविशेषपुरस्कारेणैव तत्
प्रदर्शितम् । तस्मात् स्वसंवेदनसंवेदनाभेदादप्यात्मा स्वप्रकाश इति
सिद्धम् ।

एतादृशस्य सर्वस्याभिलषितस्य साधनायीकं “विज्ञानननुम्”
इति । कथं पुनर्विनाशिनो विज्ञानस्य नित्यात्मस्वभावता सम्भावि-
नी ? न । विज्ञानस्यापि विनाशासिद्धेः । नीलादिसंवेदनसमसमयपी-
तादिसंवेदनादर्शनात् । विनाशप्रतीत्या तत्सिद्धिरिति चेन्न । पीतादे-
स्तदुपहितस्यैव च संवेदनस्यादर्शनाद् विनाशप्रतीतेरपि घटाकाशा-
द्विचदौपाधिकगोचरत्वेनैवोपपत्तेः । आजानतश्च संवेदने भेदानुपल-
म्भादभेदसिद्धेः । प्रयोगश्च— संवित् स्वान्तर्गतभेदशून्या । भेदोपा-
धिमन्तरेणाविभाव्यमानभेदत्वादाकाशवदिति ।

एवञ्चाभेदसंसिद्धौ संवित्स्वाभाव्यसम्भवात् ।

आत्मनः स्वप्रकाशत्वमनिवार्यमिति स्थितम् ॥

तथाच कुतः प्रकृतहेतोरनैकान्तिकशङ्कावकाशः । तथापि
स्वप्रकाशत्वाद्धितीयत्वादिसाधकस्य प्रमाणस्य तद्वत्त्वात्मन्यपि प्रवृत्ते-
रवर्जनीयं तस्यापि दृश्यत्वमिति कथं नानैकान्तिकं दृश्यत्वमिति चेत् ।
अहो कथं विस्मरणशीलता देवानांप्रियस्य ।

न हि दर्शनप्रतियोगितामात्रलक्षणं दृश्यत्वे हेतुः, अपि तु स्वव्यव-
हारे स्वातिरिक्तस्वदर्शनापेक्षानियतिरित्यवोचाम । नचौपाधिकात्म-
विकल्पे तदुपनायकप्रमाणपेक्षायामपि स्वरूपमात्रव्यवहृतौ तदपे-
क्षाऽस्तीति कुतो यथोक्तहेतोरनैकान्तिकत्वावकाशः ? । विशिष्टस्फुर-

प्रमाणमाला ।

नेऽपि च स्वरूपमदृश्यमित्युदितमन्यत्र, नेह विपश्चितम् । संभ्रमा-
धिकारीत् । अन्यथाऽपि च साध्यस्य समर्थितत्वादिति ॥

जडता दृश्यताचाऽस्तु सत्यस्यैवेति चेन्मतम् ।

मैवं संवित्स्यसम्बन्धे धर्म्यसिद्धिप्रसक्तिः ॥

यस्य हि जडता दृश्यता च निरूपणीया तस्य धर्मिण एवासि-
द्धौ कस्य ते निरूप्येताम् । नच तदसम्बद्धसंविदा सिद्धं नाम स्या-
त् । नो खलु तत्स्वयं सिद्धेत् । जडत्वादेव । नापि संविदा । तथा
सह सम्बन्धानिरूपणात् । न हि संवित्संवेद्ययोरन्तर्बहिर्भावेन प्रका-
शमानयोः संयोगादिः सम्भवेत् । विषयविषयिभावोऽपि सम्बन्धो
भवन्नतीतादौ कथं भवेत् । न ह्यसति सम्बन्धिनि सम्बन्धो नाम भ-
वेत् । नचानीताद्यपि न संविदितम् । नच संविदसंसृष्टं संविदितं
चेति प्रयुज्यते । अतिप्रसङ्गात् । हेतुहेतुमद्भावश्चानागतादावसम्भवी
सम्यग्भिचारश्च चक्षुरादिभिः । एतेनैकान्तःकरणसंक्रान्तावस्थेव
सम्बन्ध इति निरस्तम् । असतोऽतीतादेस्तत्त्वतः संक्रमायोगात्, स-
त्त्वे वातीतत्वानुपपत्तेः । संविदश्चासङ्गाया अप्रतिसंक्रमत्वात् । अ-
न्तःकरणस्य तच्छायया तत्र संक्रमणमिति चेत् । अथ केयं तच्छायया
नाम । न तावदात्मनस्तादात्म्यं तात्त्विकं, विरोधात् । अतात्त्विके तु
तादात्म्ये संसर्गे वा न परमार्थतो दृश्यं दृष्टं स्यात् । असत्यत्वे तु द-
ृश्यस्य गगनगन्धर्वनगरयोराधाराधेयभाव इव संवित्संवेद्ययोरप्यली-
क एव सम्बन्धो भविष्यति । तद्वशाच्च तत्संविदितं भवेद् गन्धर्व-
नगरवदेवेति सर्वमवदातम् ।

एतदप्युदितम्- “असत्यभेदम्” इति । भिद्यत इति भेदः प्रप-
ञ्चः । असत्यो भेदो यस्मिन्तदसत्यभेदमित्यर्थः ।

अथैवमपि प्रपञ्चस्य मिथ्यात्वे तदन्तःपातिन्याः श्रुतेरपि तथा-
त्वात् कथं सा ब्रह्मणि प्रमाणं भवेत् ? । नायं दोषः । मिथ्याभूत-
स्यापि प्रतिबिम्बस्य सत्यबिम्बबोधकत्वेन प्रामाण्यदर्शनात् । स्वप्न-
कामिन्याश्च शुभसूचकत्वेन तथाभावात् ।

पठन्ति हि स्वप्नाध्यायविदः—

यदा कर्मसु काम्येषु स्त्रियं स्वप्नेषु पश्यति ।

समृद्धिं तत्र जानीयात् तस्मिन् स्वप्ननिदर्शनं इति ॥

पारमर्षे चात्र सूत्रमुदाहरणीयम्, सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते

प्रमाणमाला ।

च तद्विद् इति । नच वचनीयं तत्रापि प्रतिविम्बादिज्ञानैः अस्मैव विम्बादिज्ञानजनकतया प्रमाणं, न त्वलीको विषय इति । विज्ञानमात्रस्यानवच्छिन्नस्यातिप्रसङ्गित्वाद्, विषयावच्छिन्नस्य च प्रमाणायां तस्याप्यवर्जनीयत्वात् प्रामाण्यस्य । एतेन प्रमाणोपपत्त्यनुप-
च्योरद्वैतानुपपत्तिरित्यपास्तम् । अलीकेनैव प्रमाणेन तदुपपादनादि-
त्यलमतिप्रसङ्गेन ।

यस्त्वेवमपि शब्दानां सङ्गतिर्ग्रहणसमये कार्यान्वयपरतयैव तद्ब्रहादसति कार्यान्वये न सम्भवति ब्रह्मणि मुख्यया वृत्त्या प्रामा-
ण्यम् । नच लोकवद्त्रं लक्षणाश्रयणे पुरुषविवक्षानुगतिर्नाम कार-
णमस्ति । तस्मात् प्रतिपत्तिविधिनिष्ठमेव वेदान्तानामपि प्रामाण्य-
मिति मन्यते । तत्प्रतिबोधनायेदं प्रयुज्यते । विवादाध्यासितानि पदानि
न कार्यान्वितस्वार्थनियतसामर्थ्यानि । पदत्वात् । कार्यपदवदिति ।
नच साध्यविकलो दृष्टान्तः । एकस्मिन् वाक्ये कृत्युद्देश्यतालक्षण-
कार्यद्वयासम्भवेन कार्यपदस्य तादृकार्यान्तरान्वितस्वार्थगोचर-
ताऽसम्भवात् साध्यमात्रस्य च भावार्थादेस्तत्त्वेनानङ्गीकारात् ।
विपर्यये तु योग्येतरान्वितस्वार्थमात्रस्य सर्वपदसामर्थ्यप्रयोजकता-
यां सम्भवन्त्यां कार्यपदातिरिक्तानां कार्यान्वितस्वार्थे सामर्थ्यं,
कार्यपदस्य तु स्वरूपेऽन्यान्विते वेति प्रयोजकद्वैविध्याङ्गीकारे गौर-
वप्रसङ्गो बाधक उच्येयः । यद्वा । कार्यं न समस्तपदसामर्थ्यप्रतियो-
गि । अन्वयव्यतिरेकित्वात् । पदार्थान्तरवत् । अत्रापि सत्यसति
च कार्यं योग्यतामात्रेण परस्परं पदार्थानामन्वयोपपत्तौ कार्यस्यापि
समस्तपदसामर्थ्यप्रतियोगिताकल्पने गौरवमेव दूषणं स्यात् ।

यद्वा विवादाध्यासितः, शब्दव्युत्पत्तिगोचरः । प्रमेयत्वादु-
भयाभिमतप्रमेयवत् । विपर्यये तु व्युत्पत्तिदशायां योग्यान्वितस्वा-
र्थे पदसामर्थ्यमङ्गीकृत्य कार्यस्यापि तत्र दर्शनमात्रेण योग्यकार्या-
न्वित इति प्रयोजकोपादाने भावार्थरूपस्यैव च कार्यस्यान्वयिन-
स्तदा दर्शनात् । योग्यभावार्थरूपकार्यान्वयप्रयोजकमुपादेयं स्यात् ।
तथाच वेदे भावार्थानिरेकिनियोगकार्यान्वयो न स्यादिति दूषणम् ।
एवं स्थिते, सिद्धेऽप्यर्थे प्रामाण्याय प्रयुज्यते-विवादाध्यासितो मु-
ख्यया वृत्त्या शब्दप्रमेयः । प्रमेयत्वादुभयाभिमतप्रमेयवत् । विपर्यये
तु तत्र तत्र दृश्यमानोपक्रमोपसंहारैकरूप्यादिषड्विधतात्पर्यलिङ्ग-

भङ्गप्रसङ्गः । पूर्वोक्तनीत्या मुख्यत्वसम्भवे लक्षणाश्रयणं च बाध-
कमिति । एतच्च पराभिमतं कार्यमङ्गीकृत्य अवोचाम, वस्तुतस्तु
नदनङ्गीकारेऽपि प्रयुज्यते । वेदः सिद्ध एवार्थे प्रमाणां, प्रमाणत्वा-
त् । चक्षुर्वत् । पराभिमतकार्यविपरीतश्च सिद्धोऽर्थो विवक्षितो, न
तु निष्पन्नादिः । तथाच भविष्यदनुमानेन नानैकान्तिकत्वं, नापि
विधिवाक्येन बाधितविषयत्वम् । तत्रापि प्रयत्नपरतन्त्रश्रेयःसा-
धनविशेषात्मनो वाक्यार्थस्याभ्युपगमात् । विपर्यये तु पराभिमत-
कार्यस्येन्द्रियासङ्गतैर्लिङ्गाद्यभावाच्चाऽसिद्धौ तत्र सङ्गतिग्रहणानु-
पपत्तेरगृहीतसङ्गतिकानां पदानामपि बोधकतानुपपत्तिर्बाधिका ।
नच ममेदं कर्तव्यमिति ज्ञानादेव तत्सिद्धिरिति वाच्यम् । चिकी-
र्षाया एव केवलमेवं प्रतिभासात् । तदतिरेकिणः प्रमाणविज्ञातस्य
एवंविधस्य सद्भावे प्रमाणाभावात् ततः प्रमेयभेदासिद्धेः । चिकी-
र्षायाश्च प्रयत्नपरतन्त्रश्रेयःसाधनत्वबोधदेव लौकिककार्यज्ञान-
कारणभावेनाभ्युपगमादुत्पत्त्युपपत्तौ तदर्थमपि कार्यज्ञानकल्पनानुपप-
त्तेः । कृतियोग्यतामात्रस्य तु कार्यस्य कृत्यन्वयव्यतिरेकावसेयस्या-
निष्ठादावपि सम्भवेनाप्रवर्त्तकत्वाल्लिङ्गाद्यर्थतानुपपत्तिः । कृत्युद्दे-
श्यताऽपि तु तदतिरेकिणी फलाद्यधिकरणा मनसाऽवसीयते एवे-
त्यपि प्रलापमात्रम् । तस्या उभयसिद्धचिकीर्षागोचरतामात्ररूपाया
एवानुभवात् । विपर्यये प्रमाणस्यादर्शनात् । वाङ्मात्रस्य च विप्रति-
पन्नं प्रत्यप्रतिपादकत्वात् । नस्मात् पराभिमतकार्यस्यैवाप्रमाणक-
त्वात्तत्र सङ्गतिग्रहणानुपपत्तेर्न कर्मभागोऽपि तद्बोधकः, किं पुन-
ब्रह्मभाग इति सिद्धम् ।

यत्तु वेदान्तानामपि प्रतिपत्तिविधिनिष्ठत्वमिति । तदप्यस-
त् । ब्रह्मणि हि प्रतिपत्तयस्तिष्ठः सम्भवेयुः शाब्दी, भावनात्मिका,
साक्षात्काररूपा चेति । तत्र शाब्द्यास्तावच्छब्दादेवोत्पत्तौ विधिवै-
यर्थ्यमनुत्पत्तौ चाशक्यत्वमविज्ञानस्वरूपरूपत्वात् । भावानायास्तु
भाव्यसाक्षात्कारहेतुभावस्यान्वयव्यतिरेकगम्यत्वादनर्थक एवात्रा-
पि विधिः । साक्षात्काररूपा पुनः परमानन्दगोचरभावात् फलमे-
वेति कथं तत्रापि विधेरवकाशः । स्वर्गवत् । किञ्च यत्पुरुषप्रयत्न-
परतन्त्रं कर्तुमकर्तुमन्यथा कर्त्तुं शक्यं, तद्विधेयं, यथा ज्योतिष्टोमः ।
प्रतिपत्तिस्तु प्रमाणादिमात्रपरतन्त्रा न तादृगिति कथं सा विधीये-

त । तस्मादात्मा द्रष्टव्य इत्यादयो विधिसरूपा वेदान्ते भासमानाः शब्दाः कथञ्चिदहार्थत्वेन, विष्णुरूपांस्तु यष्टव्य इत्यादिवदर्थवादन-
त्तया व्याख्येयाः । अन्यथोपक्रमोपसंहारगतसिद्धात्मतत्त्वाख्यानेक-
रूप्यविरोधादिति ॥

तस्मादद्वैतविज्ञानसुखरूपे प्रमाणताम् ।

ब्रह्मणि प्रतिपद्यन्ते वेदान्ता इति साम्प्रतम् ॥

अथैवमनेकपदार्थसम्भेदात्मनि वाक्यार्थे कथमद्वैतपरमाग-
मवाक्यं प्रमाणं स्याद्, अद्वैतभेदयोरत्यन्तविरोधात् । अत्रोच्यते ।
द्विविधं तावद्वेदान्तवाक्यम् । एकं पदार्थनिष्ठमपरं तस्याभ्यन्तदा-
त्म्यरूपवाक्यार्थनिष्ठमिति । तत्राद्यस्वाखण्डार्थनायामनुमानमुच्यते-
विज्ञानादिवाक्यम्, अखण्डार्थनिष्ठं, लक्षणवाक्यत्वात् । पृथुवृक्षोद-
राकारो घट इत्यादिवाक्यवत् । नच साध्यविकलो दृष्टान्तः स्या-
त् । घटप्रातिपदिकार्थमात्रं पृच्छन्ते प्रति तावत् एव प्रतिपाद्यत्वा-
त् । अन्यथा आम्रान् पृष्टुः कोविदारानाचष्ट इत्यनवशेषवचनत्व-
प्रसङ्गात् । नच पृथुत्वादिकं घटपदार्थं, किन्तु तद्धर्मं । पृथु व घ-
टस्येत्यादिप्रयोगदर्शनात् । तथाप्यनिष्टव्यवच्छेदेनैक एव घटप्राति-
पदिकार्थः पृथुत्वादिभिरनेकैरुपलक्षणाभ्यां पदार्थैरुपलक्षणीय इ-
त्यखण्डार्थतासिद्धिः । एवं विज्ञानानन्द्यादिवाक्येऽपि विज्ञानत्वादिसा-
मान्यान्यऽनिष्टाद्विज्ञानादव्यवच्छेदेन तदाधाररूपमेकमेवानन्द-
व्यक्तिं ब्रह्मत्वेन लक्षयन्तीति । विपक्षे त्वन्नापि लिलक्षयिषिताद्वि-
तीयार्थासिद्धिप्रसक्तिर्वाधिका । द्वितीयेऽप्यखण्डार्थत्वसिद्ध्यर्थमुच्यते
तत्त्वमसिवाक्यमखण्डार्थनिष्ठम् । अकार्यकारणाद्रव्यमात्रनिष्ठत्वं सति
समानाधिकरणत्वात् । सोऽयं देवदत्त इत्यादिवाक्यवत् । नच सा-
ध्यविकलो दृष्टान्तः । तदेतद्देशकालोपलक्षणीयस्यैकस्यैव देवदत्त-
स्य स्वयंप्रत्यभिज्ञातस्य विभेदविभ्रमनिरासेन परस्मै प्रतिपाद्यमा-
नत्वात् । अपरस्य तत्र कस्याप्यंशस्य विधित्सितस्यासम्भवात् ।
एकत्वस्यापि वस्तुसहभाविनः प्रागेव सिद्धत्वात् । आरोपितभेदाभाव-
मात्रस्य त्वतिरोक्कणः प्रतिभासेऽपि विरोधाभावाद् भावांश एव
विभागातश्च्युपगमात् । तत्त्वमसिवाक्येऽप्यनयैव दिशाऽखण्डार्थता-
श्च्युपगमादिति । विपर्यये त्वन्नापि विवक्षितार्थासिद्धिर्दूषणमिति
सर्वं निर्मलम् ॥

एवमानन्दरूपोऽयं विज्ञानत्वात् स्वयं प्रभुः ।

विष्णुरात्मात्मनः श्रुत्या विमोक्षाय निरूप्यते ॥

कः पुनरयं मोक्षो नाम नित्यनिरतिशयसुखाभिव्यक्त्यात्मा निःशेषदुःखोच्छेदः । स चाविद्यास्तमय एव । न ह्यविद्यातोऽन्या स्वसंवेदनस्य सुखस्यानभिव्यक्तिर्नाम । साऽपि कथमनभिव्यक्तिरिति चेत् । अभिव्यक्तिकार्यस्यास्ति प्रकाशत इति व्यवहारस्य प्रतिबन्धेन तद्विरुद्धस्य, नास्ति न प्रकाशत इति व्यवहारस्य कारणत्वात् कार्यविरोधं पुरस्कृत्य पर्युदासेन, न तु प्रसज्य प्रतिषेधाभिप्रायेण । स्वसंवेदनस्य नित्यस्य तदसम्भवात् । एवं दुःखमपि स्वात्मानि न स्वाभाविकं भवति । आनन्दस्वभावविरोधात् । नाप्यागन्तुकम् । वास्तवम् । अद्वैते कारणान्तरासम्भवात् । द्वितीयाद्वै भयं भवतीति श्रुतेः । कार्याणां चाऽऽगन्तुकानां तदधीनत्वनियमात् । तस्मादाध्यात्मिकादिदुःखत्रयमप्यविद्यात्मकमेव । नच कारणनिवृत्तिमन्तरेणाऽपि कार्यस्यात्यन्तिकी निवृत्तिर्भवति । तस्मादविद्यानिवृत्तिरेवानतिशयसुखाभिव्यक्तिरशेषानर्थनिवृत्तिश्चेति गीयते । अनभिव्यक्तिपदवेदनीयाविद्यानिरासात्मकत्वादशेषानर्थनिवर्त्तकतदुपादानानिवृत्त्यात्मकत्वाच्चा । भवत्वेवमविद्यास्तमयोमोक्षः, भवतु चायमशेषदुःखोच्छेदरूपत्वात्पुरुषार्थः, सुखस्वभाववस्त्वन्न कथं पुरुषार्थः स्यात् । आत्मातिरेकिण एव तस्य तथादर्शनात्, न प्रतीचः प्रकाशमानस्यानतीतस्य तथाभावात्, अतिरेकस्याप्रयोजकत्वात्, अन्यथा परसुखस्यापि पुमर्थत्वप्रसङ्गात् । आत्माऽसमवेतं तत्तर्थात् चेत् न । अतीतस्यापि तस्य तथात्वापत्तेः । अनतीतमात्मसमवेतं तथेति चेत् न । समवायस्य सम्बद्धासम्बद्धविकल्पासहत्वेन दुर्निरूपत्वात्, सम्बद्धत्वे प्रत्यक्षपराहतसम्बन्धपरम्पराप्रसङ्गात् । सम्बन्धिनोर्विभक्तयोरवच्छेदेन प्रत्यक्षयोः सम्बन्धस्याप्रत्यक्षनानुपपत्तेः । असम्बद्धत्वे च तयोरयमिति व्यवस्थानुपपत्तेः, निरूप्यनिरूपकभावस्य च सम्बन्धान्तरगर्भत्वात्, अन्यथा सौधसितिम्नोऽपि परिणततालफलकालिम्ना निरूपणापातात्, नाशस्यापि नाशिनां तदीयतयाध्यस्तस्यैव निरूपणमित्यव्यभिचारात् । तस्मात्प्रत्यक्षप्रकाशमानमननीतं सुखं पुरुषार्थ इति वाच्यं, वर्त्तमानेऽपि प्रमानुवृत्तेरनागतस्य चार्थ्यमानतया पुरुषार्थत्वात्पतावता चोपपत्तौ किमतिरेकग्रहणेन दर्शनक-

यन्तासम्बोधमन्तरेण च द्रष्टृत्वादेव तदाश्रयणे दुःखानुपङ्कोऽपि सर्वपुरुषार्थानुबन्धी तत्रैव प्रयोजकः स्यात् । ततश्च न जात्ययं मोक्षाय प्रवर्त्तत । अत्यल्पमिदमुच्यते । स्वर्गायमप्ययं न प्रवर्त्तत । ऐहिकस्यैव पुरुषार्थत्वदर्शनात्, आमुष्मिकं सुखं भवदप्यपुरुषार्थं न दृश्यत इति चेत्, प्रत्यक्प्रकाशमानमनतीतं सुखं भवदप्यपुरुषार्थः क इदं ते येनातिरेकोऽप्यपेक्ष्यते । नरिसिद्धमेतत् । विवादाध्यासितः पुरुषार्थः प्रत्यक्षप्रकाशमानमनतीतानन्दत्वात्, तादृग्विषयानन्दवदिति । तस्मादानन्दसङ्कीर्तनमप्यत्र सोपयोगमेव, अन्यथा सकलदुःखोच्छेदवत्सकलसुखोच्छेदस्यापि सम्भवादप्रवृत्तिरेवात्र प्रेक्षावतां भवन्त । अत्यन्तदुःखोद्धिग्नानां भवेद्देवान् प्रवृत्तिमरण इव पृथग्जनानामिति चेत् । मैवम् । दृष्टान्तवैषम्यात्, तीव्रपापरोगग्रस्तां दुःखमयीमिव मूर्त्तिसुद्वहन्तः सुखलेशमप्यलभमानास्तथा प्रवर्त्तन्तां नाम, संसारिणः पुनरल्पदुःखानुविद्धमनेकविधमपि हैरण्यगर्भाद्यानन्दं लभमानाः कथं तथा निर्विषये मोक्षे प्रवर्त्तन्त । ह्यजीर्णभयादाहारपरित्यागो, भिक्षुकभयाद्वा स्थाल्यनधिश्रयणं, यूकाभयाद्वा परिधानविमोहः शीतार्तस्येति । तस्मात्—

अविद्यास्तमयो मोक्षो नित्यानन्दप्रतीतितः ।

निःशेषदुःखोच्छेदाच्च पुरुषार्थः परो मतः ॥

स चायं केवलज्ञानसाध्यः स्यात्, अविद्यास्तमयत्वात् । रज्ज्वविद्यास्तमयवदिति न हि रज्जुसाक्षात्कारेऽपि तदविद्यास्तमयः कदाचिद्विलम्बते येन तत्र सहकार्यन्तरापेक्षाभ्युपेयेत । विपर्यये तु यन्मात्राद् यज्जातीयं दृष्टं तज्जातीयस्यैव कदाचित्तदतिरिक्तादप्युपपत्तौ तस्य कारणलक्षणं व्याह्रियेत । व्यतिरेकासम्भवात् । तस्मादङ्गेनात्मसाक्षात्कार एव मोक्षकारणम् ।

अत एवोक्तं, तमेव विदित्वातिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनायेति । तमेव विद्वानमृत इह भवति नान्यः पन्था अयनाय विद्यत इति च, ज्ञानादेव तु कैवल्यं, प्राप्यते येन मुच्यत इति च । कर्मणां पुनरधिष्ठाननिकटोपसर्पणादिवत्परम्परयैवोपयोगः । तथाच श्रूयते तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकनेति । विविदिषासाधनत्वेन कर्मणामुपयोगो, न तु साक्षान्मोक्ष इ-

त्यर्थः । अद्वेन जिगमिषतीतिवद् व्याख्यानेऽपि वेदनसाधनतैव स्याद्,
न तु मोक्षसाधनता । स्मर्यते च—

धर्मात् सुखं च ज्ञानं च ज्ञानान्मोक्षोऽधिगम्यते इति ।

कषायपक्तिः कर्माणि ज्ञानं तु परमा गतिः ।

कषाये कर्मभिः पक्ते ततो ज्ञानं प्रवर्तत इति ॥

आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते ।

योगारूढस्य तस्यैव शमः कारणमुच्यत इति च ॥

निषिद्ध्यते च साक्षात्कारणभावः कर्मणाम्—

न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुरिति । एके
संसारविरक्ता अमृतत्वमानशुः । केन कर्मादित्यागेन, न तु कर्मादिने-
ति योजना । न त्वेके त्यागेन, अपरे त्वन्यथा यान्ति “तान्यत्र सर्वसं-
त्यागान्मोक्षं विन्दन्ति मानवाः” इत्यादिविरोधप्रसङ्गात् । त्यागस्य च
विज्ञानद्वारेणैव मोक्षकारणताऽभिमतैति, ज्ञानादेव तु कैवल्यमित्यादे-
रविरोध एव । अत एवाक्तम्—

अश्वत्थमेनं सुविरूढमूलमसङ्गशस्त्रेण दृढेन ह्निवा ।

ततः पदं तत्परिमार्गितव्यं यस्मिन् गता न निवर्तन्ति भूय इति ।

केवलस्य तु त्यागस्य ब्रह्मलोकप्राप्तिहेतुतैव । संन्यासाद्
ब्रह्मणः स्थानमित्यादिवचनादवसीयते ॥

ये तु विज्ञानकर्मणोः समुच्चयाय पठन्ति “अन्धन्तमः प्रवि-
शन्ति येऽविद्यामुपासते, ततो भूय एव ते तमो य उ विद्यायां रताः ।
विद्यां चाविद्यां च यस्तद्वेदोभयं सह, अविद्याया मृत्युं तीर्त्वा विद्याया-
ऽमृतमश्नुत इति । तदप्येकैकनिन्दयाऽपि क्रमसमुच्चयपरमेव । अवि-
द्याया मृत्युं तीर्त्वा पश्चाद्विद्यायाऽमृतमश्नुत इति पौर्वापर्यश्रवणात् ।

सह वेदेति वेदन एव सहभावश्रवणात् । केवलविद्यानिन्दा
तु प्राचीनाऽपरिपक्वविद्याविषया भाविष्यति । अत्रैवाऽश्रयोजना-अ-
न्धन्तमः संसारं प्रविशन्ति येऽविद्यामूलत्वाद्विद्याविपरीतत्वाद्वाऽवि-
द्यां कर्मोपासते आद्रियन्ते अनुतिष्ठन्तीत्यर्थः । ततस्तस्मादपि तमसो
भूय इव बहुतरांमिव ते तमः प्रविशन्ति, य उ ये तु विद्यायामपरिप-
क्वात्मज्ञानलक्षणायां रता आसक्तास्तन्मात्रेण कृतकृत्यम्मन्या यथा
स्वविहिताशेषकर्मत्यागिन इत्यर्थः । एतदुक्तं भवति विद्यायाः परि-

पाकात् प्रागेव यथा स्वहितं नित्यादिकर्म त्यजन्ति तेषामुपात्तदुरित-
क्षयाभावाद्बहिताकरणनिमित्तस्य च पाप्मनः प्रत्यहमुपचीयमान-
त्वादशुद्धान्तःकरणानां विद्यापरिपाकस्य शुभविषयप्राप्तेरपि कार-
णाभावेनामम्भवादात्यान्तिक एवाद्यः पातः स्यादिति । कस्तर्ह्यमृतत्वं
भजनीत्यत आह—

विद्यां च परिपक्वात्मज्ञानलक्षणामविद्यां च कर्मलक्षणां तदु-
भयं यः सहोपायोपेयभावेन वेद जानाति, असावविद्यया कर्मणा मृ-
त्युं विद्योत्पत्तिप्रतिबन्धकं पापं तीर्त्वा विद्यया परिपक्वब्रह्मसाक्षात्कार-
लक्षणया अमृतं निर्वाणमश्नुत इति तार्दिमत्र तत्त्वमात्माविद्यापरि-
पाकात् प्राग्यथास्व विहितं कर्मानुष्ठयं, विद्या तु परिपक्वा कर्मनिरपे-
क्षेव मोक्षं साधयिष्यतीति । यत्तु “तत्प्राप्तिहेतुर्ज्ञानं च कर्म चोक्तं
महामुने” इत्यादिअत्रापि साक्षाज्ज्ञानं तद्द्वारेण च कर्मेति गमयित-
व्यम् । अन्यथा, ज्ञानादेव तु कैवल्यं, नान्यः पन्था विद्यते इत्यादि-
विरोधप्रसङ्गात् ।

यत्पुनः—

यथान्नं मधुसंयुक्तं मधु चाग्नेन संयुतम् ।

एवं तपश्च विद्या च संयुक्तं भेषजं महद् इत्याहत्य समुच्च-
परे प्रतिभाति । तत्सर्वं परिपक्वात्मविद्याव्यतिरक्ताया विद्यायाः क-
र्मेणां च तदुत्पादे समुच्चयं प्रतिपादयतीत्यभ्युपेयम् ।

तथाह्युक्तम्—

नित्यनैमित्तिकैरेव कुर्वाणो दुरितक्षयम् ।

ज्ञानं च विमलैकुर्वन्नभ्यासेन तु पाचयेत् ॥

अभ्यासात्पक्वाविज्ञानः कैवल्यं लभते नरः, इति । यत्तु, कर्मणै
व हि साक्षाद्विमास्थिता जनकादय इति । तत्र संसाद्धिस्तत्त्वावबोध
एव भविष्यति । सिद्धिं प्राप्तो यथा ब्रह्म तथाप्नोति निबोध मे इति-
प्राप्तव्यस्य पृथगाभिधानादिति सकलमनाकुलम् ।

तस्मात्,

अविद्यास्तमयो मोक्षो भवेद्विद्यैकहेतुकः ।

युक्त्या श्रुतिस्मृतिभ्यां च स्वीकृतं त्रयो मनीषिभिः ॥

सदादिभ्यश्च भिन्नोऽस्य प्रकारः परिशेषतः ।

यथा समुपपद्येत तथैव परिकल्पताम् ॥

प्रमाणमाला गुणमङ्गलेयमपेतदोषा विहिताऽऽदरेण ।
 प्रसाध्यन्तीपरमं पुमासं प्रकल्पतां प्रार्थितसिद्धये वः ॥ १ ॥
 आत्मस्वभावमधिकृत्य मुकुन्दमेषा
 मानाभिधाननवरत्नमनोज्ञमाला ॥
 आनन्दबोधयतिना निधिना गुणानाम्
 आनन्दहेतुरकलङ्कश्रियां व्यधायि ॥ २ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमदानन्दबोधाचार्य-
 कृतं प्रमाणमालाख्यं प्रकरणम् ॥ शुभम् ॥

